

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. RISTE

AVOID

EPHESUS

AVCI

KİRLİ OYUNLAR DÖNÜYORDU VE
HERKES BU OYUNDAYDI.

SIRLARININ ARDINA GİZLENMİŞ JAY SULLIVAN BİLE...
PEKİ, BU OYUNDA ONUN YERİ NERESİYDİ?

Annabelle, bunu henüz öğrenemese de artık kendi yerini biliyordu.
Asırlar öncesinden beri her sevin merkezinde o vardı.

Peki, gerçekte neydi o?

Ya da kimdi?

Bu soruların cevapları birilerinin bataklığı olacaktı. Ve bakalım, kimler
bu bataklıktan kurtulacak, kimler tamamen dibe batacaktı?

Artık karşılarında bir Av değil, Avcı vardı.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

9 786057 583512

"Dönüştüğüm şeyi biliyorsun."
Bakışlarım ağır bir şekilde
gözlerini buldu. Sonradan
eklediğim cümle ise bir bomba
misali odaya düştü. "Sen her
şeyi biliyorsun."

Jay'in yüzünde kas oynamadı.

Ona doğru yaklaşıp
dudaklarımı yanağına sürttüm.
"Benden sakladıkların..."
dedim kulağına doğru
fısıldayarak. "Bizi ayıracak.
Bunu da biliyorsun."

Jay'in belimde duran elleri
sıkılaştı. Büyük elleri öyle bir
kuvvetle belimi tutuyordu ki
ona daha çok
yaklaşmak zorunda kaldım.
Bu sefer onun dudakları benim
kulağıma yaklaştı. Ses tonu
puslu, kelimeleri netti.

"Bizi hiçbir şey ayıramaz."
Parmakları resmen tehditkâr
bir biçimde etime gömüldü.
"Sen bile ayıramazsın, Belle."

AVCI
AV SERİSİ-3

Yazarı M. Rise

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Ayşenur Nazlı

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

1. Baskı: Mayıs 2019

4. Baskı: Eylül 2020

ISBN: 978-605-7583-51-2

Yayınevi Sertifika No: 40169

© Mürvet Kıbrıslıgil, 2019

Türkçe Yayın Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Matbaa Sertifika No: 34712

Kapak Baskı: Sanatkar Ofset San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 4NF/4-5

Topkapı / İstanbul

Tel: 0 (212) 612 71 72

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20

Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 (212) 261 15 15

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

AV SERİSİ - 3

AVCI

M. RİSE

“Ruhsal şeytanlar, oyunu kuralına göre oynamazlar.”

Julia Brennan – Inner Demons

BÖLÜM 1: KAYIP RUH

♪ 2WEI - Survivor ♪

Daha fazla acıyamaz.

Bunu düşündüğüm her seferinde daha fazla yaralanıp daha fazla acı çektim.

Jay...

Gitme diye haykırışı hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

Anne...

Annemin bana bakan karanlık gözleri aklıma geldiğinde ise nefesim boğazıma takılıyordu. Onun bir Dorcha olmasına anlam veremeyen zihnim karmakarışık. O sırada ona neden ulaşmak istediğimi bile şu an bilmiyordum.

Marcus'a yaptığı yüzünden intikam almak istediğim için miydi, yoksa onu özlediğim için mi?

Ruhum kaybolmuştu. Bedenim ise neredeydi, hiçbir fikrim yoktu.

Marcus...

Ve sonunda paramparça olmuştum.

"Marcus..." diye acıyla fısıldadım.

Kaybolmuş ruhum gözlerini yavaşça araladığında görüş açıma önce gökyüzü girdi. Yerde uzanmışım ve ağaçların arasından sızan ışık benim üzerime düşüyordu.

Bir iki saniye kıpırdayamasam da sonunda yavaşça hareket ederek doğruldum. Gözlerim önce içinde bulunduğum ormanda dolandı, sonra üzerimdekileri görünce duraksadım.

Üzerimde buz mavisi bir elbise vardı.

Rüyadaydım.

Rüyada olduğumu fark ettiğim an nefesimi yavaşça verdim ve ihtiyatla etrafıma baktım. Diğer rüyalarım da olduğu gibi ılık, ormanı terk etti ve etrafı karanlık sardı. Rüzgâr ağaçları sallamaya başladığında çevremde olup biteni kıpırdamadan izlemeye devam ediyordum. Her ne görecekssem yüzleşmeye hazırdım.

İleride bir kıpırtı dikkatimi çektiğinde bir süre daha yerimde kaldım. Sonunda çıplak ayaklarımla yürümeye başladığımda ağaçlar sanki beni izliyor gibi hareket etmeyi kesmişti.

Sonunda karşımda gördüğüm manzarayla adımlarım aniden kesildi. Biri, cenin pozisyonu almış, elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve sayıklıyordu.

“Saçlarım açık kumral. Saçlarım açık kumral. Saçlarım açık kumral!”

Kalbim atmayı kesti.

“Marcus?”

Donmuş bedenimi kıpırdatıp ona dokunamıyordum. Marcus beni duymadı ve sayıklamaya devam etti. Kendini o kadar çok sıkıyordu ki acısını içimde hissettim.

“Marcus?” dedim yine kısık sesle. Elimini ona doğru uzatmaya başlamıştım.

“Git buradan!” Öyle bir bağırdı ki ona dokunmak isteyen elim bir an havada asılı kaldı.

Saçlarının açık kumral olmasını iddia etmesi, komik bir olay gibi görünebilirdi. Fakat ben asıl gerçeği ve neden acı çektiğini biliyordum. Sadece bu acısına hiç canlı şahit olmamıştım.

Sonunda dayanamayıp eğilerek omzuna dokundum. Marc, dokunuşumla sıçradı ve gözleri beni bulduğunda bir iki saniye hareket edemedi.

"Anna?"

Sesini duymak bile titrememe neden oldu. Gerçek havatta yapamadığımı yapıp deli gibi gözyaşı akıtarak başımı aşağı yukarı salladım. Marc, bir anda öne atılıp bana sarıldığında ben de hızla onun kolları arasına girdim.

"Özür dilerim, Marc. Özür dilerim."

Bir çocuk gibi boyun girintime saklanmıştı, ben de onun dağınık saçlarının arasında parmaklarımı dolaştırıyordum. Kırbacın benim yanımdan sıyrılıp onun karnına saplanması gözümün önüne geldiğinde acıyla inledim.

Marcus bir süre konuşamadı, sadece bana sıkı sıkı sarılıyordu. "Ağlama."

İster istemez gözyaşlarım sicim gibi boşalıyordu. Bu acıya daha fazla katlanamazdım. Kalbimin yerinden sökülmesine razıydım.

"Sensiz yapamam," diye direttim. "Asla."

Geri çekilip dik oturdu ve her zamanki rahatlatıcı yüz ifadesiyle bana baktı. "Yapabilirsin. Sana her zaman söylediğim gibi, Anna, sen çok güçlüsün."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapatarak, "Kayboldum," dedim kısık sesle. "Artık yönüm neresi bilmiyorum."

Bir süre Marcus'un sesi çıkmayınca gözlerimi açarak ona baktım. "Neler oluyor?" dedim telaş içinde. Görüntüsü sanki buğulu bir camdan görünüyor gibi kaybolmaya başlamıştı.

"Marcus!" diye çığlık attım. Elim i ileri doğru uzattığımda, aramızdaki görünmez cam ona ulaşmamı engelledi. Marcus da aynı şeyi yaptı fakat birbirimize ulaşamıyorduk. "Hayır, hayır, hayır..."

Sanki o da bana sesleniyordu fakat sesi bana gelmiyordu.

"Marcus! Hayır, lütfen, hayır, gidemezsin!" Görünmez bariyeri yumruklayıp avazım çıktığı kadar bağırmaya devam ettim.

Ve sonunda arkadaşım gözlerimin önünde kayboldu.

Acı yine bana en şiddetli darbesini indirmişti.

Boğazımdan hırlar gibi bir ses çıktı ve öyle bir haykırdım ki ağaçların hepsi şiddetli rüzgârın etkisiyle devrildiler. Yerde derin çatlaklar oluştu ve gökyüzündeki tüm kuşların cansız bedenleri yere serildi.

Gözlerimi açtığımda artık bambaşka bir ormandaydım.

Uyanmıştım.

Şiddetli bir uluma eşliğinde tüm kemiklerim yer değiştirdi. Bacaklarımdaki ağrı kuvvetlenince hırladım. Kavurucu bir sıcaklık bedenime yayıldı ve bir süre sonra bu, tatlı bir acıya dönüştü. Toprağa sabitlenen kurt pençelerimin insan parmaklarına yavaşça dönüşmesini kendi gözlerimle izledim.

Bedenim olduğu şeyi artık kabullenmişti.

Dönüşümüm tamamlandığında, dizlerimin üzerine çökmüş bir şekilde yerdeydim. Acı artık hiç yoktu, sadece bitkin hissediyordum. Gözlerim, yer yer çamura bulanmış bedenimde dolaştı.

Çıplaktım.

Sadece boynumdaki kolye yerli yerinde duruyordu. Tenime hafif bir sızı bırakıyordu.

Bir süre hareket edemedim. Nefes seslerim kulağımda yankılanıyordu ve havanın soğukluğu dudaklarımdan arasından çıkan buharla anlaşılıyordu. Çıplak vücudum ise aksine şu an sıcacıktı.

Yavaşça doğrulduğumda bacaklarım sallansa da hâkimiyetimi sağladım ve dik bir şekilde ayakta durdum. Geceydi ve orman gereğinden fazla sessizdi. Yerdeki kızıl yapraklar, hafif esintiyle savruluyordu.

Dorchaların, kısa süre önce burada olan varlığını orman hâlâ hissediyor gibiydi. Birkaç ayakçının parçalanmış bedenleri ileride yatıyordu. Bunu ben yapmıştım.

Anneme ulaşmama izin vermemişlerdi...

Annemi gördüğüme emindim, fakat bunun nasıl olduğu hakkında bir fikrim yoktu. O, *ölmüştü*.

Belki de... benim öyle bilmem istenmişti.

Başka bilmediğim ya da yanlış bildiğim neler vardı?

Bu soru aklımda dolaşırken bakışlarım, karanlık ormanda sakın bir şekilde dolaştı. *Annem...* Dorchaların bana dokunmasına izin vermedi ve hepsiyle gözden kaybolarak beni burada bıraktı. Fakat onu bulacaktım ve ona ulaşmama izin vermeyen her şeyi parçalayacaktım.

Yavaşça öne doğru bir adım attığımda bir şeyler ağaçların arasında kıpırdandı.

Orman nemfleri...

Bir tanesiyle göz göze geldim. Nemf birden ürktü ve hemen ağacının arkasına saklanıp gözden kayboldu. Kısa bir duraksamadan sonra bir adım daha attım.

Esen rüzgâr bile çıplak bedenimi ürpertmiyordu. Bir ağacın altına gelip sırtımı gövdesine dayayarak yere oturdum. Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına doladım. Alnımı diz kapaklarıma koyarak gözlerimi kapattım.

Ne kadar süre öyle kaldım bilmiyorum ama bir süre sonra ormanda ayak sesi duymaya başlamıştım. Kıpırdamak gibi bir niyetim yoktu. Utanç, merak, şaşkınlık, korku, endişe... Hiçbirini hissetmiyordum.

Olduğum pozisyonda öylece kalmaya devam ettim. Adımlar tam önümde kesildiğinde, gözlerim ağır bir şekilde açıldı. Başımı doğrulttum ve bakışlarım önce önümde duran botlara sabitlendi, sonra yavaşça yukarı doğru tırmandı.

Beni bulmuştu.

Başımı ağacın gövdesine yasladım ve gözlerimiz bir süre öylece kesişti. Beni nasıl bulduğunu merak bile etmiyordum, içi boş bir kabuk gibiydim.

Bana doğru elini yavaşça uzattığında boş bakışlarım, elinde bir an sabit kaldı. Ardından içinde bulunduğum

duruma, hayatıma ve her şeye alay dolu bir gülücük bahsettim.

Kirli oyunlar dönüyordu ve herkes bu oyundaydı.

Sırlarının ardına gizlenmiş Jay Sullivan bile...

Fakat bir yanım ona körü körüne güveniyordu. Gözüm ondan başka bir şey görmüyor, kulaklarım söylediklerinden başka bir şey duymuyordu.

Peki, bu oyunda Jay Sullivan'ın yeri neydi?

Henüz bunu öğrenemesem de artık kendi yerimi biliyordum. Asırlar öncesinden beri her şeyin merkezinde ben vardım.

Peki, gerçekte neydim ben? Ya da kimdim?

Bu soruların cevabı, kimisinin bataklığı olacaktı. Ve... bakalım kimler bu bataklıktan kurtulacak, kimler tamamen dibe batacaktı?

Artık karşılarında bir av değil, avcı vardı.

BÖLÜM 2: KANLI TARİH

♪ C'21 FX - Blood Red Roses ♪

Asırlar Önce...

Dünya, kurulumundan itibaren birçok türe tanıklık etmiş, birçok türün silinişini izlemişti. Fakat zamanın bir bölümünde tanık olunan yeni türler, dünya üzerinden kolay kolay silineceğe benzemiyordu.

Ülkenin çeşitli yerlerinde, tarihte daha önce hiç görülmemiş güçler ortaya çıkmaya başlamıştı.

Her şey bir yıl arayla dünyaya gelen iki kız kardeşle başlamıştı.

Dione ve Ardena...

Kız kardeşler, altı ve yedi yaşındayken annelerini ve badan kaybettikleri için ayyaş ve annelerinin yokluğunda iyice kalbi çürüten babalarıyla büyümek zorunda kaldılar.

Bir gün, henüz on yaşına yeni basmış Ardena, ahşap kapıyı aralayıp eve girdi. Babası, yemek masasında oturuyordu ve Dione, ona hizmet ediyordu.

"Bu da neyin nesi?" dedi adam, kaşığını çorba içtiği tahta kâseye sert bir şekilde vurarak. Saçları kirlenmiş, sakalları keçeleşmişti.

Ardena, ona karşı kin beslemek istiyordu fakat başaramıyordu. Adam hiçbir zaman kızlarına ve karısına sevgi göstermemiş, sürekli onlara şiddet uygulayıp onları hor

görmüştü. Fakat Ardena'nın saf kalbi bir türlü nefreti öğrenemiyordu.

Ardena, ablasına baktı. *Acaba o ne hissediyordu?*

"N-nesi var?" dedi Dione tedirgin bir şekilde.

"İçinde tavuk suyu yok!" Babası kükreyerek ayağa kalktı. "Sana o tavuğu kesmeni söylemiştim, Dione. Ve sen yine babana karşı geldin."

Dione, o tavuğu kesemezdi. Henüz küçük bir civcivken beslemeye başladığı hayvana bunu yapmak istemiyordu. Bir adım geri atıp, annesinin saçları gibi olan kızıl saçlarının önüne düşmesine sebep olarak zümrüt yeşili gözlerini gizledi.

Ardena, bir anda öne atıldı. Babası, ablasına yine vurmak üzereydi ve bu duruma bu sefer müsaade etmeyecekti. "Onu dokunma."

Adam, havada kalan elini durdurdu. Gözleri Ardena'ya çevrildiğinde duraksamıştı. Ardena, altın rengi saçları ve mavi gözleriyle tıpkı kendisine benzediği için onun gözbebeği.

"Sen geri çekil, Ardena. Bu ablanla benim aramda."

Adamın gözleri tekrar Dione'a döndüğünde ifadesi ışıkhızıyla değişti ve öfkeyle soludu. Hınçla ahşap barakadan çıktığında, Ardena endişeyle hâlâ olduğu yerde dikilen ablasına bakıyordu.

"Dione," dedi onu girdiği transtan çıkarmak için. Fakat Dione, ona tepki vermemişti.

Babası tekrar içeri girdi. Elinde çırpınan tavuğu gördüğünde Ardena'nın gözleri büyüdü. "Hayır, yapma!" diyerek karşı koymaya çalışsa da babası onu yolundan çekti. Dione hâlâ kıpırdamıyordu.

"Bana karşı gelmenin sonucunu şimdi göreceksin."

Mutfağa doğru ilerleyip tezgâhın üzerinden kaptığı bıçakla geri döndü ve tavuğu masaya dayadı.

"Hayır," dedi Ardena öne atılmaya çalışarak fakat Dione'un parmakları koluna kenetlenip onu durdurdu. Ardena, ne yapmaya çalıştığını anlamak için ablasına nefes nefese baktı ve göz göze geldiler.

"Buraya bak!" diye kükredi adam. "Dione, sana buraya bak dedim!"

Dione, donuk yeşil gözlerini babasına yavaşça çevirdi.

"İşte böyle," dedi adam ve bıçağını havaya kaldırıp hızla indirerek tavuğun gırtlığını kesti.

Dione, gözlerini bile kırpmamıştı.

Babası, hayvanı bırakıp doğruldu ve yavaş adımlarla Dione'un yanına ilerledi. Ardena, şok içinde geri adımlar atıyordu fakat Dione, kıpırdamadan onu bekliyordu. Adam, kanlı eliyle yüzünü avuçladığında küçük kız, yine ifadesiz gözlerle onu izledi.

Her zaman ürkek bir şekilde babalarına karşılık veren Dione, bugün ifadesizdi.

"Sevgi, zayıflıktır. Eğer bir daha şimdiki gibi acı çekmek istemiyorsan, hiçbir şeye bağlanma."

Ardena artık kendini tutamamıştı ve gözyaşları yanaklarından yuvarlanmaya başladı. Dione, başını hafifçe yana yatırarak babasına bakmaya devam etti.

O anda Ardena, nasıl yaptığını bilmiyordu fakat Dione'un çevresinde bir rengin dolaştığını gördü ve bu sayede onun ne hissettiğini anladı. Şaşkınlıkla iç çekerek duvara yaslandı. Ablasının çevresinde *siyah* bir halka dolanıyordu.

Dione, babasını öldürmek istiyordu...

Yer sarsılmaya başladı. Ahşap pencerelerden biri hızla açıldığında, Ardena korkuyla sıçrayıp kocaman gözlerle pencereye baktı. Gözleri tekrar Dione ve babasına döndüğünde nutku tutulmuştu.

Adam, kanlı elini kızından çekip şaşkın bir şekilde etrafına bakındı. Dione'un bakışları ise ölümü çağırıyordu.

"Ne... Ne yapıyorsun?" dedi adam geri geri giderek.

Yer daha da şiddetli sarsıldı ve Dione'un kızıl saçları açılan dış kapıdan esen havayla dalgalandı. Dione'un ağzından sakince tek bir cümle döküldü.

"Bağlarımı koparıyorum."

Ardından öyle bir çığlık attı ki yer çatırdadı ve Ardena, dehşeti iliklerine kadar hissetti.

Babaları, ellerini başına koyarak çatlıyormuş gibi haykırmaya başladı. "Yapma," dedi hırıltılı bir sesle. Yavaş yavaş dizlerinin üzerine çöküyordu. "Dione!" Kükreyerek Dione'a ulaşmaya çalışsa da başaramadı ve sendeleyip tekrar yere düştü. "Yapma! Durdur şunu!"

Dione, onu dinlemedi.

Son bir haykırıyla yalvardı babası ve bu da onu kurtarmadı. Üzerine bir lav dökülmüş gibi eridiğinde, bedeninden geriye kalanlar yerle bütünleşmişti. Pencereleler hızla kapandı, yer sarsılmayı bıraktı. Rüzgâr bile durmuş, Dione'un talimatını bekliyor gibiydi.

Ardena, tuttuğu nefesini veremedi. Yerde cansız yatan adama kocaman gözlerle bakıyordu. Dione, ona döndüğünde duvara daha çok sindi. Ablasının ruhsuz bakışları bir an yumuşamıştı. Yavaş adımlarla Ardena'nın yanına doğru yürüdüğünde küçük kız ondan uzaklaşmaya çalıştı ama gidebileceği hiçbir yer olmadığı için başaramadı.

Dione, bir anda onu yakalayıp kendine çekti ve sarıldı. Ardena, bu durum karşısında tuttuğu nefesini verip hıçkırdı ve sarsılarak ağlamaya başladı.

Anneleri öldükten sonra, kendisinden bir yaş büyük bile olsa ona Dione annelik yapmıştı. "Şşş," dedi Dione, saçlarını okşayarak. "O bunu hak etti. Artık bize hiç kimse zarar veremez."

Küçük Ardena, bu konu üzerinde kafa yoramadı. Onlara hep zarar veren adam yok olmuştu ve Dione, onu her şeyden koruyacaktı. Düşünebildiği tek şey buydu.

Dione ise o an kalbine yerleşen karanlığı hissetmese de ilk büyüsünü kara büyüden yana kullanmıştı.

Artık karanlığın onunla büyük planları vardı.

Yıllar hızla geçerken cadılık yayılmaya başladı. Birçok genç kız ve kadın bu suçlardan mahkemeye çıkmış, ceza olarak da yakılmaya başlamışlardı.

Dione ve Ardena, kendileri gibi güçleri olan ve toplumdan dışlanmış kızları bulup kurtararak, kendi yaşam alanlarını kurdular. Fakat cadıların güçlerini kontrollü kullanabilmesi için zaman geçmesi gerekiyordu ve bu da cadıları yakmak için hevesli olan insanlara karşı onları savunmasız kılıyordu.

Bir gün Dione'un fikriyle, kendilerini fiziksel güçleriyle koruyacak bir ırk geliştirmeye karar verdiler.

"İşte şu," dedi Ardena, parmağıyla bir noktayı göstererek. Bir turnuvadaydılar. İkisi de siyah cübbeler giymiş, başlıklarıyla da yüzlerini ve saçlarını gizlemişlerdi.

Dione başını çevirip Ardena'nın gösterdiği savaşıya baktı.

Genç savaşçı, rakibini yenmiş, etrafındaki tezahüratı umursamadan turnuva alanından çıkıyordu. Geniş kol kasları, kanla kaplı çıplak göğsü ve omuzlarına değen, yağmurun ıslattığı saçları Dione'un nefesini kesmişti.

O an kalp atışlarını kontrol edemese de Ardena'ya bunu belli etmedi. Puslu bir sesle mırıldandı. "İlk ondan başlayalım."

Ve bu karar, tarihin bundan sonraki akışını geri dönülemez biçimde değiştirmişti.

İki kız kardeş, genç savaşçı Lycan'ı başka hiçbir cadının başaramayacağı şekilde büyülerini kullanarak yenilmez

bir insan haline getirdiler. Ondan sonra da dönüştürdükleri tüm insanların yaraları çabuk iyileşiyor, hızlı hareket edebiliyorlardı.

Dione ve Ardena, *Koruyucuları*yla artık güvende ve yenilmez olmuşlardı. Fakat yıllar geçtikçe bu güç ve yaşam mücadelesinin arasında başka duygular da güçleniyordu.

Lycan, kalbinin sahibi olan kadını bulduğuna emindi. Gözleri, sürekli altın saçlarda ve mavi gözlerdeydi.

“Tüm sadakatim ve sevgim senindir. Senin sadece Koruyucun değil, erkeğin de olmak istiyorum, Ardena.” Eliyle altın saçları hafifçe geriye itti.

Ardena, nefes alamıyordu. Lycan’ın çevresinde dönen kırmızı renk başını döndürmüştü. Tutkunun en koyu hali şu an ikisini de kuşatmış haldeydi. Nefes nefese karşısındaki adama bakarken kendi dudaklarına dokunan dudakları geri çevirmeden kabul etti.

Ardena, önceleri onun her çıktığı turnuvaya gizli gizli gidiyordu çünkü daha ilk görüşte bu adama tutulmuştu. Dione, dönüştürmek için güçlü bir insan bulmaları gerektiğini söylediğinde hiç düşünmeden ona Lycan’ı göstermişti.

Lycan’ın gücü onu çok etkilemişti ve o zamanlar bu adamın, Koruyucusu olması en çok istediği şeydi. Ve şimdi bu güçlü adam, ona sadakatini ve sevgisini sunmuştu. *Ardena, onu neden geri çevirecekti ki?*

Tüm bu yaşananlardan sonra odasına gittiğinde, Dione’u onu beklerken gördü. Suratındaki gülümsemeyi gören Dione, kaşlarını kaldırmıştı. “Neden böyle gülümsüyorsun, kardeşim?”

Ardena, heyecanla ablasına olanları anlattı. O kadar mutluydu ki, Dione’un öfkeden kararan gözlerini görmedi, gördüğü sadece ona gülümseyen ablasıydı. Dione’un etrafında uçuşan renkleri ise hiç göremiyordu. Belki de Dione da bu güce sahip olduğunu fark edip gücünü kullanmaya

başladığı içindi. Eğer Ardena onun enerjisini algılayabilseydi, siyah rengin onu bir elbise gibi kuşattığını bilirdi.

“Bugün yine Spiritus’umu kullandım. Lycan’ın etrafındaki kırmızı rengi görebildim!” dedi Ardena neşeyle.

Dione ve Ardena, diğer cadılarda da özel yetenekler olduğunu keşfettiğinde bunun ruhsal yetenek olduğuna karar kılmışlardı. Ruh ile beden ilişkisinin belirli bir dereceye kadar gevşediği, dış dünyayla bağların kesildiği özel bir halde ortaya çıkan bu Spiritus denilen yeteneklerden ya bir tanesine sahip olabiliyordun ya da o yeteneğe hiç erişemiyordun.

Sadece çok güçlü cadılar en fazla iki tane Spiritus’a erişebiliyordu. Fakat Dione ve Ardena, şimdiye kadar cadılarda görülen ruhsal yeteneklerden birçoğuna sahip olduklarını keşfetmişti. Onların gücü, herkesin ve her şeyin sınırlarını aşıyordu.

Dione, Ardena’nın odasından çıktığı an yüzündeki sahte gülümsemeyi sildi. Elini kalbine koyarak acıyla suratını buruşturdu.

Lycan’a olan aşkı her geçen gün kuvvetlenmişti. Sahip olduğu ruhsal yeteneklerinden en kuvvetlisini onun üzerinde kullanıyordu. Dione bir *rüya yakalayıcısıydı*. Lycan’ın rüyasına giriyor ve onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Her sabah uyandığında ise hevesle onu görmeye gittiğinde, Lycan’ın gözlerinde görmek istediği tutkuyu göremiyordu.

Babasının son tavsiyesine uyup acı çekmemek için kimseye bağlanmak istemese de kalbi, yanlış yönü seçip o aptal savaşçıya bağlanmıştı. Ve Dione şimdi acı çekiyordu.

Bu durumda olduğu için önce kendisine, ardından onu bu hale soktukları için kardeşine ve savaşçıya öfkelen-di.

Aşkla gelen öfke, kanlı tarihin ilk satırlarının yazılmasına neden olacaktı.

Lycan ve Ardena evlendiğinde, Dione onları tebrik etti. Lycan ve Ardena, sevgiyle birbirlerine her baktığında onları izledi. *Uzaktan... Sakince... Ve gülen bir yüzle.*

Kini ve öfkesi ise her geçen gün büyüyordu. Kontrol etmeye çalışsa da başarılı olamadı. Kardeşini eskisi gibi sevmeye her çalıştığında kin, tüm kalbini kapladı. Dione, yine de kendini tuttu ve onlara zarar vermedi. Fakat bir gün artık geri dönülemez bir acıya sürüklenmişti.

Ardena ve Lycan'ın çocukları olacaktı.

Dione, haberi aldığı anda dışarı çıktı ve tek başına ormanın kuytuluklarına saklandı. Her zaman huzuru karanlıkta bulduğunu hissediyordu.

Her zaman sevgiyi o aldı, dedi zihninin derinliklerinden bir ses. Babanın sevgisini... ve şimdi de Koruyucunun.

Ve Dione, o gece içinde bir parça kalmış kardeş sevgisini de karanlığın saklamasına izin verdi. Artık karanlık onun sevgilisi ve kardeşiydi.

Odasına gidip sandığını açtı. Annesinden onlara kalan kitabı çıkarıp kapağındaki tozu eliyle silkeledi. Bu kitaptan Ardena'nın haberi yoktu. Hiçbir zaman, ustalıkla yaptıkları büyüleri Dione'un nasıl öğrendiğini sorgulamamıştı. Tek yaptığı her konuda ablasına güvenmekti.

Dione, bir gece yarısı kanlı ayın altında karanlık güçlere yemini etti. İblisler, artık onun koruyucularıydı.

Zaman hızla geçip Ardena ve Lycan'ın kızları olduğunda Dione, odaya girmeden önce yüzüne en sahte gülümsemesini yerleştirdi.

"Ah, Dione," dedi Ardena yattığı yerden. Kucağında bebeğini tutuyordu. "Gel ve Asteria ile tanış."

Dione, odaya girdiğinde Lycan, hoşnutsuz bir ifadeyle gelen kadına baktı. Ardena, kendisine Spirituslardan bahsettiğinde, rüyalarında Dione'un onu baştan çıkarışının aslında gerçek olduğunu anlamıştı.

Sırf Ardena'yı üzmemek için ona bundan bahsetmedi, lakin en kısa zamanda karısını da alıp çok uzaklara gitme kararı almıştı. Artık Dione ile aynı yerde yaşamak istemiyordu. Sonra düşüncelerini bulundukları ana döndürerek gözlerini Ardena'ya çevirdi. Yüz ifadesi anında sevgiyle yumuşarken onu altın saçlarından öpüp odadan çıktı.

Dione, giden savaşçının arkasından nefretle baktıktan sonra bakışları küçük bebeğe çevrildi. Yavaş adımlarla ilerleyip Ardena'ya gülümseyerek bebeği kucağına aldı.

Dudaklarından geleceğin metnini yazar gibi karanlık bir tınıyla tek bir cümle döküldü. "Merhaba, küçük Asteria."

Bir gün... Tetrade adı verilen kanlı ayın son evresinde bebek bir yaşına geldiğinde Dione, onu usulca, hiç kimse-
nin ruhu duymadan kaçırdı. Karanlık güçler, ısrarla masum ruhu istiyordu.

Dione, etrafına mumlar dizdiği kayanın ortasına bebeği koydu. Lycan'ın siyah saç telini parmaklarının arasına aldı ve tele bakarak gülümsedi. Bunu onun yastığında bulmuştu.

Annesinin kitabından ezberlediği kelimeleri fısıldamaya başladı. Mumlardaki ateş titreşti, Dione'un laneti gerçekleşirken fısıldadığı kelimeler bebeğin etrafında dolaştı. Kanlı ayın kırmızı ışığı, göğü aydınlatıyordu.

Koruyucular, büyülü varlıklardı ve Ardena, en güçlü cadılardan biriydi. Bu yüzden melezin ruhu, kimsede olmayan bir gücü barındırıyordu. Bu da Dione'un lanetini istediği kadar ileri götürmesini sağladı.

İlerleyip bıçağı alarak bebeğin küçük avucundan incecik bir kan akmasını sağladı. Bebek o an ağlamaya başladı.

Dione, onun yanağına dokunarak, "Şşş, küçük Asteria. Birazdan her şey bitecek," diyerek fısıldadı.

Bıçağın sivri kısmında kalan kanı, Lycan'ın saç teline sürerek lanetin son cümlesini söyledi.

Mumlardaki ışık titreşti. Ağaçlar devrilircesine sallanmaya başladığında, Dione'un çevresinde dolaşan siyah dumanlar bir girdap gibi esti ve saçlarını savurdu, aynı siyahlık bebeğin çevresinde de dolaşıyordu. Mumlardaki alevler artık şiddetli bir yangın gibi harlanmıştı.

Bebek ağlamıyordu.

Hiç sesini çıkarmadan öylece açık, tıpkı babasınıninkiler gibi koyu gözleriyle etrafta olanları izliyordu. Kısa siyah saçları rüzgârın etkisiyle kıpırdanıyordu. Ateş ona etki etmiyor, fakat karanlık ruhunu sömürüyor ve onu kendine ait kılıyordu. Ardından alevler bebeği tamamen sardı ve bir anda sönen ateş, Dione'un nefesini kesti. Rüzgâr esmeyi kesmiş, ağaçlar sessizliğe bürünmüştü.

Bebek taşın üzerinde değildi, ona dair her şey yok olmuştu.

Dione, nefesini tutup bekledi. Bekledi, bekledi... ve saniyeler sonra kulaklarına doluşan sesleri gözlerini kapatıp keyifle dinledi.

Gökyüzünü, güçlü ulumalar sarmıştı.

Dione, gözlerini açtı ve siyah pelerinin başlığını başına yerleştirerek yeni kölelerine merhaba demek için harekete geçti. Koruyucuların hepsi artık birer yaratıktı.

Dione'un yaratıkları...

Ardena, kızının kaybıyla deliye dönerken aynı zamanda kocasını da kaybetmişti. İleri geri sallanıp neler olduğunu anlamaya, olanları zihninde bir yere oturtmaya çalıştı. Fakat acı buna müsaade etmedi.

"Dione onunla bir lanet yapmış," dedi tekrar, yardımcısı Avis. "Küçük Asteria artık karanlığın ganimeti." Genç kız sarsılarak ağlıyordu. "Tüm Koruyucular bir... bir... canavara dönüştü. Hepsi Dione'un peşinden gitti, harımım."

Ardından feryat eder gibi hıçkırdı. "Bir şeyler yapmayacak mısınız?"

Ardena, kendisine hırlayan ve neredeyse saldırmak üzere olan kocasını hatırladı. Gözlerinin önünde acı içinde siyah bir *kurda* dönüşen kocasını...

O an zaman durmuştu. Ardena, yeni Spiritus'unu o an keşfetmiş ve duran zamanda bir kocasına bakmıştı, bir de ablasına. Dione'un gözleri tıpkı yılan gözü gibiydi.

O, tamamen değişmişti. Değişen gözlerini ve suratındaki o ruhsuz gülümsemeyi, Ardena asla unutamayacaktı.

Ardena, ileri geri sallanıyor ve hâlâ olanları zihninde bir yere oturtamıyordu. Dione, karşısına dikilip tıpkı evcil hayvanıymış gibi, *kurda* dönüşen Lycan'ı çağırdığında ise hâlâ olanları algılayamamıştı.

"Artık hepsi benim Koruyucularım," demişti Dione gitmeden önce. "*Sen ise tamamen yalnızsın, kardeşim.*"

Ardena, nefesini tuttu. Kalbi acıdan o kadar çok ağrıyordu ki mantıklı düşünemiyordu. "Onları geri getireceğim," diyerek sessizce fısıldadı.

Hayatı pahasına olsa bile bunu başaracaktı.

Ardena, sessizce fısıldadığını başarmıştı. *Hem de hayatı pahasına...*

Koruyucuları elde ettikten sonra yaşadıkları yeri büyük bir karmaşayla terk eden Dione'un ardında bıraktığı kitabı bulmuştu. Orada okuduğu ritüeller, Ardena'yı tarifsiz bir şaşkınlığa sürüklemişti. Demek ki ablası tüm o güçlü büyüleri bu sayede biliyordu.

Kendisi de ritüel için kanlı ay gününü bekledi, en uygun zaman buydu. Ardından, kudretli gücünü kullanarak ritüele başladı.

Avucunu açıp kanını akıttı. Bıçaktaki kana, Lycan'ın tıraşından aldığı saç telini sürdü ve laneti bozacak kelimeleri

nırıldandı. Onun yolunu seçen cadılar da ellerinde mumlarla çevresinde daire oluşturmışlardı.

Hepsi hep bir ağızdan ritüel için büyü sözleri mırıldanarak Ardena'ya eşlik ettiler. Asırlar sonra bu cadılar hâlâ varlıklarını sürdürecek ve onlara *Praesidium Cadıları* denilecekti.

Yaptığı ritüel sonunda bedeni bu kadar gücün dışavurumunu kaldıramadı ve Ardena, hayata gözlerini yumdu.

Laneti yok edebilecek bir güç henüz yoktu, fakat tamamen yok olmasa da Ardena'nın gücünün büyüklüğü sayesinde çatlamıştı. Lycan ve Koruyucuları Dione'un hâkimiyetinden kurtulup tekrar insana döndüler, artık istedikleri zaman kurt formuna bürünebiliyorlardı. *Fakat her kanlı ay, yani Tetrad günü kalan lanet kırıntılarının bedelini de ödeyeceklerdi.*

Lycan'ın ilk işi karısını aramak olmuştu. Eski bölgelerine dönüp hevesle onu bulmayı amaçlarken karısının yardımcısı Avis'ten aldığı haberle tarihte yeni bir sayfa açıldı.

Lycan, artık bir *Avcı* olacaktı.

Sevdiği kadını ve kızını alan cadıyı yok edecekti. Tanrı şahidi olsun, o ve karanlığı benimsemiş her cadıyı cehenneme bizzat kendisi gönderecekti.

O sırada karanlık tarafta başka gelişmeler yaşanıyordu.

Dione, kitabı arkasında bıraktığı için öfkeliydi. Koruyucuların kendisine köle olması aklını başından o kadar almıştı ki, geri kalan her şey önemini yitirmişti. Ve şimdi de bunun yüzünden aptal kardeşi laneti bozmuştu.

Derin bir nefes aldı ve aklına gelen şeyle sinirlerini az da olsa yatıştırıp rahatladı. Dione, bozulan lanetin kalan kırıntılarını biliyordu ve bu kırıntıların ileride tekrar birleşebileceğini de...

Koruyucular, her Tetrad günü istemeseler de tekrar yaratığa dönüşecek ve kendisi gibi kara büyü cadılarının himayesi altına girebileceklerdi.

Bu laneti tekrar onarmak ve onların tamamen bu şekilde kalması için yine melezin gücüne ihtiyacı vardı. Karanlık güçlerden işittiği kehanetle yüzünde şeytani bir gülümseme oluştu.

Karanlığın sonsuza kadar zapt edemeyeceği masum ruh, bir cadı ve koruyucunun aşkıyla yeniden hayat bulacaktı.

Dione, önce onun izinden gidip bu lanet kırıntılarını birleştirebilmeleri için kendisi gibi cadıları topladı. Karanlığa yeminlerini eden cadılara, *Dorcha* ismini verdi.

Dorchalar varlığını en başta gizli tuttular.

Kendi soyundan gelen güçlü cadıların Dorchaların başına geçmesi için Dione, insan erkekleri ayartmaya başladı. Sıradan erkeklerden ziyade soyluları tuzaklarına düşürüyordu ve en üst basamağa gözünü dikerek bir ülkenin liderinin aşkını da kazandı.

Bir gün ondan bir oğlu oldu.

Sevgiyi hayatından tamamen çıkarmış olan Dione, oğluyla hiç ilgilenmeden karanlık için çalışmalarına devam etti.

Çocuğun oğlan olduğu için büyü yapamayacağına emindi ve bu planlarını sekteye uğratmıştı. Fakat oğlu biraz büyüğünde, bir gün Dione'un saçlarını taramak için elini attığı tarağı büyüyle havalandırmıştı. Dione, o gün bir erkeğin de büyü güçlerine sahip olabileceğini anlamıştı. Böylece planladığı gibi büyülü soyu devam edebilecekti.

Ve Dione'un oğlu Blake Nightingale, tarihe adını ilk Dewin olarak yazdırdı.

Artık her şey hazır olduğunda, son kozunu kullanarak bir lanet daha yaptı. Lanete göre, ilk melez Asteria'nın reenkarnesi dışında, hiçbir cadı ve koruyucunun çocuğu olmayacaktı.

Dione, Şeytani g   lerin kucakladığı melezin doğduktan sonra da bu karanlığı içinde barındıracağını biliyordu. İŞte Dione'un kendilerini avlamaya ant içmiŐ Lycan'dan alacağı en b  y  k intikam buydu.

Asteria, Dione'un silahı olacaktı.

Ve yaptığı son kara b  y  yle d  nyevi bir varlık olmaktan çıkıp hiçliğe karıştı.

Ara ara bazılarının r  yalarına girebildiğı ve onların zihinlerine fısıldadığı rivayet edilir...

Tıpkı kendi soyundan gelen bazı cadılar gibi...

BÖLÜM 3: AÇIK KUMRAL

♪ *Sia - Angel By The Wings* ♪

Günümüz...

Marcus Lawford

“Marcus!”

Kulaklarına dolan pulsı bir ses, Marcus’u derin uykusundan uyandırdı. Hafifçe kıpırdanıp kendine gelmeye çalıştı fakat göz kapakları bir türlü aralanmıyordu.

“Marcus!”

Ses tekrar duyulduğunda bir kadına ait olduğunu anlamıştı. Göz kapaklarına taş koymuşlar gibiydi. Son bir gayretle gözlerini araladığında görüş açısına ağaçlar ve onun gerisinde sonsuzluğa uzanan berrak bir gökyüzü girdi.

Marc gözlerini kısıp hafifçe doğrularak etrafına baktı. *Ormanlık bir alanda uzanarak ne halt ediyordu?*

Kuş cıvıltıları ve esen hafif rüzgâr, Marcus’un bir gerçekliği fark etmesine sebep oldu.

“Siktir,” dedi donmuş yüz ifadesiyle. *“Ben öldüm.”*

Dehşetle ayağa kalktı ve etrafına bakınmaya devam etti. Yaşadığı farkındalık ödünü patlatsa da en azından cennete gittiğini anlamış ve rahatlamıştı.

O kadar kızın ahı tutmamış, ahbap. Hadi yine iyisin, dedi neredede konuşması gerektiğini bilmeyen iç sesi.

“Kes sesini, salak herif!” diye fısıldadı kendi kendine Marcus. Fazla duygu yoğunluğundan titreyen eliyle saçını

dağıttı. Neler olduğunu hatırlamaya çalışan zihni karmakarışıkta. En son... karnına bir kırbacın girdiğini hatırlıyordu.

Akan kanı... Âşık olduğu kızın çığlığını... Ve... Onu.

Alevlerin tıpkı bir elbise gibi sardığı Anna'yı...

Sonrasında olanları hatırlamak için uğraşsa da karşılaştığı sadece karanlık bir boşluk oluyordu. O sırada gün ışınları geri çekilmeye başladı ve Marcus, gerçekten kendini bir anda karanlıkta buldu. Rüzgâr şiddetlenip ağaçları deli gibi sallamaya başlayınca dehşetle etrafına bakındı.

"Marcus!" dedi yine puslu ses.

Marc, sesin geldiği yöne baktığında bir karaltı gördü. "Hey!"

Karaltı harekete geçip Marc'ın tersi yönünde gitmeye başlayınca Marcus, bir an durup bekledi. Ardından *ne olacaksa olsun artık* diye düşünerek onun peşinden koşmaya başladı.

Ağaçlar rüzgârın şiddetiyle devrilme aşamasına gelmişti. Marcus, karaltıyı gözden kaybettiği sırada bir anda önüne çıkan kapıya çarpmamak için durdu. "Bu da neyin nesi?" diye homurdandı kendi kendine. Kaşlarını çatarak kapıya bakarken neler olduğunu algılayamıyordu. "Ah, siktir. Cehenneme mi gidiyorum?"

İçeri girmemek için direnirken yanı başında birinin varlığını hissetti. Marc bir an kıpırdayamadı.

"İçeri gir, Marcus." Kadın, kulağına fısıldadığında Marcus, ne kadar korksa da dönüp ona baktı. Ve Anna'nın anesiyle yüz yüze geldi.

"Ba-Bayan Jefferson?"

Kadın, siyah başlığının altından her zamanki gibi mükemmel görünen yüzüyle Marcus'a bakıyordu. Yavaşça gülümsediğinde, oldukça tedirgin edici görünüyordu. Konuştuğunda sesi normalden puslu çıkmıştı. "İçeri gir."

Marcus'un bakışları kapıya döndü. Her ne kadar girmek istemese de başka çaresi yokmuş gibi hissediyordu. Eli kapı kulpunu kavradı ve kapıyı açarak içeri girdi.

Görüntü, bir anda değişmişti.

"Elmanı yemeyi sakın unutma," dedi annesi Gina, alnına bir öpücük kondururken. Marcus, karşısındaki kadına bakarken içten içe şaşkın olsa da, "Tamam, anne," diyerek konuştu.

Sesi... on yaşındaki haline aitti.

Gina, onun saçını okşadı ve doğrulup arabasına binerek Marcus'u okulun bahçesinde bıraktı. Marc, giden arabanın arkasından baktıktan sonra annesinin ona bıraktığı beslenme çantasını aldı ve bir bankın üzerine oturmak için yürümeye başladı.

Sınıf arkadaşları da bahçedeydi çünkü ders henüz başlamamıştı. Marcus, çantayı açıp tam içindeki elmayı alacağı sırada bir el ondan önce çantaya uzandı. "Annen hâlâ bir bebekmişsin gibi sana beslenme çantası mı getiriyor, Lawford?"

Sınıf arkadaşı Louis, elmayı elinde döndürdükten sonra büyük bir ısırık aldı. Yanındaki diğer sınıf arkadaşları Nick ve Walter da söylediği şeye güldüler.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Marc kayıtsız bir tavırla. Hiçbir zaman bu yosun beyinlileri umursadığı yoktu. O yüzden genelde yaptıklarına tepkisiz kalır, söylediklerine de cevap vermezdi. Fakat bugün annesinin ona verdiği yemeğe dokunma cüreti göstermişlerdi.

"Pısırik Lawford cevap verebiliyormuş!" dedi Nick. O sırada diğer sınıf arkadaşları da durup onları izlemeye başladılar.

"Defolun gidin." Tam çantasını da alıp kalkacağı sırada, üçlüden en iri yarı olanı Walter, ileri atılıp elindeki çantayı

kaptı. İçindeki sandviçi çıkarıp ısırdığında Marc iyice sinirlenmişti.

“Annenin sandviçi güzelmiş, Lawford. Bundan sonra bize de getirir mi?” Dolu ağızıyla pis pis gülüyordu.

“Tabii o annesiye.”

Marc, Louis’in söylediğini duyunca bir an kaskatı keşildi. Mavi gözleri yavaş bir şekilde çocuğa döndüğünde Louis, elmadan bir ısırik daha aldı. “Babanı bir kere seni okula bırakırken görmüştüm, esmer bir adam,” dedi Louis. “Ve annen de öyle. İkisinin de saçları gece gibi siyah!”

Nick, sanki gizli bir sırrı keşfetmiş gibi kocaman dişleriyle sırttı. “Peki, söylesene Marcus, senin saçların neden sarı?”

Marcus, nefes alamadığını hissetti. Etrafındaki herkes büyük bir sessizlikle kendisine bakıyordu. Evlatlık olduğunu kendisi biliyordu, fakat okuldakilerin bundan haberi yoktu.

“Saçlarım sarı değil. Sadece... *açık kumral*.” Boğuk bir sesle itiraz etti. Etrafındakilerin bakışları hâlâ üzerinde olduğu için gerilmişti.

“Onlara benzemiyorsun!” dedi Louis. Sonra dudağını sanki acınacak bir sokak köpeği görmüş gibi büktü. “Gerçek ailen seni neden istemedi acaba?”

Walter, tıpkı bir goril gibi ses çıkararak güldü. “Belki de gerçek babanın ya da annenin saçları sarıdır, ha?”

Marcus, kendisinde gerçek ailesine dair hiçbir şeyin olmasını istemiyordu. Bazen aynaya bakar ve ‘*Acaba gözlerim hangisinin gözlerine benziyor? Saçımı hangisinden aldım?*’ gibi şeyler düşünürdü. Ardından onları düşünmek, başka bir düşünceyi de beraberinde getirirdi.

İstenmemişti.

Onlar, her kimse eğer Marcus’u hayatlarında istememişlerdi. Bu yüzden Marcus, Gina ve Hector’ın çocuğuydu. *Gerçek buydu!*

"Saçlarım sarı değil!" diyerek hızla ileri atıldı ve yumruğunu goril Walter'ın suratına geçirdi.

Louis ve Nick de gülmeyi keserek Marcus'un üzerine atladığında, bir anda büyük bir kavga patlak verdi. Herkes etraflarına toplanmışlardı. Marc, yüzüne aldığı darbe-lerden sonra elleriyle yüzünü kapattı ve yerde cenin pozisyonunu aldı.

"Lawfordlar bir yavru köpek beslemek yerine seni almışlar. Buna şükretmelisin, gün ışığı!"

Louis, Walter ve Nick, hep bir ağızdan güldüler.

Arkadaşları ona tekme atarken Marcus, sürekli aynı şeyi mırıldanıyordu. "*Saçlarım açık kumral. Saçlarım açık kumral. Saçlarım açık kumral.*"

O zamanki acısı adeta içine işlemişti. Aynı zamanda içinde büyük bir öfke de kol geziyordu, arkadaşlarını yakıp kül edecek kadar büyük bir öfke. Avuçlarının ısındığını hissedince ellerini başına bastırdı. Onları yok etme dürtüsü içinde dolaşırken kendine hâkim olmaya çalıştı.

"Ah!" diye bağırdı Louis. "Beni kim ittirdi?"

"Ben değil!" Walter, kendisini savunuyordu. Marcus ise gözlerini açmadan sayıklamaya devam ediyordu.

Farkında değildi, fakat o gün ilk büyüsunü Louis'i geriye savurarak kullanmıştı.

Adını seslenen birini duyunca gözlerini açmadan bağırdı. "Git buradan!"

Kendisini o kadar sıkılmıştı ki neredeyse damarlarının patlayacağını düşünüyordu. Ardından bir el omzuna dokundu ve Marc, bakışlarını hızla yukarı kaldırdı. Gördüğü kişi...

"Anna?"

Annabelle, dolan gözleriyle ona bakıyordu. Üzerinde uzun buz mavisi bir elbise vardı.

Marcus, şaşkın bir şekilde ona bakarken Anna, sanki gerçekliğini doğrulamak ister gibi başını aşağı yukarı salladı.

Marc, şaşkınlıktan bir süre tepki veremedi. Bacaklarına baktığında tekrar şimdiki haline büründüğünü anladı.

Nereyeydi?

Bu sorunun cevabını düşünmeye zaman bile harcamadan bir anda öne atılıp Annabelle'e sarıldı. Muhtaç bir çocuk gibi onun boyun girintisine başını saklamıştı.

"Özür dilerim, Marc. Özür dilerim," dedi Anna. Marcus o an, o uğursuz gecede yaşanan şeyleri hatırladı.

Ölmüştü.

Bu gerçeklik boğazına bir yumru gibi oturdu. Annabelle, buraya nasıl gelmişti bilmiyordu fakat bir daha onu göremeyeceğini biliyordu. Keşke Sam'i de son kez görebilseydim diye düşündü. Ve annesi Gina'yı...

"Ağlama."

Anna'nın ailesi öldükten sonra düştüğü o derin çukura tekrar girmesini istemiyordu. Onu döndürmek hiç kolay olmamıştı.

"Sensiz yapamam," diye directti Annabelle. "Asla."

Marcus, geri çekilip oturdu. Belki de bu an Minik Panda'sıyla son kez vedalaşması için Tanrı'nın bir armağanıydı. "Yapabilirsin. Sana her zaman söylediğim gibi, Anna, sen çok güçlüsün."

Annabelle, "Kayboldum," diye fısıldadı. "Artık yönüm neresi bilmiyorum."

"Hayır, sakın umutsuzluğa kapılma. Yönünü bulabilirsin, her zaman buldun. Sen güçlü bir kızsın."

Marcus, ondan bir cevap beklese de Anna'nın görüntüsü yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı ve sesi de duyulmuyordu. Marcus'un kalbindeki baskı bir anda arttı.

Hayır, hayır, hayır... Şimdi gidemezdi.

"Seni seviyorum, Anna!" diye bağırdı. Fakat Annabelle, onu duymadı. Marcus, ona dokunmak istese de dokunamadı, onun adını tekrar bağırırsa da sesini duyuramadı.

Arkadaşı gözlerinin önünde kaybolurken Marcus'un ruhu da sonsuzluğa karışmıştı.

Umarım beni hep hatırlarsınız...

Bu aklından geçen son düşüncesiydi.

BÖLÜM 4: ŞİFACI

♪ *Boy Epic - Hopeless* ♪

Samantha Wise

Samantha Wise, bitkinlikten moraran göz altları ve bembeyaz suratıyla görenleri endişelendiriyordu. Birileri sürekli ona tavsiyelerde bulunuyordu.

Lütfen şunu ye, Sam. Lütfen biraz uyu, Sam.

Canları cehenneme!

Boğazından lokmalar nasıl geçebilirdi ki? Göz kapakları yaşanan vahşetin görüntüleriyle doluyken nasıl uykunun huzuruna kavuşup kapanabilirdi?

“Bırak beni, Nadia.” Kardeşinin kendisine doğru uzattığı çorbayı elinin tersiyle itti. Ona böyle davranmak istemese de elinde değildi. Sam, yıkılmış haldeydi.

“Çok güç harcadın ve bembeyaz görünüyorsun.” Nadia, yeşil gözlerini endişeyle ablasının üzerinde dolaştırdı. Sam, onu umursamadı ve ters bir bakış atıp ayağa kalktı. Dışarıda güçlü bir fırtına vardı, bu günlerdir de bu şekilde devam ediyordu.

“Yukarı çıkıyorum.”

Sandalyesini geri itip ilerlemeye başladığında büyükbabası merdivenlerden iniyordu. Sam durup soran gözlerle yaşlı adama baktı. Adam, aşağı indikten sonra Sam’in omzunu ona destek olmak ister gibi sıktı.

Samantha, beklediği cevabın olumsuz olduğunu anlamıştı. Omuzlarını düşürerek yukarı çıktı. Adımları yavaş bir biçimde koridorun sonundaki odaya doğru ilerliyordu. Eli kapı kulpunu kavrayıp kapıyı açtığı anda derin bir nefes verip içeri girdi.

Manzara hâlâ değişmemişti.

Sam, gözlerinin dolmasını engellemek ister gibi kirpiklerini kırptırdı. Hafifçe akan yaşlarını eliyle sildi ve yine derin bir nefes aldı. Sonra yavaş adımlarla yatağın başına doğru ilerledi.

Marcus Lawford, ölü gibi solgun ve kıpırtısız bir şekilde yatmaya devam ediyordu.

Sam, sıkışan kalbini eliyle ovaladı. Sakin bir şekilde onun yanındaki sandalyeye otururken yüz hatlarını en ince ayrıntısına kadar kafasına kazımaya çalışıyordu.

“Aptal herif,” dedi boğuk bir sesle. “Aptal. Aptal. Aptal!”

O kadar bitkindi ki elini kaldırıp onun yüzüne dokunmak için büyük bir çaba harcamıştı. Yaşanan kaosu hatırladığında bedenini bir titreme krizi sardı.

“Neden girdin hayatıma?” diye sordu sinirli bir sesle. “Ben kendi halimde mutluydum. Şimdi bak!” Eliyle kendini gösterdi. “Senin yüzünden düştüğüm şu hale bak!”

Ne kadar hiddetle konuşmaya çalışsa da sesi kedi mırıltısı gibi çıkıyordu. “Madem hayatıma girdin...” diyerek parmağıyla Marcus’un yanağını dürttü. “Çıkamazsın.”

Gözünden akan yaş da diğer eliyle sildi. Ardından hıçkırıklarına hâkim olamayarak başını onun göğsüne dayayıp deli gibi ağlamaya başladı. “Uyan, seni geri zekâlı!”

Sam, ne kadar ağladı bilmiyordu fakat bir an sonra dehşetle yüzünü kaldırdı. Marcus’un göğsü aldığı nefeslerle inip kalkmıyordu. Ya da Sam’e öyle geliyordu. Kahretsin, bitkinlikten beynini kullanamıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi usulca. “Ölmüş olamazsın.”

Onun yüzüne doğru iyice yaklaştı ve burnundan nefes alıyor mu diye anlamaya çalıştı. Bulanık gören gözlerini kırptırarak dikkatle yüzünü incelerken onun yüzüne neredeyse yapışmıştı.

Eliyle onu sarstı. "Marcus, eğer ölürsen peşinden gelir, seni buna pişman ederim!"

Sam, ellerini onun göğsüne koymuş, yüzünü yüzüne hizalamış halde bir tepki beklediği sırada dudaklarında bir baskı hissetti. Şoktan kocaman olmuş gözleriyle karşısındaki yüze bakarken dudaklarındaki baskının sebebi gözlerini araladı.

Marcus, Sam'in dudağına bir öpücük kondurmuştu.

Samantha, hayatının şokunu yaşarken bir an öylece kalakaldı. Marcus, geri çekilip gözlerini ağır ağır kırıp açarken çok yavaş bir şekilde dudağını yana kıvırdı.

"Canlı halimi taciz etmeni tercih ederim."

Sam ağzını açtı, fakat bir şeyler söyleyemeden dudakları usulca geri kapandı. Marcus, tek kaşını havaya kaldırdı. Suratındaki sırıtma yine eskisi gibiydi.

Bu Marcus'tu. Sam'in, yakışıklı yüzünün ardına saklanmış şeytanı. *Uyanmıştı!*

"Üzerime çıkmak için ölmemi mi bekliyordun, Samantha?"

Sam, o an başını hafifçe eğerek bulunduğu duruma baktı. Yarı yarıya Marcus'un üzerindeydi. Elleri onun omuzlarını kavramış, gövdesi tamamen onun gövdesine yapışmıştı.

"Seni aşağılık piç!" Eliyle onun omzuna vurdu. "Neredeyse kalbim duruyordu."

Marcus, hafifçe gülümsedi. "Bana küfür etmen, beni daha çok etkiliyor."

Sam, normalde olsa bu söze sinirlenir Marcus'u gebertmek için hamlede bulunurdu. Fakat şimdi o hayata geri dönmüşken buna sadece gülmek istedi. "Sen hastasın."

Gölerek alnını onun alnına dayarken Marcus da ona gülüyordu. İkisi de bir süre, henüz yeni bulmuşken birbirlerini kaybetmemiş olmanın tadını çıkardılar.

Daha onlar için yaşanacak çok şey vardı.

Sam, ona olan hislerinin gücünü fark etmişti. Bu gerçeklik onda büyük bir uyanışa sebep olunca geri çekildi ve onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Samantha Wise, Marcus Lawford'a geri dönülemez bir biçimde âşık olmuştu.

Kalbi göğüs kafesine sığmazken, Marcus'un gözleri kendi üzerindeydi ve yüzünü pürdikkat inceliyordu. Sam, rahatsızca kıpırdandı. Marcus'un aklından her ne geçiyorsa iyi şeyler olmadığı kesindi.

"Ne zamandır bu haldeyim?" diye sordu Marcus bir anda.

Sam, duraksasa da sonunda doğru cevabı verdi. "Beş gündür."

Marcus'un bakışları daha da dalgınlaştı. "Neler oldu?"

Sam, ne cevap vermesi gerektiğini bilmeyerek ona baktı. Olanları konuşacak gücü kendinde bulamazken Marcus'un duyacak gücü var mıydı?

Marc, ağzını yine açıp konuşacağı sırada kapı bir anda açıldı ve içeri Nadia'yla Brandon girdi. "Ahbap!" dedi Brandon, ellerini iki yana açarak. "Geciktin."

Marc, biraz önceki dalgınlığından hafifçe sıyrılıp elini yumruk yaparak kaldırdı. Brandon da yanına geldi ve yumruklarını tokuşturdular.

Nadia da hızla geldi ve Marcus'a sarıldı. "Şükürler olsun ki uyandın. Artık şu ablama dinlenmesi gerektiğini söyler misin?"

"Nadia," diyerek hırladı Sam.

"Sammy," dedi Brandon pişkince sırıtarak. "Bazen bir cadı değil kurt olduğunu düşünmeden edemiyorum. Eğer esmer kızı alev alev yanan beyaz tüyleriyle görmeseydim, seni melez sanabilirdim."

Marcus, kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Hepsi o gece yaşananları düşünürken sessizliğe bürünmüşler. Samantha, yaşanan kâbus gibi geceyi hatırlayınca bedenini yine bir titreme nöbeti sarmıştı.

O kanlı gecede Sam, Marcus'un yere yığıldığını görünce ona doğru hızla koştu.

"Hayır, hayır, Marcus!" diye haykırıyor, aynı zamanda çığlıkları geceyi sarıyordu. Marcus'un ağzından sızan yoğun kanı görünce kalbi durmuştu.

Marcus, mavi gözlerini kendisine sabitledi. O simsıcak bakan gözler, artık bilinçsizliği sahiplenmişti.

"Hayır, Marcus, lütfen, hayır!" diye bağırdı tekrar. Gidemezdi. Sam, onu daha yeni bulmuşken kaybedemezdi. Eliyle Marcus'un kazağını sıyrıp yarasına bakmak istedi.

Yaraya baktığında hıçkırığı boğazına takıldı. O kadar büyük bir oyuk vardı ki karnında, Sam onu kaybedeceğini anladı.

Marcus Lawford, ölüyordu.

Hayatından tamamen yok olacaktı.

Marcus'un gözleri yavaşça kapanırken Sam, "O ölüyor," diye haykırdı. Sanki ölen kendisiymiş gibi acı çekiyordu. Öyle yoğun bir acı birikti ki içinde, solukları can çekişir gibi iniltilere dönüştü. Elini oraya sanki şifa olabilirmiş gibi koymuş, iyileşmesini diliyordu. Ardından içinde biriken acıyla bağırdı ve bir anda vücudundan bir gücün koptuğunu hissetti.

Sam, neredeyse yığılırcasına kendisini bırakacağı sırada Brandon'ın omuzlarını kavrayan elleri sayesinde durdu. Derin soluklar alarak elini çektiğinde gördüğü şey karşısında nabızı atmayı kesmiş gibiydi.

Yara neredeyse iyileşmişti.

Marcus'un kendi iyileştirebilme gücü olmayacağına göre... "Ah, Tanrım," diye fısıldadı usulca. Bunu kendisi yapmıştı.

Samantha Wise'in Spiritus'u buydu; iyileştirme. Samantha bir şifacıydı.

Yaşadığı sayısız şoktan sonra dış dünyaya kapattığı kulakları bir anda bir ses işitti. Annabelle'in haykırışını duyunca kısıp bakışları ister istemez oraya döndü.

Annabelle'in etrafındaki alevler o kadar büyüktü ki kızıl bir ışık tüm alanı aydınlatıyordu. Alevlerin sıcaklığı Sam'in yüzünü yakmaya yetecek kadar fazlaydı. Dehşetle ona bakarken aynı zamanda kollarıyla hâlâ hareketsiz yatan Marcus'u tutmaya devam ediyordu.

Annabelle, ellerini iki yana açtı ve parmakları pençelere dönüştü. Alevler bir girdap gibi etrafında dolaşırken aynı zamanda onun dönüşümünü kamufle ediyorlardı. Sonunda öne doğru atıldığında Annabelle, bir anda beyaz tüyleri hâlâ alev alev yanan bir kurda dönüşmüştü.

Herkes savaşmayı kesmişti. Kulaklarda beyaz kurdun uluması âdeta yankılanıyordu.

Ardından kurt, Dorchalara doğru koştuğunda rüzgâr şiddetlendi. Evdeki alevler daha da harlandı. Dorchalar geri çekilerek ormanın karanlığına aktılar. Hepsi tıpkı gölgeler gibi karanlıkta yok olduklarında, bu sefer başka bir uluma tüm alana yankılandı. Samantha, bakışlarını o tarafa çevirdi.

Siyah, büyük ve öfkeli bir kurt başını geriye eğerek tekrar uludu.

Bu uluma alandaki herkesin yüreğini titretmişti. Kimse kıpırdayamadı. Kimse ses çıkaramadı.

Herkes kayıpları ve yaralıları izledi. Darla'nın üzeri tamamen kanla kaplıydı ve tıpkı Amazon savaşçılarına benziyordu. Elena, Brandon'ın yanına gelmişti. Dean, Alexis'i kollarının arasında tutuyordu. Jimmy ve Karl, ellerinde bıçakları, dimdik bir şekilde, tıpkı herkesin yaptığı gibi öfkeyle uluyan siyah kurda bakıyorlardı.

Tekrar harekete geçildiğinde, gecenin dehşeti hâlâ kimsenin üzerinden silinememişti.

Tekrar bulundukları ana döndüklerinde, Brandon sessizliği bozmaya karar verip konuştu. "Karnına bir kırbaç yedin, dostum."

Marcus, bunu zaten bildiğini belli edercesine "O kısmı geçelim," dedi.

"Samantha'nın Spiritus'u ortaya çıktı," dedi Nadia. "O bir şifacı. Yaramı tamamen olmasa da iyileştirdi. Bu sayede hayatta kalabildin."

Marc, kaşlarını kaldırarak Sam'e baktığında, Sam de ona baktı. Ardından utandığı için eliyle bir saç tutamını kulağının arkasını sıkıştırıp gözlerini kaçırdı.

Marcus, sırıttı. "İyi ki bu Spiritus zimbirtısı daha geç ortaya çıkmamış," dedi esprili bir tavırla. Yine de neşeli tavrı gözlerine tam ulaşamıyordu. Ardından bakışları hepsinin üzerinde tekrar dolaştı.

"Anna? O nerede? Ya Sosyo'yla işi pişiriyor ya da çok bitkin olduğu için uyuyor falan olmalı." Yapmacık bir sırıtma daha. "Yoksa yanımda olmamasının başka açıklaması yok."

Hiçbiri cevap vermedi.

Marcus, kaşlarını iyice çattı. Brandon, sıkıntıyla çenesini sıvazladığında yüz ifadesinden anlaşıldığı üzere bir şeylerin yolunda olmadığına emin olmuştu.

"O nerede?" diye sordu bu sefer bastırarak.

Sam, parmaklarını Marcus'un parmaklarına doladı ve elini tuttu. Marcus, doğrulmaya çalışınca karnında bir yanma hissetti. "Ah!" dedi suratını buruşturarak.

"Rahat dur." Sam, onu tekrar yatırmaya çalıştı.

"Bana onun nerede olduğunu söyleyin!" Marcus gürleyince Brandon devreye girdi.

"Dostum, biz... onun nerede olduğunu bilmiyoruz."

Marcus, olduğu pozisyonda durup ne dediğini algılamaya çalışır gibi kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Nadia, usulca ağlamaya başlamıştı. Son cevabı bu sefer Samantha verdi. "Beş gündür kimse onun nerede olduğunu bilmiyor."

BÖLÜM 5: TABLO

♪ *Boy Epic - Scar* ♪

Laura Sullivan

Laura Sullivan, günlerdir kimsenin yanına yaklaştırmaya cesaret edemediği oğlanın kardeşi olma ayrıcalığına sahipti. Bu yüzden de tüm gözler şu an onun üzerindeydi.

“Ona olumlu bir haber vermediğimiz sürece yanına gidersen, Tanrı şahidi olsun, *bizi öldürürmüş*,” dedi Karl. Jimmy yanlarında yoktu. “Belki de Jimmy’yi öldürmüş olabilir.” Sonra bu düşünce hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

“Onu kontrol etmen gerek.” Dean Walker, lacivert tonlarındaki gözlerini kısarak Laura’ya baktı.

“Kafamı gövdemden sökmeyeceğinin garantisini verebilir misin?” diye sordu Laura.

Kaleb, kollarını gövdesinde birleştirmiş, ikisini dinliyordu. “Bensiz onun yanına gidemez.”

“Seni görünce daha da öfkelenecek.” Dean, Kaleb’a yan bir bakış attı.

“Beni umursayacağını sanmıyorum,” dedi Kaleb omuz silkerek. “Hem öfkesini bana yöneltirse belki rahatlar.”

Laura, tırnakları manikürlü parmaklarıyla alnını ovaladı. Jimmy ve Karl’ı kastederek, “Bence şu iki salak gitmeli. Onları öldürürse rahatlayabilir,” dedi.

Karl hırlayınca Dean, ona ikaz dolu bir bakış attı.

O sırada Dean'e bir telefon gelince hepsi durup onun telefonu açmasını beklediler. Dean, telefonu kulağına götürüp karşıdakini dinlediğinde hepsi konuşmayı duymuştu. Arayan Jimmy'ydi.

"Ah, Tanrım," dedi Laura eliyle yüzünü sıvazlayıp. "Eden'in barakasını mı dağıtmış?"

Hepsi bu söz üzerine alelacele eğitim alanından çıktılar. Lau, Siyah İnci'sine binmişti, Kaleb da yolcu koltuğunda oturuyordu. Dean ve Karl da kopan fırtınaya rağmen motorlara binmişlerdi. Eden'in barakasına doğru hızla yola koyuldular.

Gök, beş gündür gürlemeden bir saniye geçirmemişti. Hava sanki son olanların acısıyla gözyaşları akıtiyordu.

Barakaya geldiklerinde onları kapının önünde bekleyen sırlıslık olmuş Jimmy'yi gördüler. Jimmy, arabadan indiklerinde yanlarına gelerek talimat verdi.

"Eden, kasaba dışında. En son sürekli arayıp durmamasını söyleyerek telefonu Jay'in suratına kapattı."

Ortamda bir sessizlik oluşunca Laura kaşlarını kaldırdı. "Ben demiştim! Bunlar çift olmalı."

Hepsi bu tespiti duymazdan gelmeyi tercih etti. Sırlıslık olmuşlardı ve içeriden de bir gürültü gelmişti. Jimmy, başıyla içeriği gösterdi ve "Gerisini siz görün," diyerek dudaklarını sessizce oynattı.

Dean, kapıdan ilk giren olmuştu. Girdiği sırada başını hızla eğmese tam kafasının üstünden uçan tabloyla kanlı bir karşılaşma yaşayacaklardı. Dean, bir küfür savurup geri doğruldu.

Jay Sullivan, odanın ortasında öfkeli bir boğa gibi dikiliyordu.

Tüm tabloları yere devirmiş, ortalığı savaş alanına çevirmişti. Elinde de bir tane tablo tutuyordu. Bakışları, kapıda dikilen gruba ağır bir şekilde kaydı. Saçları ıslaktı ve

alnına dökülüyordu. Üzerinde av kıyafetleri vardı. Elâ göz-
leri... ah... parlaktı. Oldukça parlak. Bakışları hâlâ grubun
üzerinden ayrılmazken elindeki tabloyu sürüyerek onlara
yaklaşmaya başladı.

Laura, Jimmy ve Karl, birer adım geri attılar. Kaleb ve
Dean, koca cüsseleriyle dikilmeye devam ediyorlardı.

"Çekilin."

Jay, sakın bir tonda olsa da buyurgan bir sesle konuş-
tuğunda Laura, tüylerinin havaya kalktığını hissetti. Dean
ve Kaleb, dönüp birbirlerine baktılar. Ne yapmaları gerek-
tiğine karar vermeye çalışıyor gibilerdi.

"Size. Çekilin. Dedim."

İkisi de şu an için en doğru kararın bu olduğunu düşü-
nerek adımlarını yana atıp Jay'e yol verdiler.

Jay, tabloyu sürükleyip barakadan çıkarken Laura, ol-
duğu yerde dikilmeye devam ediyordu. Abisi günlerdir
kimseyi yanına yaklaştırmıyordu ve bunun nedeni Anna-
belle Jefferson'dan hâlâ bir iz olmamasıydı.

Jay, ilk gün tüm kasabanın altını üstüne getirmişti. Di-
ğer günler ise onu kasaba dışında aramıştı. Onu arayıp bu-
lamadığı her gün daha da çığırından çıkıyordu.

Laura ise günlerdir üzüntüden doğru düzgün uyuya-
mıyor, yemek yiyemiyordu. Annabelle'e ne olduğunu dü-
şünürken delirmemek için sürekli aklını çevresinde olan iş-
lerle meşgul etmeye çalışıyordu.

Barthram Sullivan'dan haberi yoktu. Babasının tüm bu
yaşananlardan sonra nasıl bir tepki verdiğini veya neler
planladığını bilemiyordu çünkü Laura, henüz bunları kal-
dıramayacağını düşünüyordu. Babası, işin duygusal boyu-
tuna bakmazdı.

Abigail ile Annabelle'in evlerinin aşağı katı vanmıştı.
Neyse ki alevler üst katı tam sarmadan müdahale edil-
mişti. Böylece oradaki eşyaların çoğu zararsız bir şekilde

kurtulmuştu. Abigail, ev tekrar eski haline dönene kadar Barthram'ın yanında kalıyordu.

Birisi boğazını temizleyince Laura, olduğu ana geri döndü. Başını kaldırıp gözleriyle onun peşinden gitmesini işaret eden Dean'e baktı.

Laura, omuzlarını düşürdü ve pes ederek dönüp Jay'in peşinden dışarıya çıktı. Jay'in asfaltı delen arabasının ardından kendisi de yola çıktı. İyi ki Siyah İnci'si vardı, yoksa abisine sürekli böyle yetismeye çalışsa asla başarılı olamazdı.

Sonunda Jay, evinin önüne geldi ve arabayı durdurdu. Laura da kendi arabasını durdurup bekledi.

Abisi, arka koltuktaki büyük tabloyu alıp eve doğru götürdüğünde Laura, nefes nefese onu izliyordu. *Ne yapıyordu bu çocuk?*

Arabasının kapısını açtı. Soğuk hava yüzüne çarptığında deri ceketini kendine iyice sararak ilerlemeye başladı. Jay'in bodrum katına giden merdivenleri inerken dış kapının tam kapanmak üzere olduğunu görüp ileri atıldı. Son anda kapıyı yakalayarak evin içine girdi.

Laura, ağır adımlarla odaya doğru ilerleyip kafasını içeri uzattı. Jay, sırtını yatağına yaslamış yerde oturuyordu. "Peşimden gelme gibi iğrenç bir alışkanlığın var."

Laura, kocaman gözlerle ona baktı. "Ah Tanrım," dedi eliyle alnını tutarak. "İrlanda aksanıyla konuştun. Sen sarhoşsun."

Jay, gözünü bile kırpmadan baktığı yeri izlemeye devam etti. Laura, o sırada onun zaten Koca Jo'nun avcılara etki eden biralarından birini elinde tuttuğunu fark etti. İçeri doğru güçsüz adımlar attı, fakat gördüğü şeyle beraber adımları aniden kesildi.

Jay, dolabına Eden'in barakasından aldığı tabloyu dayamıştı. Ve tablodaki resim *Annabelle'e* aitti.

Laura, şaşkın bir şekilde tabloya bakmaya devam etti. Resimde Annabelle yan profilden duruyordu. Koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülürken hafifçe gülümsüyordu.

Laura bir süre öylece kalakalsa da sonunda konuşabildiğinde sesi kısıktı. "Onu aramak yerine burada vakit mi öldüreceksin?"

Jay, bira şişesini dudaklarına doğru götürüp sakin bir şekilde tabloyu izlemeye devam etti. "Onu sonsuza kadar arayabilirim." Sonra bir süre sustu ve Laura, o saniyelerde onun aklından geçenleri bilmek istedi. Ve İsteği çabuk yerine gelmişti çünkü Jay tekrar konuştu.

"Fakat Belle..." dedi, sanki karşısındaymış gibi ismini tabloya bakıp mırıldanarak. "Bulunmak istemiyor."

BÖLÜM 6: YIKINTI

♪ *Tommee Profitt feat Wondra - I'm Not Afraid* ♪

Beş gün önce...

Annabelle Jefferson

Yıkıntı...

Kirişlerim sallanmış, son bir darbeye de tamamen yı-kılmıştı. Belki de bu yüzdendi tepkisizliğim.

Eğer bir gün önceki Annabelle olsa şu anki durumun-dan dolayı rahatsız olur veya karşıdaki oğlanın kendisini nasıl bulduğunu düşünürken tedirginleşirdi. Fakat şu anki Annabelle'in hiçbir şey umurumda değildi.

Başımı ağaca iyice yaslayıp gözlerimi ona diktim. Çıp-lak gövdeyi göğüslerime kadar çektiğim dizlerim örtüyor, ellerimse dizlerimin etrafına dolanmış halde duruyordu. Bacaklarım çamur ve kan içindeydi.

Malcolm Alec Sullivan, gri gözlerini gözlerimden ayır-madan tepemde dikilmeye devam etti.

Beni bulmuştu.

Nasıl olduğu hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Bana uzattığı eline kısa bir bakış atıp gözlerimi tekrar yüzüne tırmandırdım. Bir hamlede bulunmayacağımı an-layınca elini geri çekti. Üzerindeki deri montunu çıkar-maya başlayınca hiç tepki vermeden onu izlemeye devam ediyordum.

Sullivanlar ne gibi işler çeviriyordu?

Bu oyundaki en merak ettiğim soru buydu. Tabii bir de ölmüş olması gereken annemin Dorchaların arasında ne gezdiği gibi bir soru da ortaya çıkmıştı.

Malcolm, ceketini çıkarıp bana uzatınca düşüncelerimden sıyrıldım. Annemi hatırlamak, gece olanları da hatırlamama neden oluyordu. Hatırlamak istemiyordum.

Bakışlarım Malcolm'ın elindeki cekete kaymıştı. Bir dizini büküp bana doğru eğildiğinde yüzlerimiz hizalandı.

Gri göz rengi sabahın ilk ışıklarıyla daha da belirginleşmişti. Yüz hatlarını daha iyi inceleme fırsatı bulunca gözlerimle ağır bir şekilde onu taradım. Jay ile yüz hatları benziyordu. Saçının kazınmış olan tarafındaki dövme boynuna kadar iniyordu. Üzerindeki ceket çıkardığı için yarım kollu tişörtünün açık bıraktığı kollarının da tamamen dövmelerle kaplı olduğunu gördüm.

Onu incelediğimi fark edince gözlerini hafifçe kıstı. Ardından bir eliyle omzumu çekerek ceketini sırtımdan geçirdi. Beni bıraktığı gibi sırtımı tekrar ağaca yasladım.

Malcolm'ın iri bedenini saran ceket elbette bana oldukça bol olmuştu. Ayağa kalktı ve dev cüssesiyle bana tepeden bakmaya başladı. Ardından yine elini uzattı.

Başımı hafifçe yana eğip gözlerimle onu süzmeye devam ettim. "Seninle geleceğimi sana düşündüren nedir?"

Sesim o kadar ruhsuzdu ki bir an konuşan sanki ben değil gibiydim. *Hatta belki gerçekten de konuşan ben değildim.*

"Sadece seni geri götüreceğim." Neler yaşandığını bilen gözlerle bana bakınca gözlerimi şüpheyile kıstım.

"Ne zamandır bir ruh gibi çevremizde dolaşıyorsun?"

Sorduğum soruyla beraber dudağının kenarı hafifçe yana kıvrıldı, fakat cevap vermedi. Bu oyunda Malcolm'ın yerini de öğrenme vakti gelecekti.

Uzattığı elini tutmadan, kendi kendime ağır bir şekilde doğruldum. Karşısına dikildiğimde gözlerini yüzümden

çekmedi. Ellerini ileri doğru uzatıp üzerimdeki ceketin uçlarından tuttuğunda tek kaşımı kaldırdım. Bana iyice yaklaşıp fermuarı taktı ve yukarı doğru çekmeye başladı. Hareketinde bir art niyet yok gibiydi, tabii Malcolm Alec'in ismi kesinlikle masum kelimesinin karşısına yazılmazdı.

Bir tepki vermeden beklediğim sırada algılarıma bir hareketlenme takıldı. Başımı hafifçe çevirip sesin geldiği yöne baktım.

Gümüş rengi saçları, esen hafif rüzgârla dalgalanıyordu. Fosfor yeşili gözleri bize bakarken şüpheyi kısılmıştı.

Arlow.

Parlak gözleriyle gözlerim buluştu.

Malcolm'ın da o hareketlenmeyi hissettiğini biliyordum fakat dönüp bakma gereği bile duymamıştı. Arlow, vahşi bakışlarını üzerimize dikerek bize doğru bir adım attığında elimi hafifçe kaldırıp *dur* işareti yaptım.

Belli belirsiz yaptığım el hareketini görerek olduğu yerde durdu. İşaret parmağımı kaldırıp dudağıma bastırarak *sus* işareti yaptım.

Arlow, kıpırdamadan bizi izlerken yine her zamanki gibi komutumu kabul etmişti. Fakat gözleri hâlâ kısıp bakıyor ve her an Malcolm'a saldıracak gibi duruyordu. Bir an önce gitmenin iyi olacağına karar vererek arkamı dönüp yürümeye başladım.

Malcolm da hareketlenmiş, peşimden geliyordu. Taşlar çıplak ayaklarıma batıyordu fakat bu yürüyüşümü bozmadı. Yine de Malcolm'ın dikkatini çekmiş olacak ki bana iyice yaklaştı. Beni kucağına alacağını anlayınca bir anda durup gözlerimi ona çevirdim.

"Gerek yok."

O da durup bana baktı, fakat ben çoktan yürümeye başlamıştım. Kısa süre sonra ormanın çıkışında duran motoru

görünce durup kaşlarımı çattım. Malcolm, ilerleyerek motordaki iki kasktan birini alıp tekrar önüme geldi.

“Korkuyor musun?”

Bu, bana Jay ile tapınak partisinden motorla döndüğüm günü hatırlatınca duraksadım. “Hayır,” dedim donuk bir şekilde. “Korkmuyorum.” İşin garip tarafı, gerçekten de *korkmuyorum*.

Kaskı elinden alıp tekrar konuştum. “Beni geri götürmeni istemiyorum.” Tek kaşını kaldırarak sorgulayıcı bakışlarını yüzüme dikti. İfadesiz bakışlarımla karşılık vererek bir diğer düşüncemi dile getirdim. “Beni bu kasabadan çıkar.”

Söylediğim şeyle beraber dudağının kenarı çok hafifçe yana kıvrıldı. Gri gözlerinde oluşan memnun ifadeyi görebiliyordum. Kaskı başıma geçirdikten sonra, kendisi de ilerleyip diğer kaskı başına geçirerek motora oturdu.

Ben de çıplak ayaklarımla yaprakları ezerek yavaşça ilerledim. Arkasına bacaklarım birleşik şekilde yan oturup kollarımı gövdesine doladım. Büyük olan ceket, oturunca diz kapaklarıma kadar örtüyordu.

Malcolm, bir an duraksasa da sonrasında hızla motorun gazını kökledi. Onunla neden gittiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim Hiddenfield’da geride bıraktığım yıkıntıyı görmek istemediğimdi.

Olanlar için kendimi affedemiyordum.

Affedememek, ruhumu zindana kapatıyor; intikam hissi, kapağıya kilidi vuruyordu.

Crossfire sınırını geçene kadar Malcolm, hızını hiç azaltmadı. Çok daha dolambaçlı yollardan ilerlemiştik ve gereğinden daha uzun sürede Crossfire’a ulaşabilmiştik. Onun Hiddenfield’a nasıl rahatça gelebildiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Buranın her bir karışını biliyordu.

Sonunda yeşil yapraklı ağaçların çevrelediği iki katlı bir evin önünde durduğumuzda vücudum tamamen hissizleşmişti. Ben, soğuğu her ne kadar hissetmesem de buz tutan bacaklarım hissediyor gibiydi. Yine de kendimi taşıtmaya niyetim yoktu, o yüzden zorla da olsa motordan inip dimdik ayakta durdum. Malcolm da inerek karşımda bir dağ gibi dikildi.

Bir süre ikimiz de hiç konuşmadan birbirimize baktık. Bakışları arkamızdaki bir noktaya kayınca birinin adım seslerini işittim.

“Her şey hazır.”

Duyduğum sesle beraber başımı omzumun üzerinden arkama çevirdiğimde Eily’nin eski sevgilisi Grayson’ı gördüm. Çekik gözleri, yavaşça bana çevrilerek yüzümde dolaştı. Sonrasında üzerime çevrildi, bacaklarımdaki kiri ve kanları görünce kaşlarını hafifçe kaldırdı. Muhtemelen yüzüm de aynı durumdaydı.

Gözlerini tekrar yüzüme çıkardığında, buz gibi bakışlarımı görünce yüz ifadesi daha düz bir hal aldı. En başta ondan nasıl tedirgin olduğumu hatırlıyordum. Aslında o Malcolm’ın işlerini yapan birinden fazlası değildi.

Bakışlarımı onun üzerinde daha fazla tutmayıp eve çevirdim. Malcolm’a bir şeyler anlatıyordu ama dinlemiyordum. Ev eskiydi, tahta kirişleri neredeyse yıkılacak gibi duruyordu.

“Beni bulur.”

Bir anda sakın bir tonda söylediğim bu cümleyle ortamda garip bir sessizlik oluştu. Gözlerimi Malcolm’a çevirdiğimde kimden bahsettiğimi bildiği için dudaklarına kibirli bir gülümseme yayıldı.

O an onun bir Sullivan olduğunu daha iyi anladım.

“Bu o kadar kolay olmayacak.”

Sonunda beni bulacağını o da biliyordu. Sadece Jay'i ne kadar uğraştırırsa onun için o kadar iyi gibiydi.

İçimden *geri dön* diye haykıran sesi susturdum. Şu an o sese yer yoktu.

Eve doğru yürümeye başladım. Verandasına çıkıp aralık duran kapıyı elimle ittirdim, içeri adımımı attığımda gözlerim etrafta dolaştı. Dışarısı ne kadar döküntü gibi dursa da içerisi oldukça güzel dizayn edilmişti. İki tane tek, bir tane de çift kişilik koltuk şöminenin önüne dizilmişti. Yerlerde minderler vardı. Bir bilardo masası, büyük salonun sağ köşesine konulmuştu. Mutfağı ise Amerikan tipi tezgâh salondan ayırıyordu.

Malcolm'a sorma gereği duymadan adımlarımı merdivenlere yönelttim. Arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Merdivenleri ağır bir şekilde çıktıktan sonra, "Son oda," diyerek beni bilgilendirdi.

Odanın önüne geldiğimde elim kapı kulpunu kavradı. Açtığımda içeride çift kişilik bir yatağın ve bir dolabın durduğunu gördüm. Aynı zamanda banyoya açıldığını düşündüğüm kapı da vardı.

Yatağın üzerindeki kıyafetlere baktığımda, Malcolm yine konuştu. "Naomi'nin kıyafetlerinden. Crossfire karnavalında onunla tanışmıştın."

Hafızamı yoklayıp tanıştığım iki kızı düşündüm. Muhtemelen Naomi kıvrıkcık saçlı, esmer olandı. "Tamam, artık gidebilirsin."

Dümdüz bir ifadeyle ona baktığım sırada, böyle gönderilmeye alışık olmadığı belliydi. Tek kaşını kaldırıp bana durumdan eğlendiğini belli eden bir bakış attı. Bense yine dümdüz bir surat ifadesi takınırken bakışlarımla kapıyı gösterdim.

Eğlenen ifadesi hâlâ devam ederken ağır adımlarla odadan çıktı. O odadan çıktığı an büyüyle kapıyı hızla çarparak

kapattım ve kilidi çevirdim. Artık kolay büyü yapabilmeyi bile sorgulamıyordum.

Bir süre odanın ortasında boş boş dikildim. Sonunda adımlarım beni banyoya yönlendirdi ve kapıyı açarak içeri girdim. Gözlerim aynaya kaydığında, donuk bakışlarım aynada yansımamla buluştu.

Siyah saçlarım iki yandan yanaklarımı kapatıyordu. Yüzümün görünen kısımları kısmen çamur ve kan içindeydi. Öldürdüğüm ayakçıların kanlarıydı bunlar.

Öldürmek, ne zaman benim için bu kadar normal olmuştu?

Düşünmeyi bırak!

Zihnimin derinliklerinden bir ses beni uyardı.

Hâlâ yansımamı izlerken ellerim ceketin fermuarını kavradı, ardından onu üzerimden çıkardım. Ellerimi açarak tırnaklarıma baktığımda saatler önce yaşananların izlerini görmeyi bekledim.

Tırnak yerine *pençelere* sahiptim.

Tekrar aynaya baktım. Gözlerimde oluşan alevlere baskarken artık tedirgin olmuyordum, oldukça durgundum. Bunu da kontrol edebilmem bazı şeyleri açığa çıkarıyordu.

Elim yuvarlak, metal kolyeme yavaşça gitti.

Boston'da gittiğimiz cadı kadın Greta, bana ailemin ölüm haberini aldığım gün duygusal hakimiyetimi kaybettiğinde kolyeye hapsedilen gücümün bir kırıntısını ortaya çıkardığımı söylemişti.

Marcus'un karnına saplanan kılıcı ve annemi gördüğümde de olan buydu. Gücümün tamamı mı ortaya çıkmıştı, yoksa bu da sadece kırıntısı mıydı bilmiyordum. Eğer ikinci şıksa bile büyük bir kırıntıya sahip olduğuma emindim.

Kolyeyi yok edersem gücüm tamamen açığa çıkar mıydı? Bunun bana bir zararı olur muydu? Bunlar da öğrenmem gereken şeyler arasındaydı. Kolyenin manevi değeri de olduğu

için onu hiç çıkarmıyordum ve yok etmeyi düşünmemiştim. Ama belki de bu kolyeden kurtulmalıyım.

Aynadaki görüntümde dudaklarım yana doğru kıvrıldığında bir an kıpırtısız kaldım. Yansımam bana gülümserken elim dudaklarıma ulaştı. *Gülümsemiyorsun, Annabelle. Gülümsemiyorsun.*

Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda görüntüm artık olduğu gibiydi. Donuk bakışlar ve düz bir çizgi halini dudaklar...

Daha fazla kendimi izlemeyip arkamda bulunan küvete doğru ilerleyerek içini buz gibi suyla doldurdum. Su dolduktan sonra küvete girip dizlerimi kendime doğru çektim. Alnımı dizlerime yaslayıp soğuk suyun vücudumu uyuşturmasına izin verdim.

Annem, hayatta mıydı?

Marcus, ölmüş müydü?

Jay, beni arıyor muydu?

Gözyaşlarım yine akmadı.

Ne kadar kendimi sıksam da başaramadım. Tüm gözyaşlarımı Marcus'u gördüğüm rüyada tüketmiş gibiydim. Ona zarar verenin annem olması mümkün müydü?

Ya da görünüşünü değiştirebilen cadılar da var mıydı?

Alnımı diz kapaklarıma vurdum. Çıldırarak üzereydim.

Sen çok güçlüsün, demişti Marcus fakat ben, onsuz güçlü olabileceğimi sanmıyordum. Belki de Barthram Sullivan haklıydı; sevgi insanı güçsüz kılardı. Çünkü sevginin oluşturduğu bağ koptuğunda yıkılıyordun.

Bir yıkıntı tekrar nasıl toparlanabilirdi ki?

Ne kadar süre öyle kalıp bu soruların cevaplarını düşündüm bilmiyorum ama sonunda ayağa kalkıp duşu açarak vücudumdaki kirden ve kandan arındım. Ruhumdaki kirden ve kandan arınmam mümkün değildi. Artık kan dökmek bana o kadar da uzak gelmiyordu.

İşim bitince banyodan çıkıp yatağın üzerine Malcolm'ın bıraktığı Naomi'nin kıyafetlerine yöneldim. İç çamaşırlarını görünce boş bakışlarım bir süre orada takılı kaldı. Tanga ve dantelli sütyen mi? Kıyafetler ise siyah, spor tayt ve dar, beyaz bir bluzdu. Her şeyi boş verip hepsini giydiğimde tayt kalçamı sarmış, bluz göğüslerimi ortaya çıkarmıştı. Buna şaşkırmamak gerekti, zira karnavaldaki kızların ikisi de vücut kıvrımlarını tamamen ortaya çıkaran iki cadıydı.

Odadan çıkıp etrafa bakındım. Adımlarım oturma odasındaki koltuğun birine kurulmuş ve elindeki içki kadehini çeviren Malcolm'a yönelmişti. Karşısındaki tekli koltuğa oturup sırtımı yasladım ve gözlerimi ona diktim. Onun da gri gözleri dikkatli bir şekilde üzerimdeydi.

"Ormandaydın." Bunun üzerine başını hafifçe sağa kırdı. Elindeki içkiyi kadehinde dalgalandırmaya devam ediyordu. "Uçurum kenarında Jay, Zach'in kalbini sökerken bizi uzaktan izleyen silüet sendin."

Dudağının kenarı hafifçe yana kıvrıldı ve bakışları bir süre kadehine kilitlendi. "Romeo'nun neler yaptığını izlemek eğlenceliydi."

Sakin bir şekilde onu inceledim. "Orada olacağımızı nereden biliyordun?"

"Bildiğim birçok şey var, Belle."

Bir anda tüm kanım çekildi. Konuşurken sesim yine puslanmıştı. "Bana Belle deme."

Malcolm bu durumdan pek rahatsız olmuş görünmüyordu. Umursamaz bir ifadeyle dudaklarını büktü.

"Bayan Kandiss'le olan ilişkin bile bizi gözetlemek için, değil mi?"

Onu okulumuzda gerçekleşen futbol maçından sonra edebiyat öğretmenimizle işi pişirirken yakaladığım anı hatırlatırcasına tek kaşımı kaldırdım.

Malcolm, söylediğimi kabul eder gibiydi. Fakat dudaklarına imalı bir gülümseme de kondurdu. "Ekstra faydaları da var."

Eh, gördüğüm manzaradan sonra o faydaları tahmin etmek pek zor değildi. Malcolm, başkalarını da işine bulaştırarak en başından etrafımızdaydı.

Daha fazla konuşmak istemediğime karar verip ayağa kalktım. Daha başka ne çevirdiğini, yanında kalırken öğrenmem daha kolay olacaktı.

"Hiddenfield'da neler olduğunu merak etmiyor musun?"

Tam yürümeye başladığımda, sorduğu soruyla beraber adımlarım kesildi. Vücudum öylece tepkisiz kalırken ellerim hafiften yumruk olmuştu. Dudaklarımdan tek bir kelime döküldü. "Hayır."

Ardından yukarı çıkıp biraz önceki odaya geri girdim. Yatağa uzandığımda gözlerim tavanla buluştu.

Hayır, Annabelle. Merak etmiyorsun.

Etmeyeceksin.

BÖLÜM 7: HAMADRYAD

♪ Sam Tinnesz - Cruel World ♪

Günümüz...

Arlow

“Akila!” Arlow, yeşil gözleri parlarken küçük Hamadryad’a tısladı.

Akila, kocaman gözlerini Arlow’a dikip avuçlarının arasına sıkıştırdığı sincabı arkasına saklamaya çalıştı.

“Gadael ei!” diyerek kendi aralarında konuştuğu dille onu bırakmasını söylediğinde küçük orman nemfi, dudaklarını hafifçe büzüp oynadığı sincabı bıraktı.

“Onlarrrlaa oynamann yasssak.”

Genelde şimdiki insanların konuştuğu dili konuşarak Akila’nın da bu dili öğrenmesini istiyordu. Küçük kız, Arlow’u anladığını belli eden küskün bir bakış attı ve yine Arlow’dan öğrendiği hareketi yaptı; omuz silkti.

“O sadece küçük bir çocuk. Neden bağırıyorsun?”

Arlow, kafası karışarak sesin geldiği yöne döndüğünde şaşkınlık, önce tüm vücudunu sardı. Kıpırtısız bir şekilde karşısında duran Dryad’a bakıyordu.

Arlow’un konuşmaya niyeti olmadığını anlayan kız, derin bir nefes vererek eğilip yerde bir köpek gibi bekleyen Akila’nın saçını okşadı. Turuncu saçları yere değerken üzerinde yeşil yapraklardan yapılmış bir elbise vardı.

Moss.

“Neden öyle aptal gibi bakıyorsun?”

Arlow kaşlarını çattı. Bu kelimeyi daha önce duymamıştı. “Aptall?”

Moss, kendisine tuhaf tuhaf bakan küçük kızın yanından kalkıp Arlow’un karşısına dikildi. “Evet, aptal. *Sssiktirr* demeyi biliyorsun da bunu bilmiyor musun?”

Arlow, kaşlarını çattı. Siktir demeyi ona Annabelle öğretmişti. Şaşırınca ve heyecanlanınca söylenen bir kelime neden Moss’u kızdırıyor gibiydi? Aptalın kötü bir kelime olduğunu varsayarak Moss’a tehlikeli bir bakış attı. “Arlow, apptall değil.”

Moss, dudaklarını büzdü. Genç Hamadryad’ın gözleri oraya kayınca kalbi bir anda hızla çarpmaya başladı. Bu çarpıntı onu korkutmuştu, o yüzden bir adım geri atarak kızıdan uzaklaştı. Bu kız, ona bir çeşit Dryad büyüsmü yapıyordu?

“Nedennn buradassın?” diye sordu kaba bir şekilde.

Moss, Arlow’unkine nazaran daha açık bir tonda olan yeşil gözlerini üzerinde gezindirince Arlow, bir an nasıl göründüğünü düşündü. Saçlarını son zamanlarda melez arkadaşları sayesinde ormana gelen, Marcus isimli oğlan gibi şekillendirmişti. Modern insanlar gibi olmak istiyordu. Onlar gibi konuşabilmek ve görünebilmek istiyordu.

“Seninle konuşmaya geldim,” dedi dişi Dryad.

Tarihin bilinmeyen zamanlarından beri süregelen ve birçok medeniyet görmüş, en eski türlerden biri olan orman nemfleri ikiye ayrılırdı. Yeşil yapraklı ağaçlarda yaşayan *Dryadlar* ve kırmızı yapraklı ağaçların ruhları *Hamadryadlar*.

Hamadryadlar, Dryadları sevmezdi. Arlow, bunun nedenini hiçbir zaman bilmese de son zamanlarda tahmin yürütmeye başlamıştı.

Dryadlar özgürdü. Ağaçlarını rahatça bırakıp başka yerlere gidebiliyorlardı. Fakat kendi türü, ağaçlarına zarar

gelmesi riskini göze alıp bunu yapamazdı. Bu yüzden vahşileşmiş ve medeniyetten iyice uzaklaşmışlardı. Bu konu Arlow'un canını çok sıkıyordu.

Akila, hâlâ bir köpek gibi Moss'dan sevgi bekleyince Arlow bir anda bağırdı. "Arox."

Bir süre bir kıpırdanma olmayınca Arlow, kendi zihninden bir başka Hamadryad'a, aralarında konuştukları dilde yanına gelmesini seslendi. "*Dod yma!*"

Birkaç dakika sonra beyaz bir ışık parlarken tam Moss'un arkasında ortaya çıkan Arox'u gördü.

Mavi saçlı orman nemfi, vahşi bakışlarını Moss'a dikmişti. Gözleri de en az saçları kadar parlak maviydi. Genelde Hamadryadlar arasında popüler olsa da insanlar arasına karışsa farklılığıyla büyük bir kaosa sebep olabilirdi. Moss'a bakarken hafifçe tısladı.

"*Pwy yw hi?*" O kim, diye sorduğunda Arlow, tehditkâr bir ifadeyle gözlerini kıstı.

"Akila'yı götürrr buradann."

Arox, gözlerini kısarak Arlow sayesinde öğrendiği dili kullandı. "Ooo birr Dryadd."

Arlow'un sinirden fosfor yeşili gözleri daha çok parlamaya başladı. Tehlikeli bir ifadeyle Arox'a baktığında mavi saçlı nemf, sonunda komutu almıştı. Harekete geçerek Akila'yı kucaklayıp gözden kayboldu.

Moss, kibirli bir ifadeyle giden Hamadryad'ın arkasından baktı. "Hepinizin ilk işi neden tıslamak oluyor?"

Arlow, sinirlenmişti. Elini kaldırdığı an bir ağaç dalı uzadı ve Moss'un gövdesine dolanıp onu ağaca yapıştırdı. Moss, daha kendini kurtaramadan onun önünde ortaya çıkmıştı.

"Bizz zararlı degilizz," diyerek hiddetle tısladı. Sonra durdu ve tam da zararlı biri gibi görüldüğünü düşündü. Bakışları yumuşarken, "Enn azındann benn degilimm," diye ekledi.

Yüzleri ilk defa bu kadar dip dibeydi. Arlow, gözlerini onun altın dövmelerinde dolaştırdı. Eli yavaşça yukarı kalkıp yarı saydam tenine dokunduğunda Moss titremişti. Arlow, o an onun korkuttuğunu sanıp içinde çok büyük bir sıkıntı hissetti.

“Benndenn korkkma.”

“Senden korkmuyorum,” dedi Moss. Arlow, o sırada onun saydam yanaklarında bir renklenme fark etti. “Ben se-seninle bir şey konuşmaya geldim.”

Arlow, Moss’un konuşmasındaki değişikliğe kafa karışıklığıyla baktı. “Konuşş.”

“Eden’in söylediğine göre Annabelle kayıpmış. Ve ben de... belki senin onu görmüş olabileceğini düşündüm.”

Arlow, isimlerini bilmese de bu bahsettiği Eden’in, melez kızın yanına Moss’la gelen sarışın oğlan olduğunu anladı. Akli bir anda beş gün önce yaşananlara gitmişti.

Yine her zamanki gibi Akila ile uğraşıyordu. O sırada bir anda yanında beliren Arox, ürkmüş görünüyordu.

“Mae rhywun yn y goedwig!”

Arox, ormanda birilerinin olduğunu söylediğinde Arlow, gözlerini kapattı. Anında duyularını açıp ormandaki tüm hareketleri hissetmeye başladı. Gezinen hayvanların varlığını arşınlayarak başka hareketlenme duyularına takıldığında gözleri anında açıldı.

Melez kız, ormandaydı.

Arlow, anında nemf ışığını kullanarak kayboldu ve tekrar ortaya çıktığında melez kız görüş açısındaydı. Kızın karşısında duran kişiyi görünce gözleri kısıldı.

İnsana benziyordu, fakat kollarında garip şekiller vardı. Arlow, aynı şekillerin boynunda da olduğunu gördü. Bu yeni bir tür müydü?

Kızı korumak için öne doğru adım atacağı sırada kız, elini kaldırıp Arlow’a durmasını işaret etti. Arlow, kafası karışmış gibi durdu. Melez kız, neden böyle garip bakıyordu?

Üzerinde garip, bol bir kıyafet vardı. Yüzü çamur ve kan içindedeydi. Arlow, onun zarar görüp görmediğini anlamaya çalıştı. Bu kız, onun modern dünyadaki tek arkadaşıydı.

Şüphesiz o ikisini izlerken melez, elini dudaklarına götürdü ve Arlow'a susmasını işaret etti. Genç nemf, o zaman onda farklı bir şeyler olduğunu anlamıştı. Karanlığın soğuk esintisini ense-sinde hissetti.

Bu his, sadece büyük nemflerin Dorcha diyerek kendilerine öğrettiği cadılar yakınlardayken olurdu.

Arlow, kızın arkasını dönerek ilerlemesini bekledi. En son susmasını işaret ettiği için komutunu yerine getirmişti. Arlow, o ne diyorsa onu yapacaktı.

Oldukları ana geri döndüğünde Moss'un sorgulayan bakışlarının kendisine sabitlendiğini gördü. Geri çekilerek gözlerini Moss'tan kaçırdı. "Bilmiyorumm." Moss'un şüpheli gözlerle kendisine baktığını hissediyordu.

"Peki, özünü ona bıraktın mı? Zihnine seslenebilir misin?"

Arlow, Annabelle'in kendisine öğrettiği şeyi hatırladı. Işığını ona aktardığında tıpkı orman nemfleriyle yaptığı gibi, melezle zihninden iletişim kurabilmişti. Fakat şimdi o özün solduğunu hissediyordu. Bu yüzden kafasını olumsuz anlamda iki yana sallayarak bu sefer doğruyu söyledi.

"Şimmdii gitt buradann."

Moss, bu söze alınmış gibi duruyordu. "Aman sanki çok meraklıyım senin ormanına!" Arlow'a son bir alingan bakış attı ve yeşil ışığı son kez parlarken ortadan kayboldu.

Arlow, pişman olmuştu. Onun peşinden gitmek istese de aniden durdu, çünkü ağacını bırakamazdı. Bu, onların en büyük kuralıydı.

Kurallar...

Neden Hamadryadlar da diğer türler gibi kural ihlali yapmıyordu? Her canlının ölüm riski vardı. Ağacını bıraksa ona hemen zarar verirler miydi?

Arlow tüm gece bu soruları düşünerek gökyüzünü izledi. Özgür olma düşüncesi her geçen saniye onu daha çok rahatsız ediyordu. Ayrıca melez kız nerede olabilirdi? En son beraber gittiği oğlan nasıl bir türdü?

Sabaha karşı, henüz gün doğmamışken bir anda ağacının dalından atladi. Gözleri kızıl yaprakların arasını taradı ve herhangi bir nemfin ortalıkta olup olmadığını kontrol etti. Kimseyi hissedemedi.

Bir anda ışığını kullanarak kaybolup ormanın çıkışında ortaya çıktı. Gözleri ana yola kilitlenmişti. *Ormanın dışında da güçleri etkili olur muydu?*

Arlow bu düşünceyle tedirgin olmamış, aksine daha çok merakla dolmuştu. Aynı zamanda melez kızın nerede olduğunu, Eden isimli çocuğa söylemeye karar verdi.

Ormanın dışına adımını attığında çıplak ayakları titredi. Durup derin bir nefes aldı ve tekrar bir adım daha attı. Sonraki adımları daha hızlıydı, ardından tamamen ağaçlardan uzaklaştı ve arkasını dönüp ormana baktı.

İlk defa ormandan dışarı çıkmıştı.

Koyu kahverengi deri pantolonuna baktı. Üzerinde de insanların giydiği kıyafetlerden yapabilen nemf Jedw'in verdiği yeşil tişört vardı. Tişört eski olduğu için biraz yırtıktı.

Ayakları çıplaktı. İnsanların giydiği ayakkabı denilen şeyden Arlow'da yoktu ama bunu şu an umursamıyordu. Dışarıda olduğu için sırtmaya başladı.

Arlow, özgürdü!

Yolda yürümeye başladığında yine de etrafındaki ağaçlık alanları gözleriyle tarıyordu. Bir nemf onu gördüğü an krala söyleyebilirdi.

Evet, Hamadryadlar arasındaki kast sistemi uzun yıllardır böyleydi. Bir kral ve prens belirlerlerdi. Prens her Hamadryad'a sözü geçerdi, fakat ciddi durumlarda son sözü hep kral söylerdi.

Arlow, prensti.

Yolda uzun bir süre etrafı tarayarak yürüdükten sonra, bir anda arkadan bir ışığın geldiğini hissetti. Nemf ışığı olmadığını biliyordu, bu yüzden saldırı pozisyonu alarak arkasına döndü.

Gürültülü bir ses yankılanmıştı. Arlow, ışıktan göremediği için gözlerini kısmıştı. Işık söndüğünde gözünü kırptırıp kaşlarını çatarak önünde duran demir canavara baktı. Bazen yolu izlerken bunlardan görürdü, insanların içine bindiği canavarlardandı bu.

"Canına mı susadın, ahbap?" diye bağırdı birisi.

Arlow, kafasını demir canavardan dışarı uzatan oğlana baktı. Oğlan kendisini baştan sona süzerken kaşları ilgiyle havaya kalkmıştı. Sonunda gözleri Arlow'un fosfor yeşili gözleriyle buluşunca başını yana eğdi.

"Cadılar Bayramı geçti sanıyordum."

Arlow da kaşlarını çattı. "'Arlow, cadı degilll."

Oğlan kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ... Dostum, çok ilginç bir tipsin." Sonra durdu ve Arlow'u iyice süzdü. "Şanslısın ki ilginçlikleri severim. Ama sen yine de otostopu yolun ortasına atlamadan çek. Neyse, bin hadi, seni gideceğin yere götüreyim."

Arlow, oğlanın konuşmasını anlamaya çalıştı. *Dostum* ne demekti? Bunun iyi bir kelime olduğunu varsayarak, "Dostum," dedi selam verir gibi elini kaldırıp.

Oğlan yine kaşlarını kaldırdı. "Siktir, yoksa sen uzaylı mısın?"

Arlow, oğlan *siktir* deyince onun neden şaşırıp heyecanlandığını anlamamıştı. "Arlow, uzaaaylı degill."

Oğlan kendisini süzerken omuz silktilti. "Öyle olsan daha heyecanlı olurdu. Neyse boş ver, bin hadi."

Arlow, onun konuştuğu çoğu şeyi anlamıyordu. Ama oğlan eliyle yan tarafını işaret ettiği için kaşlarını çatarak

demir canavarın etrafında dolaştı. Kapiya öylece bakarken oğlan içeriden o tarafa doğru uzanıp kapiyı açtı. Hâlâ ilgiyle Arlow'a bakarken Arlow, koltuğa oturdu. Sanki bir dikenin üzerine oturmuş gibiydi.

"Saçların boya mı?" diye sordu oğlan. Arlow, onu anlamadığı için cevap vermedi. Çocuk, yan gözle hâlâ onu süzerken demir canavarı sürmeye başladı. "Emniyet kemeri tak, senin gibi bir manyak daha önümüze çıkabilir."

Arlow tısladı. "Arlow, manyaakk değil. Birrr Hamadryad."

Çocuk, çalıştırdığı canavarı bir anda durdurunca Arlow, öne doğru savruldu. "Ne dedin sen?" Hayretle soru sorarken aynı zamanda sırtını da kapiya yaslayarak Arlow'dan uzaklaşmıştı. "Şansımı sikeyim! İn arabadan, in!"

Arlow, tekrar doğrulup kaşlarını çatarak oğlana baktı. Ne çok heyecanlanıyordu bu çocuk böyle.

"Arlow iciinn canavarını kullan."

Çocuğun kaşları saçlarına degecek kadar havaya kalktı. "Canavarı mı? Ha siktir, yoksa sen gay misin?" Eliyle yüzünü sıvazlayarak mırıldandı. "Yine mi ya?"

"Arlow, gayy degil, Hamadryad!"

Arlow çığrından çıkmıştı. Bu oğlan neden ne olduğunu bir türlü anlamıyordu?

Oğlan, bir süre kendisini süzdü. Zararsız olduğunu kabullenmiş olacak ki demir canavarı tekrar çalıştırdı. Arlow koltuğa yapıştı. Gözleri, altlarında kayıp giden yola kilitlenmişti. Işıyla kaybolurken hiç böyle bir şey yaşamamıştı. *Bu nasıl bir büyüydü böyle?*

"Ormanından ayrılacak kadar önemli ne işin var?"

Arlow, bu sefer sorduğu soruyu anlamıştı. Gözünü yoldan ayırmadan transa girmiş gibi, "Arlow, Edennn'ı bulmalı," dedi.

Çocuğun sesi şaşkındı. "Eden mi? Onunla ne gibi bir işin var ki?"

Arlow cevap vermedi, bunu sadece Eden'a söyleyecekti.

"Pekâlâ, ismin Arlow sanırım?" Çocuğun sorduğu soruyla beraber ona döndü ve onaylar gibi, "Arlow," dedi.

"Ben de Brandon." Sonra sanki Arlow'un anlaması sesine bağlıymış gibi bağırarak konuştu. "Ama sen Brady de diyebilirsin."

"Bradyyyy," dedi Arlow. Oğlan, gülünce Arlow da karşılık olarak güldü.

Ormanın dışı çok da kötü değildi.

Brandon Rodgers

Brandon, bir Hamadryad'ı arabaya aldığı için önce aptallığını alkışlamak istedi. İlk başta onun rehabilitasyondan kaçmış, saç boyalı bir deli olduğunu düşünmüş; fakat sonra bu oğlanın zararsız olduğuna karar vermişti. Fakat herif resmen vahşi bir orman nemfi çıkmıştı!

Bir süre ilerlemeye devam ettiler. Brandon, onun zararsız olduğuna karar verse de onu sinirlendirmek istemediği için sessiz kaldı. Sonunda nemfi, Eden'ın eğitim sahasına getirdiğinde, "Geldik," dedi. "Ben şimdi içeri gidip Eden'ı getireceğim, sen arabanın içinde bekle."

Arlow, anlamamış gibi bakınca bağırarak tane tane konuştu. Eliyle de arabayı işaret ediyordu. "Oturduğun yerde kal!"

"Arlow, duyaabiliyorr."

Brandon gözlerini devirdi. "O zaman dediğimi yap. Yoksa birilerinin aklını kaçırmasına sebep olabilirsin."

Arlow omuz silkti. Brandon, kaşlarını kaldırarak onun bu hareketine sırttı. "Ne de tatlı-" Daha lafını tamamlayamadan

Arlow tıslayınca Brandon, arabanın kapısını açtı. "Sana da bir şey denmiyor."

Arabadan inerek eğitim sahasının kapısına vurdu. Birkaç dakika sonra kapıda görevlendirilmiş avcı, kapının izleme kısmını açtı. "Vay vay vay, kimleri görüyorum."

Brandon, bir an geriye doğru bir adım attı. *Bugün görevli olarak Darla'yı seçmek zorundalar mıydı?*

"Eden'ı görmem gerek," dedi boğazını temizleyerek. Kötü bakışları, sadece mavi gözleri görünen Darla'daydı.

Darla, gözlerini merakla kıstı. "Neden?"

Brandon, sabırsız bir şekilde nefesini verdi. "Sana ne? Abin burada yok, çilli topalak. Seni öldürüp cesedini asla bulunmayacak bir yere gömmemi istemiyorsan dediğimi yap." Darla'nın melodik kahkahası kapının ardından yankılandı. Brandon, elini saçından geçirdi. "Sen beni delirtmek mi istiyorsun?"

"Evet." Muzip bir sesle kapının ardından konuşmuştu.

Brandon, bu kızın başına neden bela olduğunu hatırlamaya çalışıyordu, ama aklına bir şey gelmiyordu. Onunla yatmamıştı. Genelde kızlar ertesi sabah terk edildiğinde böyle manyaklaşırlardı.

"Eden yok," dedi Darla. "Kasaba dışında."

O sırada Brandon'ın kulaklarına bir ses dolmuştu. Tıslayarak konuşan birinin sesi...

Kısa bir küfür savurup arabasının olduğu yere doğru yürümeye başlayacağı sırada kulaklarına başka bir ses dolmuştu. Eden'in sesi...

Orman nemfi, Eden'la konuşuyordu.

Darla kapıyı açtığı anda Brandon'la karşı karşıya kaldılar. Tam ağzını açacağı sırada Brandon, eliyle Darla'nın ağzını kapattı. Dudaklarıyla *sus* deyip onu uyardı. İkisi de Arlow'u dinlemeye başladılar. Eden'a her ne söyleyecekse bunu başkasının yanında yapacak gibi durmuyordu.

"Melezz kızz, birrrr erkekle gittii." Durdu ve kelimeleri tekrar değişik bir şekilde telaffuz ederek konuştu. "Vücudunnda ssekiller vardı. Dahaa öncee öylee bir türü görmeedimm."

Eden'in sesi sorgulayıcıydı. "Şekiller neresindeydi?"

Arlow konuşmadı ama muhtemelen şekil olan yerleri eliyle işaret etmişti.

Brandon, o sırada Darla'yla göz göze geldi. Ne ara bu kadar dip dibe girmişlerdi?

Dudaklarının üzerinde Brandon'ın eli vardı. Elini yavaşça çekmeye başladığında Darla kıpırtısız durdu. Sonunda aralarında hiçbir şey kalmamıştı. Eğer biri konuşursa muhtemelen o dudaklar birbirlerine dokunacaktı.

Brandon transa girmişti. Yoksa şu an kıpırtısız durmasının hiçbir mantığı yoktu. Darla, Elena gibi değildi. Hayır, kesinlikle bir Victoria Secret meleğine benzemiyordu. *Çirkindi bir kere. Çilli bir topalaktı!*

Darla, nefesini yavaşça dudaklarına bırakınca Brandon'ın bakışları oraya kaydı.

"Walker!" dedi arkadan bir ses.

İkisi de hızla birbirlerinden uzaklaştılar. Darla, sesin geldiği yöne, yani Eden'a doğru heyecanla döndü. Brandon, onun bu heyecanına kaşlarını çatmıştı.

"Adamları topla," dedi Eden. Bakışları sorgulayıcı bir şekilde Brandon'a döndü. "Sen burada ne geziyorsun, Rodgers?"

Brandon, bir an neden burada bulunduğunu hatırladı. Sırtını dikleştirerek Eden'a düz bir bakış yolladı. "Canım nerede isterse orada gezerim, dostum."

Neden bu kadar asabi davrandığını bilmeden ilerlemeye başladı. Darla'nın, arkasından meraklı lacivert gözleriyle kendisine baktığını hayal edebiliyordu. Brandon neden onu hayal ediyordu ki? Sinirlenerek derin bir nefes verdi.

Bugün Elena'nın yanına gitse iyi olacaktı fakat önce başka bir işi vardı. Arabasına döndüğünde Arlow'u göremedi. Etrafına iyice bakındı ama nemften eser yoktu.

Brandon, belki de yakındaki ormanlardan birine girmişti diye düşünerek arabasına bindi ve şarap evinde hâlâ yatalı yatan Marcus'un yanına gitmek için yola çıktı. Belki de bunu ona söylememeliydi, çünkü Marcus muhtemelen yerinde duramayacaktı ama Brandon, onun ne kadar üzülüğünü biliyordu.

Esmer fıstık, artık bulunmalıydı.

Bu süreçte en çok kafayı yemiş kişiyi de araması gerektiğini düşünerek telefonunu çıkardı. Ona Annabelle'in, üzerinde değişik şekiller olan bir oğlanla gittiğini söylediğinde kıyametin daha çok kopacağını bilse de doğru olanı yapmalıydı.

Derin bir nefes aldı ve ekranda yazan Jay Sullivan isminin üzerine tıkladı.

BÖLÜM 8: YANLIŞ KİTAP

♪ 2171 - *Crimson Blaze* ♪

Annabelle Jefferson

Sakin uyanma. Sakin uyanma. Sakin uyanma!
Pembe ayakkabılarıma gözlerimi dikmiştim ve buğulu gören gözlerimi kırpmıyordum. Kalbim deli gibi çarpsa da göreceklerime hazırlıklıydım. Bir şeylere ulaşmak için hatırlamam gerekiyordu. Evet, yine aynı rüyadaydım.

Aslında rüya değil, geçmişimdeydim.

Bu sefer beni bu manzaraya ulaştıracak kapıya annem getirmemişti. Yine bir ormanda buz mavisi elbisemle uyanmış ve kendi kendime kapıyı bulmuştum. Artık geçmişime dönmek isteyen bizzat bendim.

Başarabilirsin, Annabelle. Neler olduğunu görebilirsin.

İçten içe kendimi bu cümlelerle telkin ederken kapı açıldı. Kalbim göğüs kafesimi daha çok tekmeliyor, küçük Annabelle'in hıçkırıkları kulaklarıma doluyordu. Bakışlarım kapıdan içeri giren kurda döndü.

Kurt, karanlık odada parlayan sarı gözleriyle birkaç saniye beni inceledi. Tüyleri beyazdı, buğulu gözlerime rağmen buna emindim.

Beni inceledikten sonra tekrar arkasını dönüp odadan çıktı. Nefes alıp verişim artık daha da şiddetlenmişti. İlk defa ellerimdeki bağlara baktım. Renkli iplerle örülü bilekliğimin üzerinden iki bileğimi de ince bir zincirle bağlamışlardı. Bağları çekiştirdiğim

sırada bileklerim acıdı. Acı sanki bir böcek ısırıyor gibi tüm vücuduma yayıldı. Küçük Annabelle'in dudaklarından bir hıçkırık daha kaçtı.

Aynı saniyelerde kapı tekrar açılınca hareket etmeyi kestim. Hayır, hayır, hayır, uyanma!

Acı keskin bir şekilde vücuduma yayılınca gözlerimi kapattım.

Göremezsin, dedi zihnimden bir ses. Bu anı senden alındı, Annabelle. Görmeyi yasak.

Hayırrr!

Gözlerimi tekrar açtığımda bu sefer yerdeki yaprakları ezen küçük avuç içlerimden destek alarak doğrulmaya çalışıyordum. Başımı yukarı kaldırdığımda ormanda olduğumu anladım. Etraf zifiri karanlıktı, ay ışığı ağaçların arasından yere ulaşmaya çalışıyordu.

Küçük Annabelle doğrulup koşmaya başladı.

Hayır, Annabelle, geri dön. Ne olduğunu görmeyi lazım, geri dön!

On bir yaşındaki Annabelle beni duymadı. Koşmaya devam ederken aynı zamanda sanki kulakları bir şeye dikkat kesiliyordu. "Belle!"

İsmimin seslenildiğini duyunca adımlarım o yöne doğru yöneldi. "Baba!"

On bir yaşındaki Annabelle'in bağırdığı kelimeyi duyunca kalbim atmayı kesti. Babam buradaydı.

Adımlarım daha da hızlandı. Etrafımda bir şeylerin varlığını hissediyordum ama onları göremiyordum. "Belle!" diye bağırdı tekrar güçlü bir ses. O sırada sırtımdan uygulanan bir güç tarafından ileri doğru savruldu ve başım yerdeki büyük bir taşla hızla çarptı. Nefesim boğazıma takılırken yavaş yavaş doğrulmaya çalıştım. Elimi rastgele savurduğumda taşla dokunmadan onu ağaca doğru uçurmuştum.

Büyü yapabiliyordum.

Ensemde bir sızı hissettiğimde daha doğrulamadan tekrar yere kapaklandım. Gözlerimi açık tutmaya çalışsam da küçük Annabelle'in buğulu gören gözleri yavaş yavaş kapanıyordu.

Ardından kulaklarımı ruhumu buza çeviren bir ses doldurdu. "Sonsuza kadar kaçamazsın, küçük fare."

Gözlerimi hızla açtığımda sanki vücudumu hissetmiyordum. Karanlık odada bir an bakışlarım odağını bulamadı ve öylece tavanda asılı kaldı.

En son duyduğum cümle nabzımı hızlandırıyordu. Fakat sesi hatırlayamıyordum. Ne tonunu ne de bir kadına mı yoksa bir erkeğe mi ait olduğunu kestirebiliyordum.

Sonsuza kadar kaçamazsın, küçük fare.

Kimdi bunu söyleyen?

Bu sorunun cevabını düşünürken parmaklarımda bir baskı hissettim. Bakışlarımı hafifçe yatağımın yanına çevirdiğimde Malcolm Alec'i, yaslandığı sandalyenin sırtına başını dayamış ve gözlerini kapatmış halde gördüm.

Bu durumdan daha ilginç olanı, parmaklarımdaki baskı ona aitti. *Elimi tutuyordu.*

Bir an durumu idrak edemedim, ardından elimi hızla çekeceğim sırada duraksadım. Kaşlarımı çatarak onu inceleyen aklımda başka bir düşünce dolaşmaya başlamıştı.

Eden'la televizyon izlediğimiz sırada, o uyuyakaldığında ona dokunarak rüyasına girebildiğimi anımsadım. Daha doğrusu eskiden yaşadığı bir anıya şahit olmuştum. Sam, Spiritus'umun rüyalara girmemi sağladığını söylemişti.

Malcolm'ın bilinçaltı oldukça işime yarayabilirdi.

Yavaşça doğruldum. Elim tutan eline bakarken kaşlarım hâlâ çatıktı.

Jay Sullivan'dan başkasının elini tutmasına izin veremezsin, dedi Belle.

O, kendi çıkarları için Diana'nın elini tutmasına izin verdi ama. Anna, anında devreye girmişti.

Kesin sesinizi! Zihnimdeki üçüncü ses ikisini de susturdu. Yap şunu!

Donuk bakışlarım tekrar Malcolm'ın yüzüne odaklandı. Ona doğru yaklaştığım sırada, nefesimin yüzüne çarpması için nefes dahi almadım. Tek yapmam gereken şakağına dokunmaktı.

Tam boştaki elimi kaldırıp ona dokunacağım sırada Malcolm, gözlerini ağır bir şekilde açtı. Bakışlarımız karanlıkta kesişti.

"Bana dokunmayı sevmiş görünüyorsun."

Kıpırtısız bir şekilde dururken yüzüm yüzüne yakın olduğu için nefesim suratına çarptı. Malcolm'ın iç ürperten bakışları gözlerimdeydi. Bir anda kendimi geri çekerek elimi de elinden kurtardım.

Sanki biraz önce yüzüne dokunacakken yakalanmamışım gibi, "Elimi neden tutuyorsun?" diye sordum. Sesim buz gibiydi.

İstifini hiç bozmadı. Gözleri dikkatle üzerimdeyken dudağının kenarı bir sırrı paylaşıyor muydu gibi kıvrıldı. "Elimi sen tuttun."

Kaşlarım gitgide daha da çatılmıştı. Pencereden vuran ay ışığıyla aydınlanan yüzüne, ne demek istediğini sorgularcasına baktım. Malcolm, gülümsemesini yavaşça sildi ve dikkatle gözlerimin içine baktı. "Tüm gece uykunda bir kelimeyi sürekli tekrarladın. Seni uyandırmaya çalıştığım da elimi tuttun ve bir daha bırakmadın."

Çatık kaşlarım bir an gevşedi. Bu sefer yüz ifadem daha donuktu. "Hangi kelimeyi tekrarladım?"

Malcolm, beni süzerken kelimeyi değişik bir vurgu yaparak söyledi. "Baba."

Kalbim göğüs kafesime hızlı bir baskı yaptı. Sanki biri, bir bıçağı kalbime batırıp çıkarmıştı. *Baba...* Bu kelimeyi gerçekte kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Acaba yine söylesem sesim yabancılık çeker miydi?

Bir an sarsılan duygularımı toparlamak istercesine sırtımı dikleştirdim. Artık babam yoktu ve onu benden alan her kimse o da yok olacaktı.

Malcolm, hiçbir şey söylemediğimi görünce sandalyeden doğruldu. "Madem uyandın, on beş dakika içinde hazır ol." Kaşlarını kaldırıp ona baktığımda kolundaki saate baktı. "Bugün daha erken başlıyoruz."

Gözüm pencereye kayd, hava daha aydınlanmamıştı bile. Yine de itiraz etmek aklımdan geçmedi. Benim için hava hoştu.

Şu an benim için hava hoş falan değildi.

Ayağımdaki spor ayakkabı, yaprakları ezmeye devam ederken hızımı gitgide daha da arttırdım. Orman o kadar sessizdi ki kulaklarımda sadece kendi nefes seslerim mevcuttu. Hava yeni yeni aydınlanıyordu.

Hızımın hiç olmadığı kadar arttığını hissediyordum, fakat bu bana yeterli gelmiyordu. *Hadi... hadi... hadi... Bunu yapabilirsin, dedim içimden.*

Adımlarımı daha da geniş atarak evin araç yoluna girdiğim sırada, kulaklarımı beş gündür oldukça alıştığım bir ses doldurdu. "Beş dakika, beş saniye..."

Adımlarım gitgide yavaşladı ve yürür pozisyona geçtiğimde önüme denk gelen küçük taş bir tane tekme savurarak ileri uçmasına sebep oldum.

Malcolm Alec, verandada sırtını duvara yaslamış, kollarını gövdesinde birleştirerek beni izliyordu. "Bir dakika daha kısa sürdü. Neden bu seni mutlu etmiş gibi görünmüyor?"

Adımlarım onun olduğu yere doğru ilerlerken, “Çünkü etmiyor,” dedim. “Yeterli değil. Sen alanı bir dakikada tamamlıyorsun.”

Kendine has gülüşünü takındı. “Ben başavcıyım.”

Ona umursamaz bir bakış attım. “Ben de asırlardır dünyaya gelen tek melezim.”

Bu sefer gülümsemesi genişledi ve dişlerini göstererek sırttı. İlk defa sırttığını görüyordum, başkası olsa bu gülümsemeyi izlerken mest olurdu. Fakat bu beni etkilemedi.

Seni Jay Sullivan’dan başkası etkileyemez.

Zihnimde dolaşan sesi anında susturdum. Beş gündür düşünmekten köşe bucak kaçtığım varlığı hatırlayarak işlerime engel olmasına izin veremezdim.

O sırada bir motor sesi duyunca hızla arkamı döndüm. Grayson, motorunu durdurduktan sonra inip verandaya doğru yürümeye başladı. Ona yine buz gibi bakışlarımdan birini yolladım. Çok vurdumduymaz görünse de bakışlarının beni bulmamasına dikkat ediyordu.

“Lider sizi bekliyor.”

Malcolm, duyduğu cümleden sonra bana döndü. “Hazırlan.” Ardından içeri girdi ve kendi odasına doğru yukarı çıktı.

Ben de peşinden giderek Malcolm’ı takip ettim. “Beni bir cümleyle Barthram’a götüreceksin kadar itaatkârsan neden en başta buraya getirdin?”

Malcolm, koridorda ilerlemeye devam ederken bana hiç bakmadan konuştu. “Seni Barthram’a götürmüyorum.”

Odasının kapısını açtığı sırada sorar gibi konuştum. “Lider bekliyor dedi.”

“Bekleyen Barthram değil.” Kaşlarım havaya kalktığında ona sorgulayıcı bir bakış attım. Üzerindeki kazağı sıyırp attığında odasına aniden daldığımı fark etmiştim. Dövmeli

gövdesi tüm çıplaklığıyla önümde sergilenirken bana yan bir bakış attı. "Bekleyen, Abraham Sullivan."

Dövmelerini incelemekten vazgeçip bakışlarımı yüzüne çıkardım. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme oluştu. "Lider, Barthram Sullivan sanıyordum."

Malcolm'ın gözlerinde garip bir ifade belirdi. Alaycılığımdan hoşlanmış görünmüyordu. Umurumda mıydı? *Hayır.*

"Bölge liderleri de var."

Umursamaz bir şekilde dudak büktüm. "Sonuç olarak her iş Barthram'da bitiyor."

Malcolm, bir anda ileri atılıp kolunu boğazıma dayayarak sırtımı duvara yapıştırdıktan sonra, yüzünü yüzüme tehditkâr bir biçimde yaklaştırdı. "Hayatta neler olacağı belli olmaz, Belle. Bir gün bir bakmışsın..." dedi soğuk bir sesle ve gözlerini yüzümde dolaştırdıktan sonra tekrar gözlerime çıkardı. "Tüm dengeler değişmiş."

İkimizde dik dik birbirimize baktık.

"Bana. Belle. Deme."

Dudağının kenarı hafifçe yana kıvrıldı. "Bu sadece Romeo'ya özel bir şey mi?"

Dişlerimi sıktım. Parmaklarımı onun boğazıma baskı yapan koluna geçirdim ve tüm gücümle kolunu sıkarak baskıyı azalttım. "Evet."

Malcolm, kolunu sıkarak parmaklarıma baktı ve alttan bir gülümseme daha bahşetti. "Dengeler..." diyerek mırıldandı.

Dengeler değişebilir...

Kolunu çekerek benden uzaklaştı. Dik dik ona bakmaya devam ettiğim sırada bana çıplak sırtını dönüp dolabına ilerledi. Sırtındaki dövmeler arasında başavcı dövmesini görünce boğazım düğümlenmişti.

Aynı dövmeden babamda da vardı. Başavcı Aaron Jefferson...

Bu dövme-yi Jay'in sırtında ilk gördüğümde hissettiğim şokun tarifi yoktu.

Düşüncelerimin kaydığı yönü fark edince hemen toparlandım. Kaldığım odaya geçtiğimde önce kısa bir duş aldım. Ardından Malcolm'ın benim için aldır-dığı kıyafet yığınından bir tane bluz ve dar kot seçtim. Ayakkabılara göz attığımda, siyah bir spor ayakkabı dikkatimi çekti ve onu giydim. Tek düz ayakkabı buydu, diğerleri topukluydu. Alışverişi karnavalda tanıştığım iki cadı yaptığı için bunu yadırgamıyordum.

Burada kaldığım süre boyunca onları bir kere görmüş-tüm. Bu ev onların toplantı mekânıydı. Malcolm, Grayson ile kasabaya inmişti ve giderken de birliğini başıma koruma dikmişti. Yine karnavalda tanıştığım iki avcı olan Faris de-nilen sarışın dev ve Lance, tüm akşam bilardo oynamış; Caylee ve Naomi ise benimle konuşma çabasına girmiş-lerdi. Bense tüm akşam hiç konuşmamıştım. Buraya gelme amacım yeni arkadaşlıklar kurmak değildi.

Burada kaldığımın ertesi günü sabah koşuya çıktığımı gören Malcolm, her sabah benimle koşturaya başlamış, ba-zen de bu evin bodrumunda bulunan kum torbasını yum-ruklatmıştı. Yumruk atmak en sevdiğim aktivite olma yo-lunda ilerliyordu.

Olduğum ana dönerek üzerimi giyindikten sonra, spor ayakkabıları da ayağıma geçirdim. Sonrasında üzerime si-yah bir deri ceket giyip odadan çıktım. Malcolm, kapının karşısındaki duvara yaslanmış, beni bekliyordu.

Üzerimdekilere kısa bir bakış attı. "Caylee kıyafetleri hep küçük beden almış."

Ben de kıyafetlerime kısa bir bakış attıktan sonra omuz silk-tim. "Hiç kıyafet olmamasından iyidir."

Vurdumduymazlığım hoşuna gidiyor gibiydi. Güldü ve önden ilerleyerek merdivenleri inmeye başladı. Ben de peşi

sıra ilerledim, dışarı çıktığımızda veranda da durup garajdan motorunu çıkarmasını bekledim. O sırada aklımda, ruhumu gıdıklayan bir ses yankılandı.

"Belki daha sıkı tutunmak istersin."

Malcolm, motorla tam önümde durduğunda Jay Sullivan'ın başrolünü üstlendiği anıdan sıyrıldım. *Düşünmek yasak.*

Omzumu dikleştirerek Malcolm'ın yanına doğru ilerleyip uzattığı kaskı aldım. Tam takmak üzereyken sorduğu soruyla beraber duraksadım. "Sürmek ister misin?"

Afallamıştım. "Ne?"

Motorda biraz geriye doğru kaydı ve önündeki boş yeri gösterdi. "Gel."

Kaşlarımı çattım. "Ben motor süremem."

"Daha cesur olduğunu sanıyordum." Kışkırtıcı cümlesini duyunca içimde kabaran dürtüyü yok etmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Motorlardan korkan bir kızken motor süren bir kıza dönüşebilir miydim?

"Sen çok güçlüsün, Anna."

Hayır. Bu ses olmaz. Hayır. DÜŞÜNMEK YASAK!

Marcus'un sesi zihnimde dolaştığı an silkelenip zihnimi kilitledim. Zayıflıklarımı alt etmem gerekiyordu. İlerleyip kaskı başıma geçirdikten sonra Malcolm'ın tam önüne oturdum. Sürmek için hazırlandığım sırada kolunu gövdeme doladı.

"Dengeyi sağlayacağım, sen sadece yola odaklan."

Hırslı bir şekilde karşıya odaklandım. Ardından motoru hızla çalıştırıp sürmeye başladım. Başta Malcolm, bir eliyle destek olsa da sonradan o elini de belime koydu ve tüm hâkimiyeti bana bıraktı. İki tarafı ağaçlarla çevrili yolda ilerlerken Malcolm, bir anda kaskı başımdan çıkardı. Saçlarım rüzgârın etkisiyle savrulurken yüzüme çarpan havayla afalladım. Sonrasında sanki bir kuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Ailem beni ne kadar özgür büyütmeye çalışsa da aslında yıllarca saklanmıştık. Belki de bu yüzden eve beş dakika geç kaldığımda annem o kadar endişelenir, bana o kadar bağırır. Kavgalarımız genelde bu yüzden olurdu. Babam her zaman arayı bulan taraftı ama onun da bakışlarının bazen üzerimde olduğunu görürdüm. Derin düşüncelere dalarak beni izlerdi. Hiçbir zaman özgür olamamıştım.

Bir pranga asırlar önce ayağıma geçirilmişti fakat ben, o prangayı koparacaktım.

Malcolm, fren ve gaz pedalını tutan elimin üzerine elini koydu ve kulağıma doğru, "Gözlerini kapat," dedi. Ona ne kadar güvenebilirdim ki? Hiç. Ama bu beni korkutmadı.

Gözlerimi kapattığımda yetkiyi o devralmıştı. Rüzgâr yüzüme çarparken dudaklarımda hafif bir gülümseme oluştu. Nedense bu bana çok iyi gelmişti.

Sonunda motor durduğunda gözlerimi açtım ve yüzüme gelen birkaç saç tutamını geriye ittim. Saçlarım kabarmış olmalıydı. Malcolm, motordan inerek yüzüme baktı ve saçma gülümsememi görmüş olacak ki tek kaşını kaldırdı. Hemen gülümsememi silip motordan inerek etrafıma bakındım. İşlek bir caddede, bir binanın önündeydik. "Sence de burada olduğu gizli olan bir kızı, fazla işlek bir yere getirmedi mi?"

"Artık burada olduğun gizli değil," dedi Malcolm.

Duyduğum cümleye rağmen Malcolm'a hiç bakmadım. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve nefesimi usulca dışarı bıraktım.

Asıl bulması gereken kişi, beni bulmuştu.

Jay Sullivan, artık nerede olduğumu biliyordu.

Bir an onu göreceğ olmanın heyecanı tüm vücudumu sardı. Dağınık kumral saçları, o tapılası dudakları, yaz esintisi kokusu... ve bazı sözcükleri bana dudaklarından önce ifade eden ela gözleri...

“Çok az zamanımız var, gel.”

Malcolm, önden ilerlemeye başladığında şüpheli bakışlarım üzerindeydi. Bir an binaya girip girmemek arasında kararsız kalmıştım. Fakat şöyle bir düşününce; beş gündür onunla birlikteydim ve bana fiziksel bir zarar verecek olsa şimdiye kadar ölmüş olurdum. Duygusal olarak ise daha ne kadar zarar görebilirdim ki?

Ayaklarım harekete geçti ve Malcolm'ın peşinden binaya girdim. Lüks bir lobisi vardı. “Abraham Sullivan, aynı zamanda bir iş adamı yani?” dediğimde Malcolm bana yan bir bakış attı ve güldü.

“Sullivanlarda bu kadar para sırf lider oldukları için dönmüyor.”

Lobideki kişi, bize tam bir şey söyleyeceği sırada Malcolm'ı görüp ağzını kapattı. Bana da garip bir bakış attığında onu umursamadan ilerlemeye devam ettim.

Malcolm asansörü çağırdı. Asansör geldiğinde eliyle yol verir gibi bir hareket yapıp önden binmemi işaret etti. Bindim ve o da bindiğinde en üst katın düğmesine bastı. Sonunda on üçüncü kata ulaştığımızda bu sefer kendisi önden ilerledi ve ben de peşi sıra onu takip ettim.

Odasının önüne geldiğimizde Malcolm, kapıya bir kere vurdu. Kısa bir an sonra ona içeri gelmesini söyleyen sesi ben de duysam da çaktırmadım. Normal insanların duyabileceği düzeyde değildi. Ama işitme duyumun iyi olduğunu da belli edecek değildim, belki ileride işime yarardı.

Malcolm içeri girdi ve kapıyı açık tutarak bana da geçmemi işaret etti.

İçeri geçtiğimde büyük bir çalışma masasının arkasında oturan adam görüş açıma girdi. Adam, ağır bir şekilde ayağa kalktığında tükürüğüm neredeyse boğazıma kaçacaktı. Sullivan genleri... ürkütücü olmaya başlamıştı.

Uzun bir adamdı. Üzerinde takım elbisesinin pantolonu ve beyaz bir gömlek vardı. Barthram'dan bir iki yaş küçük olmalıydı. Saçları ve yüzünü hafifçe çevreleyen sakalları kumraldı. Gözleri tıpkı Barthram'ın açık renk gözlerine benziyordu. *Ve ne şaşırtıcı ki inanılmaz yakışıklıydı.*

"Bayan Jefferson," dedi ileri doğru birkaç adım atıp elini uzatarak.

Bir an afallayarak eline baktım, ardından kendime gelerek yavaşça elimi uzatıp tokalaştım. Adam gözlerini üzerime sabitlediği için birkaç gündür süregelen vurdumduymazlığım bir nebze olsun silinmiş, gerilmiştim. Abraham Sullivan'ın da en az Barthram kadar farklı bir havası vardı. Sanki onların etki alanına girdiğinizde ne yapmanız gerektiğini kestiremiyordunuz.

"Oturun," dedi eliyle masanın önündeki misafir koltuklarını göstererek. Sakin davranmaya çalışıp koltuğa doğru ilerleyerek oturdum. Malcolm da karşımdaki koltuğa oturmuştu. Abraham, masanın diğer tarafındaki kendi koltuğuna geçti.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Sorduğu soruya başımı olumsuzca sallayarak karşılık verdim. Abraham, masasındaki kadehten içkisini yudumladıktan sonra, "Seninle ne zamandır tanışmak istiyordum," dedi.

Söylediği şey üzerine kaşlarımı çattım. "Bense beni öldürmek istediğinizi sanıyordum."

Ortamda derin bir sessizlik oluştu. *Beni bıçaklattıklarını unutacağımı sanmıyorlardı herhalde?*

Abraham, dirseklerini koltuğun koluna koyarak iki elinin parmaklarını birleştirdi. "Takdir edersin ki ırkım için çok büyük bir tehlike bahsediyorsun. Bizim için en doğrusunun bu olduğunu düşünüyordum."

Ona hiç bakmasam da Malcolm'ın gözünün bende olduğunu fark edebiliyordum. Gözlerimi Abraham'dan çekmeden sorumu sordum. "Hâlâ aynı tehlike geçerli. Fikrinizi değiştirecek ne oldu?"

Abraham, oturduğu yerden tıpkı Barthram'a benzeyen gözleriyle beni inceledi. "Seni izledik, Annabelle."

Söylediği şeyle beraber bakışlarım kısa bir an Malcolm'a kaydı. O da bana bakıyordu. Malcolm'ın, uçurumun kenarında Zach'le yaşadığım o olayda bile uzaktan beni izlediğini biliyordum. Jay'in tutulduğu mahzeni ararken bir Dorcha tarafından saldırıya uğradığımda Dorcha'nın başını keserek bana yardım eden kapüşonlu da oydu. Eh, Grayson, ben okula geldiğim ilk günlerde Eily ile görüşmeye başlamıştı. Bayan Kandiss'i saymıyordum bile.

"Dorchalarla birlik olmayacağına emin olduk." Bakışlarım tekrar Abraham'a döndü. "Tetrad ritüeli melezin iradesi dışında gerçekleştirilemez."

Dümdüz bir ifadeyle karşılık verdim. "Bunu biliyorum, Lupus kitabını okudum."

Abraham, gözlerini hafifçe kısarak beni inceledi. Sanki dudaklarında gizli bir gülümsemeyi saklıyordu. "Elbette okumuştundur."

Bu da neydi şimdi?

"Peki, söylesene Annabelle..." dedi kadehini dudağına götürüp içkisinden bir yudum aldıktan sonra kadehi koltuğun koluna geri koydu. "Bu ritüelin sonunda öleceğini okurken neler hissettin?"

Bir an söylediği şeyi algılayamadım. Suratına boş boş baktığım sırada Abraham sanki bir şeyi keşfetmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Yoksa öyle bir paragraf okumadın mı?"

Hiçbir şey söyleyemedim. Kulaklarım çınlamaya başlamıştı ve parmaklarım istemsizce kasılmaya başladı.

“Korkarım ki, sevgili Annabelle,” dedi Abraham ve yine sakın bir şekilde içkisini yudumladı. “Yanlış kitabı okumuşsun.”

Kulağımdaki uğultu resmen beynimde bile yankılanmaya başlamıştı. Adamın söylediğini kafamda sürekli döndürüp durdum.

Öleceğini okurken neler hissettin?

“Size neden inanayım?”

Sorduğum soruyla beraber Abraham gözlerime baktı. “Sana kitabın orijinalini okuma fırsatı yaratabilirim.”

Bir anda ayağa kalktığımda Malcolm da kalktı. Ona elimi uzatıp durmasını işaret ettim. Bir şeyler söylemek istiyordum ama sesim boğazıma kaçmış gibiydi. Elim aynı pozisyondayken yürümeye başladığımda Malcolm hareketlendi. Ona bu sefer gözlerimi diktiğimde boğazımdan hırıltılı bir nefes çıktı, gözlerimde bir alevin parlayıp söndüğünü hissedebilmişim. “Yalnız kalmak istiyorum. Sakın beni takip etme.”

Tepkilerimi ben bile tanıyamıyordum.

Malcolm olduğu yerde durduğunda hızla arkamı dönüp kendimi odadan dışarı attım. Asansörden nasıl indim ve dışarı nasıl çıktım hatırlayamıyordum. O kadar ki aklım başımdan gitmişti.

Yanlış kitabı okumuşsun.

Öleceksin...

Jay Sullivan bunu biliyor muydu?

Sarsak adımlarla kaldırımında ilerlemeye başladığımda gün ışığı sanki bir vampirmişim gibi gölge aramama neden oluyordu. Nefes alıp verişim aşırı hızlıydı. Etraftaki insanlara bakarken bulanık görüyordum. Hırıltılı nefeslerimi duyunca tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Hayır, burada dönüşüm falan geçiremezsin, Annabelle!

Sakin ol. Sakin ol. Sakin!

Bir sokağa girdiğimde arkamda birinin varlığını hissedince hiddetle dönüp bağırdım. "Sana beni takip etme demiştim!"

Hiddetimin geçtiğinde bağırdığım suratı görünce adımlarımı bir anda geriye gitti. Bu... *Hiddenfield'da kütüphane çıkışı beni bıçaklayan kıvrıcık saçlı, sıska çocuk, tam karşımdaydı.*

"Zarar vermeyeceğim!" Elini kaldırarak teslim oluyor gibi yaptı.

Bakışlarım bir anda şaşkından öfkeliye dönüştü. Çocuk, ürkek bir ifadeyle etrafına bakındığı sırada dikkatimi eli çekti. *Bir eli... yoktu.*

Bakışlarımın orada takılı kaldığını görünce bembeyaz suratıyla bana yaklaştı. "Sakin yaklaşma," diye hırladım. Çocuk, hırladığımı duyunca benzi daha da atmıştı.

"Bunu..." dedi olmayan elini göstererek. "O yaptı. Jay... Jay Sullivan." Hâlâ ona baktığımı görünce tekrar etrafına bakındı. "Crossfire'a geliyormuş. Ben... ben bir daha sizin sınırınızdan geçmedim. Lütfen... beni öldürmesine izin verme."

O kadar donmuştum ki ağzımı açıp bir şey söyleyemedim.

"O seni bulmaya gelmiyor..."

Çocuk beni dinlemedi, resmen transa girmiş gibiydi. Sonra ürkek bir ifadeyle iyice bana yaklaştı, bu sefer tepki veremedim. Bana son bir söz söylediğinde, eğer bu kadar iyi işitemeseydim asla duyamazdım. Ardından hızla yanımdan uzaklaştı.

Sırtımı duvara yaslayıp yere yığılarak söylediği cümleyi zihnimde tekrarladım.

"Sullivanlara asla güvenme."

BÖLÜM 9: GÖREV

♪ 2WEI - Neptune ♪

Eden Kingswell

Eden Kingswell, Darla Walker'a bir baş işareti verdi ve Eşağı katı taramasını söyledi. Darla, peşine taktığı avcılarla beraber ilerlediğinde Eden da üst kata çıkıyordu.

Crossfire avcılarının takıldığı, *Pençe* isimli mekâna gelmişlerdi.

Burası da tıpkı Ay Işığı gibi koordine edilmişti. Üst katları da neredeyse aynıydı. Bu yüzden Eden'in locaları bulması uzun sürmedi. En güvendiği adamlarına, "Sakın karışmayın," dediğinde avcılar başlarını eğerek onu onayladılar.

Eden, gözüne kestirdiği locaya ağır adımlarla ilerlerken gülüp eğlenen avcılar durup ona bakmaya başladılar. Eden'in ilerlediği locada oturanlar da onun geldiğini görmüşlerdi.

Malcolm Alec Sullivan'ın adamlarından biri olan sarışın dev Faris ve sevgilisi, arkadaşlarıyla beraber orada oturuyordu.

Faris, Eden'ı hâlâ fark etmemişti, kızıl saçlı sevgilisi kolunu çekiştirince bakışlarını masalarının önünde dikilen sarışın başavcıya çevirdi. Önce afallasa da sonrasında bozuntuya vermeden içki kadehini masaya koydu.

"Burada ne geziyorsun, başavcı?"

Eden'in gece mavisi gözleri kısılmıştı. Kimsenin algılayamayacağı bir hızla ileri atılıp Faris'in kafasını tuttuğu gibi masaya geçirdi. Kızıl saçlı sevgilisi bir çığlık koparıp geriye sıçradı. Masadakiler de kalkmış, hırlayarak Eden'a atılmayı bekliyordu.

Eden'in adamları, hemen onların karşılarında konumlandılar.

Eden, tüm bu olan biteni umursamadan koca devin kafasını kaldırdığında oğlanın burnundan kan sızıyordu. Faris, hırlayarak ona karşılık vermeye çalıştığında Eden, kolunu bükerek suratını bu sefer arkalarındaki duvara yapıştırdı. Oğlanı kıpırdayamaz hale getirmişti.

Kulağına doğru konuşurken, "Tek bir soru, tek bir cevap," dedi ruhsuz bir sesle. "Neredeler?"

Oğlan, konuşmayacağını belli edercesine homurdanınca Eden, kulağına fısıldadı. "Liderin emriyle buradayım ve bana karşı gelen, ona karşı gelmiş olur. Şimdi tekrar soruyorum, neredeler?"

Faris, liderin bahsi geçince homurdanmayı kesti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Eden'a gereken cevabı verdiğinde Eden, onun kolunu bırakıp geri çekildi. Sarışın dev, kendisine kötü kötü bakarken onu hiç umursamadan uzun adımlarla ilerlemeye başladı.

Aşağı kata indiğinde Darla, anında yanına gelip talimat verdi. "Alec'in adamları burada değil. Sanırım sadece bir tanesi yukarıdaymış."

"O iş halloldu. Gidiyoruz."

Eden, dışarı çıktığında Darla, cebinde titreyen telefonunu çıkardı. Ekrandaki ismi gördüğünde ne yapacağını kestiremedi. Sonunda dayanamayıp telefonu açtı. "Dinle, Denny, şu an biraz meşgul--"

"Sen de o sınırı geçtin mi?" Dean, telefonun arkasından kükrediğinde Darla nefesini tuttu.

"İşimi yapıyorum."

Dean bu sefer hırladı. "Sikeyim işinizi! Jay'in haberi oldu, şu an Crossfire'da."

Darla bu sefer arabasına binmekte olan Eden'la göz göze geldi. Eden, telefondan gelen sesi duymuş olacak ki gözlerini kapatıp sessiz bir küfür savurdu. "Umarım düşündüğüm şeyi yapmazsın, Sullivan," dedi.

Darla ise Jay'in tam olarak düşündükleri şeyi yapacağını biliyordu.

BÖLÜM 10: DURDURULAMAZ

♪ 2WE1 - Battlefield ♪

Laura Sullivan

Laura Sullivan ağlamak üzereydi. Brandon'ın söylediği şeyden sonra Jay, ölüm sessizliğiyle evden çıkmıştı. Fakat Laura, o sessizlik anında onun gözlerinin sarı sarı parladığını görmüştü. O bakış... katliamı çağırıyordu.

Jay, arabayı öyle bir kullanıyordu ki avcı olsalar da bu hızda kaza yaparsalar parçalarını toparlamaları mümkün değildi. Sınırı çoktan geçmişlerdi.

Lau, eğer Annabelle buradaysa Alec'in en azından sınıra birilerini koyacağını düşünmüştü ama onları durduran olmamıştı. Piç kurusu belki de Jay'in gelmesini bekliyordu.

"Nerede tutulduğunu bilmiyoruz."

Jay cevap vermedi. Gözü pürdikkat yoldaydı ama aklından neler geçtiğini Tanrı bilirdi. Merkeze ulaşmadan ormanın içine doğru arabayı sürdüğünde Lau gözlerini büyüttü. "Burada yol yok, Jay. Ne yapıyorsun?"

Yine cevap vermedi.

Jay, ağaçların arasından arabayı hızla sürerken Lau, bir ağaca çarpıp parçalanmayı bekledi. Ama Jay ne yaptığını iyi biliyor gibiydi. Bir anda kendilerini başka bir patika yolunda buldular. Patika ilerde ikiye ayrılıyordu. Jay, tereddüt etmeden sağ tarafı seçti.

Laura nefesini tuttu. Sonunda bir araç yoluna girdiklerinde kaşlarını kaldırarak etrafına bakındı. İki katlı eski bir evin önüne gelmişlerdi. Lau, nerede olduklarını düşünmeden önce telefonunu çıkarıp Kaleb'a konum attı. Dean ile beraber güvendikleri avcılar toplamışlardı ve yoldalardı.

Jay, Bugatti'yi resmen kaydırarak evin önünde durdurdu. Lau, sarsılsa da pek umursamadı, Jay'in hareketlerini pürdikkat inceliyordu. Kapıyı açıp aşağı indiğinde Lau da hemen indi. Abisi bir süre etrafa bakındı, kulağıyla bir ses duymayı beklediği belliydi.

"Kimseyi duymuyorum," dedi Lau da etrafına bakınarak. "Burası boş."

Jay, bakışlarını eve yöneltti. Onu burada bulmayı beklediğini anlamıştı. "Belki bir depoları falan vardır. Ya da mahzen..." Laura hâlâ Annabelle'in nasıl zapt edildiğini düşünüyordu. Eğer güçlerine kavuştuysa zapt etmesi pek kolay olamazdı. Belki de onu cadıların gücünü emen Fanicum ipiyle bağlamışlardır diye düşündü. Peki ya avcı tarafı?

Lau, bu soruların içinden çıkamazken sonunda bazı sesler duymaya başladı. Motorlu avcılar, yolun sol tarafından evin önündeki boş alana akın etmeye başladılar. Laura, onların Crossfire avcıları olduğunu görünce gardını aldı. Jay ise hiç umursamış görünmüyordu, sabit bakışları asıl bulmak istediklerini arıyordu.

Avcılar, motorlardan inip gözlerini Laura ve Jay'den çekmeden konumlandılar. Hepsi siyah giyinmişti ve çoğu erkekti. Laura, öne çıkmış olan topuklu ayakkabılı iki kıza baktı. Birisi kıvrıkcık saçlıydı, diğeri kızıldı. *Alec'in cadıları.*

"Doğru yerdeyiz," dedi Lau. "Onu burada tutuyor olmalılar."

O sırada Lau ve Jay'in geldiği yoldan, yani sağ taraftan bir motor ve araba sesi yankılandı. Laura, heyecanla o yöne döndüğünde Eden'in Jeep'ini gördü. Yanında da birkaç avcı

ve Darla, motorla alana yayıldılar. Hepsi çevik hareketlerle motorlardan inip sol tarafı kuşatmış olan Crossfire avcılarının karşısına dikildiler.

Jay, arabadan inen Eden'a bakarken gözlerini hafifçe kıstı.

"Sınırı geçip bize kafa mı tutuyorsunuz?" Kıvrırcık saçlı kızın yanına gelmiş olan mavi gözlü çocuk konuşunca herkes oraya baktı.

"Son gördüğümünden beri hiç değişmemişsin, Lance. Boyun hâlâ on yaşındaki halin gibi." Darla, çocuğa karşılık verince Hiddenfield avcılarından homurtulu gülüşmeler işitildi.

Eden, Jay'e doğru yaklaşıırken eğer bir motor sesi daha yankılanmasaydı, muhtemelen iki başavcı bir konuşma yapacaktı. Fakat tüm dikkatler gelen son sese odaklanmıştı.

Malcolm Alec Sullivan'ın sürdüğü motor alana ulaştığında kimse kıpırdamadı. Motor durduğunda Malcolm'ın arkasından inen kişi başındaki kaskı çıkardı ve saçlarını savurdu.

Annabelle Jefferson.

Laura, şoka girmişti. Çünkü anladığı üzere, Annabelle burada kendi isteğiyle kalıyordu. Kaskını çıkardıktan sonra bakışları alanda yavaşça dolaştı ve bir kişinin üzerinde durdu.

Jay Sullivan.

Herkes kıpırtısız bir şekilde onları izlerken sanki en ufak bir hareket tüm kaosu tetikleyecek gibiydi. Jay, ifadesiz ele gözlerini ondan çekmedi. Baktı... baktı... baktı...

O sırada motordan inen Malcolm, tüm atmosferi bozdu. Jay'in bakışları ona döndüğünde değişmişti. Önce ele gözlerinde bir volkan patladı, ardından yüz ifadesinde gözle görülür bir vahşet vuku buldu.

Malcolm, dudağı hafifçe yana kıvrılırken Annabelle'in omzunda duran saçını eliyle geri attı. Sonra yaklaşarak onun kulağına bir şey fısıldadı.

"Düşün."

Ve kaosu destekleyen şey tam olarak bu olmuştu. Laura'nın yıllardır olmasından korktuğu şey oldu.

Jay Sullivan, ileri doğru keskin adımlarla yürürken sanki hava bile değişmişti. Yürüdü, yürüdü... ve sonunda öyle hızlandı ki kimse kıpırdayamazken Laura'nın çığlığı tüm alanda yankılandı. Eden, onu tutmak istese de çok geç kalmıştı.

Jay Sullivan, hırlayarak pençesini çıkarıp Malcolm Alec'in suratına darbesini indirdi.

Malcolm'ın yüzündeki kan Annabelle'e sıçramıştı. O ise hiç kıpırdamadan olup biteni izliyordu.

Jay, yerdeki Malcolm'ın diğer yanağına da bir pençe darbesi indirdi. Ardından onun yakasından tutup kanlı yüzüne tekrar bir darbe indirdiğinde Malcolm, yana dönüp ağzında biriken kanı tükürdü. Jay'e hiçbir tepki vermiyordu, elini daha kaldırmamıştı ve bakışları ona döndüğünde güldü.

Bu hareket Jay'i daha da delirtmeye yetti.

Aynı saniyeler içerisinde Crossfire avcıları da hırlamaya başladılar ve alanda kurt ulumaları yankılandı. Avcılar, kurt formundayken yaraları iyileşmezdi, bu yüzden Crossfire avcıları dönüşüm geçirerek Hiddenfield avcılarını düelloya davet ediyorlardı.

Eden'in adamları tereddüt etmedi, hepsi kurda dönüşmeye başlamışlardı. Ortamda ulumalar öyle şiddetlendi ki Laura, ilgisini abisi ve kuzeninin üzerinden çekmek zorunda kaldı.

Kurtlar karşılıklı konumlanıp hırlamaya başladılar.

O sırada alana başka motorlular doluştu ve bu sefer Dean Walker, Kaleb Rane de dâhil olmak üzere Jay'in adamları da Hiddenfield avcılarına katıldı. Jimmy ve Karl bıçaklarını bir kenara atıp dönüşüm geçirdiler ve Crossfire kurtlarına doğru koşmaya başladılar.

Jay, Malcolm'ı tutup kaldırarak ağaca savurduğunda tüm avcılar birbirlerine girdiler.

Gün, kurt pençesi sesleri ve ulumalarıyla kararıyordu. Malcolm, Jay'e karşılık vermedikçe Jay, daha da zapt edilemez olmuştu. Annabelle Jefferson ise sadece olup biteni izliyordu.

Laura, ondaki bu durgunluğu sorgulamak istese de o sırada kendisine doğru gelen bir kurt dikkatini çekti. Siyah kahverengi bir kurt, yani Kaleb Rane, o gelenin boğazına dişlerini geçirip onu ileri fırlattı. Laura, normalde olsa bu davranışa erir, yerle bütünleşirdi ama şu an bir aile içi kavgasını durdurma yolları arıyordu.

Eden Kingswell, Jay'in omzuna elini koyup onu Alec'in üzerinden aldı. Jay, sinirine hâkim olamayıp darbesini Eden'a da geçirince oğlanın suratında kocaman bir pençe izi açıldı. Sonrasında çabuk iyileşse de yüzü kan içinde kalmıştı.

Jay Sullivan, durdurulamıyordu.

Dean de hızla oraya yöneldi. Onu Alec'in üzerinden almayı denedi ama Jay'in darbeleri durdurak bilmeden kuzeninin suratına inmeye devam ediyordu. Ardından bileğine eğilip kılıfından bıçağını çıkardığında, Laura gözlerini büyüttü.

"Sakın yapma, Jay!"

Jay, Alec'i öldürürse her şey biterdi ama savaş asla bitmezdi.

Alec, yine kan tükürdü ve Jay'e baktı. "Yapmazsan, asla durmayacağım."

Jay'in ölümcül bakışları ondayken bıçağını havaya kaldırdı. "Bu dünyadan siktir olup gitme vaktin."

Durmayacaktı.

"Tanrım, Jay, dur!" Laura, ileri doğru koşarken her şey ağır çekimde işliyor gibiydi. Önünde Karl'ın boynunu ısıran bir kurdu parçalayan Jimmy'yi görünce bu savaşın bir

an önce durması gerektiğini biliyordu. "Sen durursan, herkes durur! Birbirlerini parçalıyorlar!"

Jay, duymadı.

Tam bıçağını indireceği sırada alanı araba sesleri doldurdu.

Laura, gelenlere baktığında nabzı atmayı kesmişti. Kıdemli avcılar arabalardan inip birbirlerini parçalayan kurtların arasına girdiler. Ardından bir korumanın açtığı kapıdan inen *lider*, görüş açlarına girdiğinde her avcı, her kurt... istisnasız herkes kıpırdamayı kesti.

Barthram Sullivan'ın düz bakışları önce alanda dolaştı, sonra yerde kuzenine bıçağını saplamak üzere olan oğluna kayd.

Jay Sullivan, ona bakmıyordu. Nefes nefese, hâlâ elinde bıçak, olduğu pozisyondaydı. Öfkesi somut bir şekilde elle tutulsa da kendisini dizginlemeye çalıştığı belliydi. Bir anda bıçağı çekti ve son bir kez nefes alıp ağır bir şekilde ayağa kalktı, arkasını dönerek babasıyla göz göze geldi.

Herkes nefes bile almadan lider ve oğlunun arasında geçen bakışmaya odaklanmıştı. Konuşmalarına gerek yoktu sanki... Tüm kaosa son noktayı koyacak olan adamdan, tek bir cümle duyuldu.

"Jay Sullivan," dedi otoriter bir sesle. "Başavcılık görevinden alındın."

BÖLÜM 11: KUKLA

♪ 2WEI - War Lord ♪

Annabelle Jefferson

Ela gözler...

Şu an karşımda durmuş, bana bakarken sanki içimi görüyordu. Ruhumu... gerçekliğimi...

Gerçekliğim... onun da bataklığı olacak mıydı?

"Sullivanlara güvenme."

Beni bıçaklayan kıvırcık saçlı çocuğun söylediği son cümle buydu. Eden ise bir gün bana, Sullivanları yaşayarak öğreneceğimi söylemişti.

Seni ne zaman öğreneceğim, Jay Sullivan?

Hiç kıpırdamadan ona bakmayı sürdürdüm. Saniyeler geçse de sanki bakışmamız saatler sürmüştü gibiydi.

"Bu ritüelin sonunda öleceğini okurken nasıl hissettin? Korkarım ki, sevgili Annabelle, yanlış kitabı okumuşsun." Abraham'ın sözleri yine kulağımda yankılandı.

Ölmeme izin verecek miydin, Jay?

Beş gün önce o kaos yaşanmasa şu an nerede olacaktık? Benim için her şeyden vazgeçen o oğlan, öleceğimi biliyor olabilir miydi?

Benim üzerimde sabitlediği ela gözleri, yanımda duran Malcolm'a yavaşça çevrildi. Bakışlarındam okunan vahşeti, durduğum yerden bile görebiliyordum.

Malcolm'ın elini saçımda hissettiğimde kıpırdamadım, o kadar hissizleşmişim ki tepki vermek şöyle dursun gözümlü kırpmıyordum. Odağımda sadece Jay vardı.

Malcolm, saçımı geriye attıktan sonra kulağıma fısıldadı. "Düşün."

Buraya gelmeden önce beni sokakta, sırtımı duvara yaslayarak yerde otururken bulmuştu. Ona sadece tek bir cümle kurmuştum. *"Beni ona götür."*

Malcolm, bir süre beni izledikten sonra bu söylediğimi onayladı, fakat bana bir teklif sunmuştu. Şu an ise kulağıma teklifini düşünmemi söylüyordu.

Jay, bize doğru adımlar atmaya başladığında düşünceleirim dağıldı ve ona tekrar odaklandım. Bir anda öyle hızlandı ki kimse kıpırdayamadı. Sonunda bize ulaştığında Jay'in pençe darbesi, Malcolm Alec Sullivan'ın suratını dağıttı.

Yüzüme sıçrayan kan bile hareket etmemi sağlamadı. Bunca zaman onu birçok kişiye saldırırken görmüş, en vahşi hareketlerini seyretmişim. Ve bunların birçoğu yine benim yüzümdendi. Fakat bu o zamanlardaki gibi hissettirmiyordu. Başıma acı verici bir ağrı saplandı ve kalbimde bir sıkışma hissettim.

O sırada, zihnimin derinliklerinden bir ses konuştu.

Onlarla birlik olmana sinirlendi, istediği sen değilsin, Anna-belle. Benim. O da herkes gibi melezi istiyor.

Sus.

Bize zarar vermek isteyen herkes cezasını çekmeli! Bırak birbirlerini yok etsinler.

Kes sesini!

Aşk, en büyük acıyı beraberinde getirir. Zayıflıklarımı yok et. Ancak böyle hayatta kalabiliriz.

Sus, sus, sus!

Vücudum kıpırdamıyordu ama zihnimde çok büyük savaş vardı. Çığlık atmak istedim, fakat dudaklarım aralanmadı.

Annabelle ve Asteria... Biz biriz, bunu kabullen.

Değiliz. Değiliz. Değiliz!

Zihnimi kendi sesimle doldurmaya çalıştım. Gözlerim etrafta dolaşmaya başladığında birbirlerini parçalayan kurtları sanki o anda fark etmiştim. Gittiğim her yere kaosu götürüyordum.

Kaos, bendim.

Bakışlarım tekrar Sullivanlara döndü. Jay Sullivan, vahşetin izlerini üzerinde taşıyordu, her yeri kan olmuştu. Kendisini zapt etmeye çalışanları geri püskürtürken onlara zarar veriyordu. Sanki başka sesler ve yüzler yoktu, sadece o vardı.

Jay bileğine eğildi ve bir bıçak çıkardı. "Bu dünyadan siktir olup gitme vaktin."

Bıçağını havaya kaldırdığında gözlerim saplamak üzere olduğu bıçağa kaydı ve Jay, tam hamlesini yapacakken durdu. Başını kaldırmadan gözlerini bana sabitlediğinde kimsenin fark etmeyeceği o kısacık anda göz göze geldik.

Onu büyüyle durdurmuştum.

Kendini zorlayıp o bıçağı indirmeye çalıştığının farkındaydım ama buna izin vermedim. Tıpkı bir heykel gibi kasatı kesilmişti.

Yapma!

Saniyelik sürse de aramızda asırlara konu olacak bir bakışma geçti. Gözlerimiz hâlâ kesişmiş haldeyken alanı arabalar doldurmaya başladığında ben hâlâ dikkatimi ondan çekmiyordum.

Bir arabanın kapısı açıldığında Jay, bakışmamızı sonlandırdı. Malcolm'a baktığında öfkesi hâlâ gözle görülür bir derecede olsa da yapacağı işe devam etmeyeceğini anladım. Büyü yapmayı kesip onu serbest bıraktığımda Jay, bıçağını hızla çekti ve ağır bir şekilde ayağa kalktı.

Arabadan inen kişiye gözlerim çevrildiğinde, takım elbisesiyle ve tüm heybetiyle biraz ileride dikilen Barthram Sullivan'la göz göze geldik. O an bir öfke dalgası tüm benliğimle vücudumda dolaştı.

Yanlış kitabı okumuşsun... Öleceksin.

Barthram'ın gözleri oğluna kaydığında Jay de babasına döndü. Bakışmaları bir süre sürmüştü ve ben de pürdikkat ikisini izliyordum. Aralarında sözsüz kısa bir düello geçti. Gözlerimi hafifçe kıstım ve aralarındaki iletişimi inceledim.

"Jay Sullivan," dedi Barthram sonunda tok bir sesle. "Başavcılık görevinden alındın."

Ortamda oluşan sessizlik kulakları sağır edecek cinstendi. Belki de ben hâlâ hiçbir sesi duymuyordum. Gözlerim pürdikkat baba oğulun üzerindeydi. Akıllarda soru işareti kalmaması için olsa gerek, lider başka bir açıklama daha yaptı.

"Diğer başavcıya gelince... Eden Kingswell, benim iznimle burada."

Herkes suspus olmuştu. Jay de aynı şekilde sessizdi, nefes alıp verişiyse kalkan sırtı görüş açımdaydı.

"Bay Sullivan."

Bir anda konuştuğumda sesim kulağıma yabancı geldi ama bunu pek umursamadım. Barthram, konuşmamı beklemiyor olacak ki gökyüzü kadar parlak gözleri sorgulayıcı bir biçimde beni buldu. Ortamdaki tansiyonun daha da arttığını hissediyordum.

Jay Sullivan, dönüp bana bakmadı.

Yavaş adımlarla onun yanına doğru ilerlediğimde Barthram, çatık kaşları ve dik duruşu sayesinde istediği etkiyi bırakıyordu. Sarsılmaz, güçlü bir lider...

"Bence bu kararı tekrar gözden geçirin."

Tam Jay'in yanında durduğumda Barthram, gözlerini hafifçe kıstı. Kararından dönmeyecek bir adama böyle bir

cümle kurmak herkesin haddine değildi. *Ama ben herkes değilim, öyle değil mi, Bay Sullivan?*

“Başavcının iki kural ihlali var.”

Otoriter bir sesle konuştuğunda başımı hafifçe yana yatırarak, “Nedir onlar?” diye sordum.

Barthram’ın açık renk gözleri gözlerime resmen bıçak gibi saplanıyordu. Bana cevap vermeyince yanındaki avcılardan biri konuştu. “Sınırı geçerek iki birliğin kapışmasına sebebiyet vermek ve bir başavcıya saldırmak.”

“Aslında *iki* başavcıya saldırmak...” Malcolm’ın sesi duyulunca herkesin bakışları o yöne döndü. Yüzündeki kanı eliyle sildikten sonra Eden’a baktı. Eden’in yüzünde iyileşmiş pençe darbesinden kalan uzun kan çizgileri vardı.

Eden, koyulaşmış mavi gözleriyle hiç istifini bozmadı. “Kapışma anında müdahale ederken oldu. Bana yapılan bir saldırı yok.”

Bu söz üzerine herkes şaşkındı. Eden’in Jay’le süregelen anlaşmazlığını herkes biliyordu ama o, bu durumu kullanmamıştı. O yapmazdı. Eden’dı o. Yine ona bakarken donmuş ruhumun biraz çözüldüğünü hissettim, bende her zaman bu sıcak etkiyi bırakıyordu.

Malcolm, Eden’a bakarken başını iki yana salladı ve bakışları bana döndü. Gri gözleriyle gözlerim kısa bir an keşişse de ilgimi tekrar lidere çevirdim.

“Manevi kızınızı kurtarmak için sınırı geçti ve eminim kapışan her kurt bunu kendi isteğiyle yapmıştır.” Barthram’ın gözleri arkamdaki birliğe kaymadı bile, ama Hiddenfield avcılarından geldiği belli olan seslerden *evet* nidaları yükseldi.

Bir anda elimi yukarı kaldırdığımda Jay Sullivan’ın bıçak tutan eli de havaya kalktı. Ortamdaki tüm uğultu kesilmişti, hatta birinden şaşkın bir nidanın çıktığını bile duymuştum. Elimini yana savurduğumda bıçak tutan eli yana

savruldu. Tıpkı bir *kukla* gibi onu hareket ettirdiğimi gören Barthram'ın bakışları düzdü.

"Ve başavcıya saldıran Jay Sullivan değil, benim."

Bum!

Uğultular arttığında herkesin şaşkınlığını işitiyordum.

"O *Dorcha* mı?"

"Hayır, bunu *Dorchalar* bile yapamaz."

"Bir *avcıya* insan formundayken hükmedebiliyor. Bu nasıl olabilir?"

Bense başka bir açıklama yapmadım, dümdüz bir şekilde lidere bakıyordum. Sonuçta bir suç vardı ve birinin bunu üstlenmesi gerekiyordu, nedenlerin pek önemi yoktu. Barthram Sullivan'ın gücü ne kadar fazla olursa olsun, herkesin önünde bir cadıyı cezalandırma yetkisi de yoktu. Eh, melez olduğumu anlayanlar da şu an umurumda değildi. Jay'in birliği zaten beş gün önce beni dönüşürken görmüştü. Diğer avcılar da muhtemelen yeni bir cadı türünün ortaya çıktığını düşünecekti. Açıkçası artık saklanmaya pek niyetim yoktu.

"Malcolm Alec Sullivan, seni zorla mı tutuyordu?"

Barthram'ın sorduğu soruya "Hayır," diye net bir cevap verdim.

"Öyleyse *dolaylı yoldan*," derken Jay'in kukla gibi hareket ettirdiğim bıçaklı eline kısa bir bakış atıp tekrar bana döndü, "neden ona saldırdın?"

"En yakın arkadaşını yeni kaybetmiş bir kızdan mantıklı hareketler beklemeyin."

Ne yapabilirsin ki, Bay Sullivan? Beni cezalandırır mısın? Ya da öldürür müsün?

Dudaklarımın yana kıvrılmaması için kendimi zor tuttum. Barthram, yanımda kaskatı duran Jay'e döndü. Jay'e uyguladığım büyüyü serbest bıraktığımda bıçaklı elinin yanına düştüğünü fark ettim, ama ona bakmıyordum.

"Jay Sullivan, hâlâ sınırı izinsiz geçmiş bulunuyorsun. Diğer ihlal için benim belirleyeceğim süre boyunca açığa alındın." Barthram, gözlerini alanda dolaştırdı ve bir diğer duyurusunu yaptı. "Sullivan görev başına dönene kadar komuta, Kaleb Rane'dedir."

Sonra durup Jay ve Eden'a baktı. "Bir saat sonra yanımda olun."

Arabasına doğru ilerleyip kapısını açan avcı eşliğinde arka koltuğa oturdu. O sırada adam, "Bayan Jefferson, bizimle geliyorsunuz," diyerek eliyle Barthram'ın bindiği kısmı gösterdi.

Bir an sadece öylece oraya baktım. Barthram'la aynı arabada bulunmak öfkeden nefes almamı zorlaştırabilirdi. Yine de oldukça rahat gözükererek oraya doğru yürüdükten sonra son kez arkama baktım. Önce sarışın bir kızla göz göze geldim, Laura'yı daha yeni görüyordum. Sonrasında bakışlarım Eden'la buluştu. Yavaşça oradan Malcolm'a kaydı, Malcolm'ın yüzü ifadesizdi.

Jay'i korumuş olmamı bugün öğrendiklerimden sonra beklemeyeceğini sanmasam da aslında beklediğini anlamıştım. Planları bozulmuş gibi görünmüyordu, çünkü bana son kez kendine has gülümsemesiyle baktı. Bu gülümsemenin birçok şey sakladığını biliyordum.

Gözlerim son olarak Jay Sullivan'a çevrildi.

Birbirimize öyle bir baktık ki bir an tüm bariyerimi kırıp o yöne doğru koşarak boynuna atılmak istedim. O ise hâlâ büyüyle zapt ediliyormuş gibiydi. Öyle kasılmış, öyle kıpırtısız...

Bunca zaman boyunca çırpınmıştık, fakat asıl çırpınışların bundan sonra başladığını hissediyordum. Buraya gelirken kaçtığım o değildi. Sadece Jay yanımda olduğu sürece oyunu tek taraflı görebilecektim. Benim daha fazlasını görmeye ihtiyacım vardı.

Ve... Marcus. Bedeni hâlâ Hiddenfield'da mıydı? Yoksa Boston'a mı gitmişti? Mezarı annemle babamın olduğu mezarlıkta mıydı?

Günlerdir kaçtığım sorular bir anda üzerime hücum edince dünyadan soyutlandım. Acı çok keskin bir şekilde kalbime saplandı.

"Suçu üstlenirken güçlerini sergilemen oldukça cesur bir hareketti, Annabelle."

Barthram'ın sesini duyduğumda gözlerimi camdan çekmeden dışarıyı izlemeye devam ettim. Ağaçların akıp gitmesini izlemek, ona bakmaktan daha güzel bir tercihti. "Artık saklanmaya niyetim yok, kimseden korkmuyorum."

Bakışlarım ağır bir şekilde ona döndüğünde göz göze geldik. "Son yaşananların sende büyük değişikliğe yol açmasını anlıyorum. Ama senin tehlikede olman, ırkımın da tehlikede olması anlamına gelir. Buna izin vermem."

"Tehlike beni buldu, Bay Sullivan, bizzat onun kucağından çıkıp geldim." Bu söylediğim şey üzerine Barthram'ın gözlerinde anlamı belirsiz bir ifade oluştu.

Ağzını açacağı sırada lafa girdim. "Ayrıca merak ediyorum; düşmanınızın, oğlunuz yerine yeğeniniz olması gerekmiyor muydu?"

Düz bir sesle konuştu. "Oğluma düşman değilim."

İster istemez güler gibi bir ses çıkardım. "Ona verdiğiniz cezalar pek öyle göstermiyor."

Barthram'ın parmağının ortamımızdaki boş alana vurduğunu hissetmeye başladığımda vücudum iyice kasıldı. İnceleyen mavi gözlerinin üzerimde olması öfkemi iyice artırıyordu.

"O kararları bir baba değil, lider veriyor. Lider, yapılması gerekeni yapmalıdır."

Hafifçe gülümsedim. "Bu durumda o lider gerekirse beni de kolaylıkla harcayabilir."

Sert çehresi daha da sert bir hal almıştı. "Gözümde harcanabilir olsaydın, ırkım için risk teşkil etmene rağmen şu an nefes alıyor olmazdın. Özellikle şimdi Dorchaların arasından çıkıp geldiğin için."

Gülümsemem yavaş yavaş solarken içimdeki öfke iyice arttı. Barthram bakışımı fark etmiş olacak ki sorgulayıcı bir şekilde beni inceledi. "Burada aklını karıştıran bir şeyler mi oldu, Annabelle?"

Sorduğu soruyla beraber ifademi hiç değiştirmedim.

"Düşün..." Malcolm'ın sesi kulağımda yankılandı.

İki taraf da güç istiyordu ve bu durumda onlar da yalan söylüyor olabilirdi. Abraham'ın amacının beni Tetrad'da kullanmak olmadığını anlamıştım. Benimle başka bir işi vardı, fakat şimdilik ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

Benim sözlere değil, gerçeklere ihtiyacım vardı. Bu yüzden Tetrad meselesini hiç açmadım.

"Hayır," dedim durgun bir sesle. "Son yaşananlar bende garip bir etki bıraktı. Sadece Abigail'i görmek istiyorum."

Daha fazla konuşmayacağımı belli edercesine başımı tekrar yola çevirdim. Tüm olayların yükü altında kalmış kızıdan daha fazla laf alamayacağını anlayan Barthram, bir süre daha beni incelediyse de sonra o da yola odaklandı.

Sonunda Hiddenfield sınırlarına girmiştik. Boğazım düğümleniyordu, yaşananlar bir bir gözümde canlanırken delirecek gibi oluyordum. Araba en sonunda Barthram'ın lüks şatosuna geldiğinde kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Abigail burada kalıyor."

Bakışlarımı dev villaya çevirdim. Abigail, kapıdan çıkıp kendini verandaya hızla attı. Arabaya doğru koştuğunda Barthram, inip neredeyse çıldırarak üzere olan kadını yarı yolda tuttu.

"Çocuk fazla yıpranmış, sakın yaklaş," diyerek kulağına sessizce konuştuğunda elbette onu duymuştum.

Arabanın kapısını açıp ağır bir şekilde indim ve dola-
narak Abigail'in olduğu kısıma doğru yürüdüm. Bir anda
üzerime atladı. "Annabelle! Tanrım, aklımı kaçıracaktım,
neredeydin? İyi misin? Neler oldu? Lütfen anlat."

O, beni sıkı sıkı sararken ben de yavaş bir el hareketiyle
kolumu onun beline doladım ve başımı göğsüne yasladım.
Annemin beni emanet ettiği bu kadının da benden sakla-
dıkları olduğunu biliyordum.

Hiç ses çıkarmadığımda Abby, beni bir süre daha sar-
maya devam etti. "Tamam, biliyorum, her şey çok üst üste
geldi. Gel, içeride konuşalım."

Beni sarmalayarak eve doğru yürüttü ve verandaya çık-
tıktan sonra kapıdan girdik. Daha girdiğimiz an bakışla-
rım aşağı kata inen merdivenlere yöneldi ve sanki boğulu-
yor gibi oldum. Olduğum yerde durunca Abby de sarsıldı.

Lupus kitabını aşağıda okumuştum.

"Eve gitmek istiyorum."

Abigail geri çekilip bana baktı. "Karamelim, orası ka-
lınacak durumda değil. Ayrıca artık bizim için güvenli de
değil. Bir süreliğine burada..."

"Sadece görmem lazım."

Durup bakarken kararımdan dönmeyeceğimi belli eden
bir ifade takındım. Barthram çoktan odasına doğru çıkmıştı.
Onun arkasından baktığımı gören Abby, endişeyle kaşlarını
kaldırdı. "Karamelim, neden öyle bakıyorsun?"

Yüz ifademi düzelttim. "Hiç." Ardından sanki bir sırrı
dile getiriyormuşum gibi kulağına fısıldadım. "Jay bu pa-
tikanın sonunda beni bekliyor, onun yanına gideceğim. Ba-
basıyla sorunlar yaşadı, onunla konuşmam lazım."

Meraklı gözleriyle bana baktı. "Ne oldu?"

"Barthram sana anlatacaktır. Lütfen şimdi şuradan çık-
mama izin ver."

"Olmaz, Annabelle. Güvenli değil."

Düz bakışlarla karşılık verdim. "Güvenli değil diye sonsuza kadar beni buraya hapis mi edeceksiniz?" Tam ağzını açacağı sırada elimi kaldırdım. "Senin ruhunun bile duymadığı birçok olay atlattım ben. Beni koruma görevini belki de başkalarına devretmelisin."

İrkilerek geri çekildi. Sanki ona tokat atmışım gibi görünüyordu. Onu kırdığımı fark edince sıkıntıyla elimi saçımdan geçirdim. "İzin ver, gitmeliyim. Söz veriyorum bir şey olmayacak."

Bir süre hâlâ aynı ifadeyle bana baktı. Portmantoya ilerleyip arabasının anahtarlarını aldığı anda eli titriyordu. Ardından da telefonumu verdiğinde bu sefer irkilme sırası bendeydi.

"O gece evin önünde bulundu."

Sarsıldığı belli olan bir ifadeyle elini saçından geçirdi ve başka bir şey söylemeden büyük salona girdi. Kendi çocuğu bile olmayan bir kıza gerekenden fazlasını yapmıştı. Yine de kendime hâkim olamamıştım, buradan hemen çıkmam gerekiyordu.

Dışarı çıktıktan sonra verandayı inerek araçların konulduğu bölüme gittim, ardından hızla Abby'nin park halindeki arabasına bindim. Arabayla bahçe kapısının önünde durduğumda korumalardan biri çatık kaşlarıyla bana baktı. "Kapıyı açar mısınız?"

Kapıyı açmayacağı belli olan bir ifadesi vardı. Ardından lideri aramak için hamle yaptığını anlayınca gözlerimi kapıya odakladım.

Kapı önce hareket etmedi, bu beni daha da sinirlendirmişti. Sonra titremeye başlayarak büyüyle ağır ağır açıldı ve arabanın geçebileceği bir alan oluştu. Bakışlarım tekrar kapıdaki adama döndüğünde telefonu tutan eli yana doğru hafifçe düşmüştü.

"Teşekkürler," diye seslendikten sonra hızla gaza basıp oradan ayrıldım. Bay Sullivan, beni asla bir yere hapsetemezdi. Bugün onun gücünü ikinci sorgulatışımdı ve bu beni oldukça keyiflendiriyordu. Gülümsedim ve arabayı son gaz sürerek eski evimize doğru ilerledim. Eski-den olsa kaplumbağa gibi yavaş sürerdim, ama artık ona bile tahammülüm kalmamıştı

Sonunda evimizin önüne geldiğimde ayağım hızla frene asıldı ve araba yana savruldu. Neredeyse takla atacaktım.

Bu, bana o günü anımsattı. Marcus'un kullandığı arabanın takla attığı an gözümün önüne gelince nefes alıp verişim değişti ve kendimi arabadan hızla attım. Hava artık tamamen kararmıştı, yanan tek ışık arabadan ve çöp konteynirinin oradaki sokak lambasından geliyordu.

Evin kül olmuş aşağı katına baktım. Aşağıda eşya kalmamıştı, evi boşaltmışlardı. Tadilatın başladığı belliydi; veranda da boya kutuları, tahta parçaları ve merdivenler görüyordum.

Gözüm tam olarak o gece annemi gördüğüm noktaya kaydığında kalbim şiddetle çarptı. Onu gördüğüme emindim, fakat gördüğüm gerçekten o muydu emin değildim. Cadıların kılık değişip değiştirmedini öğrenmeliydim çünkü annem Marcus'a zarar vermezdi, veremezdi.

Gözüm Marcus'un karnına kırbaç darbesi yediği yere kayınca bu sefer bacaklarım tutmadı ve yere yavaşça oturdum. Dizlerimi kendime çekerek tam olarak o noktaya baktım. Geçmiş bir anı zihnimde dolaştı.

"Demek yine buradasın, sarı çocuk! Kızımın odasına girmen yasak demedim mi?"

Babamın kızgın bakışlarla kapıyı açtığını gören Marcus, anında pencereye koşturdu. "Bay Jefferson, saçlarım-"

"Saçlarına başlatma evlat!" Babam içeri doğru gireceği sırada, annem anında onun önünü kesti. Bir anda gelişigüzel bir

yalan uydurarak, "Marcus'un matematiği çok iyi olduğu için ona, Anna'yı ders çalıştırmasını söylemiştim," dedi.

Baham şüpheli gözlerle Marc'a bakarken kaşlarını kaldırdı. "Demek öyle..." Ardından vahşi bir gülümseme dudaklarını kapladı. "O zaman gel ve bana matematikte ne kadar iyi olduğunu göster."

Marcus'un şaşkın bakışları önce anneme döndü, annem ise yalanı tutmayınca gülererek yapacak bir şey yok der gibi omzunu silkmişti. Marc'ın en kötü dersi matematikti. "Ah Bay Jefferson," dedi pes eden Marc. "Siz hiç yorulmayın, ben kendimi pencereden atarım."

Anıyla beraber gülerken aynı zamanda kalbim ağrıyordu. Elimle kalbimi ovaladım. Sonra cebime koyduğum kapalı telefonu çıkararak açma tuşuna bastım ve rehber girip Marcus'un numarasını tuşladım.

"Ben Lawford. Şu an biraz meşgulüm, bana mesaj bırak. Her kimsen sana geri dönmemi bekle, çünkü buna değerim."

Sesini duyunca kalbim daha da sıkıştı, elimi iyice oraya bastırdım. Telesekreterin konuşmasından sonra bip sesi duyuldu ve sesim kaydolmaya başladı. "Seni bekliyorum," dedim boğuk bir sesle. Ağlamak istiyordum fakat her zamanki gibi yapamıyordum. "Gittiğin yerdeyim, Marc. Seni bekliyorum, bana geri gel."

Telefonu kapatıp alnımı dizime dayadım. Derin derin soluklanıyor, ağlayamadığım için içten içe kuruyordum. Dakikalar geçtikçe kalbim daha da sıkışıyordu. Neredeyse bir saat geçmişti. Gelmeyecekti. O eğer hayatta olsaydı gelirdi.

Bir süre sonra başımı dizlerime vurarak sızlanmaya başladım. "Neden ben? Neden? Neden?"

"Çünkü sen özelsin."

Duyduğum sesle beraber nabzım durdu. Başımı kaldıramıyordum, hâlâ diz kapağıma gömülü haldeydi. Sonra

başımı o kadar yavaş ve sakin bir şekilde kaldırdım ki zaman resmen ağır çekimde işliyordu.

Önce bacakları görüş açıma girdi, sonra gövdesine baktım. Üst tarafta ne göreceğimi biliyordum, kalbim sanki patlamaya hazır gibiydi. Ve gözlerimi biraz daha yukarı kaldırdığımda onu gördüm.

Marcus Lawford, mavi gözleriyle bana bakıyordu.

“Buraya koşmak için daha ne kadar bekleyeceksin?” Kollarını iki yana açtığında hâlâ donuk bir ifadeyle ona bakıyordum. Ağır bir şekilde ayağa kalktım önce. Ardından yumruk olmuş ellerimi açtım. Öne doğru yalpalayarak bir adım attım. *Buradaydı*. Bir adım daha atım. *Buradaydı*. Bir adım daha. *Hâlâ buradaydı*.

Beş gündür sabahları koşu yaparken onu o kadar çok görmüştüm ki şimdi bunun da hayal olduğunu düşünmüştüm. Fakat hayır, o buradaydı!

“Marc!” Hızla koşmaya başladığımda Marc, sonunda kendime gelebilmiş olmama sevinmiş olacak ki gülerek beni karşıladı ve kollarıyla sararken havaya kaldırdı. O kadar sıkı sarılıyordum ki onu nefessiz bırakmam an meselesiydi. “Kaybetmedim,” diye bağırdım. “Hayır, seni kaybetmedim!”

“Etmedin,” dedi beni sararken. “Etmeyeceksin.”

Sık nefesler arasında hıçkırıyordum ama hâlâ gözyaşı gelmiyordu. Delirmiş gibi hareket edip geriye çekildim. Yüzünü kavrayıp parmağımı yanağındaki gamzeli yere sürttüm. “Gerçeksın!”

“Benim Anna,” dedi sakin bir sesle. “Savaşçı Marsili-ous, kolay kolay ölmez.”

Tekrar hıçkırdım. O kadar sık nefes alıyordum ki Marcus, “Hey hey, tamam, sakin. Çok sakin...” dedi. “O kasabada ne işin vardı, Anna? Brandon, beni oraya getirdi ama

sen çoktan Hiddenfield'a geri dönmüştün. Mesajını duyup buraya geldim."

Titreten ellerimi saçımdan geçirdim. "Ben... Ben deliriyordum. Sen yoktun, bana rüyamda veda ettin, Marc; sen gitmiştin." Marcus'un bakışları bir an değişti. Bir şey söylemeyeceğini anlayınca devam ettim. "Ve annemin yaptığı şey... Ben annemi gördüm, ama nasıl olduğu hakkında fikrim yok. Sen yoktun. Ben..."

Marcus eliyle yüzümü kavradı ve beni susturdu. "Dur biraz, şşşt." Ona bakmamı sağlayarak, "Annemi gördüm de ne demek?" diye sordu.

Nefes alıp verişimi kontrol altına almaya çalıştım. Marcus'un onu görmediğini fark edince afallamıştım. "Orada," dedim yutkunarak. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, Marc anlamış olacak ki *hadi* der gibi bir ifadeyle beni teşvik etti. "Sana kırbacı fırlatan, annemdi."

Ne dediğimi anlayamayan gözlerle bana baktı. O kadar uzun süre sustu ki bu, beni daha da korkutmuştu. "Bu yüzden mi oraya doğru gidiyordun?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım. "Anna, doğru gördüğüne emin misin? O bir Dorcha'ydı."

Çıldırarak üzereydim. "Yüzünü gördüm, Marcus! Annemin yüzüydü ama anlam veremiyorum. Belki şekil değiştirebiliyorlardır, bilmiyorum."

İyice çığrımdan çıktığımı anlayınca beni sarıp yüzünü göğsüme bastırdı. "Tamam, bunu çözeceğiz. Ama şimdi sakin olmanı istiyorum."

Bir süre o şekilde soluklandım. Kokusunu duydukça geçmiş günleri ve güveni hissediyordum. "O sana zarar vermezdi."

Marcus saçımı okşadı. "Biliyorum, Minik Panda. Bayan Jefferson, bana zarar vermez."

Bir süre ikimiz de muhtemelen annemle olan anılarımızı düşündük. O kadar çok şey vardı ki deşmemiz gereken, şu an doruk yapmış duygularla bunu başaramayacağımız belliydi. Bugün öğrendiğim şeyler, yaşadığım şeyler yıpranmış ruhumu daha da örselemişti. Marcus'a her şeyi anlatacaktım, ama önce onun hâlâ hayatımda olduğu gerçeğiyle ruhumu tatmin etmek istiyordum.

"Bak ne diyorum, bu gece film gecelerimizden yapalım." Başımı kaldırıp ona baktım. Dudaklarımda hafif bir gülümseme oluştu.

"Biz seninle asla filmi izlemez, sürekli bir şeylerden konuşuruz."

Marc, bilmiş bir şekilde güldü. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Hiçbir zaman neden film seçmekle bu kadar uğraştığımızı, sonra da o filmi başlatınca durmadan konuştuğumuzu bilememiştik. Bunu film izlemeden de yapabilirdik oysaki.

"Tamam, filmi ben seçeceğim."

Güldü ve sahte bir şekilde sızlandı. "Off, yine mi Peter Pan filmi ya?" dediğinde bir an durgunlaştım. Sanki Peter Pan'ın gelebilmesi için odasının penceresini açık bırakan kızıdan eser kalmamıştı.

"Asla büyümeyen çocuğa ihtiyacım var."

Marc, bana bakarken yüz ifadesi yavaş yavaş ciddileşti. "Gel biraz yürüyelim," dedi kolunu omzuma atarak.

Kaşlarımı hafifçe çatsam da onun dediğini ikiletecek değildim. Kolumu gövdesine dolarken bir noktaya dokununca iç çekti. O an hâlâ yaralı olduğunu fark ettim. "İyi misin?" diye sordum.

Telaşlandığımı görünce eliyle beni durdurup tekrar aynı pozisyonu almamızı sağladı. "Sorun yok."

"Nasıl iyileştin?" diye sordum boğuk bir sesle. "Neler oldu?"

“Şşşt,” diyerek beni sustururken aynı zamanda beraber yürüyorduk. “Bunu film gecemize bırak. Merak etme, Minik Panda. Ben hep buradayım.”

“Söz ver,” diyerek küçük bir çocuk gibi başımı göğsüne yasladım. Saçlarıma bir öpücük kondurdu. “Söz veriyorum.”

İkimiz de bir süre yürüdük, temiz havayı içime çekeerek bu anın tadını çıkardım. Marcus’un hayatta olduğunu görmek, sanki benim de hayata dönmemi sağlamıştı. Ama yine de benden bir parçanın daha koptuğunu biliyordum. Elim boynumdaki kolyeye gitti, duygusal hâkimiyetimi kaybettiğimde ortaya çıkan gücüm sonucunda artık dışarıdan daha yıkılmazdım. Ama ya içeriden?

Asteria, artık daha çok konuşuyordu.

“Marc,” dedim durgun bir sesle. “Ben artık eskisi gibi hissetmiyorum.”

Yürümeye devam ederken başını eğip bana baktı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Korktuğum şeylerden artık korkmuyorum. Ayrıca öfkeliyim. Sanki içimde neye ya da kime olduğunu bilmediğim bir öfke kaynıyor ve şimdi yönünü bilmeden herkese saplanabilme olasılığı var.” Marc, beni sessizce dinlerken devam ettim. “Güven sorunun zaten vardı ama şimdi zihnimde bir şeyler sürekli beni kışkırtıyor. Sanki bir kıvılcım çaksa onu sorgulamadan direkt ateşe çevireceğim ve bundan zevk alacakmışım gibi hissediyorum.”

Marc’ın kasıldığını hissetmiştim ama yine de saçlarımı okşadı. “Sen kimseyi isteyerek incitmezsin, Anna. Bahçenizdeki kuş yuvasına saldıran kedi yüzünden nöbet tuttuğun günleri hatırlıyor musun?” Bu anıyla beraber güldüm. “O kediyi yakalarsan fena olacağını söylüyordun, ama sonra onu da bir köpekten kurtarmıştın.”

Kahkaha attığımda Marc da güldü. “Daha çok elinde sopayla ona bağırdığın için olduğunu düşünsem de şimdi

anlıyorum ki o kedi, sana minnetinden kuşlara bir daha saldırmadı.”

Neredeyse varmak üzere olduğumuz yeri gördüğümde gülümsemem yavaş yavaş solarken Marc devam etti. “Sen sadece sevdiklerini koruma içgüdüleriyle dolusun. Kimseye zevkine saldırma içgüdüleriyle değil.”

Bakışlarım iskeleyi buldu.

“Tıpkı onun gibi,” diyerek cümlesini sonlandırdı Marc.

Kalbim göğüs kafesimden çıkmak için isyan ediyordu, tıpkı şaha kalkmak için çırpınan duygularım gibi...

Jay Sullivan, iskelenin sonundaydı.

Ay ışığının aydınlattığı silüeti bile göz dolduruyordu. Sırtı bize dönüktü ve karanlık okyanusa bakıyordu. Marc, eliyle beni oraya ittirdi ve bakışıyla yürümem için teşvik etti.

Marcus Lawford, beni Jay Sullivan’ın yanına mı gönderiyordu?

Sonunda kendime gelip yavaş adımlarla yürümeye başladım. Arkama dönüp kısa bir bakış attığımda Marc’ın şarap evine giden yola doğru yürümeye başladığını gördüm. Bizi yalnız bırakıyordu.

Tekrar önüme dönüp iskelenin sonuna doğru yürüdüm. Tam arkasında durduğumda gözlerim sırtında, deri ceketinin sardığı omuzlarında ve kumral saçlarında dolaştı.

“Yine aynı noktadayız.”

Sesini duyunca gözümü dahi kırpamadım. Ona bakmaya devam ederken ağır bir şekilde bana doğru döndü ve göz göze geldik.

Ela gözlerinin ahengini, ay ışığı bile saklayamamıştı. Görünüşü, hareketleri, gücü... her şeyiyle o kadar görkemliydi ki bu oğlana liderlikten başka bir şeyin yakışmayacağını biliyordum. O hep önden giderdi, birileri onu peşinden takip ederdi.

“Aynı noktadayız, fakat bu sefer farklı bir yön seçeceğiz.”

Beş gün önce burada, tam bu noktada, gitmeyi seçmiştik. Fakat bu sefer kalacaktık, asla gitmeye niyetim yoktu. Bu işin sonu ya benim ruhumla bitecekti ya da ruhumu almak isteyenlerin kanıyla.

İnsanın içine işleyen gözlerini gözlerimden bir saniye çekmedi. O ela perdelerin ardında neler yaşıyordu kim bilir... Başını hafifçe yana yatırıp gözlerime bakmaya devam etti. Kalbim ne kadar şiddetli çarpsa da dıştan tepkisizdim.

Öleceğimi biliyor muydun?

Bunu sormak için dudaklarım aralandı, fakat sesim çıkmadı. Barthram'la baba-oğul gibi değillerdi ve bugün Barthram'ın ona yaptığı, beraber iş çevirmeyeceklerini gösteriyordu.

Jay, ne söylese inanacağım için dudaklarımı geri kapattım. Öncelikle Abraham ve Malcolm, bu iddialarını ispat edeceklerdi.

Kendini kandırma, Annabelle. Evet, biliyordum, demesinden korkuyorsun, değil mi?

Jay'in cevabıyla Asteria'nın istediğini almasını istemi-yordum. Beni ona karşı kıskırtıyordu.

Sana söylemiştim. Aşk en büyük acıyı beraberinde getirir.

Zihnimde yankılanan sesi susturup tekrar ana döndüğümde Jay'in bu sefer çok yakınımda olduğunu gördüm. Başımı kaldırıp ona baktığımda iç sesim derinliklere gömüldü. Ona odaklanmak işte bu kadardı. İçime işlemesi tek bir adımla tamamdı.

Bugün büyüyle hükmettiğim elini, bu sefer kendi iradesiyle hareket ettirip yanağıma koydu. Büyüleri yoktu, fakat onun bana hükmetmesi tek bir dokunuşla mümkündü.

Alnını alnıma dayadığında usulca soluklandım. Nefeslerimiz birbirimizin dudaklarında son buldu. Günlerdir ölü gibi soğuk olan tenim, şu an alev alev yanıyordu.

"Benim için hiçbir şeyden vazgeçme."

Dudaklarımdan çıkan bu kelimeler ona ulaştıktan sonra geriye sadece okyanusu arşınlayan dalga sesleri kaldı. *Güçlü olmalıyım*, demişti bana beş gün önce. Fakat bugün o gücü temsil eden şeyi neredeyse kaybedecekti. Benim için bunca şeyden vazgeçen oğlana güvenmeyecektim de ne yapacaktım?

Oyunbaz.

Zihnimde yankılanan sese kulak tıkadım. Jay'ın parmakları dudaklarımda dolaştı, ardından usulca boynuma indi. En sonunda da çenemin altında durup yüzümü yukarı doğru kaldırdı.

Göze göze geldiğimizde günlerin yokluğu, yorgunluğu, özlemi gözlerimizden okundu. Ardından Jay, dalgaların ahengini bile bastırarak bir sesle kulağımı okşadı.

"Artık çok geç, Belle. Ben, görünmez iplerle sana bağlı bir kuklayım."

BÖLÜM 12: DEĞİŞİM

♪ 2WFI - Pushin On ♪

Artık çok geç, Belle. Ben, görünmez iplerle sana bağlı bir kuklayım.

Söylediği cümleyi aklımda tekrarlayıp duruyordum. Cümlenin güzelliği, göğüs kafesimden mideme bir şeylerin yuvarlanmasına sebep oldu. Evet, bu hissi başka türlü nasıl açıklardım bilemiyordum.

Aşkın hissettirdiklerinin tarifi yoktu.

Ela gözler, uzun bir süre beni izledi. Parmakları çenemin altında durduğu için yüzümü ona doğru kaldırmıştım ve ben de gözlerimi ondan çekmiyordum. Fakat ne tepki verebildim ne de bir şey söyleyebildim.

Günlerdir kendimi farklı hissetsem de şu an sanki tam olması gerektiği gibiydim. Sesler yoktu. Yalın bir şekilde her şeyimle bendim.

Yolculuğunu iskeleye çarparak sonlandıran dalgaların sesini dinledik bir süre. Jay o kadar yakınımıdaydı ki bana her zaman yaz esintisini andıran kokusu okyanus kokusuyla birleşmiş, âdeta bende afrodizyak etkisi yaratmıştı.

Elim yavaşça onun boynuna doğru ilerledi ve parmaklarım ensesindeki saçlarla buluştu. Saçlarının yumuşaklığını hissettiğim an nefesimi usulca verdim. Parmaklarım saçlarına daha çok karıştığında elini bir anda bel boşluğuma koyup beni iyice kendine bastırdı.

Bu sanki bir ateşi fitillemiş gibiydi. Dudaklarımız ne-redeyse birbirine dokunacaktı ama sanki öncesinde bir-birimizi yeniden keşfetme peşindeydik. Eli belimden yu-karı doğru tırmanmaya başladığında soluğum dudaklarına çarptı. Saçlarını daha sıkı tuttum, o sırada dudakları yana-ğımaya sürtündü.

“Belle,” diye mırıldandığını duyunca kalbim tekledi. İşte buydu.

Malcolm bana böyle seslendiğinde isim kulağıma aynı gelmiyordu. Jay, sanki bambaşka bir isimle sesleniyor gi-biydi. Sesi, büyülerin en güçlüsüydü.

Gözlerimi kapatıp ona daha da çok kapıldım. Diğer eli-min parmakları da yakasını kavradı. Onunsa dudakları şu an kulağıma çok yakın bir yerde dolaşıyordu. Tam kaya-rak dudaklarıma doğru gelmişti ki...

“Anna!”

Bir anda büyü bozuldu. Jay’in etkisi buydu işte. O ol-duğu sürece her şeyi unutuyor, kendimi dış dünyaya ka-patıyordum.

Kendimi geri çektiğimde Jay derin bir nefes verdi. Ba-şını çevirip iskelenin başına o da benim gibi baktığında kaş-ları çatıldı. Marcus, bize doğru yaklaşıyordu.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayınca Jay’in kol-larından iyice çıktım ve ona doğru bir adım attım. “Marc? İyi misin?” Gözlerimle onu taradım. “Ne oldu?”

Marc, sonunda yanımıza geldiğinde Jay’e bakıp ellerini havaya kaldırdı, zira Jay’in bakışları pek iç açıcı değildi. “Hey, ben anlaşmayı yerine getirdim. Tamam, bir şeyleri bölmek yoktu ama bu acil durum, Sosyo. Anlaşmaya göre acil durumlarda bölebilir-”

“Kısa kesmen daha yararına olur.”

“Anlaşma mı?” Kaşlarımı çatarak ikisine baktığımda Marcus, sinsi bir gülümsemeye omuz silkti.

"Boş ver şimdi onu," diyerek tekrar ciddileşti. "Olay şu ki..." Ne diyeceğini bilemiyor gibi beni süzdü.

"Marc?" dedim kaşlarımı kaldırıp.

"Olay şu ki... biraz önce Brandon, ortamların nasıl olduğunu öğrenmek için bir arkadaşını aramış. Ve arkadaşı da ona demiş ki..."

Kaşlarım iyice havaya kalktı. "Evet, Marcus, arkadaşı ona ne demiş?"

Marc, sonunda pes ederek konuştu. "Ay Işığı'nda, gümüş saçlı, fosfor yeşili gözlü bir ucube bulmuşlar. Eğlence büyümüş."

Önce anlamsız gözlerle ona baktım. O kadar boş baktım ki Marc eliyle saçını kaşdı. "Brandon, bahsettikleri ucubenin adının Arlow olduğuna emin. Onu kasabaya o getirmiş."

Ne?

Kulaklarım uğuldayıp yanmaya başladı, yoğun bir sıcaklık vücudumu kaplamıştı. Endişe büyük bir dalga gibi beni çarpıp geçti.

Arlow ve Ay Işığı mı?

"Ben hallederim." Jay'in sesini işittiğimde hâlâ olanı algılamaya çalışıyordum.

Arlow, ormanından ayrılıp kasabaya mı gelmişti?

Jay, gitmek için hareketlendiğinde parmaklarım bir anda kolunu kavradı. Dönüp bakınca göz göze geldik. Hiçbir şey söylemedim, ama gerek de yoktu zaten. Bu benim de gideceğimin bir göstergesiydi.

Başını hafifçe havaya kaldırıp gözlerini kapatarak sabır dilenir gibi soluğunu bıraktı. Tekrar bana baktığında tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Anna, onu hepimizden iyi anlıyor."

Marcus, benim yerime gerekçe gösterirken Jay, keskin elalarıyla kısa bir an beni süzdü. Her şekilde gideceğimi

bildiği için kabullenmek zorundaydı, bu yüzden elimi kolumdan çektim.

“Arabayı getireceğim.”

Arkasını dönüp yürümeye başladığında Marc ve ben ona bakıyorduk. “Sen burada kal,” dedim Marc’a. “Henüz iyileşmedin.”

“Sam zaten beni yakalarsa fena yapacak.” Sonra çocuk gibi inledi. “Hadi ama! Yatmaktan çok sıkıldım.”

Jay, arabayı ileri park ettiğinde Marc, itirazlarımı duymamak için benden önce ilerlemeye başlamıştı bile. Gülmek için kendimi zor tuttum. Onsuz yaşayacağımı düşünürken şimdi yine çocukluklarına şahit olmak mutluluktan delirmeme neden olabilirdi.

Jay, bugün Lau’nun arabasını almıştı. Arabaya binip arka koltuğa kurulduğumda, “Senin araban nerede?” diye sordum.

“Bakımda.”

Marcus sırttı. “Bakımını güzel yaptır.”

Jay, ona ters bir bakış attıktan sonra gaza yüklendi. Abby’nin arabası, yanan evimizin önünde kalmıştı ama şu an onu alacak zaman yoktu. Bir an önce Arlow’u görmek zorundaydım.

Araba önce oldukça sessizdi. Marc, radyoyla oynamaya başlayınca Jay, eliyle onun elini ittirdi. Marc’ın kızmasını beklesem de sırtıp ona yine sinsi bir bakış attı. Didişmelerini bile özlemiştim.

Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle onları izlerken Jay, dikiz aynasından bana baktı. Ela gözleriyle gözlerim kesişince gülümsemem kayboldu ama bakışmaya devam ettik.

Seni özledim.

Ela gözleri sanki ne demek istediğimi anlamış gibi daha yoğun bakmaya başladı. Bir süre sonra gözünü çekip

bakışmamızı sonlandırarak yola odaklandığında ben de dışarıyı izlemeye başladım.

Jay, hızlı gittiği için normalden daha kısa sürede Ay Işığı'nda olmuştuk. Arabayı arka otoparka park ettiğinde, hızla indik. Marcus ve Jay'in gözlerini üzerimde hissetsem de onlara aldırmadım. Muhtemelen şu an oldukça sakin görünüyordum.

O sırada bir motor daha durdu ve Brandon kaskını çıkardı. "Esmer Kız!"

Motorundan inip bize doğru ilerlerken kollarını iki yana açmıştı. Bana sarılacak olduğunu anlayan Jay, ufak bir adımla önüme geçtiğinde Brandon, açtığı kollarıyla ona şapşal bir ifadeyle bakakaldı. Yavaşça kollarını kapatırken Jay'in gövdesinin yanından beni görmek için kafasını uzattı. "Seni özledik!"

Jay, eliyle onun omzunu itekleyip yürümeye başladı. "Çene çalacak zaman değil."

Brandon, her zamanki umursamazlığıyla bana göz kırptı. Ben de arkadaşlarımı ne kadar özlediğimi fark ettim. Marcus'u kaybetmemek, güzel duygularımı da kaybetmememi sağlamış gibiydi.

Sonra hepimiz Ay Işığı'nın arka kapısına doğru yürüdük ve Jay'in çoktan girdiği kapıdan içeri girdik.

Gözlerim gümüş saçları aramaya başladı. Jay'in geldiğini görenler duraksıyor, durgun bakışlarla başka yöne gidiyorlardı. Jay ise hiç oralı değildi, onun da gözleri etrafı tarıyordu.

Çok fazla müzik ve gürültü olduğu için sesleri ayırt etmek zordu. Arlow'un tatlı konuşmasını duymaya çalışsam da başaramamıştım. Aşağıda sadece dans edenler vardı ve görünürde bir gariplik yoktu.

"Brandon!" dedi Elena. O sırada Brandon'ın tabiriyle Victoria Secret meleği sevgilisi görüş açımıza girdi. Kollarını

Brandon'ın boynuna dolayıp dudaklarına bir öpücük kon-
durdu.

"Sana bahsettiğim oğlanı gördün mü?" dedi Brandon,
Elena'ya.

Elena başını iki yana salladı. "Aşağı katta değil."

Gözlerim Elena'nın yanında duran sarışın kıza kaydı. *Yani
Laura Sullivan'a.*

Bir an ikimiz de öylece kalmıştık, aramızda garip bir ba-
kışma geçti. Onu bugün Crossfire'da Barthram'la gitmeden
önce görmüştüm ve çok yıkılmış görünüyordu. Şu anda da
bakışları o kadar canlı değildi.

Birbirimize nasıl bir karşılık vereceğimizi bilemiyor gi-
biydik. O sırada Jay'in adımlarının merdivene yönelmesi,
Laura'yla aramızdaki bakışmayı sona erdirmiş, hepimizin
harekete geçmesine neden olmuştu.

Jay, merdivenleri çıkmaya başladığında tam arkasınday-
dım. Sonunda üst kata geldik ve hepimiz durup karşımız-
daki manzaraya baktık.

Localardan birinde yedi kişilik bir grup, ellerinde bar-
daklarıyla ayağa dikilmişlerdi.

"Hammer! Hammer! Hammer!"

Bir tane oğlana tezahürat yapıyorlardı. Oğlan, elinde
tuttuğu bıçağı atmaya konumlanmıştı. "Hey ucube, düz-
gün durmazsan canın yanabilir!" Gülerек birine seslendi-
ğinde gruptakiler de güldüler. Gözlerim hepsinin odaklan-
dığı yere kaydığında gördüğüm şeyi bir an idrak edemedim.

Gümüş saçları dağılmış, yerinde sallanıp duran Arlow,
duvarın önündeydi.

Hâlâ olayı anlamakta zorlanıyordum, Arlow ormandan
nasıl ayrılabilmişti? Ve... şu an bu piç kuruları ona bıçak
mı fırlatıyorlardı?

Doğru görmüş olmalıyım ki Jay, insanüstü bir hızla ha-
reket edip oğlanın bıçağı fırlatmak üzere olan elini yakaladı.

Jay'i görenler irkilerek geri çekildiler. Bıçağı neredeyse fırlatacak olan oğlan, şaşkın bir ifadeyle elini tutana döndü ve gözleri kocaman oldu.

Jay Sullivan, çocuğa gülümsedi.

Marcus'un sanki oğlunu öven bir anne gibi konuştuğunu işittim. "Çok güzel sosyopat gülüşü atar."

Çocuk anlamayan gözlerle Jay'e bakarken Brandon'ın bağırarak diğer localardakileri aşağı gönderdiğini duydum. Marcus, hızla koşup sarsılan Arlow'u omuzlarından tutmuştu.

"Yine bir olaya bulaşması pek iyi olmayacak." Laura'nın mırıldandığını duyduğumda adımlarım, Jay ve kolunu neredeyse kırarak olduğu çocuğa doğru çoktan ilerlemişti.

"Bu da ne demek?" diye bağırdı Hammer. Turuncu saçlara ve soluk bir surata sahipti. Jay'i görünce suratı birkaç ton daha soluklaşmıştı. "Neler oluyor?"

Yanlarına ulaştığımda herkes tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "Jay," dedim sakın bir sesle. "Bize bir saniye izin verir misin?"

Jay'in ela gözleri bana çevrildiğinde duyduğuna anlam veremiyor gibi düz bir ifadeyle suratıma baktı. Elimini elinin üzerine koyup oğlanın kolunu ondan kurtardım.

"Biz de oyuna katılmaya geldik."

Söylediğim cümleden sonra oğlana doğru döndüğümde dudaklarımı bir gülümseme kaplamıştı. Marcus, bu gülümseye bir ad koyacak olsa *sosyo iki* diyeceğine emindim.

Herkes suspus, benim ne dediğimi algılamaya çalışıyordu. Pekâlâ, onlara ne demek istediğimi göstersem iyi olacaktı.

Kaşınan parmaklarımı şöyle bir oynattım ve elimi savurmamla beraber çocuğun bedeni havada savrularak duvara yapıştı. Ayakları yere bile değmiyordu, sanki bir mıknatısla duvara yapışmış gibiydi.

“Oyun zamanı!” diyerek ellerimi birbirine çarpıp oyuncak bulmuş küçük bir çocuk gibi sevinç gösterisi yaptım. Ardından dudaklarımdaki gülümseme silindi ve karanlık bir ifade yüz hatlarımı sardı. “Fakat dikkat et, *ucube*, düzgün durmazsan canın yanabilir.”

Avcı bağırmaya başladı. “Lanet olsun, kıpırdayamıyorum!” diye haykırınca gruptakiler daha da afallamıştı. Herkes anın şokuyla birkaç adım yana çekildi ve oğlanla benim aramı açtılar.

Yanımda dikilen Jay’e dönüp elinde tuttuğu bıçağı aldım. Parmaklarım parmaklarına bariz bir şekilde sürtündüğünde Jay’in gözlerinde garip bir kıvılcım çakmıştı. Gözlerimi ondan çekmedim ve bıçağı duvarda duran oğlana doğru fırlattım.

Herkesten bir iç çekiş duyuldu, şaşırdıkları belliydi. Ama karşımdaki ela gözler şaşırmaktan ziyade hâlâ aynı ifadeyle bana bakıyordu. Beni inceleyen bakışlarına son kez karşılık verip ilgimi duvara çakılı olan oğlana çevirdim.

Bıçak, tam alnının ortasına saplanmadan büyüyle durmuş, ucu tenine dokunuyordu.

Çocuk, gözleriyle alnının ortasına saplanmak üzere olan bıçağa bakarken yavaşça ona doğru yürümeye başladım.

“Bu da ne demek?!” diye bağırdı avcı. “Bir cadının kendi mekânımızda, bize büyü yapmasına izin mi veriyorsun, Sullivan?”

Oğlanın yanına yaklaşıp ona şöyle bir baktım, ardından parmağımı oynatmamla beraber çocuk büyüden kurtuldu. Hafifçe kayıp ayakları yere değdiğinde, sırtını yasladığı duvardan bana baktı.

“Pekâlâ, büyü yok.”

Söylediğim bu sözden sonra ne dediğimi anlamasına fırsat bırakmadan, yakasından tuttuğum gibi onu kendime

çekip parmaklarımı ensesindeki saçlara doladım ve kafasını yanımdaki masaya çarptım.

İşte bu ortamı anında değiştirmişti.

“Ovv,” diyen Brandon ortamda konuşan tek kişiydi.

Çocuğun kafasını kaldırdıktan sonra kulağına doğru, “Ucube, öyle mi?” dedim hırlar gibi sesle. Sonra kafasını tuttuğum gibi yine masaya geçirdim.

Herkes hayatının şokunu yaşıyordu.

Oğlan daha kendini toparlayamadan suratına bir yumruk çakıp geriye sendelemesine sebep oldum. Ardından hırlar gibi bir ses çıkarıp yakasından tuttuğum gibi onu masanın diğer tarafına savurdum. İçkilerin hepsi yere döküldü.

Vücudumda dolaşan öfke o kadar yoğundu ki onu parçalamak istiyordum.

Ah, evet, işte böyle... Özüne dönüyorsun.

Zihnimde yankılanan sesle beraber kızgınlığım daha da arttı. Ortaliğa bir kargaşa hâkimdi, turuncu kafa Hammer’ın bir arkadaşı bana doğru geleceği sırada ona hiç bakmadan büyüyle onu geriye savurdum. Uçan oğlanın, bir masaya düştüğünü çıkan sestten anlamıştım. Gözlerim turuncu kafayı arıyordu, o oğlanı parçalamadan rahat edemeyecektim. Onu kapı önündeki Brandon’ı aşmaya çalışırken görünce hırlayarak oraya doğru yürümeye başladım.

“Bırak gitsin.”

Jay’in Brandon’a komut verdiğini işittiğimde adımlarım kesildi.

Hammer’ın kaçtığını görünce öfkem öyle bir patladı ki kalan son sinirimi atmak için arkamdan bana doğru yaklaşan ilk kişiye dönüp yumruğumu gelişi güzel geçirdim.

Yumruğum tam olarak, Jay Sullivan’ın kusursuz yüzünü bulmuştu.

Jay, hafifçe yana dönmüş suratıyla bir iki saniye öylece kaldı. Sakin, *çok ama çok sakin* bir şekilde bana döndüğünde göz göze geldik.

Nefes nefeseydim, hıncım resmen gözümü döndürmüştü. Jay'ın beni delen bakışlarından kaçınmak için gözlerim etrafa verdiğim hasarda dolaştı ve kapı önünde dikilen arkadaşlarımı buldu.

Brandon, yumruk yaptığı elini ağzına götürüp dişlerine bastırdı. "Ovv. Bu fenaydı."

Laura'nın su yeşili gözleri kocaman olmuştu. Marcus'un çenesi neredeyse yere degecekti.

"Ah," dedi Laura. "Bu bizim tanıdığımız Annabelle Jefferson mı?"

Marcus, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ama sonra gördüklerinden eğleniyor gibi sırttı. "Asıl soru; bu bizim tanıdığımız Jay Sullivan mı?" Sonra başını yana eğerek bir tespitte bulundu. "Saldırgan olan değil de sakin olan taraf olması tuhaf."

Brandon, kafasını tıpkı Marc gibi yana eğip başka bir tespitte bulundu. "Bir kavgayı başlatan değil de bitiren olması garip."

Laura, beni bir an boş verip o da Brandon ve Marcus'a katıldı. Dudaklarını büzüp bir tespitte de o bulundu. "Bir kavga sırasında yumruk atan değil de yumruk yiyen olması ilginç."

Pekâlâ...

Ağır bir şekilde, *çok ama çok ağır*, ona doğru döndüm. O gözlerini benden çekmemişti, öylece bir dağ gibi karşımda dikiliyordu. Bakışları neredeyse gözbebeklerimi delecekti.

Bugün yürüyüş yaparken Marcus'a dediklerim aklıma geldi.

*"Sanki içimde neye ya da kime olduğunu bilmediğim bir öfke kaynıyor ve şimdi yönünü bilmeden herkese saplanabilme olası-
lığı var."*

Jay'in bakışlarının ağırlığı altında ezilince bir iki dakika boyunca gözlerimi sadece yere dikerek bekledim. Yaptıklarımı hazmetmem ve biraz sakinleşmem gerekiyordu. O sırada Arlow'un sesi kulağıma dolunca dikkatim direkt oraya yöneldi.

Onu tutan Marcus'un yanına ilerleyerek önlerinde durdum. Arlow'un gözleri kapalıydı ve sanki ışığını kaybetmiş gibiydi. "Arlow," dedim elimi yüzüne dokundurup. Buz gibi tenini hissettiğim an diğer elimi de yüzüne koydum. Anlamadığım dilde bir şeyler mırıldandı.

"Anna, o... bira kokuyor," dedi Marcus.

Söylediği cümleyle beraber kaşlarım havaya kalktı. "Ne?"

"Ahbap, içki mi içtin?" Brandon bağırarak tane tane konuşmuştu.

Arlow, anlamadığımız dilde bir şeyler mırıldandıktan sonra bu sefer bizim dilimizde konuştu. "Arlow... duyuyabiliyorrr."

Brandon sırttı. "Gördünüz mü? Sadece bana tepki verdi."

Marcus'un kıskanç bir şekilde Brandon'a baktığını gördüm. "Yataklara düştüm diye kendine hemen yeni dostlar edinmişsin, Brady."

"Senin yerin ayrı, dostum," dedi Brandon. O, Marcus'un gönlünü almaya çalışırken Arlow, iyice sendelemişti. Arlow'un dirseği, yarasına denk gelince Marc suratını buruşturarak kasıldı.

O sırada Jay, yanımıza gelip Arlow'u tutarak un çuvalı gibi omzuna attı. Yürümeye başladığında, herkes ne yapması gerektiğini düşünüyor gibi birbirine baktı. "Elena, Jimmy'yi ara, buraları halletsinler," diye komut verdikten sonra, Laura'ya yan bir bakış attı. "Sen de eve."

Merdivenleri inmeye başladığında Marc'a döndüm. "İyi değilsin, Marc. Şarap evine git, sonra ben de geleceğim." Ardından uzun bacaklarıyla merdiveni çoktan inmiş Jay'e yetişmek için koşturdum. "Ne yapıyorsun?"

Bana bakmadan konuştu. "Ormanına götürüyorum. Biraz daha burada kalırsa ışığı daha çok sönecek."

Kaşlarımı çatarak peşinden ilerlerken Arlow'un bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum. Daha doğrusu... *sanırım*... kendi dilinde bir şarkı söylüyordu.

"Işığı sönerse ne olur?" diye sordum.

Jay, kayıtsız bir şekilde cevap verdi. "Ölür."

Boğazımda bir yumru oluştu. Telaşlanmıştım fakat bu halim Jay'i pek etkilememişti. Kontrollü bir tavırla Arlow'u taşımaya devam etti. Adımları hızlı olduğu için ben de ona ayak uydurup yarı koşar gibi yürüyordum. Aşağıda dans edenleri geçtik, yukarıda olanları kimsenin ruhu duymamış gibiydi. Ya da duymuş ama pek umursamamışlardı.

Ay Işığı'nın arka otoparkına açılan kapıdan çıktığımızda buz gibi hava yüzüme çarptı. Bu bana, buraya geldiğim ilk zamanlar Jay'i burada sarışın, sıska ve kıvrıcık saçlı çocuğu sıkıştırdığını yakaladığım zamanı hatırlattı. Çocuğa söylediği sözleri düşündüm.

"Eğer o aptal avcı grubuna bir bilgi sızdırmaya çalıştığımı öğrenirsem kafanı başka bir yerine monte etmeyi bırak, tüm vücudunu parçalara ayırırım."

O aptal avcı grubu, Malcolm'ın birliğiydi ve Jay, oğlanın bir parçasını gerçekten koparmış görünüyordu. *Elini.*

Jay, Arlow'u arabanın arka koltuğuna yatırdı. Ben de ön koltuğa oturdum ve dönüp Arlow'u izlemeye başladım. Jay, arabayı çalıştırdığında Arlow, tekrar şarkı söylemeye başlamıştı. Bu da beni biraz gülümsetti çünkü sarhoş bir orman nemfi görmek, fantastik dünyam için bile biraz uçarıydı.

Sonunda önüme dönüp yola odaklandım. Ortamdaki tek ses, Arlow'un kendi dilinde söylediği şarkıydı. Sesi bu dilde çok daha değişik ve normal geliyordu, tıslama gibi değildi.

Jay ile aramızda süregelen sessizlik uzun bir süre daha devam etti. Konuşulması gereken o kadar şey vardı ki kelimeler bir araya gelecek olsa ortaya büyük bir kaos çıkabilirdi. Neyse ki bu aralar kaos kelimesi beni pek ürküt-müyordu.

"Güçlerini herkesin önünde sergilemeye iyi alıştın."

Sesini duyduğumda gözlerimi yoldan ayırmadım, onun da bana bakmadığını fark edebiliyordum. "Artık kendimi saklamaya niyetim yok." Ona doğru döndüğümde, geçtiğimiz sokak lambalarıyla parlayıp sönen gözlerine baktım. "Yani beni korumana da ihtiyacım yok." Bakışları bana döndü. Keskin ela gözleri beni delip geçerken, "Benim yüzümden kimsenin kalbini sökmene ya da elini kesmene de gerek yok," dedim.

Gözlerini benden ayırıp tekrar yola odaklandı. "Malcolm onu öldürmemiş, öyle mi?" Alay eder gibi dudağı yana kıvrıldı. "Neden acaba?"

"Hayır, bana onu Malcolm göstermedi."

Bu söylediğim onu pek etkilemedi. "Yaptığı şeyleri yapmamış gibi göstermek en büyük yeteneği."

Bir an ne diyeceğimi bilemeyerek ona bakarken dişlerimi sıktım. *Tüm Sullivanların öyle değil miydi?*

"Konumuz bu değil, Jay. Birine böyle bir şey yapmış olamazsın. Bu fazla..."

"Caniyim. Bir daha olsa bir daha yaparım." Bana doğru döndü ve düz bir bakış yolladı. "Sana zarar veren elleri keser, kalpleri sökerim."

Nabzım hızlanmıştı. Kalp atışlarımı normale döndürmek için nefesimi sakince alıp verdim.

En büyük zararı kendin verebilmek için mi?

Zihnindeki ses konuştuğunda gözlerimi ondan çekip yola baktım. "Zarar veren kim olursa olsun mu?"

Jay hâlâ bana bakıyordu. Bir süre izledikten sonra yola döndü ve gaza daha çok bastı. *Buna cevabı yoktu.*

Dönen kirli sırları bir bir ortaya dökecektim. Bu sırlar kimin olursa olsun...

Sonunda, zamanında Jay'in, yalnız kalmamız için beni getirdiği ahşap barakanın önüne geldiğimizde boğazım düğümlendi. Her şeyi burada öğrenmiştim. Laneti tekrar alevlendirebileceğim gibi, tekrar bozabileceğimi de...

Ya tutsaklıktım ya özgürlük... Ortası yoktu.

Jay, arabayı durdurup benden önce inerek Arlow'u yine bir çuval gibi omzuna attığında ben de arabadan inmiştim. Sessiz bir şekilde ormana doğru ilerlemeye başladık. Ay ışığı, kızıl yaprakların arasından yere sızıyor ve ormana garip bir atmosfer oluşturunuyordu. Arlow'un ormanından neden ayrıldığını merak ediyordum.

Bir süre yürüdükten sonra, "Burası," dedim kızıl yapraklı bir ağacın önünde. "Arlow'un ağacı."

Jay, Arlow'u ağacın gövdesine yaslanacak şekilde oturttu. Ben de ilerleyip Arlow'un önünde diz çöktüm.

"Arlow," diyerek omzunu dürttüğümde bir şeyler daha mırıldandı. "Hâlâ solgun görünüyor, ne yapmamız gerek?"

Jay, yönelttiğim soruyu cevaplamayınca dönüp ona baktım. Gördüğüm manzara karşısında dudaklarım ister istemez aralanmıştı. Arlow'un kardeşi Akila, Jay'in üzerine tırmanmakla meşguldü. Jay, onu ilk gördüğündeki gibi irkilse de küçük kızı kucağına almak zorunda kalmıştı. Akila, o kadar tatlı bir şeydi ki Jay'le bir araya geldiklerinde mükemmel bir görüntü oluştuyorlardı. Karanlıkta parlayan kocaman gözleriyle Akila, Jay'in yüzüne baktı.

"Akila!" Birisi minik Hamadryad'ın adını bağıınca küçük kız kollarını Jay'in boynuna dolayıp ona resmen yapıştı.

Jay'in karşısında beliren oğlanı görünce hemen ayağa kalktım. Her ne kadar daha önce başka Hamadryad'ları görsem de yine de görünüşünden etkilenmeden edememiştim. Oğlanın teni bembeyazdı, saçları maviydi, gözleri de fosfor mavisiydi. *Vay canına...*

Çocuk tıslayıp bize kötü kötü bakmaya başladı. "Arlow'a nne yaptıniss?"

Dilimizi konuşabildiği için rahatlayarak soluklandım. Yine de ona içkiyi ve sarhoşluğu nasıl anlatabilirdim ki?

"Sakin ol," dedim ellerimi kaldırarak. "Onlara zarar vermiyorduk, biz Arlow'un dostlarıyız."

Çocuk bizden pek hoşlanmamış olacak ki tısladı. Jay'in de ona hırladığını gören Akila korkmuştu.

"Çocuğu korkutuyorsun," dedim kolunu dürterek. Jay, bir an ne yaptığını fark edince kıza baktı. Ardından kaşlarını çatarak bu sefer Akila'ya hırladı.

"Jay!"

Akila, kocaman gözlerle ona bakarken kısa bir an sonra hafifçe kaşlarını çatı. Sonra... *o da Jay'e hırladı.*

Pekâlâ.

Ben, gülmemek için kendimi zor tutup ikisinin anlaşma şekline bakarken mavi saçlı nemf, sinirlenmiş olacak ki bize doğru tehditkâr bir adım attı.

"Arox, onları rahat bırak!"

Duyduğum sesle beraber arkama döndüm. Turuncu saçları yere değen ve altın rengi dövmeleriyle kızıl ağaçların arasında yemyeşil parlayan Moss, biraz ilerimizde duruyordu.

"Annabelle!" diyerek bana doğru ilerledi. "Senin için endişeleniyordum. Nerelerde-" Bakışları bir an Arlow'u bulunca endişeli bir iç çekişle ona doğru ilerledi. "Ona ne oldu?"

"Ormanından ayrılmış ve... nasıl anlatsam bilmiyorum. O kana karışıp sersemleten içeceklerden birini içti." Evet, en mantıklı cevap buydu.

Moss, nasıl bir şeyden bahsettiğini anlamak için biraz bekledi. O sırada Arlow, gözünü aralayarak bakışlarını ona daktı. Baktı... baktı... baktı. Ardından suratında şapşal bir gülümsemeyele elini Moss'un altın dövmelelerine uzattı.

"Dryadları sevmeyiss."

Moss, önce şok olsa da sonrasında yarı saydam teni parıl parıl parlamaya başladı. Hatta Arlow'un her hareketinde olduğu gibi yine kızarıyordu. Yapmacık bir bıkkınlıkla gözlerini devirip, "Siz gidin, onu ben hallederim," dedi. "Birazdan tüm Hamadryadlar buraya toplanabilir. Hepsi bu mavi manyak gibi söz dinlemiyor."

Arox, tısladı.

Normalde olsa kalmak için direnebilirdim fakat Jay varken bu çok riskliydi. Zira kendisinin de söz dinlemeyen Hamadryadlardan farkı yoktu.

"Tamam, gidelim," dedim Jay'e. O da gitmek için adım atmıştı ki Akila, boynuna daha çok asıldı.

"Belle," diyen Jay, bana ters bir bakış atıp kızı gösterdi.

"Akila," diyerek onlara doğru ilerledim. "Jay, seni daha sonra ziyaret edecek. Söz veriyor." Elimini Jay'in koluna koyunca Akila, elime baktı ve tısladı. "Yerini bilersen iyi edersin ufaklık, o benim erke-" Bir an cümlemini tamamlayamamış olarak boğazımı temizledim.

Jay'in gözlerinde garip bir ifade oluşmuştu. Arox, Akila'yı onun kucağından alırken ben de bakışlarımı ormanın çıkışına yönelttim. "Artık gidelim."

Moss'a son kez baktım, bana güvence verir gibi gülümsemi. Ormanın çıkışına doğru ilerlemeye başladığımda Jay de peşimden geliyordu. Sonunda ahşap kulübenin önüne vardığımızda arabaya binmek için hazırlandım.

Bir el beni çekiştirmeye başlayınca dudaklarımdan şaşkın bir nida döküldü. Jay, gerilen kol kaslarıyla beni resmen sürükler gibi kulübeye götürüyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Sorduğum soruyu hiç umusamadı, cebinden çıkardığı iki anahtardan birini kapının kilidine takıp açtı. Açılan kapıyı tekmeleyerek geçmemiz için yer açarken beni kendinden önce içeri fırlattı.

“Jay!” dedim hayret içinde. “Neden böyle davranı-”

Ayağıyla kapıyı çarparak kapattıktan sonra elini omzuma koyup beni duvara daha çok yapıştırdığında soluğum boğazıma kaçtı.

“Ne değişti?” diye sordu boğuk bir sesle.

Nefes nefese kalmıştım. Söylediğini anlamak ister gibi suratına baktım. “Ne?”

“Bana *erkeğim* bile diyemeyeceğin kadar ne değişti?” Eli tehditkâr bir biçimde yüzümün yanından duvara dayanmıştı. Ela gözleri, dış kapıdan içeri yansıyan ay ışığından daha fazla aydınlık sağlıyordu. Parlaktı, dönüşüm geçirmeden önce olduğu gibi...

Bir keresinde göz parlamasını, duyguların en doruk noktada olduğu an olarak tanımlamıştı. Kendi gözlerimde de alevlerin yandığını hissettim.

Şu an beraber doruklara tırmanıyorduk.

“Orada her ne gördüysen, her ne öğrendiysen, sana her ne *teklif* edildiyse fark etmez. Sen. Bana. Aitsin.”

“Sana bu hakkı tanıyan benim. Elinden alabilecek olan da.”

Kaşları meydan okurcasına havaya kalktı ve kendini geri çekti. O kadar uzun boyluydu ki ona bakarken başımı iyice duvara yaslamak zorunda kalıyordum. “Elimden alabilir misin?”

Gözlerimdeki alevin hissi vücudumda yayılmaya başladı. Isınıyordum ve tenim karıncalanıyordu. Kokusu şu an sinir bozucu bir dikkat dağıtıcıydı. Jay'in sarıya dönen gözlerine bakarken boğazımdan hırıltılı bir ses yükseldi.

İkimiz de aynı anda adımlar atarak ortada buluştuk, buluşan bir diğer şey *dudaklarımızdı*.

Jay'in eli kalçalarımı sıkıca kavradığında, ben de bacaklarımı beline doladım ve sırtım sert bir şekilde kapıya yaslandı. O kadar vahşi bir birleşmeydi ki sanki günlerin acısı çıkıyordu.

Dudaklarının tadını ne kadar özlediğimi fark ettiğimde boğazımdan ilkel bir inleme döküldü. Jay, beni kucağında taşıyarak diğer odaya girerken bile öpüşmeyi sonlandırmadık.

İkimizin ateşi birleşmiş, durdurulamaz bir yangın çıkarıyordu.

Sırtım yine sert bir şekilde dolaba yaslandığında elimi Jay'in saçlarına daldırdım. Dili ağzımın içine ulaşmış, içimdeki kavurucu hissi doruklara çıkarmıştı. Dişlerimi dudaklarına geçirdiğimde hırladı. Dudağından akan sıvıyı hissedip geriye çekildim. Dudağı çok hafif kanıyordu.

Bakışlarımı gözlerinden ayırmadan dilimi kanın üzerinde dolaştırdığımda Jay, bu sefer beni yatağa fırlatırcasına attı. Yatak yaylanırken nefes nefese uzanarak ona baktım.

Ceketini çıkarıp kazağı saniyelik sürede üzerinden sıyırmıştı. Bir saniye sonra ellerini iki yanımdan yatağa dayayarak üzerimdeydi. O kadar hızlıydı ki ben de bu hıza ayak uydurup onu sırt üstü çevirip gövdesine oturdum.

Üzerimdeki ceket ve bluzu çıkarmam onun kadar kısa sürmese de kısa süre sonra ikisi de yerdeydi. Üzerimde Malcolm'ın bana giymem için verdiği dantelli sütyenlerden biri vardı. Jay'in bakışları orada dolaştıktan sonra yüzüme tırmandı. Gözleri daha çok parladığında bu sefer ben sırt üstü yatakta yatıyordum ve o üzerimdeydi. Avcı güçlerini

kullanarak hızlı hareket ediyordu, bu da beni daha çok şevklendiriyordu.

Gözlerimin içine baka baka pantolonumu sıyırdı ve odanın bir köşesine fırlattı. Gözleri altımdaki tangaya kayd, tekrar yüzüme tırmanacağı sırada geri o noktaya dönüp orada takılı kaldı.

“Oradaki cadıların işi.”

Açıklama gereği duyduğum şey üzerine yüzünü kaldırdı ve bana baktı. “O piçin birliğinden olmasalar onlara şu an sempati besleyebilirdim.”

Ardından dudaklarımız tekrar hınçla birleşti. Tırnaklarım pürüzsüz sırtında dolaştığında oldukça derin çizdiğimi biliyordum çünkü içimdeki duygunun dışa vurumu şu an çok vahşi oluyordu.

Jay’i eli sütyenin kopçasına gitti ve kısa süre sonra bir yırtılma sesi duyuldu. “Onlar tek kullanımlık değil, biliyorsun, değil mi?”

Öpüşmelerimizin arasında konuştuğumda şeytani bir şekilde güldü. “Benim için öyle.”

O mükemmel yüzü ve dudakları vücudumda dolaşırken sırtım bir yay gibi gerildi. Tırnaklarımı sırtına batırdığımda Jay’in boğazından çıkan boğuk ses beni daha da çıldırtıyordu.

“Jay,” diye isimini mırıldandım. Sonsuza kadar bu ismi mırıldanabilirdim.

“Güzel Belle...”

Güzel...

Geçmiş bir anı zihnimde dolaşmaya başladı. Babamın bana Belle demesinin sebebi olan animasyonu, *Güzel ve Çirkin*’deki Belle’i kastederek bir soru yöneltmişim.

“Baba, sence ben de Belle kadar güzel olabilir miyim?”

Ardından anneme yönelttiğim bir soru zihnimde yankılandı.

“Anne, sence ben de bir canavarı kendime aşık edebilir miyim?”

Jay Sullivan’ın dudakları yavaş yavaş karnıma doğru ilerlerken bu sefer onun sesi zihnimdeki diğer tüm sesleri sildi.

“Güzel Belle... canavarın inine çoktan girdin. Artık kurtulamazsın.”

BÖLÜM 13: KARANLIK ARZULAR

♪ *Boy Epic - Wolf* ♪

Güzel Belle... canavarın inine çoktan girdin. Artık kurtulamazsın.

Jay Sullivan'ın ağzından çıkan her kelime önce kanıma karışıyor, damarlarımda bir lav misali geçtiği yeri yakarak ilerliyordu. Beni sadece sesiyle bile hipnoz etmesi gerçekten çok büyük bir zaafı ama elimden bir şey gelmiyordu. Onu ilk gördüğüm andan beri bu durum böyleydi.

Dudakları karnımda tüy kadar hafif öpücüklerle dolaşırken benim de sırtım yay gibi gerilmişti. Başımı yastığa iyice yasladım ve parmaklarım Jay'in saçını sıkıca kavradı. Dudaklarımdan dökülen nefes sesleri kulağımda yankılanıyordu.

Gözlerimi açıp ona baktığımda o da bana baktı. Dudakları hâlâ karnımda dolaşıyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde hava bir anda ağırlaşmaya başladı Nefessiz kaldığım için öleceğimi hissettim, kalbim hiç bu kadar şiddetli bir deprem yaşamamıştı.

Seksiliğin sınırlarını zorlayan bir gülücük dudaklarını kapladığında neredeyse titreyecektim. Bedenim yanıyordu ama sanki soğuk hava esmiş gibi bir ürperti gelip geçti. Elim saçlarını daha sert bir şekilde kavradı.

"İstediğin bir şey mi var, Belle?" Hâlâ dudaklarında o gülümseme varken yavaş yavaş aşağılara doğru inmeye başladı. Saçını daha da sıkı kavradım.

Gülümsemesi, tehlikeli bir yolculuğu vaat ediyordu. Uçsuz bucaksız gökyüzüne uzanan, fakat bir anda düşmeye başladığımda beni tutmayacağı ve yere sertçe çakılacağım bir yolculuk...

Derin bir soluk verirken kalp çarpıntısından ölebilirdim. Saçına nefes nefese iyice asıldığımda Jay, dudaklarını yavaş yavaş tekrar yukarı çıkarmaya başladı. "İstediğin şeyi bilmezsem sana yardımcı olamam."

"Bu şart mı?" derken sesim fazla arzu dolu çıkmıştı.

Güldüğünde uzun olan köpek dişleri hafifçe göründü. Lanet olası, bu kadar mükemmel olmamalıydı.

Bir anda onun sırt üstü uzanmasına sebep oldum ve bacaklarımı iki yanına atarak gövdesine oturdum. Parmaklarım kaslarında dolaşırken Jay, bu cüretkâr hareketlerime hafif de olsa şaşırmış gibiydi. Ardından karanlık bir arzuyu barındıran bakışlarıyla beni süzerek elini bel boşluğuma yerleştirdi.

"Yerinde olsam beni daha fazla kışkırtmazdım." Ses tonu hırıltılıydı.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirirken üst dudığına ağır bir öpücük bıraktım. "Ama yerimde değilsin ve ben..." dedim birkaç öpücük daha kondururken. "*Seni kışkırtıyorum.*"

Bir anda beni sırt üstü devirip üzerime çıktı. Dudakları göğüslerime kapanırken bir eliyle de diğerini sertçe sıktı. *Aman Tanrım.*

Bu kahrolası hayatım bir ritüelle değil, neredeyse Jay Sullivan'ın dokunuşlarıyla son buluyordu.

Nefesimi içime sertçe çekerken bir elimin tırnakları yatağa battı. "Tanrım," diye mırıldandığımda Jay'in sesi kulağıma doldu.

"Bana adımla seslenmeni tercih ederim."

Elimle saçını daha sıkı kavrayarak kaldığı yerden devam etmesi için işaret verdim. Jay, bu halime karanlık bir gülümsemeyle –*daha çok avını köşeye sıkıştırdığı için mutlu olan bir yırtıcı gibi bir bakışla*– karşılık verip tam da istediğim şeyi yaptı; beni yavaş yavaş gökyüzüne çıkarmaya başladı.

Dudakları, günaha davetti.

“Jay...”

Dudaklarını oradan çekmeden, “Evet,” dedi puslu bir sesle. “Sen bu isme aitsin.”

Yatakta doğrulup vücuduma baktığında ben de nefes nefese kalmış halde ona baktım. Sanki her bir noktayı aklına kazımak ister gibi gözleri beni uzun uzun izledi. Aynı zamanda onun da solukları hızlanmıştı.

“Beni delirtiyorsun.”

Ah, inan bana Sullivan, senin yüzünden asıl deliren benim.

Bir an parmakları bacaklarımı okşayarak aşağı doğru ilerlerken nefesim kesildi. Ardından hissettiğim şeyle gözlerim iri iri açıldı. *Tanganın ipini koparmıştı.*

Önceden olsa bu durumda utanır bozarırdım fakat şu an dudaklarımda istemsizce şehvetli bir gülümseme belirdi.

Jay, o gülümsemeyi gördüğünde sarı gözlerinin daha parladığına yemin edebilirdim. Parmakları bacağымda ağır ağır ilerlediğinde nutkum tutulmuştu. “Jay... Dur.” Derin bir nefes aldım. “Dur. Durma. Durma durma.” Ne dediğimi ben de bilmiyordum.

Jay halime güldü. “Sen nasıl istersen, Belle,” dedi boğuk ve iç kıpırdatan sesiyle. “Biliyorsun, ben senin kuklanım.”

Aman. Tanrım. Tanrım. Tanrım. Tanrım!

Duygularım o kadar doruktaydı ki... *Alev aldım.*

Ah, hayır mecazi bir anlamda değil.

Vücudum gerçekten alev almaya başladı.

Jay, kısık bir sesle küfür savurup geri çekildiğinde vücudumdan yayılan alevın onun gövdesini yaktığını gördüm. Yarası hızla iyileştiği sırada benim vücudumdaki alevler sönmüştü. Yatakta tutuşan yeri görünce hemen elimi açıp oraya doğrulttum ve ateşi büyüyle söndürdüm.

Sık nefeslerim hâlâ kesilmemişken yatağa yaslandığımda yoğun duygularımı yatıştırmaya çalışıyordum.

“Bu fazlasıyla ateşliydi.”

Jay’in boğuk sesini duyunca gözlerim ona kaydı. Daha da gerilip şişmiş kaslarıyla, dağılmış saçlarıyla ve beni izleyen parlak ela gözleriyle yatağın ucunda bir dağ gibi dikiliyordu.

“Elimde değildi,” dedim mırıltıyla.

Jay, yatakta ellerini iki yanıma dayayarak üzerime eğildi. “Benimleyken duygularını kontrol edememen hoşuma gidiyor.” Dirseğinden destek alarak yanıma uzandığında bir parmağını gerdanımda gezdirdi. “Ama...” dedi gözleri gözlerimle buluşarak. Bir an o gözlerde en karanlık tutkularını gördüğümü hissettim.

“Ama?”

“Bu işin devamını getirdiğimizde ortalığı ateşe vermemen için bir çözüm bulmalıyız.”

Gözlerimiz pürdikkat birbirimizde takılı kaldı.

O kadar uzun metinler kurduk ki o bakışta; dile getirmeye kalksam ne ben anlatabilirdim konuştuklarımızı ne de o...

Karanlık arzularımız, ortalığı ateşe vermeye hazırlanıyordu.

“Bir gün,” dedi sanki yemin ediyor gibi, “ruhlarımızın dansına bedenlerimiz de katılacak, Belle. Her şeyinle bana ait olacaksın.”

Ruhuma kadar ulaşan bu cümle nabzımın atışını durdurmuştu. Bir süre sanki bir ölüymüşüm gibi kıpırtısız kaldım ve gözlerim de tavanda sabit kaldı.

Bunun olmasını istiyordum.

Ona ruhumu adanmışken bedenimi de adamak zor olmazdı.

Ya gerçekler buna engel olursa, Annabelle?

Asteria, derinliklerden gelen sesiyle yine konuştuğunda gözlerimi kapattım.

“Sana anlattığım hikâyeyi anımsıyorsun.” Söylediğim cümleyle gözlerim tekrar açıldı ve Jay’e döndüm. “Babamın bana neden Belle diye seslendiğini anlatmıştım,” dedim bir gün odamda ona anlattığım şeyi anımsayarak. “Güzel ve Çirkin hikâyesinden dolayı...”

Bir parmağıyla alnına dokundu. “Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmam.”

Ela hareleri sonbaharı anımsatmaya başlamıştı. “Canavarın ininden kurtulmak istemiyorum,” dediğimde bana öylece baktı. “Hâlâ aynı düşünüyorum,” derken işaret parmağım yavaşça alnında, sonra yanağında ve dudaklarında dolaştı. “Canavarın içindeki güzelliği görebiliyorum. Fakat görmediğim bir kısım var, o kısımda da ne olduğu umurumda değil. Sadece bana anlat. Anlat ki zihnimdeki sesi susturayım.”

Jay, öyle yoğun bir şekilde gözlerime baktı ki bir an gardını indireceğini düşünmeye başladım. Bana bakarken gözlerinin derinliklerindeki hikâyeyi okumaya çalıştım.

“Belle...” Cümlesine devam etmedi.

“Evet?” Beklenti dolu gözlerle ona baktım.

Jay’in dudaklarının hafifçe aralandığını gördüğümde nabzım şiddetli darbeleri boğazıma saplamaya başladı. O an öyle büyük bir sessizlik yaşandı ki kulağıma başka bir şeyin minik darbeleri de gelmeye başladı.

İkimiz de gözlerimizi birbirimizin gözlerinden çekmedik.

Minik darbeler... aslında minik ayakların tahta zemine vurma sesiydi.

Mickey'nin torunu...

Jay'in ela gözleri gözlerimde pürdikkat takılı kaldı. Ona iyi duyduğumu yansıtmamak için normal bir şekilde suratına bakmaya devam ettim. İyi duymam ileride işime yarayabilirdi. Ona güvendiğimi söylerken bu hareketim aslında bir parçamın hâlâ güvenmediğinin göstergesiydi.

Jay'in şüpheli gözleri bir süre aynı ifadeyi korusa da sonunda, "Belle," dedi yatıştırıcı bir tonda. "Öncelikle sakın olmanı istiyorum, tamam mı?"

Sanki olayı anlamamış gibi ona baktım.

"Kuyruğu ve kulaklarından yakındığın misafirimiz şu an odada."

Duyduğum cümleyle beraber suratına bakmaya devam ettim. Yüz ifadem o kadar düzdü ki Jay'in tek kaşı sorgular biçimde havaya kalktı. Ben de durumu sorguluyordum, bu yüzden tepki vermem oldukça uzun zamanımı almıştı.

"Jay," dedim fısıltılı bir sesle. "Ben... ondan korkmuyorum."

Canın cehenneme Mickey'nin torunu!

Önceleri gördüğümde yeri göğü inlettiğim hayvandan artık korkmuyordum. Şu an varlığı bana ürkünç gelmekten ziyade hiçbir şey hissettirmiyordu. Değişiyordum.

Hayır, dedi zihnimin derinliklerindeki ses. Sen zaten buydun.

Jay'in bakışlarından anladığım kadarıyla bu durumdan hoşlanmamıştı. Bir süre bana baktıktan sonra kendini geri çekti ve ayağa kalktı. "Giyin," dedi kıyafetlerimi uzatarak. "Gidiyoruz, yapacak birkaç işim var."

Kendisi de yerden kendi kazağını ve ceketini aldı, ardından odadan çıktı. Lanet olsun, yine kendini bana açmamıştı.

Öfkeyle doğrulup bluzumu üzerime geçirdim. Sütyemimi yırttığı için bluzdan belli olan göğüslerimi gizlemek

adına ceketimi de giyip fermuarını çektim. Ama iç çamaşırızsız pantolon giymek o kadar kolay olmayacaktı.

Pantolonu da giydiğimde hâlâ biraz önce yaşananların etkisiyle bacaklarım titriyordu. Rahatsız bir şekilde yürüyerek odadan çıktım. Dış kapı açıktı, Jay' i arabanın orada beklerken görebiliyordum. Ben de evden çıkarak kapıyı kapattım ve ona doğru yürümeye başladım. Ay ışığının altında beni izlerken bana görsel bir şölen sunuyordu.

Vücudumu baştan sona süzdü, sonrasında sürücü koltuğunun kapısını açıp oturdu. Ona ters ters bakarken ben de yolcu koltuğuna doğru ilerledim ve kapısını açarak arabaya bindim. Jay, benim yerleşmemi bekledikten sonra arabayı çalıştırıp gaza hızla bastı.

İkimiz de sessizdik. Bir alev alev olup bir buz gibi suya atılmışız gibi olmamıza artık alışmıştım.

Jay, parmağıyla direksiyonda ritim tutmaya başladı. Barthram da parmağıyla bu şekilde ritim tutardı. İçimde anlık bir öfke belirdiğinde elimi hızla uzatıp parmağını tuttum. Dönüp bana baktığında ela gözleri sorgulayıcıydı.

Bir an ne demem gerektiğini bilmeyerek ona baktım. "Abigail, babanın evinde kalıyor, ben orada kalmayacağım. Beni şarap evine bırak."

Bana bakarken gözleri kısa bir an hâlâ tuttuğum parmağına odaklandı, ardından tekrar bana baktı. Parmağını bırakarak arkama yaslandım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu.

"Seni nasıl bıraktı?"

Babasından bahsettiğini bildiğim için omuz silktim. "O bırakmadı, ben kaçtım."

"O korumaları atlattın yani?"

Yola bakmaya devam ettim. "Fazlasıyla kolaydı."

Jay bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda duyduğum isimle beraber gözlerimi yola çevirdim. "Malcolm'la bir daha iletişime geçme."

Yola bakmaya devam ederken sakın bir şekilde karşılık verdim. "Bana zarar verme niyetinde değil."

Göz ucuyla baktığımda Jay'in direksiyonu tutan parmaklarının boğumları beyazlaşmaya başlamıştı. "Niyetinin ne olduğu bir tarafımda değil. Ben bir şey diyorsam onu dikkate al." Ses tonu tehditkârdı.

"Onu öldürecektin, Jay. Bu kadar büyük bir nefreti hak edecek kadar ne yaptı? Ya da... ne yapabilir?"

Daha çok *ne yapabilir* sorusunun cevabını duymak istiyordum. Jay'e dönüp baktığımda gözünü yoldan ayırmadı. Fakat dişlerini sıkıldığını çukurlaşan çenesinden fark edebiliyordum.

"Bu sadece kıskançlıkla alakalı olamaz."

Bana doğru dönüp, artık şehre giriş yaptığımız için sokaklarda bulunan lambaların altından geçerken aydınlanan keskin elalarını gözlerime dikti.

"Kıskançlığımı hafife alma."

Doğru... Ama yine de bu işin içinde daha fazlası vardı. Malcolm'ın bir şeyleri ortaya çıkarmasından endişelendiğini biliyordum.

'Öleceğimi biliyor muydun?' sorusu yine ağzıma kadar geldi fakat bu planlarımı bozardı. Bu yüzden kendimi tutup dışarıyı izlemeye devam ettim.

Jay, yolculuğun geri kalanında sessizliğini korudu. Artık parmağıyla ritim tutmadığı için ben de rahat bir şekilde dışarıyı izledim. Şarap evine geldiğimizde arabayı durdurdu ve ikimiz de bir süre öylece şarap evine baktık.

Hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp arabadan indiğimde o da sessiz kaldı. Başımı çevirip ona baktım, bir eli direksiyonda dururken koltukta oturmaya devam ediyordu. Son

kez bakiştık, ardından arkamı dönüp şarap evine ilerledim ve kapıyı açarak içeri girdim.

Kapının tepesindeki küçük çan, kapının açılmasıyla çaldı. O sırada aşağıya göz gezdirdim ve restoran kısmının masalarında oturan topluluğa baktım.

Samantha, Alexis, Marcus ve Brandon masada oturuyorlardı. Alexis ve Brandon bir şeyler hakkında konuşuyorlarken Marcus ve Sam...

Ne?

Sam, sandalyesinde oturan Marcus'un kucığına oturmuş, kollarını onun boynuna dolamıştı. Yaşadığım sayısız şoktan sonra bu... oldukça ilginç bir şoka sebep olmuştu.

Beni gören Alexis önce dondu, sonra ayağa fırlayıp bir çığlık attı. "Annie!"

Onun çığlık atmasıyla beraber Sam sıçradı ve ayağa kalkıp bana baktı. "Ah, Tanrım," dedi. İkisi de sanki avcıymışlar gibi bir hızla koşup üzerime atladılar.

Onların kolları arasında kalırken aynı zamanda hafifçe gülümsüyordum. Bir an eskisi gibi şen şakrak olamadığım için içimde bir sıkıntı hissettim. Sanki damarlarımdaki kan artık soğuk akıyordu.

"Bizi çok korkuttun," dedi Sam.

Alexis de başını omzuma yasladı. Ten rengi artık daha canlı görünüyordu. "Seni özledik, Annie. Nerelerdeydin? Neler olduğunu anlatsana."

Ne diyeceğimi bilemeyerek onlara bakarken konuşmayı beceremeyeceğimi anlayan Marc, beni bu zor durumdan kurtarıp kendine çekti ve bana sarıldı. Ona kollarımı dolarken onu yeniden kazandığım için içimden sayısız kere şükrettim.

"Sosyo yüzünden film gecesini unuttun sanmıştım."

"Sence mümkün mü?" dedim başımı kaldırıp.

"Elbette değil. Marcus'la film gecesi, Sosyo'yla işi pişiirme gecesinden çok daha cazip."

Söylediği şey üzerine karnını drttğmde Marc sırttı. "İşi pişiirme planları yapan başkaları olmasın sakın?"

Marcus, sırtması daha da şeytani bir hal alırken Sam'e baktığında Sam'in öksürük krizine girmesine sebep olmuştu. Brandon oradan lafa girdi.

"lm her an kapımızda olabilir, yişişişebildiğimiz kadar yişişişelim modundalar."

Alexis kıkırdayınca Sam onu drttı. Alexis, Brandon'ın yanına doğru kaçarken Sam'le Marc'a bakarak gülümsedim. Sam'in gardını indirmesine sevinmiştim. Umarım bundan sonrası onlar için hep güzelliklerle geçerdi.

O sırada st katın merdivenlerinden duyulan sesle o yöne döndüm. Üzerime atlayan Nadia ile beraber geriye sendelemiştim. "Ah Annie, çok şükür geri döndün. Sen yokken eğitimde yalnız başıma çok zorlanıyordum. Eğitime geri döneceksin, değil mi?"

Sorduğu soruyla afallamıştım. Bu düşünmediğim konular arasındaydı.

"Biraz yavaş ol, Nadia. Kız daha yeni geldi," dedi Sam.

Nadia, mahcup bir edayla geri çekildi. Elimle yüzüne gelen bir sa tutamını geri itip kedi gözlerine benzeyen yeşil gözlerini açığa çıkardım. "Junior Jay ve Junior Eden seni zorluyor, değil mi?"

Bana bakarken gözlerini kırpıştırdı. "Hı?"

"Birini seçersen işler daha da kolaylaşır. Arada kalınca hırpalanan sen olursun."

Nadia, hemen savunmaya geçti. "Ben arada kalmadım ki! O Jimmy'le ne işim olur benim? Düşüncesiz piç kurusunun teki!"

O sırada kapının üzerindeki an titreşti ve içeri girene baktık. nce Elena görüş açımıza girdi, ardından kapıda dikilip

yerinden kıpırdamayan Jimmy. Bir keresinde Jimmy'nin Elena'nın kardeşi olduğunu duymuştum.

Jimmy, tıpkı Jay'in gözlerine benzeyen gözlerini Nadia'ya dikmişti. Biraz önceki cümleyi duyduğunu bildiğimiz için hepimiz sessizce o ikisini izledik. *Ups.*

Elena, çoktan yerleştiği Brandon'ın kolları arasından kardeşine seslendi. "Gelsene, Jim."

Jimmy, bakışlarını ağır bir şekilde Nadia'dan çekip ablasına baktı. "Sana söylemiştim, benim işlerim var." Ardından arkasını dönüp gitti.

Dış kapı kapanana kadar Nadia'nın bakışları kapıya doğru donuk bir şekilde öylece kalmıştı. Ortamın sessizliğini bozan Brandon oldu. "Eee, partiliyor muyuz?"

Bu sorusu üzerine benim de kaşlarım havaya kalktı. *Hadi ama Brandon, partileri ne zaman bırakacaksın?*

Ona baktığımızda omuz silkti. "Ne var? Dostumun ölümünden dönüşünü ve Esmer Kız'ın da kasabaya dönüşünü kutlamalıyız."

O sırada kapı tekrar açıldı ve içeri girenlerden biri bağırdı. "Brandon'a hiç bu kadar katılmamıştım!" Önce bu cümleyi kuran Darla içeri girdi, ardından da Dean.

"Hadi ama!" diye bağırdı Brandon, Alexis'e. "Yapmayacağını söylemiştin."

"Ben sadece Dean'i çağırdım," dedi Alexis, ellerini havaya kaldırarak. Darla bir yandan beni kolları arasında alırken bir yandan da dudak bükmüştü.

"Kalbimi kırıyorsun, Bran." Sonra geri çekilip kollarımdan sıkarak bana kendince selam verdi. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diyerek gülümsedim.

Sonraki saatler ben yokken okulda neler olduğu hakkında konuşuldu. Sınavlar yaklaştığı için Sam yakınıyordu; o sırada Marcus elini çenesine koymuş, onu izliyordu. Nadia odasına çıkmıştı. Darla, bazen Brandon ve onun kucağında

oturan Elena'ya kaçamak bakışlar atıyordu. Dean ve Alexis, tekrar bıraktığım gibi aşk böcekleri olmuşlardı. Dean'in duvar gibi suratı ise hâlâ aynıydı. O gece Marcus'la film gecesi yapamayacak kadar yorulmuştuk ve ertesi güne ertelemeye karar verdik. Fakat bu sefer ne olursun olsun bu planı bozamayacağımıza söz verdik.

"Konuşmamız gereken şeyler var," demişti. Bunu söylerken de oldukça ciddi bir ifadeye sahipti. Her ne konuşacaksak bunu yarın da yapabilirdik. Resmen parmağımı kaldıramayacak kadar yorgun hissediyordum.

Bu arada Marcus'un Sam ile gizli gizli işi pişirme planları da suyu düşmüştü, çünkü Sam ile ben uyuyacaktım. Ona iyileştiğini, artık şarap evinden gidebileceğini söylediğimizde direkt hasta moduna geçmiş ve Sam'i korkutmuştu. Bu hallerine gülmeden edemiyordum.

Önce uzun bir duş aldım. Aklım saatler önce yaşananlara gittiğinde hâlâ bacaklarım titriyor, içimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Duştan çıktıktan sonra Sam'in verdiği eşofmanlarla birlikte iç çamaşırları da elde etmiştim.

"Büyükbabam Abby'yle konuşmuş," dedi Sam sonunda yatağa yattığımızda. "Burada kalacağını biliyor. Barthram, şarap evini gözetleyecek avcılar seçmiş. Güvende olduğumuza emin olacakmış."

Yanağımı yastığıma daha çok yerleştirdim ve gözlerimi kapattım. "Annie," dediğinde gözlerimi açmadım. "O gün... neden Dorchaların peşinden gittin?"

Annemi gördüğüm için, Sam...

"Bilmiyorum."

Sakin bir sesle cevap verdiğimde o da bir daha soru sormadı.

"Sam," dedim bir süre sonra. "Cadılar, bir başkasının şeklini alabilir mi?"

Sam, yatakta hafifçe doğruldu. "Nasıl yani?"

"Mesela, ben... Senin gibi görünebilir miyim? Böyle bir gücümüz olabilir mi?"

Sam bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum, Annie." Dudaklarını büktüğünü hissettim. "Belki böyle bir Spiritus vardır, fakat daha önce ne duydum ne de rastladım."

Başımı yastığa yaslayıp derin bir iç çektim. Gördüğüm kişi annem miydi? Ya da onun yüzüne bürünmüş bir cadı mıydı?

"Neden sordun?" diyen Samantha'yı duyduğumda derin bir iç çektim.

"Bu konu gerçekten çok karışık ve ben şu an bunu konuşamayacak kadar bitkinim. İyi geceler, Sam."

Daha fazla soru sormak istediğini bilsem de uzatmadı. "İyi geceler, Annie. Tekrar döndüğün için mutluyum."

Durgun bir sesle mırıldandım. "Ben de öyle."

Uyku bu sefer beni kollarının arasına pençelerini geçirerek almıştı, çünkü rüyamda Jay Sullivan'ın pençeleri iç çamaşırlarımı yırtmaya devam ediyordu.

Ertesi gün uyandığımda her şey oldukça hızlı gelişti. Barthram Sullivan, beni malikânesine götürmesi için korumasını göndermişti. Adamla dalaşmamak için kendimi zor tutmamın nedeni, Marcus'un da beni kolumdan tutup arabaya çektişirmesi oldu.

"O adamın evine gitmek istemiyorum."

"Abby'yi çok üzüyorsun, Anna. O bunları hak etmiyor. Sadece bir görünürsün. Ben, bizimle kalman için Abby'yle konuşurum."

Arka koltuğa oturduk ve malikâneye gidene kadar küçük bir çocuk gibi somurtmaya devam ettim. Marcus'un

arabası yandığı için o kadar mutsuzdu ki o da asık suratla dışarıyı izliyordu.

Sonunda malikâneye geldiğimizde hâlâ arabadan inmek için direniyordum. O sırada gözüme takılan şeyle beraber bakışlarım merdivenlere kilitlendi.

Diana Withmore, merdivenlerden iniyordu.

O sürtüğün burada ne işi vardı?

Kapıyı açıp indiğimde Marc da hemen indi. Bakışlarım soluk benizli, porselen tipli kıza kilitlenmişti. O da beni görünce durdu ve aramızda mesafe varken birbirimize bakmakla yetindik. Uzun ve ince bacaklarında siyah bir pantolon, üzerinde soğuk havaya rağmen göbeği açık bir bluz ve deri ceket vardı. Ayağındaki topuklu ayakkabısıyla oldukça seksi bir görüntü veriyordu.

Gri gözleri benim gözlerimde sabit kalmıştı. “Dönmene sevindim, Annabelle,” dedi başını hafifçe yana yatırp sevimli bir gülümsemeyle.

Dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tuttum. Yüzünde oldukça memnun bir ifade vardı ve bunun neye işaret olduğunu bilmiyordum. Bu beni daha da sinirlendirdi.

“Rakipsiz sahalarda oldukça sıkıcı.”

Sözlerine karşılık bakışlarım hiç değişmedi. Marc, sanki ona fiziksel bir şekilde saldırıyormuş gibi yanımda konumlanmıştı ama oldukça sakin bir şekilde yürümeye başladım.

Diana, yürüyüşümü izlerken gözlerini kıpmıştı. Yanından geçerken dudaklarımda bir gülümseme peyda oldu ve büyüyle estirdiğim sert rüzgâr Diana’nın sarı saçlarını yüzüne savurdu. En karanlık arzularımın süslediği ses tonuyla kulağına yaklaşıp fısıldadım.

“O zaman desene seninle çok eğleneceğiz, Diana.”

Gülümsemem dudaklarımdan silinirken yanından geçip gittim ve merdivenleri çıkmaya başladım.

Asteria, zihnimin derinliklerinden kahkaha attı.

O kiminle dans ettiğini bilmiyor.

İlk defa karanlık yanımlı susturmaya çalışmadım. Ah, evet. Diana konusunu Asteria'ya bırakabilirdim.

BÖLÜM 14: SORUN

♪ *Ciscandra Notalghia - Who You Talking To Man* ♪

Laura Sullivan

Laura, eğitim alanında bir köşeye oturmuş, Ay Işığı'nda Yaşananları düşünürken manikürlü tırnağını kemiriyordu. Bir anda durumun farkına varınca tırnağını kontrol ederek yakınmaya başladı.

"Tanrım, bunlar yüzünden önce saçlarımdan oldum, şimdi de tırnaklarımdan olacağım!"

Ay Işığı'nda Annabelle'in bir avcıyı nasıl dövdüğünü anımsayınca yine düşüncelere dalıp gitmişti. Melez arkadaşları artık kurt özelliklerini de göstermeye başlamıştı ama Lau, bundan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Karanlığın kollarından kurtularak tekrar dünyaya gelen melezin ruhu kusurluydu.

Sıkıntıyla bir iç çekip dikkatini başka bir şeye verebilmek için etrafına bakındı. Kaleb, ileride bir avcıya ders vermekle meşguldü ve onu ders verirken izlemek Laura'nın çok hoşuna gidiyordu. Kaleb'in kol kaslarını inceledi, ardından siyah atletinin altında gerilen sırt kaslarını kontrol etti. *Tanrı, Kaleb'in kaslarını kutsasın*, dedi içinden. *Dikkatimi dağıtmada çok etkililer.*

O sırada eğitim alanına giren çaylak dikkatini çekince kaşları havaya kalktı. Jimmy Shaw, soyunma odasına doğru ilerlerken üzerindeki deri ceketini hışımla çıkarmış, neredeyse ceketle savaşa girmişti. Laura, tırnağını yanağına vurarak

dudağını büktü. Bu aptalın sorununun da ne olduğunu çok iyi biliyordu. *Yanlış yol...* diye düşündü içinden. *Jay'in yolu yanlış yol.*

Jimmy, eğitim kıyafetlerini giyerek alana tekrar döndüğünde Lau, onu incelemeye devam etti. Çaylak, bir süre bıçak fırlatmakla uğraştı, ardından dövüş hareketlerini kendi kendine tekrar etti. Fakat sürekli duraksayarak boş boş yere bakıyor, sonra da sinirle elini saçından geçirip tekrar çalışmaya devam ediyordu.

Laura, sonunda dayanamayıp seslendi. "Jim!"

Oğlan dönüp kendisine baktığında Lau, işaret parmağını bükerek onun yanına gelmesini işaret etti.

Jimmy, bir süre kaşlarını çatarak beklese de sonunda yanına geldiğinde Laura, ona su şişesini uzattı. Oğlan, şişeyi kaparak suyun birazını başından aşağı boşalttı ve kalanını da içti. Elini ıslak saçlarından geçirip dağıttığında Laura, onun Jay'e olan benzerliğini inceliyordu.

"Yanlış yoldasın."

Aklındakini dile getirdiğinde Jimmy, kaşlarını daha çok çatarak kendisine baktı. Lau, yanına oturmasını işaret ettiğinde bir süre öyle dik dik baksa da sonunda oturdu.

"Ne demek bu?" Ela gözleri kısılmıştı. Göz rengi başta Jay'inki gibi görünüyordu ama aslında Jimmy'nin göz rengi daha mat tonlardaydı. Jay'in gözleri karanlık bir alanda bile parlardı.

"Dinle," dedi Laura bezgin bir tonla. "Jay, Annabelle ve Eden üçlüsünün hikâyesine yakından tanık olmuş biri olarak, sana yolunun yanlış olduğunu söylüyorum."

Jimmy'nin omuzları dikleşti. "Bunun benimle ne alakası var?"

"Sen, Nadia ve Karl, bu hikâyenin yeni bir versiyonunu çevirdiğiniz için seninle çok alakası var." Jimmy, direkt savunmaya geçecek olduysa da Laura, hemen elini kaldırıp

onu susturdu. "Boş vere inkâr edip kafanı şişirme, şarap evinin kedisinden hoşlandığını biliyorum."

Jimmy sessiz kaldığında Laura, biraz uzamış olan saçını gerive attı. "Bu seter Jay'i örnek almamalıydın. Onun öyle davranmasının kendince sebepleri vardı ama senin yok ahmak!"

Jimmy, tek kaşını kaldırdı. "Kız onu seçti ama?"

Laura gözlerini devirdi. "Başta ona kötü ve umursamaz davranırken Annabelle ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Fakat sonra sevgili abimin taş kafasına, kızı bu gidişle Eden'a kaptıracağı dank etmiş olacak ki bir gün ona öyle davranmayı kesip duygularını açtı ve bir daha da bırakmadı."

Jimmy, sıkıntıyla kıpırdandı. "Benim onu kaptırdığım falan yok. En başından beri Karl'dan hoşlanıyor," dedi sonunda sessizliğini bozarak.

"Olabilir," dedi Laura omuz silkip. "Ama olmayabilir de. Annabelle de bana Eden'dan hoşlandığını söylemişti." Bunun üzerine Jimmy'nin bakışları değişmişti, şimdi Lau'yu dinlemeye daha hevesli görünüyordu. "Karl kartlarını açık oynuyor, sen de öyle yap. Eğer kızın tercihi hâlâ Karl olursa bu işin peşini bırak."

"Ben..." Elini saçından geçirdikten sonra sıkıntılı bir nefes verdi. "Sikeyim!" dedi bir süre sonra sinirle ve ayağa kalkıp soyunma odasına doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Lau, onun arkasından bakarken dudağını büktü. Jay'e yardım edemiyordu, en azından Jimmy'ye biraz akıl verecek yardımcı olabilmek istemişti.

Jay konusu aklına gelince içini yine bir sıkıntı kaplamıştı ki Kaleb'in varlığını önünde hissetti. "Eğitim alanında boş boş oturabileceğini kim söyledi?"

Bir eğitmen edasıyla Lau'yu azarladığında genç kız tek kaşını kaldırdı. "Ben liderin kızıyım, istediğimi yaparım, falan filan," dedi daha da yayılarak otururken.

Kaleb'in gözlerinde haylaz bir çocuğunki gibi bir parıltı dolaştı. "O zaman kendime çalışmaya hevesli bir öğrenci bulmam gerekiyor." Gözleri alanda dolaştıktan sonra sarışın bir kız çaylağın üzerinde durdu. "Hem de sarışın."

Laura, eğer bir melez olsaydı muhtemelen gözleri alev alev yanardı, yanan bir diğer şey de şu an önünde bulunan esmer Yunan Tanrısı olurdu.

"Gel, Başavcı," dedi ayağa kalkıp ringe doğru ilerlerken. "Bu sefer sana ben bir konuda ders vereceğim."

Kaleb'in dudakları yana kıvrılmıştı. "Hangi konuda?"

Laura, ringe çıktıktan sonra tıpkı kedi gözlerine benzeyen gözlerini kıstı. "*Kızgın bir sarışın nasıl olur, onu göstereceğim.*"

Kaleb'a kızgın sarışın nasıl olur dersini vermişti, hem de pençeleriyle atletini parçalayıp gövdesini tamamen açıkta bırakarak...

Laura, içten içe kıs kıs güldü, kaslarını açığa çıkarma operasyonu başarılı olmuştu. Fakat maalesef o güzel dakikalar sona ermiş ve Lau, kirli gerçeklerin kol gezdiği dünyasına geri dönmüştü.

Siyah İnci'si abisinde olduğu için Kaleb'in dışarı çıkmasını bekliyordu. "Biraz daha kalsaydın diğer kıza ders vermeye başladığını düşünecektim," dedi, Kaleb geldiğinde parmağını suçlarcasına ona doğrulturken.

"Yoksa yine *kızgın sarışın nasıl olur* dersi mi vereceksin?" Kaleb'in dudakları kıvrılırken parmağını Lau'nın kısa saç tutamına değdirdi. "Dersimi alabildiğimi sanmıyorum. Biraz daha uygulamalı göstermen gerekecek."

Lau, yine erime moduna geçse de kendini toparladı. "Babamın yanına gitmem gerekiyor."

Kaleb'in gülen gözleri gölgelenmişti. "İşlerine karışma, Sarışın. Ben ailemden bu yüzden koptum, sen de bırak ne biliyorlarsa onu yapsınlar."

Laura, ondan biraz uzaklaştı. "Jay'i bırakamam," dedi sert bir sesle. "Senin annen hâlâ orada olsa ailenden kopabilir miydin?"

Kaleb'in yüz ifadesi bir anda değişti. Annesinin bahsi geçince dişlerini sıkmaktan çenesi ukurlaşmıştı. Lau, elini ona doğru uzatsa da Kaleb daha dokunamadan hareket etmişti bile.

"Nasıl istersen," dedi motoruna binip çalıştırmak için hazırlanırken.

Laura, annesiyle ilgili konuştuğu için pişman olmuştu ama Kaleb'in tıpkı Jay gibi kapalı bir kutu olmasından da nefret ediyordu. İçinde neler yaşadığını Laura hâlâ çok iyi bilmiyordu.

Kaleb, onun da binmesi için bekleyince Laura, onun arkasına oturdu ve kollarını gövdesine doladı. Yol boyunca ikisi de sessizdi, Laura sonunda dayanamayıp başını onun sırtına yasladı ve geri kalan yolu öyle gittiler.

Sonunda babasının malik nesinin önüne geldiklerinde Kaleb, bahçe kapısının önünde motoru durdurdu. Lau, kendilerine dik dik bakan korumalar olmasa ona bir veda öpücüğü verecekti. Kaleb da kapıdaki adamlar yüzünden gergin görünüyordu, Lau'ya son kez baktıktan sonra motorunu çalıştırıp karanlık yolda gözden kayboldu.

Laura'nın morali bozulsa da yüzünü stabil bir ifadeye kavuşturdu ve kapıdaki görevli kapıyı açtığında bahçeye girerek verandaya doğru yürümeye başladı. Araç girişinde Siyah İnci'yi görebiliyordu, demek ki abisi de buradaydı. Babası ve abisini bir arada görmekten nefret ediyordu.

Sıkıntıyla bir iç çekip kapıyı çaldı. Olivia, onu içeri aldığı anda bıkkın bir tavırla yukarı kata doğru ilerledi. Babasının çalışma odasının önüne gelip kapıyı çaldı.

“Gel, Laura,” dedi babası içeriden.

Laura gözlerini devirdi. Kapıyı açarak içeri girdikten sonra gözleriyle manzarayı inceledi.

Jay, masanın önünde ayakta durmuş, öylece dikiliyordu. Barthram Sullivan ise masasının arkasındaki sandalyesinde oturuyor, bir parmağıyla masada ritim tutuyordu. Bir şeyler planladığı zaman hep bu hareketi yapardı.

“Otur,” dedi gözleriyle koltuğu göstererek.

Laura, asık suratıyla odaya girip koltuğa oturdu, abisi sessiz bir şekilde kendisini izliyordu.

“Artık işlerinize beni de mi karıştırıyorsunuz? Onur duydum,” dedi elini yapmacık bir sevinçle kalbine koyarak. Barthram’ın bu harekete bakışı pek iç açıcı değildi. Laura, elini kalbinden çekip asık suratıyla sırtını koltuğa yasladı.

“Bu işin çocuk oyunu olmadığını sana anlattığımızı sanıyordum.”

Laura, gözlerini devirmemek için kendisini zor tutuyordu. “Her şeyin farkındayım, tekrar bir derse daha ihtiyacım yok.”

“Her şeyin farkında olduğuna göre amcanın yerimi almak için ne kadar hevesli olduğunun da farkındasındır.” Tok bir sesle konuştuğunda Lau’nun bedeni kasıldı. Bu ses tonu işlerin çok çok çok ciddi olduğunu vurguluyordu.

“Evet,” dedi sakın bir şekilde. “Bunları fark edip etmediğimi öğrenmek için çağırmadığını tahmin ediyorum.”

Barthram, açık renk gözlerini üzerinde gezindirdi. Yüzünde Laura’yı tartan bir ifade vardı. “Melezi orada tutulursa bir şey sunmadan göndermezler. Abraham’ın ona neyi ne kadar anlattığını öğreneceksin.”

Laura bir anda buz kesildi. "O benim arkadaşım," dedi dişlerinin arasından. "Bu ikiyüzlülük!"

Barthram'ın gözlerinde resmen bir şimşek çakıp söndü. "Arkadaşını öldürmemiş olabilirler ama bu tehlikede olmadığı anlamına gelmiyor."

Laura sinirle dönüp abisine baktı, Jay'in yüzü dümdüzdü. Fakat gözlerinde Laura'yı ikaz eden bir ifade vardı. Laura, babasına tekrar döndüğünde yüzüne itaatkâr bir ifade yerleştirdi. "Sen nasıl istersen, *babacığım*."

Barthram'ın bu tavırlara sinirlendiği belliydi, fakat güç yayılan heybetiyle orada oturmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Laura, artık konuşmanın bittiğini düşünerek hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Çıktığında sinirden elleri titriyor, dişlerini sıkmaktan çenesi kasılıyordu. Jay de onun ardından odadan çıkmıştı fakat Laura, dönüp ona bakmadı. Yukarı kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başlayarak üçüncü kattaki, annesinin de eskiden kaldığı odaya ilerledi.

Babası, annesi öldükten sonra o odayı bir daha kullanmamış, olduğu gibi öylece bırakmıştı. Kapı kilitli olduğu için birkaç kere vurarak kapıyı açmayı denedi ama başaramadı.

Arkasında Jay'in varlığını hissettiğinde eli öylece kapı kulpundaydı. Jay, bir anahtarı kilide takarak döndürdü ve kapı açıldı. Laura, dönüp ona baktığında göz göze geldiler.

"O varken böyle değildin."

Laura'nın söylediği tek şey bu olmuştu. Jay, hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı. Ardından durgun elaları bir süre odada dolaştı. Neleri hatırladı, hangi sahneleri gözlerinin önüne getirdi bilinmiyordu ama gözlerinden okunan ifade iç parçalayıcıydı.

"O artık yok."

Kısık sesle söylediği cümleden sonra arkasını dönüp merdivenlerden inerek Laura'yı orada yalnız bıraktı.

Genç kız, bir süre öylece olduğu yerde kalakalmıştı, ardından ürkek adımlarla odaya girip kapıyı kapattı. Yatağa doğru ilerleyip oturduğunda, içinde uzun süre hapsettiği anne özlemi açığa çıkmış, yeniden açılan bir yara gibi kanamaya başlamıştı.

Laura, o gece, asla yapmadığı şeylerden birini yaptı. Tüm acılarını sahiplendi ve sabaha kadar annesinin eskiden yattığı yerde yatarak sessiz gözyaşları döktü.

Gözlerini açtığında gün ışığı odanın pencerelerinden sızmaya başlamıştı. Gece burada uyuyakaldığına inanamayarak etrafına bakındı ve hızla doğruldu. Ah, bu evde kalma-
yalı sanki çok uzun yıllar geçmiş gibiydi.

Yataktan kalkarak odanın kapısına doğru ilerledi. Geriye dönüp odaya son bir kez bakamayacak kadar kırılgan hissediyordu. Bu yüzden annesine hiçbir zaman yapmayacağı gibi, veda etmeden odadan çıktı. Aşağı kata inen merdivenlere yöneldiğinde bazı sesler kulağına doluşmaya başlamıştı.

En alt kata giden merdivenleri hızla inmeye başladı. Son basamağa geldiğinde Annabelle Jefferson da evin kapısından girmişti. Laura, onu görünce bir an olduğu yerde donakaldı.

Annabelle henüz kendisini görmemişti. Gözlerinde garip bir ifadeyle yere bakıyor ve yumruk yaptığı elleriyle öylece dikiliyordu. Tam arkasını dönüp tekrar dış kapıdan çıkacağı sırada, arkadaşı Marcus da kapıdan girerek onun yolunu kesti.

“İzlediğimiz filmleri ne çabuk unutuyorsun, Minik Panda,” dedi kollarını gövdesinde birleştirerek. “Havalı bir şekilde son sözü söyledikten sonra sahneye geri döne-
mezsin.”

Annabelle homurdandı. “Şu an ciddi olmam gerekiyor, beni güldürme.”

Marcus'un muzip sırıtışı yüzünü kaplamıştı. "Şu rüzgâr numaranı bana da öğretmelisin. Sam'in etek giydiği bir gün..." Annabelle, koluna bir tane vurunca suratını buruşturup geri çekildi. "Etek giydiği bir gün rüzgâr çıkarsa kontrol edebileyim diyecektim. Bir yerinin görünmesini istemem. Yani bana görünebilir tabii. Ama..."

"Tamam," dedi Annabelle elini havaya kaldırarak. "Senin sapık fantezilerini dinlemek istemiyorum."

Marcus hemen itiraz etti. "Hey, ben sapık değilim. Sadece sağlıklı bir erkeğim."

Laura, onları dikizlemeye bir son vererek yanlarına ilerledi. "En havalı kız unvanımı elimden alabilmen mümkün olmasa da merak ediyorum, ne yaptın?"

Annabelle, sesini duyunca hızla kendisine doğru dönmüştü. Sorgulayıcı bakışları Laura'nın üzerinde dolaştı. Marcus bu bakışlardan habersiz açıklama işine girişti. "Anna, sizin şu *biblo surat* dediğiniz kıza biraz önce bahçede posta koydu," dedi yarım ağız sırtarak.

Lau anlam veremeyerek kaşlarını çattı. "Diana burada mıydı?"

Bu sorusuna cevap alamadan bir hareketlilik oldu. Bir köpek –*Jay ve Annabelle'in bulduğu, neydi adı, Timberland mi?*– nereden olduğunu anlamadığı bir şekilde fırlayıp Annabelle'in üzerine atlamıştı.

"Timothy," dedi Annabelle ve köpeğin üzerine çıkmasını engellemeye çalıştı. *Eh, Lau en azından Tim'i tutturmuştu.*

Annabelle gülerek köpeği severken genç hizmetçi Olivia'nın sesi arkalarından geldi. "Bayan Jefferson, Bay Sullivan sizi çalışma odasında bekliyor."

Annabelle bakışlarını Olivia'ya çevirdiğinde gülümsemesi solmuştu. Marcus, gerilerek elini onun omzuna koydu. "Abigail nerede?" diye sorduğunda Olivia, eliyle büyük salonun kapısını gösterdi. "Bayan Grace büyük salonda."

Marcus, Annabelle'in omzunu sıktı. "Ben Abigail'le yalnız bir konuşmaya yapayım, daha iyi olur."

Annabelle'in kararan gözleri donuktu, başını yavaşça aşağı yukarı salladı. O sırada Olivia, Laura'ya dönmüştü. "Bay Sullivan sizi de bekliyor," dedi ve işlerinin başına dönmek için gitti.

Annabelle ve Laura, göz göze geldiler. Lau sakın kalmak için çabalıyordu. Onun hesaplayıcı bakışları üzerindeyken rahat davranmak çok zordu. "Bakalım Bay Sullivan bizi neden çağırıyor?" dedi baygın bir tonla ve merdivenlere doğru ilerledi.

Annabelle, bir süre hareket etmese de Lau'nun peşi sıra gitmeye başlamıştı. İkisi de kapının önüne geldiklerinde kapıyı çalan Lau oldu. Ardından içeriden gelen komutla kapıyı açtı ve melezin geçmesini bekledi. Anna, ifadesiz bir yüzle odaya girdiğinde kendisi de girerek kapıyı kapattı.

Barthram Sullivan, koltuklardan birinde oturuyordu. Elindeki viski bardağını koltuğunun kenarına koymuştu ve gözleri pürdikkat kızların üzerindeydi. "Hoş geldin, Annabelle," dedi insanı geren ses tonuyla. "Seni burada görmek ne güzel."

Annabelle, başıyla selam verdi fakat bir şey söylemedi. Barthram'ın bakışları kısa bir an Laura'ya değse de ilgisi tekrar meleze dönmüştü. "İkinizi bir arada yakalamam iyi oldu."

Laura, bunun ardından neyin geleceğini bekledi, daha şimdiden kafasında türlü senaryolar kurmaya başlamıştı. Neyse ki Barthram Sullivan bu işkenceye çabuk son verdi. "Biliyorsun ki eviniz tadilat olana kadar orada kalamazsın. Burada kalmak istemediğini de dün korumaları atlatıp kapıyı açarak net bir şekilde belli ettin."

Tek kaşı hafifçe kalkmış, Annabelle'e bakıyordu. Anna omuz silkti. "Oldukça kolaydı. Belki de güvenliğinizi daha sağlama almalısınız."

Barthram, elindeki içki kadehine bakarken hafifçe güldü. "Normal bir cadı o kapıyı büyüyle açamazdı. Melez için önlem almamız gerekmemiştii, fakat bir şeyler düşünmeye başlasam iyi olacak. Önce mahzen olayı, şimdi de bu... güçlerimizi sorgulamama neden oluyor."

Annabelle'in mahzendeki adamları atlatmasını hatırlayınca Laura hâlâ şaşıırıyordu. Bu kızın gücünün sınırı neydi acaba?

"Bu aralar kulağıma, çok farklı güçlere sahip bir cadının ortalıkta dolaştığı haberleri çalınıyor. Dün yine herkesin içinde yaramazlık yapmış olabilir misin?"

Barthram'ın keskin bakışları Annabelle'e saplanmıştı. Laura gerilse de belli etmedi ve sakince bekledi. Dün Ay Işığı'nda Anna'nın orman nemfine sataşan çocukları patakladığından Barthram'ın da haberi olmuştu demek ki.

"Size söylemiştim, artık kimseden korkum yok."

Barthram'ın yüz ifadesi değişmedi, fakat koltuğun kolunda parmağıyla ritim tutmaya başlaması aklından bir şeyler geçirdiğini belli ediyordu. Laura, Annabelle'in elini yumruk yaparak bu harekete takıldığını fark etti. Bir şey yapmamak için kendini tutuyor gibiydi.

Olası bir saldırıya kendini hazırladı fakat bir şey olduğu yoktu. Anna sakin gibi görünerek beklemeye devam etti. "Laura'nın evinde kalacaksın," dedi Barthram ayağa kalkarak. "Güvenliğinizi sağlayacağım."

O an Laura olduğu yere kazık gibi çakılmışı sanki. Anna ağzını açacak olduysa da Barthram konuyu kapatırcasına ceketini aldı ve üzerine geçirdi. "Bir diğer alternatif de burada kalman olur, tercih senin." Sonra odadan çıkmak için hareketlendi. "Bu arada eğitime de devam edeceksin."

Ardından odanın kapısını açıp dışarı çıktıktan sonra kapıyı kapattı. Bir an ölüm sessizliği oluşmuştu, ikisi de kıpırdamadılar. Annabelle'in yumruk yaptığı elleri daha da sıkışmıştı. "Emir vermeye bayılıyor, değil mi?"

"Bu yine iyi hali," dedi Lau.

İkisi de bir süre daha sessiz kaldılar. O sırada kapı açıldı ve içeri Olivia girdi. "Kahvaltı masası hazırlandı, sizi bekliyorlar."

Laura ve Annabelle birbirlerine baktılar. İlk harekete geçen Annabelle olmuştu, o odadan çıktıktan sonra Laura da çıktı ve aşağı kata inip büyük salona geçtiler. Abigail masanın baş ucundaydı, Marcus onun sağında oturuyordu. Solunda ise... *Jay Sullivan vardı.*

Annabelle olduğu yerde durdu ve Jay de bakışlarını ona çevirdi. İkisi kimsenin anlamamı bilmediği bir bakışma gerçekleştirirken herkes sessizdi.

Sonunda sessizliği bozan Abigail olmuştu. "Hep beraber kahvaltı yapmak güzel olacak." Annabelle'e bakıyordu ama bakışları eskisi kadar canlı değildi. Yüzü daha solgundu ve göz çevresine birkaç kırışıklık eklenmişti.

Annabelle ona bakmadı, gözleri Jay'in üzerindeydi. Masaya doğru ilerleyip Marcus'un yanına oturduğunda Lau da gidip abisinin yanına oturdu. Herkes bir süre Olivia'nın servisleri yapmasını sessizce bekledi.

"Senin pankeklerinin yerini asla tutamaz, Şef Abby," dedi Marcus gelen pankekleri tabağına doldururken. Ardından ahududu reçelini üzerlerine özenle sürdükten sonra Anna'ya uzatıp ısıttırdı.

Jay'in bakışları onların üzerindeydi.

"Anna, bu ikiliyi çok sever," dedi Marc. Ağzında pankek olduğu için yanağı sincap gibi dolmuştu ve inadına bir gülümsemeyle Jay'e bakıyordu.

Jay, bir anda yerinden doğrulup ona doğru uzanınca Marc kendini savunmak ister gibi sandalyede geriye sindi. Jay, elindeki peçeteyi tam onun önüne koymuştu. "Çenende," dedi eliyle kendi çenesini kaşıyarak. Aynı zamanda Marcus'un tedirgin olmasına da alay eder gibi gülmüştü.

Marc, gözlerini kısarak peçeteyi aldı ve çenesini sildi.

Sonraki dakikalarda Jay, Annabelle ve Lau üçlüsü sessiz kalırken Marcus ve Abigail konuştular. Anna ve Jay bazen bakışıyor, ardından ikisi de kahvaltılarına odaklanıyorlardı. Lau ise zamanını o ikisini izlemekle geçirmişti. Sanki yapması gereken zor bir biyoloji ödeviyle karşı karşıya gibiydi.

Kahvaltı bittikten sonra Jay ayağa kalktı. "Hazırsanız sizi bırakacağım."

"Burada benimle kalmak istemediğine-" Abigail konuşmaya başladığında Annabelle onun sözünü kesti.

"Araç istiyorum."

Abby, duraksayarak kristal berraklığındaki mavi gözlerini ona sabitledi. "Ah," dedi konunun değişmesini sindirmeye çalışarak. "Bunu konuşmuştuk, karamelim. Zamanı geldiğinde..."

"Sürekli birilerinin beni getirip götürmesine gerek yok." Annabelle yine lafa girdiğinde Abby geriye yaslandı.

"Bunu sen kendini toparladığında konuşalım."

"Benim bir şeyim yok," dedi Annabelle. "Ailem yok diye bu tür isteklerim olamayacak mı?"

Abby, hayretle ona bakarken şimdi daha soluk ve sarsılmış görünüyordu. Marc ayağa kalkıp ellerini Annabelle'in omuzlarına koydu. "Biz artık gidelim," dedi onu çekiştirmeye başlayarak. "Abby haklı, Anna, bu konu sonra konuşulabilir."

Annabelle'i salondan çıkardığında geri kalanlar sessizce bir iki dakika bekledi. Jay, Abby'ye bir baş selamı vererek

ağır adımlarla salondan çıktığında Lau da onun peşinden koşturmaya başlamıştı.

"Belki de bu kadar büyütülecek bir şey yoktur." Herkesin aklından geçen *Annabelle değişiyor* düşüncesini çürütmek istercesine mırıldanmıştı. "O bir genç kız, araba istemesi oldukça doğal."

Dışarı çıktıklarında Anna ve Marcus aşağıda öylece dikiliyorlardı. "Eh, ben de artık gideyim," dedi Marc, Jay'e bakarken. Yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı, aynı zamanda sinsi bir sırıtış.

Jay, başını çevirip etrafına bakınırken sanki içinden bir dizi küfür sayıyordu gibiydi. "Hadi ama Sosyo, anlamaya uy ve gönder onu bana." Marc, sanki nazlanan bir sevgiliyi yumuşatmaya çalışıyor gibiydi. Yüzündeki sırıtış daha da artmıştı.

Laura ve Annabelle olayı anlamak ister gibi bir ona bakıyorlardı, bir diğerine. Jay sonunda sinirle cebinden bir şey çıkarıp Marcus'a fırlattı.

"Neler oluyor?" dedi Annabelle.

Marc elindekini gösterdi, Bugatti'nin anahtarını tutuyordu. "Bu bebek bir gün boyunca bana ait."

Laura ve Annabelle'in çeneleri neredeyse yere düşecekti.

Jay, sinirle solurken Marc, neredeyse kırlarda hoplayıp zıplayan bir çocuk neşesiyle Bugatti'ye doğru yürüdü. "Bakımını yaptırdığın için sağ ol, Sosyo." Ardından arabaya baktı. "Sahibinden daha yakışıklı birini gördüğüne sevin-din, değil mi, güzel kız?"

"O erkek!" dedi Jay.

Laura ve Annabelle'in çeneleri yere daha çok yapıştı.

"Ona cinsiyet mi belirledin?" diye sordu Annabelle. Sırtıtmaya başlamıştı.

Laura ise daha fazla dayanamayıp gülmeye başladı. "Ben arabama isim taktım diye benimle dalga geçiyordun."

Jay, Annabelle'in sırtına bakarken sinirli ifadesi kaybolmuş, gözleri ışıldamıştı. Laura, bu manzaraya içinin burkulduğunu hissetti.

"Gidelim artık," dedi boğazını temizleyerek. O sırada Bugatti bahçeden hızla çıkış yaparken Jay'in dikkati o yöne çevrildi.

"Piç," diye homurdanırken arabanın peşinden koşacak gibi bir hali vardı.

Laura, onların ne anlaşması yaptığını bilmiyordu ama Jay, böylesine önem verdiği bir şeyi gözden çıkardıysa söz konusunun Annabelle olduğu kesindi.

Annabelle, oturma odasındaki koltuklarından birine oturmuş, yoğun bakışlarla Lau'yu süzüyordu. Jay, onları eve bırakmış ve gitmişti. Laura, abisinin bu aralar her zamankinden daha sessiz olduğunu fark ediyordu. Belki de Annabelle'e her şeyi anlatsa düşündükleri gibi olmayacak ve Annabelle her şeyi kabullenecekti.

Bu düşüncelerle boğuşurken Annabelle'in dış kapıya yöneldiğini görünce sıçradı. "Nereye? Jay evden ayrılmayın demişti."

Anna durup ona yan bir bakış attı. "Ne zamandan beri onun her dediğini dinliyorsun, Laura?"

"Sen herkesin önünde alevli bir kurda dönüştükten sonra ortadan kaybolup beş günü Alec'le geçirdiğinden ve Jay'in neredeyse onu öldürmesine ramak kalmasından beri." Bu konuyu açmanın tam sırası olduğunu hissederek tekrar konuştu. "Sahi, o ruh hastasının yanında kalmak için hangi sebebi akla uygun buldun?"

Annabelle, olduğu yerde durup Laura'ya karşılık verdi. "Ruh hastası gibi görünmüyor."

"Michelangelo'yu arabaların geçtiği bir yola koydu!"

Annabelle'in kaşları havaya kalkmıştı. "Ne?"

"Kaplumbağam," dedi Laura. "Her zaman bahçede durdu, fakat amcamların bizi ziyaret ettiği bir gün kayboldu. Malcolm Alec'e onu görüp görmediğini sordum, görmediğini söyledi ama tıpkı zebani gibi gülümsüyordu. Sonra babamın adamları Michelangelo'nun ölüsünü yolda buldular!"

Annabelle'in kaşları hâlâ havadaydı. Bir süre sessizce bu hikayeyi hazmetmeye çalıştı, şimdi kesin Alec'in bir hasta olduğuna inanacaktı.

"*Michelangelo*, kendi başına bahçeden kaçmış da olabilir, Laura. Ayrıca beslediğin hayvan listen beni oldukça etkiliyor. Başka hangi çizgi film karakterini hayatına soktun?"

Laura eliyle saçını geriye attı. "Konuyu değiştirme. Onunla neden kaldın? Ona bu kadar itimat edebileceğin kadar ne sundu sana?"

Annabelle'in bakışları değişti. Ağır adımlarla Laura'nın oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa oturdu ve dirseklerini dizine yaslayarak ellerini önünde birleştirdi. "Babanın her dediğini ne zamandan beri dinliyorsun, *Laura*?"

Laura irkilmemek için kendisini zor tuttu. "Ne?"

Annabelle, birleştirdiği ellerini çenesinin altına koyup onu süzmeye devam etti. "Barthram Sullivan'ın, bunu öğrenmen için sana talimat verdiğini tahmin etmediğimi mi sanıyorsun?"

Laura ağzını açtı ama ne söylerse söylesin karşı tarafın kazandığı belliydi. "Ben ona söylemek için değil, gerçekten bilmek istiyorum. Alec'e güvenemezsin."

"Peki, babana mı güvenmeliyim?" Annabelle'in sesi hafif esen bir rüzgâr gibiydi, ama her an bir fırtınanın başlangıcı olabilirdi.

Laura konuşmak için çabaladı; ama dili tutulmuş, gözü pek ve sivri dilli Laura Sullivan'dan eser kalmamıştı. Annabelle ayağa kalktığı anda hâlâ göz gözeydiler.

“Kirl  oyunlar dönüyor, Laura, bunu biliyorum. Bilm diğim tek Şey, sen ve Jay’in ne kadar kire bulandığı.” Sonra kahverengi gözleri adeta silah namlusu gibi Laura’yı hedef aldı. “Umut ediyorum ki sizi içimde temizleyebileceğim kadar kirlenmiŐsinizdir.”

Laura’nın kalbi sıkıştı. Ağzını açıp ona durmasını s yileyecekse de sesini çıkaramadı. Annabelle çoktan dış kapıya ulaŐmıŐtı ve kapıyı açıp çıktıktan sonra Laura kendine gelemedi.

Gün içerisinde Annabelle yoktu. Jay arayıp sürekli sormuş, Laura da sürekli dönmediğini s ylemiŐtı. Jay aramayı kestiğine göre onu bulmuş olmalıydı. Sonunda akşam geç saatte Annabelle’in eve geldiğini duysa da Laura odasından çıkmadı. Yardımcısı Carol, onunla ilgilenirdi ne de olsa.

Ertesi sabah Laura okula gitmek için hazırlandı. Hiç uyumadan geçirdiği gece yüzünden göz altları   km Őtı, hemen kapatıcıyla morlukları kapattı ve normalde yapmadığı kadar çok makyaj yaptı.

Odadan  ıkıp Annabelle’i bulmak için harekete geçtiğine Carol karşısına çıkmıştı. “Bayan Jefferson sabah erkenden gittiler, küçük hanım.”

Laura, bezgin bir Şekilde eliyle yüzünü sıvazladı. Ardından çantasını alarak evden çıktı ve arabası hâlâ Jay’de olduğu için Kaleb’ı kendisini okula bırakması için aradı. Kaleb geldiğinde yol boyunca sessiz kaldılar. Sonunda okula ulaŐtıklarında Lau, motordan inip eliyle saçını geriye atarak derin bir nefes aldı.

“Yine sorun ne, Sarışın?” Kaleb oturduğu yerden dik-katle onu süzüyordu.

Laura, hayatında ilk defa bu kadar stresli hissediyordu. K   ken yaptığı yaramazlıkları babasının yakalaması bile onu bu denli germemişti. Kaleb, güven verir gibi omzunu

sıkıldığında girdiği transtan çıktı. Dönüp yakışıklı barmeni olarak hayatına giren erkeğe baktı.

“Bunu bugün yapacağım,” dedi kararı bir tonla. “Annabelle’e her şeyi anlatacağım.”

Kaleb’in gözlerinden sıkıntısı okunuyordu. “Sarışın, biliyorum, bu durum seni çok zorluyor ama bence bu işi abine bırak.”

Laura, su yeşili gözlerini, onun Nutella’yı andıran gözlerine sabitledi. “O bunu yapmayacak,” dedi bezgin bir tonla. “Anlamadığın şeyler var. Hiçbir şeyden korkmuyor gibi davranıyor olabilir ama olacıklardan deli gibi korkuyor. Bunu biliyorum.”

Manikürlü tırnaklarıyla alnını ovaladı. “Annabelle onu seviyor, başta tepkisi büyük olsa da düzelecektir. Buna emimim. Sorun yok.”

Kaleb, bu söz üzerine çenesini sıvazladı. Tam ağzını açıp başka şeyler de söyleyeceği sırada gözleri bir yere takıldı. Laura, onun ne gördüğünü öğrenebilmek için başını çevirerek aynı yöne baktı.

Birkaç saniye gördüğünü algılayamamıştı. “Bu da neyin-” diye soracak oldu ama kelimeler ağzına tıkanmıştı.

Kaleb’in erkeksi ses tonu kulağına dolduğunda hâlâ gözünü kırpmadan o yöne bakıyordu. “Hâlâ emin misin?”

Laura hayretle bir iç çektikten sonra ellerini yine alnına koyup ovaladı. “Hayır, Kaleb. Değilim. Sorunumuz var, hem de büyük bir sorun.”

Annabelle Jefferson, sürdüğü gri motoru okulun bahçesine park ettikten sonra kaskı başından çıkararak dalgali saçlarını savurmuştu.

Masada bahsettiği aracı aldırması olmalıydı, fakat Laura emindi ki o masadaki kimse bu kadarını tahmin etmemişti.

BÖLÜM 15: RÜYA YAKALAYICISI

♪ *Ruelle - Fire Meets Fate* ♪

Annabelle Jefferson

Asteria ve Annabelle...
Siyah ve beyaz olarak ikiye mi ayrılıyorduk? Yoksa sadece gri miydik?

Peki ya korkularım kime aitti?

Onları neden artık hissedemiyordum?

Biz buyuz, Annabelle. Her zaman buyduk. Sen ve ben... sadece tek bir renk.

Üzerinde oturduğum motordan indiğimde kaskı çıkardım ve karışmış olan dalgalı saçlarımı rüzgârla beraber savurdum. Okul bahçesindeki herkesin gözleri bana doğru çevriliyor, meraklı bakışlar beni süzüyordu. Bu umurumda bile olmadı.

Evet, bir motor almıştım. En büyük korkularımdan biri artık benim oyuncağımdı.

Ayağımdaki botun topuğunu yere vurdum. Bakışlarım okul bahçesinde dolaştığında gözleri şaşkınlıkla açılmış Laura Sullivan ile göz göze geldim.

"Bir sorunumuz var," dedi Laura. "Hem de büyük bir sorun."

Kaşlarımı hafifçe çattım. İçimden bir ses o *sorunun* ben olduğumu söylüyordu.

Barthram'ın benden bilgi alabilmek için Laura'yı kullanması beni sinirlendirmişti ama yine de anlayışlı davranmaya çalışıyordum. Sonuçta o adama karşı gelmek zordu ve Laura bizzat onun kızıydı.

Dün onun evinden çıktıktan sonra Darla'ya ulaşmıştım. Motor almayı kafama koymuştum ve motor süren bir kızıdan yardım almak oldukça işe yaramıştı. Darla, gün boyunca boş bir arazide bana motorunu sürdürdü. Sonunda Abigail'i arayarak araba almak konusunda ciddi olduğumu söylemiştim fakat ailemden bana kalan paranın bir miktarıyla araba yerine gri renkte bir motor almıştım.

Darla ile tüm gün çalıştığımız için kayıp sayılırdım. Jay, yokluğumda yine öfkeden köpürüyor olmalıydı ki Darla'yı arayan Dean sayesinde iyi olduğumdan haberdar olmuştu. Her ne kadar ne yaptığımdan haberdar olmak istiyorsa da her zamankinden daha sessizdi. Yine ne gibi işlerle uğraştığını bilmiyordum ama bana çok zaman ayıramayacak kadar yoğun olduğu belliydi.

Kahvaltıda göz göze geldiğimizde, en mahrem anlarımızı düşündüğünü belli edercesine beni süzdüğünü hatırlayınca yine ısınmaya başladım. Vücudum ona hiçbir zaman tepkisiz kalamıyordu, fakat ruhum ona karşı şüpheliydi. Bu ikilemden nefret ediyordum.

Üzerimdeki deri ceketin yakasını düzelttim. Evet, dün aldığım tek şey motor değildi. Kendime yeni kıyafetler de almıştım.

Siyah dar bir pantolon, topuklu bir bot ve deri ceket kendimi oldukça güzel hissettirmişti. Yaptığım duman rengi göz makyajı da kıyafetime uymuştu. Motorun özgür hissettirmesi ve özgüvenimin yerinde olması da neşelenmemi sağlıyordu. Gülümseyerek Laura ve arkasında bir koruma gibi dikilmiş Kaleb'a doğru parmaklarımı oynatarak el salladım.

O sırada bahçeye giren Aston Martin durduğunda gülümsemem yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Jay Sullivan, arabadan indiğinde herkesin bir film izli-
vormuş gibi durup ona baktığını gördüm. Tüm ilgi bu se-
fer onun üzerindeydi.

Siyah bir kazak, siyah pantolon ve asker botları... Kimse
bu kadar sade giyinip bu kadar görkemli olamazdı.

Kapıyı kapatırken çatık kaşlarının eşlik ettiği parlak ela
gözleri üzerimdeydi. Sorgulayıcı bakışları önce ağır bir şe-
kilde motorda dolaştı, ardından da ayakkabılarımda ve so-
nunda yüzüme tırmandı. Bana doğru yürümeye başladı-
ğında olduğum yerde sakın bir şekilde dikilmeye devam
ettim. *Sakin, çok sakın...*

"Bu da ne sikim?"

Suratıma yapmacık bir gülümseme yerleştirdim. "Mer-
haba, Jay. Yine her zamanki gibi çok kibarsın."

Onun sinirli haline daha fazla katlanmak istemediğimi
belli edercesine yürümeye kalktığımda önümü kesti. "Bu
ayakkabı ne?"

"Onlara topuklu bot diyoruz."

Bakışları sinirli bir şekilde başka yere sabitlenirken di-
lini alt dudağında dolaştırdı. Başını hafifçe eğerek bana yak-
laştığında sesi tehditkârdı.

"Tüm gözlerin üzerinde olduğunun farkında mısın?
Sen bana okuldaki tüm erkek soyunu kurutturacak mısın,
Belle? Sabrımı sınıyorsun."

"Demek ki tüm gözler üzerimizdeyken okulda yanıma
gelmen için motor sürmem ve topuklu giymem gerekiyor-
muş. *Harika.*" Ona imalı bir bakış atıp bu sefer yanından
geçip gittim.

Binaya girdiğimde bazı erkekler durup beni baştan sona
süzüyorlardı. "Jefferson?" dedi bir tane oğlan ıslık çalarken.
"Bugün yakıyorsun."

Kısa bir an sonra oğlanın kafası, Jay Sullivan tarafından
okul dolabına girmişti.

Herkes ılık atarak geriye çekildiğinde Jay, oğlanı yere fırlatıp yeri titreten adımlarla bana yaklaşmaya başladı.

“Jay. Bence. Şiddet-”

Her zamanki kamu spotumu vereceğim sırada Jay’in güçlü elleri belimi kavrayıp beni kendisine çekti. Nefesim kesilirken ellerim onun sert göğsüne dayanmıştı. Kızgın ela gözlerinin gözlerimi bulduğu kısacık saniyeden sonra beni dudaklarımdan öptü.

Ah.

O andaki sahipleniş i öpüşünden bile belliydi. Dudakları adeta kayarcasına dudaklarımda dolaştı ve son bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi. Herkesin iç çektiğini, bazıların da fısır fısır konuştuklarını duyabiliyordum.

“Artık istediğ in kadar kendini göster,” dedi Jay dudaklarını kulağıma sürterek. “O sikik gözler, senin kimin olduğunu bilecek.”

Sonra beni bıraktı ve tüm heybetiyle herkesi arkasında donmuş bir halde bırakarak yukarı kata çıktı. Gözlerimle etrafıma bakındım, herkes bir anda başını çevirip işlerine devam ettiler. Ben de sınıfıma doğru ilerlediğ im sırada erkekler yanımdan geçerken yere bakarak yürüyordu. Hatta bazıları vebalıymışım gibi benden kaçıyordu!

Tanrım, Jay Sullivan’la uğraşmak mümkün değildi!

Alexis bir anda önümde belirdiğinde irkilmiş tim. Dean, heykel imajını koruyarak yanında dikiliyordu. Alexis, pembe yanaklarını gözüme sokarcasına dibime girdi. Onun düzel-meye başlamasına seviniyordum.

“Duyduklarım doğru mu? Motor mu aldın?” Ardından ellerini ırp tı. “Ah, Annie, beni de bindirmelisin!”

Bu konuya böyle yaklaşan bir o vardı sanırım.

“Minik Panda!” diye kükredi biri koridorun sonundan. Herkes yine bana döndü, bu sefer gözler güler gibi bakı-yordu. Elimle yüzümü kapatıp bıkkın bir şekilde sıvazladım.

“Bana motor süren bir panda olduğunu söylediler, inanamadım!”

Marcus, yanıma geldiğinde bağıırıyordu. Onunla beraber yanıma gelen Samantha’ya yardım etmesini isteyerek baktığımda Marc’ın karnına dirsek attı. “Ah, kırbaç yarama vurdun. Ölüyorum... Ölüyorum...”

Sam telaşlanmıştı. Yanımıza Elena’yla gelen Brandon gözlerini devirdi. “Her seferinde bu numaraya düşmen inanılmaz, Sammy. Dün telefonda sana çok kötü olduğunu söylerken domuz gibi pizza yiyordu.”

Marcus, iki büklüm olan bedenini düzelitti ve gözlerini kıstı. “Seni dostum sanmıştım, Brady.”

Brandon, bir anda Elena’nın omzunda duran eliyle onu çekiştirerek ilerletmeye başladı. “Canının cehenneme, ah-bap! O son dilimi yemeyecektin!”

Onlar gittiğinde yine tüm ilgi bana dönmüştü. Marcus, kaşlarını havaya kaldırarak bana beklenti dolu gözlerle baktı.

“Anlat bakalım, Anna. Motorlardan korkan bir kızın, motor almasını neye bağlamalıyız?”

Bilmiyorum, Marc. İnan, ben de bilmiyorum.

Tüm gün herkesin hakkımda konuşmasını duymazlıktan gelerek geçmişti. Jay, okula geldiyse de derslere girmemişti. Kimisi Jay ile ilgili arkamdan fısıldaşıyordu, kimisi değişik görüldüğümden bahsediyordu. Hâlbuki sadece topuklu giymiştim, bir insan bir ayakkabıyla bu kadar değişebiliyor muydu sahiden?

Elimdeki spor çantasıyla beraber Eden’in eğitim alana girdim. Aslında bugün dersim Jay’in birliğindeydi ama Jay artık başavcı olmadığı için orada değildi. Bu yüzden Eden’la çalışabilmek için onun birliğine gelmeye karar vermiştim.

Barthram'ın da dediği gibi eğitime devam edecektim ve bunun nedeni kesinlikle o söylediği için değildi. Buna ihtiyacım vardı.

Eden, bugün okula gelmemiştii ve bir süredir nelerle meşgul olduğunu bilmiyordum. Bu aralar onunla yalnız kalma şansım da pek olmamıştı, onu özlediğimi fark etmiştim. Onun arkadaşlığı gerçekten iç ısıtacak cinstendi.

Alana girdiğimde, bazı suratlar yine dönüp bana bakıyordu fakat onları görmezlikten geldim. Andrea karşımda belirdiğinde duraksadım. Bu sürtük, Hiddenfield'a yeni geldiğim sıralar bana berbat günler yaşatmıştı, fakat şimdi onu Diana ile karşılaştırdınca Andea'nın varlığı sinek ısırığı gibi geliyordu.

"Arkadaşın yok mu?" dedi yeşil gözlerini etrafımda dolaştırarak. Marcus'u sorduğunu bildiğim için gözlerimi kısıtım.

"Onun bir sevgilisi var," dedim başımdan savar gibi. "Arkadaşımdan uzak dur."

Andrea dudağını büktü. "Peki ya sen? Jay'le sevgili olmana rağmen hâlâ Eden'la Jay arasında gidip gelmiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Yolumdan çekil, Andrea."

"Bazıları senin erkeklere sarmış görünüyor. Dikkat et, Annabelle. Herkes benim gibi duracağı yeri bilmeyebilir." Gülümsemesi hâlâ suratındayken yanımdan ayrıldığında ne dediğini anlamaya çalıştım. Ağır adımlarla ilerleyip Eden'ın çalıştığı özel alana ilerlediğimde işitme duyumu da açmaya çalışıyordum. Çok yaklaşımadan olduğum yerde durup dinlemeye başladım, biraz daha yaklaşırsam fark edilebilirdim.

Etrafta alıştırma yapan avcılarının sesi yüksek olduğu için sesleri ayırt edemiyordum. Yoğun bir uğraştan sonra kulaklarıma aradığım sesler dolmaya başladı.

Diana'nın sesi...

"Akıllıca Kingswell, gerçekten," dedi ince sesiyle. "Ona o mesajları atanın sen olduğunu biliyorum. Bizi yemekte gördükten sonra kız sana kalacaktı, değil mi?"

Nefes bile almadan bekledim. Eden'in dingin ama bir o kadar keskin sesi araya girdi. "Buraya saçmalamak için mi geldin? Gördüğün gibi işim başından aşkın."

Uzakta da olsam açık olan kapıdan içerinin bir kısmı görünüyordu. Diana, kollarını gövdesinde birleştirmiş duvara yaslanmıştı. Bakışları beni bulduğunda göz göze geldik. İfadesi hiç de şaşırılmış gibi değildi, aksine dudakları hafifçe yana doğru kıvrılmaya başladı.

"Kızın sana kalması için akıllıca bir yöntemdi," dedi Diana. "Başta kızıdan hoşlanıyorsun sanmıştım ama... sen sadece güçlü bir cadının peşindesin."

"Sen ne-" Eden'in sesi artık sinirlendiğini belli ediyordu. Sorusunu tamamlamadan Diana'ya yaklaştı ve benimde görüş açıma girmiş oldu. "Ne biliyorsun?" dedi hırlar gibi.

Diana'nın gözleri beni bulmuştu. "Hakkında düşündüğünden fazlasını biliyorum."

O an, onu ilk gördüğümünden itibaren geçen anılarımız zihnime dolmuştu.

"Seni ilk gördüğümde çizecek daha güzel bir şey bulamayacağımı anlamıştım."

"Senden vazgeçemem, Jefferson."

Bana söylediği şeyler kulağımda uğuldamaya başladı. Eden Kingswell...

Herkesten çok güvendiğim Eden Kingswell de mi kire bulanmıştı?

Geriye doğru bir adım attım.

Konuş onunla, Annabelle, dedi içimdeki bir ses. *Kaçma.*

Fakat nefes almakta zorlandığımı fark ettiğimde gözlerim de kararmaya başlamıştı. Zihnimin daha derinliklerinden başka bir ses fısıldadı.

O da senden faydalanmak istiyormuş, herkesin amacı bu, Annabelle. Herkesin...

Yer hafifçe sarsılınca kendimi sıktım. Hayır hayır, hâkimiyeti kaybetmek yok!

Kendimi hızlı adımlarla eğitim alanının dışına attım ve başımı gökyüzüne kaldırarak nefes aldım. Ellerim yumruk oldu ve tırnaklarım avuç içlerime öyle sert battı ki kanadığını akan sıcak sıvıdan fark ettim.

Bugüne kadar daha kötü şeyler öğrenmiştim belki ama Eden o kadar temizdi ki benim için, ona bulaşan tek bir damla yıkılıp gitmeme neden olabilecek gibiydi.

Arkamda hissettiğim sesle hiç dönmeden bekledim ve yumruklarım daha da sıkılaştı.

Diana Withmore karşımda durmuş, dudaklarında küstah bir gülümsemeye bana bakıyordu. "Ne oldu, Annabelle? Solgun görünüyorsun."

Hiçbir şey söylemeden suratına baktım.

"Sanırım eğlenmeye başladık, ha?" dedi neşeli bir sesle. Ardından yüz ifadesi düşmanlığını belli edercesine değişirken topuklu ayakkabıları geceyi delen bir kurşun gibi ses çıkararak bana doğru yürümeye başladı. "Senin için üzülüyorum, bu yüzden bazı şeyleri anlamanı istiyorum."

Tırnaklarım avuç içlerime daha sert battı. Diana, zihnimin derinliklerinden beni kışkırtan Asteria ile birlik olup aynı şeylerin kulaklarıma sesli olarak ulaşmasına sağladı.

"Herkes bir amaç için ilerlerken seni araç olarak kullanıyor, Annabelle. Sen aynı zamanda vakit geçirmek için oldukça kullanışlı bir oyuncaksın."

Öfkem, bir ejderha gibi etrafımda dolaştı fakat bir hamlede bulunmuyor, adeta pusuya yatmış bir avcı gibi bekliyordu. Dudaklarım yana doğru kıvrıldı, ardından dişlerimi göstererek güldüm.

"En azından ben hâlâ ilgi gören bir oyuncagım. Sense hurda gibi bir köşeye atılmış, unutulup gitmişsin."

Diana'nın yüzünde kendinden emin bir ifade belirdi ve o da gülümsedi. "Unutulduğuma emin misin?"

İçimde kıskırılmış bir hayvan gibi önünde duran ye-meğe saldırmaya hazır olan Asteria'yı sakinleştirdim.

Hayır, Asteria. O gün, bugün değil... Fakat yakın. İnan bana, onu sana sunacağım gün çok yakın.

İçimde, tıpkı vahşi bir hayvan gibi zapt edilmesi gereken bir ruhla daha fazla ne kadar sakin kalabilirdim ki?

Belki de ona, önüne çıkan her şeyi yok etmesi için izin vermeliydim. Bu düşünce, gözlerime kenetlenmiş gri göz-lere bakarken bana daha da güzel gelmeye başlamıştı.

Diana Withmore, elimde yok olsa üzülür müydüm? *Ke-sinlikle hayır.*

Birine zarar vermeyi düşünmek ne zamandır benim için bu kadar normal olmuştu?

Bu zihnimi ve ruhumu kemiren düşüncelere rağmen sakin bir şekilde durmaya devam ettim, lakin bunun son-suza kadar sürmeyeceğinin farkındaydım. Gözlerim, ağır bir şekilde Diana'nın arkasındaki noktaya kaydı.

Eden Kingswell'in gece mavileri görüş açıma girmişti.

"Jefferson," dedi bana doğru bir adım atarak. Sonra-sında ne demesi gerektiğini bilmiyor gibi dolgun dudak-larını birbirine bastırdı.

Güven... Doğum sebebim, bu kelimeyi hayatımdan ta-mamen silmişti.

Ruhum, ördüğü demir zırhın ardından yalanların hep-sine gülerek bakıyordu.

Geriye doğru bir adım attım. Her şeye rağmen Eden'la konuşacaktım, ama bunu Diana'nın önünde yapmaya niye-tim yoktu. Sinirlerime hâkim olmam her geçen saniye beni daha da zorluyordu.

Öfkem, canımı yakan dikenli bir çalı gibiydi.

Hiçbir şey söylemeden yeni aldığım motoruma doğru yürüdüğümde Eden yerinden kıpırdamadı. Spor çantamın kolunu boynumdan geçirdikten sonra, kaskı da başıma taktım. Ardından motora binip akşamın karanlığında yol almaya başladım.

Yol boyunca hiçbir şey düşünmemek için çabaladım. Motor sürmekte hâlâ zorlanıyordum, bu yüzden yavaş gidiyordum. Marc'ın eğitimde olduğunu düşünerek Jay'in eğitim alanına gelmiştim. Motordan inip sahaya girdiğimde ringlerde çalışan tüm gözler bana döndü. Gittiğim her yerde dikkat çekmek sinirlerimi bozmaya başlasa da sakinliğimi koruyup etrafı taradım.

Ne Marc vardı ne de Nadia... Onların nerede olduğunu düşünürken Junior Jay olan Jimmy önümde bitti. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bir süre ne diyeceğini bilemiyor gibi alık alık suratıma baktı. Kaşlarımı kaldırıp ona soru işareti dolu bir bakış attım.

Jimmy boğazını temizledi. "Ben..."

"Nadia'nın nerede olduğunu soracaktı." Onun arkasından gelen sesle o yöne baktım. Sarışın avcı Karl yanımıza gelmişti. Jimmy ona hiç bakmasa da yüz ifadesinin kasıldığını gördüm.

"Bilmiyorum," dedim cebimden telefonumu çıkarak. "Marc ile birlikte eğitime geleceklerdi." Kafa karışıklığıyla telefonu cebinden çıkarıp rehberimde Marcus'un ismini tuşladım.

Marc üçüncü çalışta telefonu açtı. "Alo, minik panda?"

"Marc, neden eğitimde değilsiniz?" diye sorduğumda Jimmy ve Karl, avcı kulaklarını açmış, pürdikkat telefonu dinliyordu.

"Brandon ile şarap evindeyiz," dedi Marcus. "Minik Kedi hastalanmış. Sam onunla ilgileniyor."

"Hasta mı?" diye sorduğumda Jimmy ve Karl hareketsiz öylece duruyorlardı. Sanki ikisi de yunan heykeline dönmüş gibiydi. "Tamam, ben de geliyorum." Telefonu kapatıp çaylaklara seslendim. "Pekâlâ, beyler. Nadia'nın nerede olduğunu duydunuz. Size iyi çalışmalar." Arkamı dönüp eğitim alanından çıktığımda hâlâ orada öylece duruyorlardı. Umarım Nadia bir karara kısa sürede varırdı, çünkü bu iş uzadıkça en çok zararı kendisi görecekti.

Bu seferki durağım Cadı Kazanı Şarap Evi'ydi. Normalde daha kısa sürede gitmem gerekirken yavaş sürdürdüğüm için yirmi dakikada tamamlamıştım. Motordan inip kaskı başımdan çıkardığımda dışarıda iki motor ve Brandon'ın arabası duruyordu.

Ve Bugatti...

O an kalbim çarpmaya başladı fakat Jay'in burada olmayacağını biliyordum. Marcus, iddia sonucu geçici süreliğine kazandığı arabayı hâlâ ona vermemiş olmalıydı. Diğer iki motora bakarak şarap evine girdiğimde üstteki çan çaldı ve Büyükbaba Arnold, şarap barının arkasından bana gülümsedi. "Hoş geldin, kızım."

Kızım... Bu kelimeyi duymak midemde büyük bir sancıya sebep olmuştu. İçimde kanayan yarayı belli etmeden, Oscarlık bir performans sergileyerek gülümsedim. "Merhaba, büyükbaba... Bizimkiler nerede?"

Yaşlı adam üst katı gösterdi. "Hepsi yukarıdalar."

"Ben de yanlarına gideyim," diyerek hemen merdivenlere yöneldim ve hızlı bir şekilde üst kata çıktım. O sırada gördüğüm manzarayla dudaklarım hafifçe aralandı. Nadia'nın odasının önünde dağ gibi dikilen Marcus ve Brandon vardı, fakat beni şaşkına çeviren kesiklikle bu değildi.

Onların karşısında duran Jimmy ve Karl'dı!

Bunlar en son heykel gibi dikilmiyorlar mıydı? Resmen benden önce buraya ışınlanmışlardı. Gülmemek için alt

dudağımı ısırđım. Nadia'nın hasta olduğunu duydukları için buraya uçmuş olmaları gerçekten çok tatlıydı.

"Sizi içeri neden alalım?" dedi kollarını gövdesinde birleştirmiş olan Brandon, çaylaklara bakarak.

Jimmy, başını yana yatırıp ona karşılık verdi. "Sen ne sıfatla kapıda dikiliyorsun?"

"Ben onun platonığıyım. Ya senin sıfatın ne, Jimmy Sullivan?"

"Artık seni aşığına eminim," diyerek lafa karıştı Karl. O Jimmy'nin saldırgan tutumuna göre daha sakindi.

Marcus, başını yukarı dikip o da Brandon gibi kollarını gövdesinde bağladı. "Küçük baldızımı üzdüğünüzü duyarsam, sizi yaşatmam. Junior Sarı Şeker ve Junior Sosyo."

İki tarafın da yaptığı gövde gösterisini izlerken kapı bir anda açıldı ve içeriden çıkan Sam, gözlerini kısarak erkeklere baktı. "İçeride sizi duyduğumuzu biliyorsunuz, değil mi? Kız hasta, kafasını şişirmeyin!"

Sam, onları azarlayınca hepsi süt dökmüş kedi gibi sessizleştiler. Bense koridorun sonunda durmuş, gülen gözlerle onları izliyordum. Ardından yürüyüp yanlarına geldim. "Minik Panda?" dedi Marcus beni görünce. "Sen Eden'la antrenman yapmayacak mıydın?"

Tam ağzımı açıp bir bahane bulacağım sırada, karşımdakinin Marcus olduğunu fark ettim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. *Sonra konuşuruz*, imalı bir bakış attığımda mesajı hemen almıştı. "Nadia'yı görmeye geldim. Nesi var?"

Sam, kapıyı kapatıp Jimmy ve Karl'a ters ters baktı. "Yemek yemiyor ve sürekli uyumak istiyor. Şimdi zar zor içirdiğim çorbadan sonra uyudu. Hadi aşağı inelim," dediğinde Jimmy ve Karl hareketlenmeyince onların kollarından tutup ileri itekledi. "Onu sonra görürsünüz. Hadi gençler aşağı, hadi!"

Sam, bir anne edasıyla oğlanları kovalarken hepimiz aşağı indik. Çaylak avcılar gittiğinde Brandon da telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Neyse gençler, ben de kaçar. Nadia'yı tekrar ziyaret ederim."

O da gittikten sonra Marc, ben ve Sam kalmıştık. "Biz de gidelim, sen kardeşinle ilgilen," dedi Marc ciddi bir ifadeyle. O sırada elini Sam'in beline doladı. Sam, eline bir tane vurup kaş göz yaparak büyükbabasını gösterdiğinde Marc, durumun farkına varınca boğazını temizleyerek elini çekti.

"Sonra görüşürüz, Samantha." Resmi bir şekilde Sam'le vedalaştıktan sonra bana döndü. "Arabadayım."

O dışarı çıktıktan sonra Sam'e döndüm. "İyi mi?" dedim yukarı katı işaret ederek.

Sam sıkıntıyla iç çekti. "Bir şeye canı sıkkın ama ne olduğunu anlatmıyor. Şu iki ahmakla alakalı olabilir."

Durumu anladığımı belli edencesine dudağımı büktüm. "Bu durumu yaşamış biri olarak hiç de kolay olmadığını biliyorum. Kendini daha iyi hissettiği zaman onunla konuşurum, sen de üzerine gitme, şimdi muhtemelen yalnız kalmak istiyordur." Sam, istemeyerek de olsa başıyla onayladı. "Onu görmeye geleceğim, görüşürüz," diyerek güvence vermek adına elimle omzunu sıktım.

"Görüşürüz," diyerek bana karşılık verdiğinde ona el sallayıp şarap evinden çıktım.

Marc, Bugatti'ye yaslanmış, beni bekliyordu. Yanına geldiğimde gözlerini kısarak beni süzdü. "Film gecesi zamanı geldi."

Aslında bu cümlelerin çevirisi şuydu; *konuşma zamanı geldi*.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Hadi, bize gidelim," dedi arabanın kapısını açarak. "Sosyo bugün arabasını ona teslim etmediğim için beni öldürmeden önce şu filmi izlese iyi olur."

Güldüm. "Seni yakaladığında bu sefer ben bile kurtarayabilirim."

Marc sırıttı. "Aslında benden çok hoşlanıyor."

Ona başımı iki yana sallayarak tekrar güldükten sonra motoruma doğru ilerledim. "Gidelim."

"Motor süren panda görüntüsüne ne zaman alışırım bilmiyorum," diye mırıldandı Marcus. Arkamı dönüp ona baktım fakat bir şey söylemedim.

Marcus önden arabayla giderken ben de motorla peşi sıra ilerledim. Sonunda onun Brandon'la beraber kaldığı eve geldik. Brandon evde yoktu, bu da işimize gelmişti çünkü konuşacak çok şeyimiz vardı. Marc'ın ilk işi pizza sipariş etmek oldu. Boston'dan getirdiği DVD kutusunu çıkarıp içinden film seçmemiz ise her zamanki gibi filmi izlemekten daha çok zamanımızı aldı.

Sonunda bir filmde karar kıldık ve gelen pizzayı yerken filmi izlemeye başladık. İlk yarı da ikimiz de gerçekten filme adapte olmuştuk fakat Marcus, sonunda konuya girdiğinde gözlerimi ekrandan çevirip ona baktım.

"Bana o akşam... yani benim yaraladığım gün... neler gördüğünü anlat."

Durgun bir ifadeyle bir süre onu izledim. O kırbacın karnına saplandığı an gözümün önünden gitmiyordu. *Marc'ı kaybetseydim annemi affedebilir miydim?*

Bu düşünceyi aklımdan silkeledim ve olduğumuz ana döndüm. Ona gördüğüm şeyi anlattığımda, "Gördüğün şeyin doğruluğundan emin misin?" diye sordu.

"Annemdi, Marcus. Ne gördüğümü biliyorum."

Bir süre öylece beni izledi. "Baygın olduğum zamanlar," dedi bir anda konuşmaya başlayarak. "Rüyamda seni ve... anneni gördüm."

Nabzım yavaşlamaya başlamıştı. İçimde kavurucu bir sıcaklık hissetsem de değişikliği Marc'a belli etmedim. Tek yaptığım sakince "Nasıl?" diye sormak oldu.

Marc, rüyasını düşünüyor gibi gözlerini bir yere sabitledi ve anlatmaya başladı. "Ormanlık bir alanda uyandım. Hava bir anda çok kötü oldu ve esen fırtınanın ortasında koşmaya başladım. Sonunda bir kapıya çarptığımda bunun ölüme giden yola açılan bir kapı olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden kapıyı açmak istemedim." Son cümleyi söylerken dudakları alay eder gibi yana kıvrılmıştı. Sonrasında tekrar ciddi bir ifadeye büründü. "Sonra yanıma biri geldi ve kapıyı açmamı söyledi."

Mavi gözleri beni bulduğunda nabzım artık atmıyordu. Marcus bir süre sonra bana kalbimi gümletecek o kelimeyi söyledi. "O kişi annendi, Anna. Bayan Jefferson, bana o kapıdan geçmemi söyledi."

"N-ne?" Konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim.

"Söylediği gibi kapıyı açıp içeri girdim ve görüntü değişti. Sana anlattığım, saçlarımla ilgili olan olayı hatırlıyor musun? O ana geri döndüm. Her şeyi sanki gerçekmiş gibi acısıyla tekrar yaşarken gözlerimi sıkı sıkı kapatmıştım. Birisinin dokunuşunu hissedene kadar da saçlarımla açık kumral olduğunu iddia ederek kendimi sıkmaya devam ettim. Dokunuşun ardından gözlerimi açıp yanıma gelen kişiye baktığımda gördüğüm yüz..."

Ah, Tanrım. Şok içinde ona bakarken Marc, beklediğim bir kelime söylese de etkisi hafiflemedi.

"Senindi."

Marc'ı kaybettiğimi sandığımda dönüşüm geçirmiş ve ormanda bilincimi kaybetmiştim. O sırada gördüğüm rüyada Marcus, ormanlık bir alanda yerde yatmış, gözlerini kapatarak saçlarının açık kumral olduğunu mırıldanıyordu.

Ardından onu transtan çıkarmıştım ve vedalaşmıştık. Bu benim rüyam sanıyordum ama değildi.

Ben, onun rüyasına girmiştim.

"Marcus," dedim dudaklarımı zar zor oynatarak. "Ben..."

"Rüyalara girebiliyorsun, değil mi?"

Dudaklarım kıpırdasa da konuşamadım. Marc, başını yana yatırıp bana baktı. "Yaşadığımı ilk gördüğünde rüyanda vedalaştığımızı söyledin. Ben de aynı şeyi gördüm. Aslında o vedalaşma gerçektir. Sen oradaydın, Anna. Öyle değil mi?"

Sırtımı koltuğa yaslayıp durgun bir ifadeyle mırıldandım. "Spiritus'um rüyalara girmek."

Göz göze geldik. Farkındalık bir virüs gibi vücuduma yayıldı. Sanki ikimiz de ne düşündüğümüzü birbirimize söylemiş gibiydik, ortamda gergin bir hava kol geziyordu.

"Spirituslar aynı soydan gelenlerin bazılarında görülebilir. O zaman annemin de Spiritus'u..." Nefesim boğazıma tıkanıyordu. Bir anda ayağa fırlayarak Marcus'a baktım. Dile gelmeyi bekleyen gerçek ikimize de bir tokat gibi çarpmıştı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. "O, gerçekten yaşıyor."

...

Gözlerim direkt karşımda, rüzgârın savurduğu perdeydi. Fakat aklım kesinlikle çok başka yerdeydi. Annem, Hilda Jefferson bir yerlerde nefes alıyor olabilir miydi? Gerçekten o benim annem miydi?

Aklımda binbir çeşit soru dolanmaya devam ediyordu. Marcus'la konuştuktan sonra Laura'nın evine gelmiş, onun evde olmamasını fırsat bilip benim için ayrılan odaya girmiş ve düşüncelerin arasında kaybolmuştum.

Aileme saldıranlar kimlerdi? Dorchalar mı? Avcılar mı? Peki ya annem bu saldırıdan kurtulduysa Dorchaların arasında ne geziyordu? O da mı kara büyü'nün esiri olup karanlık tarafa çekilmişti?

Sorular bitmiyordu. Bu dağı tırmanmaya başlayacak-
sam bir şeylerin peşine derhal düşmem lazımdı.

Bir anda odanın kapısı kaba bir şekilde açıldığında dü-
şüncelerim çil yavruları gibi dağıldılar. Başımı çevirip ka-
pıya baktım ve tüm eşiği kaplayan devasa avcıyla göz göze
geldim.

“Kapıyı çalma âdeti diye bir şey var. Bilmem bilir misin?”

Jay Sullivan, ela gözlerini kıstı.

Onu, okulda herkesin ortasında beni öperek işaretledi-
ğinden beri görmemiştim. Onu görmediğim her saniye öz-
lediğim gerçeği hâlâ ortadaydı, lakin ben şu an daha başka
gerçeklerin arasında gömülüydüm. Annemle ilgili gerçeği
öğrenmeliydim.

“Telefon diye bir alet var, hani şu birisi aradığında sana
ulaşabilsin diye. Bilmem bilir misin?”

Kaşlarımı çatarak arka cebimdeki telefonu çıkardım,
tuşa bastığımda açılmadı. “Şarjım bitmiş,” dedim yatağa
koyarak. “Farkında değildim.”

“Neredeydin?” Jay’in ses tonu, sürünerek bana doğru
ulaşp boynuma dolanacak bir kobra gibiydi. Bana ulaş-
mamanın onu delirttiğini biliyordum.

“Marcus’la film izliyordum.”

Kaşları havaya kalktı. “Film mi?”

“Evet,” dedim arkama yaslanarak. “Eskiden de bunu
çok yapardık. Hayatımın uzun bir döneminde dönen kirlili-
ği, peşimde olan karanlığı ve pençe darbelerinin eşlik
ettiği kanlı olayları bilmiyordum. Sıradan ve güzel günle-
rimin de olduğunu hatırlamak bana iyi geliyor.”

Bir süre öylece bana baktı. Sonunda konuyu değiştir-
meye karar vermiş olacak ki gözlerini kıstı. “Sarı Kafa İki
arabamı kaçırıp duruyor. Bu sefer onu yakaladığımda...”

“Bazen sıradan biri olsan hayatının nasıl olacağını dü-
şünmüyor musun?”

Sorduğum soruyla beraber konuşması yarıda kalmıştı. Gözlerime derin derin bakmayı sürdürerek odaya doğru bir adım atıp yüzünde ihtiyatlı bir ifadeyle beni cevapladı. "Olmayacak şeyleri düşünerek vakit harcamam."

Ben ona uzun uzun bakarken yatağın yanına doğru ağır adımlarla yürümeye başlamıştı. Onu sıradan düşünmek imkânsızdı. Ama yine de eğer Marcus'un yaralandığı saldırıdan önce kasabadan gitseydik hayatımız nasıl olurdu hayal etmekten kendimi alamadım.

Jay, başımda dikildiğinde parmakları çenemi kavradı ve yüzümü yukarı doğru kaldırdı. Kendisi de bana doğru eğilerek yüzünü yüzüme hizaladı. "Buradan gitseydik bile hayatımız normal olmazdı, Belle. İkimiz de *normal* olmaktan çok uzağız."

Durgun bir ifadeyle yüzüne baktım. Jay, gözlerime öylece bakmayı sürdürdü. Ela tonları o kadar güzeldi ki bazen bu gözlerle nasıl sahip olabildiğini merak ediyordum. Annesine benziyordu, değil mi? Acaba onun gözleri de bu kadar güzel miydi?

"Doğru," diye karşılık verdim. "Kurda dönüşen ultra güçlü avcıların liderinin oğlu olmasan bile sıradan olmazdın."

Jay'in dudakları yana kıvrıldı. Yatakta yanıma oturup sırtını yatağın başlığına benim gibi yasladı. Başımızı geriye yaslayarak karşımızdaki duvarı öylece izledik. "Film izleyelim mi?"

Sessizliği bozduğumda başını hafifçe bana çevirip baktı. "Transilvanya hortlaklarını izletmeyeceksen olur."

"Kurtadamlı filme ne dersin?" dedim dudağımı bükerek.

"Benim gibi görkemli bir kurdu filmlerde göremezsin."

İster istemez dudaklarımda bir gülümseme oluştu. "Ben... kurt halimde nasıl görünüyordum?" Her şey o kadar üst üste gelmişti ki bu soruyu daha önce kimseye sormamıştım.

Jay, başını yan yatırıp yatağın başlığına dayayarak beni izledi. Bir parmağı yüzümde dolaşmaya başladığında benim karıncalanmaya başlamıştı.

“Tüyleri alev alev yanan görkemli beyaz bir kurt. Sen busun.”

Ağzım hafifçe aralandı. “Ben mi? Beyaz mı?”

Jay hafifçe güldü. Parmağı dudağımda dolaşırken, “Şansa bak ki...” dedi mırıldanarak. “En sevdiğim renk.”

Başımı ben de yan yaslayarak ona baktım. “Sen daha çok...” dedim üzerindeki siyah kazak ve pantolona bakarak. “Siyah insanı gibisin. Neden beyazı seviyorsun?”

Jay’ın dudağımdaki parmakları durdu ve gözlerindeki yoğun bakışı gördüğümde kalbim gümbürdedi. Parmağını yüzümünden çekerek elini belime yerleştirdi ve beni kendine çekti. Bedenim bedenine yaslanırken ellerimi sert göğsüne koymuştum. Diğer kolunu da belime dolayıp başını boyun girintime gömdüğünde boğazımda atan nabzımı hissettiğini biliyordum.

Bana sarılıyordu.

O kadar çaresiz bir sarılıştı ki bu... içim titremişti. Ben de kollarımı onun beline dolayıp başımı saçlarına yasladım. Jay, bir süre öylece durdu; sıcak nefesi boynumu ısıtıyor, oradan sanki içime akıyordu. Ardından bir fısıltı halinde kulağıma ulaşan cümle aklımı başımdan almıştı.

“Siyahın arafında boğuluyorum, Belle. Beyazın nefesine ihtiyacım var.”

Donmuştum. Hiçbir tepki veremedim. Ama bu, Jay’ın bir sonraki cümlesini söylemesine engel olmadı. Dudakları kulağıma dokunurken tekrar fısıldadı.

“Benim... *sana* ihtiyacım var.”

Nefes dahi almazken yüzünü yüzüme hizaladı ve onun elalarıyla benim kahverengilerim kenetlendi.

Siyahın arafında çoktan boğulmuş bir ruhla ona nasıl nefes olabiliyordim ki?

Jay, başını boynuma daha çok gömüp bana daha sıkı sarıldı. Bir elim saçlarını okşarken karşımdaki duvara pürdikkat bakıyordum. İçten içe bildiğim bir şey vardı ama onu engellemek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Değişiyordum ve bu sanki kaçınılmaz bir şeydi.

Zihnim, Jay Sullivan ve benim felaketim olacaktı.

Jay, ne kadar süre orada kaldı bilmiyorum fakat bir süre sonra yüzünü yavaşça kaldırıp bana baktı. Dudakları nazik bir hareketle dudaklarıma dokunduğunda ona karşılık verdim. Başlarda ikimiz de yavaşttık, sanki anın tadını çıkarıyor gibiydik fakat sonra ateş fitillendi. Jay'ın bir eli belime yerleşip beni iyice kendine çekti. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, boğulan ruhumuzu hayata döndürüyor gibiydi.

Ellerim saçlarını sertçe kavradığında Jay, sırtüstü yaslanmama sebep olarak üzerime çıktı. Geniş omuzlarında ellerimi dolaştırdım. Sıcak dudakları çeneme indi, oradan yavaşça boynuma doğru yol çizdi. Bedenim ister istemez kıvrılmıştı ve onun bedenine yaslanıyordu.

Jay, geri çekilip nefes alış verişini düzene soktu. "Gün geçtikçe dayanmak daha zor oluyor." Neyden bahsettiğini bildiğim için bir şey söyleyemedim. İkimiz de bir sırrı paylaşıyor gibi birbirimize baktık. Jay, dudaklarını kulağıma dayayıp yavaşça oynatarak konuştu.

"Kendini hazırlamaya başla, Belle. Çünkü çok yakında sana tümüyle sahip olacağım."

Açık sözlülüğü nefesimi kesmişti. Sanki tek bir nefes alsam patlayacak gibiydim, bu yüzden ölü gibi kıpırtısız kalmaya devam ettim. Bu durumda konuşamayacağımı anlayan Jay geriye çekilmişti. "Gel." Başım göğsüne yaslandığında hâlâ kıpırtısızdım. "Korkma," dedi şeytani kıskandırabilecek sinsilikte bir sesle. "Bugün sadece uyuyacağız."

Jay söylediğinde samimi olacak ki bir süre sonra uykuya daldığını düzenli bir ritimle inip kalkan göğsünden anlamıştım. Benimse aklımdan hâlâ bir sürü şey geçiyordu. Bugün Eden ile olanlar, annem, Barthram, Malcolm... hayatımdaki her şey.

Gözlerim, pencerenin ardında ışıldayan aya sabitlenmişti. O ay kana bulandığında tüm yalanlar ve dönen oyunlar ortaya çıkacaktı.

Tüm bu yalanların ortasında ise tek bir gerçek vardı; Jay Sullivan.

Ya da...

O, en büyük yalandı.

Ertesi gün uyandığımda Jay yanımda değildi. Yatakta bir süre sırtüstü yatıp gülümseyerek tavanı izledim. Jay ile uyuduğum zamanlar güne mutlu ve ferah uyanıyordum. Zar zor kalkıp hazırlandım. Yine dar bir pantolon giydim, bu sefer üzerime beyaz bir bluz giymiştim. Aynada kendime bakarken bir kıyafetle ne kadar beyaza bulanabileceğimi düşünüyordum.

Deri ceketimi de üzerime geçirdikten sonra topuklu botlara gözlerim kaydı. Onların yarattığı özgüven duygusunu sevmiştim, bu durum neden sorun olacaktı ki? Tarzını bir süre sonra değiştiren bir sürü kişi vardı.

Kendi kendimi değiştirmeye şartlamayacaktım, içimden ne geliyorsa yapmaya devam edecek, her şeyi doğal akışına bırakacaktım. O yüzden topukluları ayağıma geçirdim. Laura'nın kapımın önünde attığı adımları işittiğimde kapıyı çoktan açmış ve onunla karşı karşıya kalmıştım.

İkimiz de bir süre ne yapmamız gerektiğini kestiremiyor gibi öylece kaldık. Laura, önüne düşen bir saç tutamını eliyle geriye attı. "Okula geç kalacağız."

“Artık bir aracım var, beklemene gerek yoktu,” dedim merdivenlere yönelerek.

“Motorlardan hoşlandığını bilmiyordum.”

Arkamdan gelirken ona doğru başımı çevirip kısa bir bakış attım. “Hoşlanmıyordum.”

Laura’nın su yeşilleri pürdikkat üzerimdeydi. “Her neyse, en azından tarzın bir şeye benzedi,” dedi saçını savurarak yanımdan geçerken. Ben de arkasından ilerleyip dışarı çıktım. Laura, arabasına bindiğinde motoruma binerek kaskı başıma geçirdim.

Yola çıktığımızda Laura’nın arabasının hızına yetişebilmek için ben de motoru hızlı kullanıyordum. Bu durum oldukça hoşuma gitmişti, kaskın içinde sırtırken neredeyse kahkaha atacaktım. Daha önceleri bu durumdan neden hoşlanmadığımı anlamıyordum.

Sonunda okula geldiğimizde kaskı başımdan çıkardım ve yine tüm gözler bana döndü. Laura da arabasından inip yanıma doğru topuklularıyla yürüdü ve ikimiz de binaya doğru ilerlemeye başladık. Topuklu ayakkabılarımızın çıkardığı ses kulaklarımda yankılanıyordu.

“Ah, bir de rüzgâr saçlarımızı savursaydı havalı başrol oyuncularını gibi tam bir film sahnesi çeviriyor olurduk,” dedi Laura.

Bu söylediği dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Hafif esen rüzgâr yavaş yavaş hızlanmaya başladığında Laura, su yeşili gözlerini bana çevirdi. Ben de ona dönüp güldüm. “İstedğin gibi olsun.”

Ve rüzgâr esip Laura’yla saçlarımızı geriye savurdu.

Laura, bir süre bana bön bön baksa da sonunda ondan hiç beklemeyeceğim şekilde şeytan gibi güldü. Bu durumdan çok hoşlandığı belliydi. İkimiz de önümüze dönüp saçlarımız geriye savrulurken en havalı şekilde okula doğru yürümeye başladık. Her erkeğin başı biz yanlarından

geçerken mutlaka bize dönüyordu. Bazılarının boynunun kırılacağından endişeleniyordum.

Tabii Jay Sullivan onları görse gerçekten kırılmaları muhtemeldi.

“Ups.”

Laura’nın sesini duyduğum anla okul merdivenlerinden aşağı doğru yuvarlanan çocuğu gördüğüm an aynıydı. Jay’i ise okul merdivenlerinin tepesinde görünce rüzgârı kestim ve adımlarım yavaşladı. Okul kapısına dikilmiş bir heykel gibi bizi izliyor, çatık kaşlarıyla beni baştan sona süzüyordu.

Merdivenlerden yuvarlanan çocuk muhtemelen bize bakarken Jay’e yakalanmıştı. Arkadaşları, çocuğu hemen ayağa kaldırdılar, biz yanlarından geçerken çocuk başını yere eğdi.

Laura bezgin bir şekilde mırıldandı. “Bu yaratık yüzünden yalnız öleceğim diye korkuyordum, neyse ki Kaleb ondan tırsamayacak kadar güçlü.”

Jay, bunu duymuş olacak ki gözlerini kısıp Laura’ya baktığında Laura, dudaklarını birbirine bastırdı. İkimiz de merdivenlerden yukarı çıktığımızda Jay, kısık gözlerle ona bakmayı sürdürüyordu. Laua da saçını geriye atıp ona dik dik baktı.

İki Sullivan birbirine girmeden önce hemen araya gir-dim. “Derse geç kalacağız.”

Jay, bana doğru döndü. Bir anda parmaklarını parmaklarım doladığında şaşkın bir şekilde ona baktım. “Gide-lim o zaman.”

Laura da ben de arkasından alık alık bakarken ilerle-meye başladı. İster istemez biz de ona ayak uydurduk.

Jay Sullivan ile el ele okul koridoruna girdiğimizde her-kes durup bize baktı.

Ah, Tanrım.

Motorla okula geldiğimde bile bu kadar afallamamış-lardı. El ele olmak, koridorda öpüşmekten daha garipti sanki.

Jay, ilerlemeye başladığında ben de çenemi dikleştirip yanında yürüdüm. Laura da diğer tarafındaydı.

"Sullivanlarla beraber takılıyor diyordum sana!"

"Bu kız, Jay'in dikkatini nasıl çekti ki? Hiçbir özelliği yok."

"Ten rengi güzel görünüyor."

"Bence hiç de güzel değil. Jay'in başka bir yerde sevgilisi olduğunu duymuştum. Sarışın bir kızmış, mükemmel görüldüğünü söylüyorlar. Bence ona öyle bir kız yakışır."

Duyduğum hiçbir cümle umurumda olmamıştı, lakin en sonuncusu... tüm sinirimi tepeme çıkardı. Sesin geldiği yöne dönerek köşede fısıldaşan kızlara baktım. Üçü de onlara baktığını görünce dondular. Sarışın kızdan, yani Diana'dan bahsedene son bir bakış attığımda kız gözünü kaçırdı.

O sırada yan profilimde Jay'in bakışını hissedince yaptığım şeyin farkına vardım. İyi duyduğumu ona çaktırmak istemiyordum. Gözlerimi kaçırıp tekrar karşıya bakarak yürümeye devam ederken Jay, bir süre şüpheli gözlerle beni süzse de istifimi bozmadım.

"Benim dersim aşağı katta. Görüşürüz," dedi Laura ve gitti.

Jay ile beraber merdivenleri tırmanarak üst kata çıktık. Benim sınıfımın önüne geldiğimizde Jay, benimle beraber kapının önünde durdu. İkimiz de durup birbirimize baktık. Bu biraz... *garipti*. Erkek arkadaşım, derse girmeden önce beni uğurluyor muydu yani?

"Dün neden benim *eski* birliğimde eğitime girmedin?"

Dudağımı büktüm. "Sen yoksun diye. Sen yokken beni kim eğitebilir ki?"

Sorduğum soruyla beraber saçımı eliyle geriye itti. "Sarı Kafa ile çalışmandansa Eğitimci Twain ile çalışmanı tercih ederim. Eğer sana başka şekilde dokunmaya kalkarsa neler olacağını güzel bir dille Twain'e izah ettim."

"Güzel bir dille izah ettiğine eminim," dediğimde Jay sırttı. Bu gülümsemeye hafif uzun olan köpek dişleri ortaya çıkmıştı.

"Kopan bir kafa ve kesilen eller bence gayet güzel bir izah şekli." Ardından gülümsemesi kayboldu. "Her neyse. Rane ailesine dâhil olanlardan uzak dur."

"Tamam," dediğim sırada merdivenleri tırmanıp koridora adımını atan Bayan Kandiss'i gördüm. Bizi görünce gözleri yine üzerimize kilitlendi.

"Bay Sullivan ve Bayan Jefferson, sizleri okulda görmek ne güzel."

Jay, sırtını dikleştirip arkasına döndü. Parlak ela gözleriyle kadına bir süre baktı. Sonunda alay dolu bir sesle konuştu. "Biraz değişiklik olsun dedik."

Bayan Kandiss yüz ifadesini bozmadı, ikisi de yapma bir gülümsemeye birbirlerini izlediler. "İyi dersler," dedi Bayan Kandiss ve kendi sınıfına doğru yola çıktı. Dün onun dersine girmiştim, ama benimle pek ilgilenmemişti. Onu en son Malcolm'la yakaladığım için biraz utanç duyacağını düşünüyordum, ama belli ki yanılmışım.

Klasik Edebiyat öğretmenimiz gittiğinde Jay de bana doğru döndü. Bana en baştan beri o kadından uzak durmamı söylediğine göre, Kandiss'in Malcolm'la olan ilişkisini biliyor olmalıydı.

"Hadi sınıfına gir." Ardından kendi sınıfına doğru ilerledi. Bir süre arkasından baksam da sonunda dediğini yapıp sınıfa girdim. En arkalarda bulduğum boş yere oturup dersin başlamasını beklerken çözmem gereken meseleler aklımda dönüyordu.

O sırada sınıfa giren, adını bilmediğim sarışın oğlanı gördüğümde gözlerim ona kilitlendi. Bu da çözeceğim ilk meselenin ne olacağına karar vermeme sağladı.

Evet, bugün çözeceğim ilk mesele kesinlikle Eden Kingswell'di.

BÖLÜM 16: KARANLIĞIN KIZI

♪ 2WEI - *Funeral March* ♪

“Seni... seni... çilli topalak!”

Brandon, öyle bir kükredi ki masadaki bardakların hepsi havaya hoplamıştı. Öğle arası gelmişti ve Sam, Eily, Alexis ve Sam’in zorla okula getirdiği Nadia ile bahçedeki masalardan birinde oturuyorduk. Nadia hiç konuşmuyordu, Eily de Grayson yüzünden oluşan kalp kırıklığından dolayı hâlâ kendine gelebilmiş değildi. Biraz önce yanımıza gelen Darla da bize katılmıştı. Brandon ise bağırarak yanımıza geleli yaklaşık on saniye oluyordu.

Darla, Brandon’a doğru dönmeden rahat bir ifadeyle kolasını başına dikti. Sam, biraz sonra dönüşüm geçirip pençelerini Darla’ya geçirmeye niyetli görünen Brandon’a bakarken kaşlarını kaldırdı. “Neler oluyor?”

Brandon tekrar bağırdı. “Amigo takımında benim dedikodum dolaşıyormuş. Ve o dedikodunun kaynağı kesinlikle bu manyak!”

“Ne dedikodusu?” dedi Alexis şaşkın şaşkın.

Brandon hırlar gibi bir ses çıkardı ve masaya yaklaştı. “Birisi bende *bel soğukluğu* olduğu haberini yaymış. Sen olduğunu biliyorum, çilli topalak. Senden kurtulamayacak mıyım ben? Bırak peşimi artık! Yüzünü bile görmek sinirlerimi bozuyor, anlamıyor musun?”

Herkesin gözleri kocaman oldu. Nadia, kafası karışmış gibi suratını buruşturup sessizliği bozdu. “O ne ki?”

"Ah küçüğüm, sen bunu bilmesen de olur," dedi Brandon.

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalık." Darla, söze karıştığında tüm gözler ona döndü. Kola kutusunu ileride duran bir çöp konteynerine fırlatıp ayağa kalktı ve Brandon'a döndü. Bir süre yumruk olmuş eliyle dik dik ona baktı. Lacivert gözlerinde öfke fokurduyordu. "O lafı ben yaymadım!"

"Ancak sen bu kadar iğrençleşebilirsin. Senin gibi bir manyağa bulaşacak kadar nasıl bir suç işledim bilmiyorum."

Darla, yumruğunu daha çok sıktı. İkisi de bir süre sadece gözleriyle sessizce savaştılar. "Belki de gerçekten bir doktora görünmelisin, Bran. Yaşadığın hayat göz önüne alınırsa eğer..." dedi ve onu süzdü. "Ne olur ne olmaz."

Ardından ifadesiz gözerle ilerleyip Brandon'a omuz atarak yanından geçip gitti. Brandon'ın dişlerini sıkmaktan yanakları çukurlaşmıştı. "Brandon, belki de gerçekten o değil."

"Sen bu işe karışma," dedi Brandon, Alexis'e ters bir şekilde. "Sevgilinin kardeşi olabilir, Alex. Fakat bir dahaki sefere onu kimse elimden alamaz."

Brandon, uzun bacaklarıyla yeri inleterek yürüyüp binaya girdiğinde hepimiz arkasından öylece bakakaldık. "Tanrım," dedi Sam. "Bu da neydi?"

Brandon Rodgers'ın görmediğimiz bir tarafı olduğunu bugün o bakıştan hepimiz anlamıştık. Eily de böyle düşünüyor olacak ki konuşmaya başladı.

"Bu, dostum..." dedi Brandon'ın içeri girdiği kapıya doğru bakarak. "Patlayan bir yanardağın ilk lavlarıydı."

O sırada bir anda masamızın yanında biten Dean'i gören herkes yerinden sıçradı. Muhtemelen hepimiz eğer Dean, biraz önceki manzaraya şahit olduysa okulda çıkabilecek olan kurt savaşını düşünüyorduk. Dean ise Darla'nunkilere çok benzeyen lacivert gözlerini üzerimizde dolaştırdı.

"Neden hayalet görmüş gibi bana bakıyorsunuz?"

Durumun farkında olmadığını anlayan Alexis, rahat bir tavırla ayağa kalkıp kollarını onun beline doladı. *"Böyle yakışıklı biri dünyaya nasıl gelmiş olabilir, diye bakıyorlardır. Hadi gel,"* dedi onu elinden tutup sevimli bir gülümsemeyle çekştirerek. *"Seni tüm gözlerden sakınmam gerek."*

Onlar gidene kadar hepimiz o yöne baktık. Sonunda kaybolduklarında Sam, hayretle mırıldandı. *"Tanrım, çocukken hep oyuncu olmak isterdi. Bence bu işi tekrar düşünmeli."*

Hepimiz Sam'e katıldığımızı belli edercesine başlarımızı salladık.

Ders saati gelene kadar yaklaşan sınavlar hakkında konuşmuştuk. Bu kadar olayın arasında okul geri planda kalmıştı, sınavları ne yapacaktım hiç bilmiyordum.

Son ders için sınıfa girdiğimde arka sıralardan birine doğru ilerlerken bir el koluma yapıştı. Başımı arkaya çevirip beni tutan kişiye baktığımda gece mavileriyle karşılaştım.

"Jefferson," dedi Eden, sanki elimi çekip ondan kaçacakmışım gibi beni sıkı sıkı tutarken.

Yüzüne ifadesiz gözlerle bakıp elimi ondan zorla çektim. *"Kaçmayacağım,"* dedim sakın bir sesle. İç sesim, onun da herkes gibi beni kandırdığını haykırırken peşin hükümlü olmayacağım konusunda karar verdiğim için onu susturdum. *"Dinleyeceğim. Umarım makul bir açıklaman vardır."*

Eden, bu tutumum karşısında sırtını dikleştirdi. Gece mavilerinde dolaşan huzursuz parıltılar kaybolmuş, yoğun bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. *"Anlatmayacağım,"* dedi boğuk bir sesle. *"Göstereceğim."*

Kaşlarımı hafifçe çattım. *"Ne?"*

"Benimle gel."

Dümdüz bir ifadeyle yüzüne baktım. Neler dönüyordu bilmiyorum ama Eden, bana öyle bir bakıyordu ki çok önemli bir şey göreceğimi anlamıştım. Jay'in bu dersten sonra beni alacağını hatırlayınca oldukça kararsız kalmıştım.

"Tamam," dedim sonunda karar vererek. "Göster o halde." Kapiya doğru yürümeye başladığımda Eden da peşimden geldi.

Umarım okuldan çıkarken Jay'e yakalanmayız diye umut ederek ilerledim. Binadan çıktığımızda dışarıyı taramdım ama görünürlerde yoktu. Neyse ki kumral ve yakışıklı bir dev olması onu gözden kaçırılmaz yapıyordu.

O sırada bir kız dikkatimi çekti. Bu, bu sabah ben, Jay ile el ele yürürken Diana ile ilgili konuşan kızdı. Beni görünce gözlerini kaçırarak yanındaki arkadaşıyla konuşmaya devam etti. Kızın yanından geçip giderek merdivenleri indim.

Motoruma doğru yürümeye başladığımda Eden arkamdan bakıyordu. Onun da bu motor olayını yadırgadığını biliyordum ama oralı olmadım. "Seni takip ederim."

Motora oturdum ve kaskı başıma taktım. Eden da Jeep'ine binip gaza bastı ve onun peşi sıra ilerlemeye başladım.

Okul bahçesinden çıkarken gördüğüm son manzara, Jay'e Diana gibi bir kızın yakışacağını söyleyen kızın okul merdivenlerinden yuvarlanmasıydı.

Dudaklarım kibirli bir ifadeyle yana kıvrılmıştı.

Onu yakmadığıma şükretmeliydi, merdivenlerden uçarak yine ucuz atlatmıştı.

Yaklaşık bir saattir yoldaydık. Kasaba dışına çoktan çıkmıştık, ama yönümüz Malcolm'ın kasabası olan Cross-fire değildi. Yol çok virajlı olduğu için zorlanıyordum ama madem önemli bir şey gösterecekti, buna katlanabilirdim.

Sonunda ağaçların arasında taş bir dağ evine geldiğimizde kaşlarımı çattım. Eden, arabayı park edip aşağı indiğinde ben de kaskı çıkarıp eve baktım.

"Neden buradayız?"

"Gel," dedi başka bir açıklama yapmadan arkasına dönerek. İlerlemeye başladığında motordan inip peşine takıldım.

Eden, cebinden çıkardığı anahtarı kapıya taktı ve bana kısa bir bakış attığında yüzü oldukça donuktu.

Eden'in bilmediğim gerçeği neydi, içeride ne görecektim bilmiyordum; takat tedirgin olmaya başlamıştım.

Eden içeri girdiğinde bir süre öylece arkasından baktım. Bana doğru dönüp insanın içine işleyen bir ifadesiyle baktı. "Gel, Jefferson. Son bir kez bana güven."

İçeri doğru yavaş bir adım attım. Eden, olduğu yerde durup beni beklemeye devam etti. Sonunda adımlarımı hızlandırdığımda o da arkasını döndü ve üst kata doğru merdivenleri çıkmaya başladı. Elim tırabzana koyup hâlâ tereddütlü adımlarla ilerliyordum.

Sonunda üst kata geldiğimizde Eden, kapıya bir süre baktı. "O gün duydukların arasında sadece tek bir şey doğrudu."

O gün Diana'nın söylediklerini anımsamaya çalıştım.

"Akıllıca Kingswell, gerçekten. Ona o mesajları atanın sen olduğunu biliyorum. Bizi yemekte gördükten sonra kız sana kalacaktı, değil mi?"

"Kızın sana kalması için akıllıca bir yöntemdi. Başta kızıdan hoşlanıyorsun sanmıştım ama... sen sadece güçlü bir cadının peşindesin."

Eden, bana doğru döndü. Koyu mavileri daha da koyulaşmış, sanki siyaha dönmüştü. "Güçlü bir cadı aradığım doğru," dediğinde öylece yüzüne bakakaldım. "Fakat ben sana, senin kim olduğunu veya ne olduğunu bilmeden... ormanda ilk gördüğüm andan beri aşığım."

Kanım kurumuştu sanki. Bu aniden gelen, açık aşk itirafıyla ne yapacağımı bilemez halde ona bakakaldım.

"İtirafıma bir karşılık beklemiyorum, amacım bu değildi," diyerek beni bu zor durumdan kurtardı. "Sadece anlamanı istiyorum. Amacım seni kullanmak falan değil."

"Neden güçlü bir cadı arıyorsun?"

Sorduğum soruyla beraber duraksadı. Ardından arkasını dönüp kapalı kapıya doğru ilerledi ve kulpu çevirdi. Kapıyı açtığı anda eliyle bana içeri gösterdi.

“Sebebi içeride.”

Yavaş adımlarla ilerleyip Eden’in yanından geçerek içeri girdim. Gözüme ilk çarpan oldukça düzenli bir yatak odası olduğuydu fakat sonrasında... yatakta yatan kişiyi gördüm.

Ne gördüğümü algılamak istercesine daha dikkatli baktım. *Yatakta bir kadın yatıyordu. Sarı saçları yastığa dağılmıştı, teni ölü gibi beyazdı ve bazı damarları mosmor belirginleşmişti. Üzerinde beyaz bir gecelik vardı.*

“B-bu... bu...”

Eden, beni öyle şoka sokan bir kelime söyledi ki olduğum yere kazık gibi çakıldım. Kalbim deli gibi gümlüyor, tenim uyuştugu için yere yığılacağımı hissediyordum.

“Annem.”

Şaşkın bir şekilde ona doğru dönüp gözlerimi kocaman açtım. Ağzım aralanmıştı, bir şeyler söylemek için çırpınıyordum ama nafileydi.

“O ölmedi. Sadece... bir büyüünün etkisi altında.”

Şaşkınlığım hâlâ geçmiyordu. Şok içinde ona bakmayı sürdürdüm. “O gün Dorcha saldırısı olduğunda... babamı katletmişlerdi. Annem beni kurtarmak için geldi. Fakat karanlık hayatında eğlence arayan bir Dorcha yüzünden...” derken lafını tamamlayamadı. Sinirle dişlerini sıktığında yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Büyülendi. O zamanlar güçlü değildim, Jefferson. Onu kurtaramadım.”

Eliyle gözlerini ovalayıp tekrar bana baktığında gözleri kıpkırmızıydı. “Nefes alıyor, ama o günden beri gözlerini açmadı. Buraya, onun bakımını yapan bir kadın ve ben dışında kimse gelmiyor. Araştırmalar yaptım, onu kurtaracak bir şeyler aradım ama bulamıyorum. Yıllardır bunu

kimseye söylemedim. Onun düzelmeyeceğini söyleyerek veda etmemi isteyeceklerdi. Asla ona veda etmeyeceğim."

Bu resmen beni mahvetmişti. Annesi yaşıyordu ama gözlerini açmıyordu. Benim annem yaşıyor olabilirdi ama ona ulaşamıyordum.

Eden'a doğru ilerleyip elimi saçlarına koyup onu kendime çektim. Birkaç saniye kıpırdamasa da sonunda başını boynuma gömüp kollarını gövdeme doladı.

"Seni anlıyorum," dedim genizden gelen bir sesle. "Çok zor, biliyorum. Dayanması çok çok zor... Hayatta bu şekilde yalnız bırakıldığın için üzgünüm."

Eden geri çekildiğinde ben de geriye bir adım attım. Yüzünde ölümcül bir ifadeyle baktı fakat bu ifadenin sebebinin ben olmadığımı biliyordum. "Üzülmesi gereken sen değilsin, Jefferson. Ona bunu yapan Dorcha'yı bulacağım; o zaman üzülmesi gereken o olacak."

Başımı çevirip yatakta kıpırtısız yatan kadına baktım. Gözlerimin önüne kendi annemin yüzü gelince kıpırdandım. "Eden... ben... gitmeliyim." İyi hissetmiyordum.

"Tamam, seni geri götürebilirim. Bu halde motor sürme..."

"Hayır," dedim yüksek sesle. Ardından verdiğim tepkinin büyüklüğünü hissedince sesimi kısıtım. "Hayır, kendim... giderim. Lütfen sen buraya gelmişken onunla biraz daha zaman geçir."

Hızlı bir şekilde odadan çıktığımda Eden, elini uzatacak oldu ama nafileydi. Ben de evden çoktan çıkmış, motoruma doğru gidiyordum. Başım dönüyordu, midemde fena bir bulantı vardı. Cebimde titreyen telefonu çıkardığımda Jay'ın aradığını gördüm.

"Şu ortadan kaybolmalarına bir çözüm bulmazsak bir dahaki sefere canını fena yakacağım."

Boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalıştım. Sesim çıkmayınca Jay tekrar konuştu. "Bana yerini söyle."

Ters giden bir şeyler olduğunu anlayan bir sesle konuştuğunda mırıldandım. "Ben... Ben..." *Eden'in annesinin bitkisel hayatta olduğu evdeyim.*

"Belle, bana yerini-"

"Hiddenfield'a geliyorum."

"Hiddenfield dışında mısınız?!" Öyle bir kükredi ki kulagımı telefondan çekmek zorunda kaldım. Kahretsin, düşünemiyordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Geldiğimde konuşuruz," diyerek telefonu kapattım.

Muhtemelen yaptığım bu şey yüzünden çok fena olacaktı fakat şu an ona odaklanamıyordum. Motora binip kaskı başıma geçirmeden çalıştırdım ve yola çıktım. Rüzgârın yüzüme çarpması, beni hissizleştiriyordu.

Bir süre bu şekilde devam ettim. Hava sanki bugün normalden daha sıcaktı ya da benim bedenim haddinden fazla yanıyordu.

Anne babamı kim öldürmüştü?

Annem gerçekten ölmüş müydü?

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki kararmaya yüz tutmuş havada yolun ortasına dikilen gölgeyi çok geç fark ettim.

O an zaman durdu, dünyadaki her şey sustu.

Rüzgâr, bana itaat etmekten vazgeçerek başka bir gücün himayesine girdi ve motorum da aynı himayenin etkisiyle aniden durduğunda rüzgâr beni ileri doğru savurdu. Motor taklalar atarak yolda sürüklenirken ben de yüzüstü yere düştüm.

İçime kaçan nefesimi ellerimle destek alarak vermeye çalıştım. Başımı yukarı kaldırırken acı çekerek yüzümü ekşitmiştim. Çizilen ellerimle iyice destek aldım ve başımı kaldırdım.

Önce görüş açıma parlak siyah bir pelerin girdi.

Gözlerim yavaşça yukarı doğru tırmanırken nutkum tutulmuştu.

Gözlerim tırmandı... tırmandı... tırmandı... ulaşması gereken noktaya geldiğinde kalbim artık atmıyordu. Gölge bana doğru yürüdü ve gün ışığıyla arama girerek beni karanlığa çekti. Pelerinin başlığı altından görünen yüzle karşı karşıya kaldım.

Annem, Hilda Jefferson, kahverengi gözlerini benim gözlerimle buluşturdu.

"Karanlığın kızı," dedi kusursuz yüzüne yakışan bir gülümsemeyle. "Ben de seni bekliyordum."

BÖLÜM 17: KARANLIK SIRLAR

♪ *Lav Ash - Storm Is Comin* ♪

Darla Walker

Darla, yere yapıştırdığı çaylak kurdun etrafında kuyruğunu sallayarak dolandı. Evet, şu an kendisi de lacivert gözlü, koyu kahverengi tüylere sahip bir kurttu.

Dönüşüm geçirirken kıyafetlerini parçalamadığı için halası onunla ne kadar da gurur duyardı. Darla, içinde buruk bir his oluştuğunu fark etti. Dean, bir kere olsun eğitmen olmasıyla gurur duyduğunu belli eden bir sözde bulunmamıştı. Tek derdi Darla'yı bu kasabadan uzak tutmaktı.

Darla, ikizine sinirlendiği için ister istemez hırlayınca karşısındaki çaylak kurt geri çekildi. Darla, onu korkuttuğunu anlamıştı ama hırlamaktan vazgeçmedi. Eğer güçlü olmak istiyorlarsa hiçbir şeyden korkmamaları gerektiğini öğreneceklerdi.

Birden kurdun üzerine atladı ve pençesini onun boynuna geçirdi. Kurt, acı bir uluma koyverdiğinde Darla bıkkın bir nefes vermek istedi. Kız bir türlü kendini korumuyor, âdeta parçalanmaya hazır bir kurban gibi bekliyordu. Bu ona eski özgüvensiz hallerini hatırlatmıştı.

Geri çekilip dönüşüm geçirmek için hazırlandı ve sonunda siyah bir duman etrafını sararken bedeninin tekrar insan formunu almasına müsaade etti. Sanki bu işlem artık eskisi kadar acı vermiyordu ya da bu hissi sağlayan alışkanlıktı.

Darla, tamamen insan olduğunda kızın da dönüşüm geçirmesini bekledi. Kız, acı bir çığlıkla dönüşüm geçirdiğinde üzerindeki bluzu yırtmış, pembe sütyeniyle açıkta kalmıştı. Mahcup bir şekilde eğitmenine baktı.

“Yarın tekrar deneriz,” dedi Darla, kızgınlığını kıza belli etmemek için çabalayarak. Kızgınlığı aslında kıza değildi, sadece eski hallerini hatırlamak sinirlerini bozmuştu.

O sırada bir ıslık sesi duyuldu. Dönüşüm dersi verilen özel odanın kapısına baktığında gördüğü manzarayla Darla’nın âdeta tüm bedeni kasıldı.

Brandon Rodgers, sütyenle kalan kıza ıslık çaldığını belli edercesine sırttı.

Kız, bir çığlık atıp Darla’nın arkasına saklandığında Darla, öfkeyle kapıdaki pisliğe bağırdı. “Ne yaptığını sanıyorsun, Bran! Burası elini kolunu sallayarak gelebileceğin bir yer değil!”

Brandon, gözlerini kızdan ayırıp Darla’ya çevirdi. Bakışlarındaki soğukluk, genç kızın içinde bir şeylerin kırılmasına neden oluyordu. “Ama bak,” dedi Brandon kapı eşiğine yaslanarak. “Elimi kolumu sallayarak gelebiliyorum.”

Darla, ellerini öfkeyle yumruk yaptı, fakat arkasına saklanan kız tekrar dikkatini çekmişti. Üzerindeki yarım kollu tişörtü hınçla çıkarıp arkasını dönerek kızın başından geçirdi.

“Git hadi.”

Kız, kocaman gözlerle ona bakarken başını aşağı yukarı sallayarak odadan çıkmak için harekete geçti. Brandon’ın yanından geçerken başını yerden kaldırmamıştı. Brandon ise ona çapkınca göz kırptı. Darla’nın sinirleri daha çok bozulmuştu. Bu çocuk asla düzelmeyecek miydi?

“Ne işin var burada?”

Sorduğu soruyla beraber Brandon’ın bakışları tekrar kendisini buldu. O sırada o bakışlarda farklı bir tavır yakaladı

genç kız. Kaşlarını kaldırıp bunun ne olduğunu anlamaya çalıştığında bir gerçeğin farkına vardı.

Şu an siyah sporcu sütyeniyle odanın ortasında dikiliyordu.

Brandon'ın hoşlanacağı sütyenlerin, biraz önceki kııda olduğu gibi renkli şeyler olacağını biliyordu. Yine de şu an kendisini süzdüğü bir gerçektir ve Darla kasılmıştı.

Kollarını karnına sararak açıkta kalan yerlerini en aza indirmeye çalıştı. "Sana burada ne aradığını sordum!"

Brandon eşikten doğruldu ve dev gibi cüssesiyle bir süre orada dikildi. Sonunda yavaş adımlarla Darla'ya yürümeye başladığında genç kızın kaşları çatıldı. Şüphesiz bir podyuma çıkıp şu yürüyüşü gerçekleştirse en iyi mankenlere taş çıkarırdı. Fakat şu an önemli olan bu değildi.

Önemli olan, şu an kendisine doğru neden yürüyor olduğuydu!

Sonunda Brandon tam dibinde durduğunda, Tanrı şahidi olsun, Darla nefes alamıyordu. O kadar yakındı ki Darla, kalp atışlarının hızlandığını duyar diye korkmaya başlamıştı.

Brandon, bir süre daha tepeden kendisine baktı. Gözleri tekrar bedeninde dolaştığında Darla, onu tokatlamak istedi. Eski özgüvensizliğinin nedeni bu pislikti. Tekrar o günlere dönmek istemiyordu.

"Ne bakıyorsun?" dedi ters bir şekilde.

Brandon, ne dediğini duymamış gibi bir süre tepki vermedi. Sonunda başını kaldırıp kendisine baktığında yüzünde pislik olduğunu belli edercesine bir sırıtış vardı.

"Kilolarını nasıl verebildiğini düşünüyordum. Şu *Beni Baştan Yarat* programlarına falan mı katıldın?"

Darla'nın tüm yüzü yanmaya başlamıştı. Alev alev bakışlarını ona dikip yumruğunu sıktı. Hâlâ kendisiyle dalga geçiyordu!

Darla'nın bacak boyu, Brandon'ın mankelere benzeyen sevgilisi kadar uzun değildi. İnce belli veya dolgun göğüslü

de değildi. Çalışmaktan kas tutan karnı, kısa bacakları ve normal büyüklükte göğüsleri vardı.

Dean'in de dediği gibi, Brandon Rodgers asla kendisini istediği gibi görmeyecekti.

Belki de Darla onu kör etmeliydi?

Darla, kendi kendine güzel olduğunu hatırlatarak kollarını karnından çekip gövdesinde bağladı. "En son beni bir daha görmek istemediğinden dem vuruyordun." Ardından küstah bir şekilde parmağıyla onu gösterdi. "Öyleyse şu an neden dibimdesin?"

Brandon, bal rengi gözlerini kıstı. Bir adım daha yaklaştığında nefesi Darla'nın yüzüne vuruyordu. "Beni, *bel soğukluğuyla* mı yıkmaya çalışıyorsun, çilli? İnan bana, bu hastalığa rağmen altıma yatmak isteyen bir düzine kız var."

Darla'nın karnında bir kasılma oldu. Yine de dik durmaya çalışarak istifini bozmadı. "Sana son kez söylüyorum. O. Lafı. Ben. Çıkarmadım."

Brandon'ın eli Darla'nın boynunu kavradı ve sırtını odanın duvarına sert bir şekilde yapıştırdı. Darla, boğazında duran elin tehditkâr varlığından çok, dokunuşunun verdiği hisle ürpermişti.

Brandon, Darla'ya yüzünü iyice yaklaştırırken elini boyundan çekmedi. "Sana ne yaptığımı düşünüp duruyorum," dedi bal rengi gözleriyle yüzünü arşınlarken. "Ama bulamıyorum. Söylesene, küçük çilli, *ben sana ne yaptım?*"

'İşte bunu!' diye bağırmak istedi Darla. *Beni çilli bir topalak olarak görmekten vazgeçmiyorsun. Beni beğenmiyorsun. Beni genç bir kız olarak görmüyorsun!*

İkisi de bir süre birbirlerine baktılar. Darla'nın sinirleri o kadar yıpranmıştı ki artık güçlü durmakta zorlandığını fark etti. "Bırak beni," dedi dişlerinin arasından. "Seninle uğraşmamın nedeni bana bir şey yapmış olman değil, Bran.

Seninle uğraşıyorum çünkü beyni bacak arasında olan erkeklerden nefret ediyorum.”

Brandon, bu sözden sonra kendini geri çekti. Darla, onun bakışlarının biraz önce nerede olduğunu fark edince bir şok dalgası tüm bedenini sarmıştı. Dudaklarına baktığına yemin edebilirdi! Ya da belki de görmek istediği şeyi görmüştü. Zira şu anda gördüğü, kendisinden nefret eden bir erkeğin bakışlarıydı.

“Bundan sonra kendini kolla,” dedi Brandon. “Bu savaş yeni başlıyor.”

Arkasını dönüp odadan çıkarken Darla, durduğu yerden onu izledi. Ancak Brandon gittikten on dakika sonra kendine gelip duşa girmek için odadan çıktı. Demek Darla sonunda onun bam teline basmıştı.

Tam duşa gireceği sırada Brandon’ı oradaki kızlardan biriyle konuşurken görünce hayretle o yöne baktı.

İflah olmaz piç kurusunun tekiydi!

Darla’nın sinirleri o kadar bozulmuştu ki Brandon Rodgers isimli kalın kafalıdan uzaklaşmak adına önce dolabından üzerine bir bluz geçirdi ardından eğitim alanından çıkıp derin derin nefesler aldı. Temiz hava, içindeki öfkeyi soğutuyor, hissetmek istemediği bir diğer duyguyu ön plana çıkarmaya çalışıyordu.

Kırgınlık.

Darla, lacivert tonlarındaki gözlerini gökyüzüne dikip damlaların akmasını engelledi. Tırnakları kanatırcasına avuçlarına batıyordu.

O sırada Dean Walker’ı tam karşısında, kısılmış gözleriyle kendisine bakarken görünce neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Onun geldiğini duymamıştı.

Dean’in çocukluktan beri özelliği de buydu zaten. Sessiz hareket etmekte ustaydı. Darla, ne zaman bir yaramazlık yapmaya kalksa Dean, bir hayalet gibi karşısına çıkar,

dümdüz suratıyla onu ikaz eden bakışlar atardı. *Tıpkı şu an yaptığı gibi...*

Darla derin bir nefes verip Dean'e ters bir bakış attı.

"Artık çocuk değiliz. İkaz istemiyorum."

Dean Walker, keskin çenesi kasılırken kendisine doğru bir adım attı.

"Seni o çocuk konusunda uyardım. Vazgeç artık."

Darla, ikizini parçalama isteğine karşı savaş verdi. Sürekli her şeyin en iyisini yapmak zorunda değildi. En iyi erkeği bulmak zorunda da değildi.

Brandon Rodgers, dünyadaki en büyük pislik de olsa... Darla'nın ilk aşkıydı. Bu yeterliydi.

"Bu konu hakkında konuşmak için geldiysen geri dön."

Darla motoruna doğru ilerleyeceği sırada Dean dev gibi cüssesiyle önünü kesti. "Amacım sana uyarı yapmaya gelmek değildi." Boğuk sesiyle konuştuğunda Darla tek kaşını kaldırdı. Dean etrafına bakınırken ensesini eliyle kaşıdı. "Ne zamandır beraber vakit geçirmedik. İstersen şu sevdiğin şekerlemelerden..."

O sırada Dean'in telefonu titreyince konuşması yarıda kaldı. Darla, bıkkın bir nefes vermemek için kendisini zor tutmuştu. Avcı olmaya başladıklarından beri asla hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Artık büyümüşlerdi; acı gerçek buydu.

Dean, telefonda yazan ismi görünce kaşlarını çatıp hemen telefonu açtı.

"Adamları topla," dedi Jay gergin bir sesle. "*Belle'i bulana kadar her yeri arasınlar. Yakın kasabalar da dâhil.*"

Dean'in lacivert gözleri kısıldı. "Tehlikede mi?"

"Bilmiyorum." Jay'in dişlerinin arasından konuştuğu belliydi. "*En son telefonu açtığında kasaba dışındaydı, şimdi telefonu tamamen kapalı.*"

Dean, gergin bir ifadeyle etrafına bakındığında Darla'yla göz göze geldi. Darla'nın ağzı tereddüt ediyor gibi açılınca Dean anında bu hareketini yakalamıştı.

"Söylemek istediğin bir şey mi var, Darla?"

Darla dudaklarını tekrar araladı. "Aslında... ben, Eden ve Annabelle'i okuldan beraber çıkarlarken gördüm."

Dean'in yüzü kasılırken telefonun ardından Jay Sullivan'a ait bir hırlama geldi. "*Eden mi?*"

Darla hemen telefonunu çıkardı. Zira Jay'in onu aramasındansa Darla'nın Eden'ı araması daha iyiydi.

Eden telefonu ilk seferde açmadı. Darla dudağını dişlerken onu tekrar aradı. Sonunda başavcı telefonu açtığında sesi durgundu. "*Walker, bugün gelmeyeceğim. Eğitimi sen devral.*"

"Kingswell," dedi Darla, karşısındaki Dean'e ve elinde açık tuttuğu telefona bakarak. "Annabelle'i en son okuldan seninle çıkarken gördüm. Ve şimdi ona ulaşamıyoruz. Senin yanında mı?"

Eden'dan bir süre ses gelmedi. Sonunda konuştuğunda onun da sesi tedirgin edici bir hal almıştı. "Yarım saat önce Rustynail tarafından Hiddenfield'a doğru yola çıkmıştı." Eden bir küfür savurdu. "Peşinden gidiyorum." Ardından telefonu kapattı.

Dean, telefonun ucunda bekleyen Jay'e konuştu. "Rustynail yolu." Jay Sullivan, telefonu kapattığında Dean de kendi motoruna doğru ilerledi.

Darla da aynı şeyi yapmaya yeltendiğinde Dean ona ters bir bakış attı. "Sen nereye?"

"Onun nerede olduğunu ben buldum," dedi Darla kendisini göstererek. "Elbette ben de geliyorum."

Dean, ona ağzını açıp bir şeyler söyleyeceği sırada Darla tek kaşını kaldırdı. "Yolunu gözleyecek savunmasız kız tipi mi var bende? Hey, tanıştırayım! Çaylaklara eğitim veren bir avcı var senin karşında."

Dean gözlerini devirdi.

Darla, bu manzaraya bir süre bön bön baktı. Ardından nefesini içine çekti ve yanaklarını şişirerek devasa bir kahkahayı dışarı bıraktı. "Bu hareketi yapmayı bıraktın sanıyordum." Ardından ikiziyle alay ederek motoruna doğru yürüdü. "Dikkatli ol, kardeşim. Duvar suratlı unvanını kaybedebilirsin."

Dean'in hırlamasını duysa da Darla oralı olmadı ve motorunu çalıştırıp Rustynail yoluna doğru sürmeye başladı. İkizi de hemen peşine takılmıştı.

Darla, Jay Sullivan'ı anaokulundan beri tanırdı. Yaşıtları olan çocuklar arabalarla ve oyuncaklarla oynarken Jay, sanki büyük adam gibi bıkkın gözerle onları izlerdi. Bir gün anaokuluna getirdiği hançer yüzünden öğretmenlerinden nasıl azar işittiğini hatırlayınca Darla gülümsedi. Jay ile o hançerle oynayabilmek için bahçede gizlice sözleşirlerdi. İkisi de avcı olur, bir ağacı da Dorcha ilan ederlerdi.

Darla, Barthram Sullivan'dan her ne kadar hoşlanmasa da Jay'in mutsuz olmasını istemezdi. Aslında Barthram sayesinde boğazlarından yiyecek bir şeyler giriyordu, fakat bu Darla'nın umurunda değildi. Eğer o adam babasını koruma olarak işe almasaydı, belki de David Walker şu an hâlâ yaşıyor olurdu.

Darla, babası aklına gelince düşüncelerinden sıyrıldı ve tekrar ana odaklandı. Annabelle belki de tehlikede değildi. Kıza kafasını toparlayabilmesi için hiç zaman tanımıyorlardı. İçinden *erkekler* diyerek gözlerini devirdi.

Sonunda Rustynail yoluna geldiklerinde Darla hızını azalttı ve duyularını açtı. Herhangi bir hareketi kaçırmak istemiyordu. Jay Sullivan'ın Bugatti'si yanından bir şimşek gibi geçtiğinde iyi ki duyularını açıp onu önceden fark ederek sağa kaymıştı. Yoksa arabanın altında kalması muhtemeldi.

Fakat Bugatti ani bir frenle durduğunda Darla, bunu önceden kestiremedi. Bu yüzden arabayı solladıktan sonra birkaç metre ilerisinde durdu. Nefes nefese dönüp Bugatti'den inen Jay ve motoruyla onun arabasının yanında duran Dean'e baktı.

Darla, motordan inerek onların gözlerini diktikleri yere kafasını çevirdiğinde gördüğü manzara ağzının hayretle açılmasına neden olmuştu. "Yüce Tanrım..." diye mırıldandı.

Yolun ortasında cırılçıplak, vücudu siyah kir ve kan içinde kalmış bir kız, cenin pozisyonunda yatıyordu. Kızın özel bölgeleri kolları ve bacakları sayesinde görünmese de Darla, nefesi kesilerek ona doğru koştu.

Bu kız, Annabelle Jefferson'dan başkası değildi.

Etrafında dönüp duran kızıl alevler, onu sanki bir girdap gibi sarıyordu. Darla, tam dibinde olduğu için çıplak olduğunu görebilmişti. Jay ve Dean'in orada olan şeyi algılamaya çalıştıklarını anlayarak bağırdı.

"Gelmeyin! Üzeri çıplak! Giydireceğim."

O sırada Jay ve Dean'e doğru yürümüştü. Dean, anında arkasını dönerken Jay, ona kısa ve sert bir bakış attı.

"Tüm hayatım üzerine yemin ederim ki alevin ne ayak olduğuna bakıyordum. Onu görmedim."

"O gözlerini oymak zorunda kalmadığıma sevindim."

Darla, onlara göz devirirken Jay, Darla'ya doğru ilerleyip kendi tişörtünü çıkardı. Darla, onun kendisine uzattığı tişörtü sorgulamadan kaparak tekrar Annebelle'e koştu. Neyse ki etrafındaki alevler dinmişti ve Annebelle, hayata tekrar dönmüş gibi başını çevirip kendisine baktı.

Darla o an, onun gözlerindeki bakışı görünce duraksadı.

Ya da belki de hayata geri dönmemişti.

Yarım saat önce
Annabelle Jefferson

Hiddenfield'a taşındığımdan beri nutkumun tutulduğu anlar çok olmuştu. Fakat böylesini ilk defa yaşıyor gibiydim.

Gözlerim karşımdaki kadına kilitlenmiş, kanım bile damarlarımda donmuştu. Zihnimdeki tüm düşünceler âdeta derin bir uykuya dalmıştı. Tek bir kelime kafamın içinde yankı buluyordu.

"Anne."

Ve o kelime tam olarak şu an dudaklarımdan dökülmüştü.

Annem, giydiği parlak pelerinin başlığını takmıştı. Kül sarısı saçları başlığın içinde gizliydi, fakat yüzünü tam olarak görebiliyordum. Her bir ayrıntısını inceledim. Gözlerinin rengini, dudaklarının kalınlığını, biçimli burnunu...

"Annabelle."

Kadife sesiyle adımı söylediğinde tüm vücudumu bir ürperti sardı. Rüyamda ormanlık alanda bana seslenen kadın sesi, şu an daha anlamlı geliyordu. Annem en başından beri rüyalarım giriyordu.

En başından beri... *yaşıyordu.*

Titrek bir nefes alıp doğruldum. Fakat bedenim beni taşımayı reddettiği için avuç içlerim asfalta degecek şekilde geriye yaslandım. Gözlerimi bir an olsun kırpmıyordum.

Bu gerçek miydi? Asıl soru; gerçek neydi?

"Se-sen... öldün."

Bu cümle dudaklarımdan döküldüğünde annemin dudakları kusursuz bir şekilde kıvrıldı ve yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi.

"Bebeğim, neler olduğu konusunda hiçbir fikrin yok."

Bana hitap ediş şeklini duyunca tüm duygularım şahlandı. Kalp krizi geçiriyormuş gibi elimi kalbime bastırdım.

Bu annemdi. Annem Hilda Jefferson!

Nefesim tekrar boğazıma kaçarken zorlukla ayağa kalktım. Bacaklarım titrediği için ayakta durmakta zorlanıyordum. “B-bu...” Boğazımdaki kocaman yumruyu zar zor yutkunmaya çalışırken, “Na-nasıl?” diye sordum. Ona doğru bir adım atmak istiyordum, fakat bacaklarım kıpırdamayı kesinlikle reddediyordu.

Annemin gözleri ilgiyle üzerimdeydi. Ondan bir yakınlık görememek içimde huzursuz bir hissin oluşmasına neden oldu. Şu an tam anlamıyla allak bullaktım.

Hiçbir şey söylemeyince başka bir soru sormayı dene-dim ama kelimeler yine boğazıma dizildi.

“Ba-babam?”

O da hayatta mıydı? Neler olmuştu? Neden şimdi bu haldeydik? *Neden? Neden? Neden?*

Çıldırarak üzereydim. Annemin yüzünde kederli bir ifade belirdiğinde gözlerinde gördüğüm gerçeğe ruhum bir kere daha kanadı.

Babam hayatta değildi.

“Onu bizden aldılar.” Annemin yüzündeki keder göl-gelenmiş, intikamın en saf hali etkinleşmişti. “Ve ben biricik bebeğimizi, bize bunu yapanların yanında buluyorum.”

Boğazımda bir nabız tekledi. Damarlarım sanki patlamak istercesine gerilmişti. “Ne?”

Annemin dingin yüzünün her bir karışına bakmaya devam ettim. Şu an bir rüyada olup olmadığımı anlamaya çalışıyordum. Fakat söylediği şeyi kavrayan zihnim, içimde bir volkanın patlamasına neden oldu.

Anneme doğru bir adım attığımda bana pürdikkat bakmaya devam ediyordu. “Hayır, hayır, ne demek istediğini anlamadım. Tekrar söyle. Size bunu kim yaptı? Size ne oldu? NE?!”

Öyle bir bağırdım ki yolun kenarındaki ağaçlardan kuşlar gökyüzüne yükseldi. Ona doğru bir adım daha attığımda akmayan yaşlar gözüme batıyordu.

“Seni bulmak için çok uğraştım.” Yüzündeki hayal kırıklığı dolu ifade kalbimi sıkıştırdı. “Ama geç kaldığımı biliyorum. Artık onlara fazlasıyla benziyorsun.”

Annem geriye doğru bir adım attı.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Hayır, anne. Benden kaçma. Ne demek istediğini anlamıyorum.” Ona doğru biraz daha yaklaştım. “Neyin doğru neyin yalan olduğunu bilmiyorum. Kime güveneceğimi bilmiyorum!”

Annem, içime işleyecek bir bakış attı. “Güvenmen gereken sadece ailendi, bebeğim. Sana bunu öğretemedim mi?”

Vücudum artçı bir depremin etkisindeydi. Titreyerek ona doğru yaklaşmaya devam ederken geçmiş bir anı gözümde canlandı.

“Sadece ailene güveneceksin, Annabelle Jefferson. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Annemin yüzüne bakarken gözlerimi devirdim. “Evet, anne. Belki de milyon kere söylediğin için olabilir. Farkında mısın bilmiyorum ama artık büyüdüm.”

“Daha on bir yaşındasın!” Annem kaşlarını çatarak babama seslendi. “Aaron, şu kızına bana cevap vermemesi gerektiğini hatırlat, lütfen.”

Babam, güçlü kollarıyla omuzlarımdan tutup beni kapıya yönlendirirken annemin de yanağına öpücük bırakmıştı. “Kızı rahat bırak, Hilda. Okula geç kalıyor.”

Acı çekiyor gibi elimle alnımı tuttum. Gerisini hatırlamıyordum. Sanki o andan sonrasına ulaşan yola girsem zihnim patlayacak gibi oluyordu. Unuttuğum geçmişim o kısımdan sonra başlıyordu.

Annem, bana son kez derin derin baktı ve dudaklarından dökülen cümleyle neredeyse yere yığılıyordum.

"Onların yanındayken seninle olamam, Anna."

Donmuştum.

Annem arkasını dönüp ormanlık alana doğru yürümeye başladığında ağzımı bile açamıyordum.

Hayır, hayır, hayır!

Sonunda girdiğim transtan çıkıp dehşetle bağırdım. "Hayır! ANNE!" Haykırışım âdeta yeri göğü inletmişti.

O sırada ormanlık alandan yola doğru ilerleyen kel kafalı adamları gördüm. *İki tane ayakçı...*

Bakışlarım, sanki bir robot gibi programlanmış hareketlerinde dolaştı. Annemle aramda sanki bir duvar örmek ister gibi durduklarında ben hâlâ bağıırıyordum. "Anne! Hayır, gidemezsin. Hayır, tekrar olmaz!"

Öyle çok bağıırıyordum ki vücudum kasılmaya başlamıştı. Boğazımda atan nabzım, sanki kafamın içinde saatli bir bomba kuruluymuş gibi ses çıkarıyordu. Ve o bomba geri sayıma başladı.

On... Dokuz...

Alev alev yanan tenimden sonra gözlerim de aynı sıcaklığa kavuştu. Hırıltı bir nefes dudaklarımdan sızarken dişlerimi birbirine bastırarak karşıma baktım.

Sekiz... Yedi... Altı...

Annemin, beni ondan ayıran ayakçıların arkasında kayboluşu sinirlerimi daha da bozdu. Öfke, aramıza girenleydi. Acı, beni bırakıp gitmesineydi.

Beş... Dört...

Ben derin derin nefesler alıp verirken önce bir kibrit gibi ellerim alev almaya başladı. Aynı zamanda alev alan ellerimden tırnaklarımdan uzadığını hissediyordum. Öne doğru adım attığımda ayakçılar, beni intihar takımı gibi bekliyorlardı.

Onları katletmemi bekliyorlardı ve ben beklediklerini yapacaktım.

Üç... İki...

Sırtımı geriye doğru yatırıp gökyüzüne doğru haykırdığımda yer sarsıldı. Ellerimi iki yana açıp tekrar haykırdım ve alevden bir hortum beni içine hapsedti. Alevler etrafımda dans ederken değişen bedenimin farkındaydım.

Vücudumdan önce beyaz tüyler fışkırdı. Ardından dişlerim uzadı ve bir uluma tüm alanı kapladı.

Bir...

İleri doğru atıldığımda kızıl gören gözlerim karşılarındaki avlarına odaklandı. Ve saldırdım. Onları parçalayana kadar durmayacaktım.

Dişlerim, üzerine atladığım ilk ayakçının boğazını parçaladı. Pençelerim kalbine saplandığında hıncım o kadar büyüktü ki annemle arama giren her şeyi yok etmek istiyordum. Herkesi... Her bir canlıyı...

"Onların yanındayken seninle olamam, Anna."

Bu cümle aklımda dolaştıkça hıncım daha da artıyordu. Boğazına dişlerini sapladığım ayakçının gözleri donuk bir şekilde gökyüzüne dikildi. Diğeri sonunda karşılık vermeye karar vermiş olacak ki bıçağını bana doğrultmuştu; fakat ben onun üzerine çoktan atlamış, pençemi yüzüne geçirmiştım.

Kurt bedenim yırtıcı özelliğini kullanıyor, vahşi his sanki beni özgür kılıyordu.

O ayakçıyı da parçaladıktan sonra, kızıl gören gözlerim etrafta dolaştı. Bir vücut ısısı arayarak etrafıma bakındım. Dolaştım, ona dair bir iz aradım ama yoktu. Annemin varlığı sanki hiç olmamış gibi kaybolmuştu.

Başımı geriye doğru yatırarak tekrar uludum.

Bu Asteria'nın haykırışıydı.

Kana bulanmış beyaz tüylerimle birkaç adım atıp bitkin bir şekilde yola doğru devrildiğimde bedenim tekrar dönüşüme uğradığının habercisiydi. Kaslarım seğiriyor, kemiklerim sanki kendine başka bir yer ediniyordu. Etrafımda

dönüp duran alevden girdap, beni bir elbise gibi sarmaya devam ediyordu.

Sonunda cenin pozisyonunu aldım. Çıplak bacaklarım ve kollarım, kir ve kanla kaplıydı. Başımı yere dayayıp ruhum bedenimden çekilmiş gibi annemin gittiği noktaya öylece baktım.

Onların yanında olduğun sürece seninle olamam, Anna.

Onlar... Avcılardı.

Onlar... Sullivanlardı.

“Gelmeyin! Üzeri çıplak! Giydireceğim.”

Bir kız bağırdığında hâlâ tepkisiz bir şekilde yolda yatmaya devam ediyordum. Belki bir dakika geçmişti, belki bir saat. Zaman kavramımı tamamen kaybetmiştim. Yoldan hiç araba geçmemişti, bu kadar ıssız bir yolda olmam belki de bugünkü en büyük şansımdı.

Artık şansı nerelerde bulduğumu fark edince gülmek ister gibi dudaklarım titredi. Etrafımda dolaşıp duran alevden girdap, benim kendime gelmemle yok olmuştu. Bunu fırsat bilerek yanıma gelen kıza boş bir bakış fırlattım.

Darla Walker’ın kollarımdan tutarak beni hafifçe doğrultan elleri soğuktu. Ya da benim tenim çok sıcaktı, zira elini sanki kızgın tavaya değdirmiş gibi çekmişti.

“Kahretsın!”

Bol bir tişörtü bana giydirmek için çabalıyordu. Bana dokunmamaya özen göstererek tişörtü başımdan geçirdiğinde ona tepki vermedim. Fakat tişörtteki kokuyu alınca damarlarımdaki tüm kan çekildi.

Bu kokuyu tanıyordum.

Yaz esintisini nerede olsa tanırdım.

Bakışlarım yolunu sapmadan sol tarafa döndü ve ayakta dikilip benim olduğum yere pürdikkat bakan kişiye kilitlendi.

Altındaki siyah pantolonu dışında üzeri çıplaktı. Ela gözler, ne sakladığı belli olmayan bir ifadeyle kahverengilerimle buluştuğunda bir süre birbirimize baktık.

Darla, saçlarımı tişörtün içinden çıkarırken ben hâlâ Jay Sullivan'a bakıyordum. Başını yana çevirerek yolun kenarında yatan iki ayakçının yerde yatan bedenlerine baktı.

Benim parçaladığım bedenlere...

Jay, dik bir ifadeyle o yöne bakarken Dean, bizim olduğumuz yere arkası dönük bir şekilde telefonla konuşuyordu. Motorumun alınması talimatını verdiğini duya-biliyordum, ama dikkatim hâlâ tamamen ayakçıların ölü bedenlerine bakan Jay'deydi.

"Kalkabilecek misin?" dedi Darla yanı başımdayken.

O sırada duyulan araba sesiyle bakışları yolun diğer tarafına döndü. Bir araba kapısının kapandığını duyunca ben de başımı çevirip o yöne baktım.

Eden, endişeli bir yüz ifadesiyle arabasından inmişti. Önce yerde yan bir şekilde yatan motora baktı, ardından Jay'in baktığı ölü bedenleri gördü. Neler olduğunu algılamaya çalışırken yüzünde beliren ifade oldukça şaşkındı.

"Jefferson?" dedi bana doğru yaklaşırken. "Ne ol-"

Daha Eden lafını tamamlayamadan güçlü kollar belime ve bacaklarımın altına dolanıp beni kucakladı. Jay'in çıplak teninin kokusu burnuma dolmuştu, fakat gözlerimi Eden'dan çekmedim.

"Bu konuyu daha sonra konuşacağız."

Jay'in söylediği cümlelerin hedefi Eden'dı. Bunun bilincinde olmama rağmen sanki bana da söylüyormuş gibi hissetmiştim.

Konuşulacak şeyler vardı. Fakat dudaklarımızdan dökülenler yalanlar mı olacaktı yoksa gerçekler mi, orası meçhuldü.

Jay, arkasını dönüp yürümeye başladığında sesimi çıkarmadan boş bakışlarımı bir noktaya diktim. Yerde yatan ölü ayakçı bedenlerine baktığımda hiçbir şey hissetmemiştim. Pişmanlık, iğrenme, hayret, şaşkınlık... Hiçbiri yoktu.

Jay, beni Bugatti'nin ön koltuğuna oturttu. Gözleri üzerimde olsa da ben ona bakmayı reddettim, gözlerim direkt karşıya sabitlenmişti. Ardından kendisi de dolanıp sürücü koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı.

Eden, Darla, Dean öylece durmuş, bize bakıyorlardı.

Jay, arabayı tekrar Hiddenfield tarafına çevirdi ve son sürat sürmeye başladı. Aramızdaki sessizlik bir çığ gibi büyüyordu, fakat bunu bozmaya ikimizin de niyeti yok gibiydi.

Sonunda Laura'nın evine geldiğimizde bahçeye arabayı park etti. Hava artık kararmıştı, etrafı Lau'nun bahçe ışıkları aydınlatıyordu. Jay, arabadan inip benim tarafıma doğru geldi ve kapımı açtı.

Öylece ona baktım.

İstifini bozmadan beni kucağına aldığı anda hâlâ tepkisizdim. Beni taşıyarak veranda merdivenlerini tırmandı, ardından kapıyı çaldı. Carol, kapıyı açtığı anda durumumuzu gördüğü için yuvarlak gözleri daha da yuvarlaklaşmıştı.

"Teşekkürler, Carol. Bugünlük bu kadar yeterli, çıkabilirsin." Jay, kadına kendinden hiç beklenmeyecek şekilde, kibar bir dille evden ayrılmasını söylediğinde kır saçlı kadın, ikiletmeden başını salladı. Jay, kucağında benimle beraber merdivenleri tırmanırken Carol da eşyalarını alıp evden çıkmıştı.

İşitme duyumu açıp Laura'nın evde olup olmadığını kontrol ettim, fakat tek bir hareket yoktu. Jay sanki ne yaptığımı anlıyormuş gibi suratıma bakınca ona dönüp bakmasam da gerilmiştim. Ardından benim kaldığım odaya gelip kapı kulpunu indirdi ve kapıyı ayağıyla ittirdi.

İçeri girince direkt banyoya yönelmişti. Banyo kapısını da açıp içeri girerek beni Laura'nın misafir banyosunda bulunan lüks küvete doğru götürüp içine oturttu.

Bakışlarımın onu bulmaması için çabalıyordum, fakat sonunda ister istemez gözlerimiz birbirine değdi. Aynı zamanda bir eliyle suyu açarak küvetin soğuk su dolmasını sağlıyordu. Soğuğu tercih etmesinin nedeni bedenimin yanıyormuş olması mıydı bilmiyorum ama şu an rahatlamaya başlamıştım.

Ardından dev cüssesiyle ayağa kalktı ve gergin kaslarıyla küvetin önünde dikildi. "Dışarıda bekliyor olacağım."

Tam arkasını döndüğü sırada ona doğru uzanıp bileğini yakaladım. Durup başını bana çevirdiğinde dudaklarım zar zor aralandı.

"Kal."

Jay bir an duraksadı. Elim bileğindeyken onu kendime doğru çektiğimde diretmedi ve o da küvetin içine girdi. Diğer tarafa oturduğunda küvete çoktan dolmuş sular dışarı taştı, Jay musluğu kapattı. Ben de sırtımı ona doğru dönüp gövdesine yaslandım.

Buz gibi suyun içinde onun da teni yanıyordu, benim de... Ateş, her şekilde hayatımızdan asla eksik olmuyordu.

Nefesi kulağıma çarpıyordu. Bir süre gergin bir şekilde kolları iki yana açık otursa da sonunda kaslı kollarından biri gövdeme dolandı ve sırtımı ona daha çok yasladı.

Üzerimde sadece onun tişörtü vardı. Çıplak bacaklarım onun kotla sarılı bacaklarına dolanmıştı. Başımı göğsüne yaslayıp duvara bakmaya başladım. Jay sakince nefesler alıyor, o da sessizliğini benim gibi koruyordu.

"Neler olduğunu sormayacak mısın?"

Sonunda konuştuğumda bir süre sessiz kaldı. "Hayır, sormayacağım," dedi sonunda. "Anlatmak istersen dinleyeceğim."

Bunu bana bir kere daha demişti. Jay, sınır ihlali yapmıyordu ve bunun nedeninin, kendisinin de sınırlarının olması olduğunu biliyordum.

"Jay." Dudaklarımdan sadece ismi döküldü. *Jay*... Sonsuza kadar bu ismi söyleyerek onun kollarında kalmak isterdim.

"Belle."

Kulağıma doğru konuştuğunda gözlerimi kapattım. Annemin sözleri zihnimde yankılanırken soğuk su bile yanan bedenimi rahatlatmıyordu.

"Eskisi gibi hissetmiyorum." Zaten gerçekliği gayet açık bir şekilde ortada olan bu itirafım bir süre havada asılı kaldı. "Fakat tuhaf olan, bu hisler bana yabancı değil. Sanki her zaman böyleydim."

Jay sessiz kalmaya devam etti.

"Gerçek Annabelle hangisi bilmiyorum."

Jay, alnını yanağıma dayadı. "Sen her halinle gerçek Annabelle'sin. Kendini her halinle kabul etmek zorundasın."

"Peki ya sen?" diye sordum. "Beni her halimle kabul edecek misin?"

"Seni her halinle kabul ederim."

Başımı iki yana salladım. "Bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Mickey'nin torunundan korkmadığımdan beri o bakışlarını yakalıyordum, fakat bugün... ne anlama geldiğini anladım."

Jay, kollarıyla beni kendine doğru döndürdüğünde bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturdum. Şimdi yüz yüze bakıyorduk. O, beni pürdikkat incelerken ben, onun mükemmel yüzüne uzun uzun baktım.

"Ne anlama geliyormuş?"

Başımı hafifçe yan yatırdığımda gözlerim özellikle dudaklarında dolaştı. Onu her saniye bu kadar özlerken görmeden yaşayabilir miydim?

“Dönüştüğüm şeyi biliyorsun.” Bakışlarım ağır bir şekilde gözlerini buldu. Sonradan eklediğim cümle ise bir bomba misali odaya düştü. “Sen *her şeyi* biliyorsun.”

Jay’in yüzünde kas oynamadı.

Ona doğru yaklaşıp dudaklarımı yanağına sürttüm. “Benden sakladıkların...” dedim kulağına doğru fısıldayarak. “Bizi ayıracak. Bunu da *biliyorsun*.”

Jay’in belimde duran elleri sıkılaştı. Büyük elleri öyle bir kuvvetle belimi tutuyordu ki ona daha çok yaklaşmak zorunda kaldım. Bu sefer onun dudakları benim kulağıma yaklaştı. Ses tonu puslu, kelimeleri netti.

“Bizi hiçbir şey ayıramaz.” Parmakları resmen tehditkâr bir biçimde etime gömüldü. “Sen bile ayıramazsın, Belle.”

Yüzümü geri çektiğimde, karanlık gözlerim onun gözlerini buldu. Jay’in bakışları kendinden emin tavrını koruyordu. “Eğer bir gün benden gidersen... yapabileceklerimin sınırı yok,” dedikten sonra parmağını alnıma dokundurdu. “Bunu aklına kazı.”

“Peki ya ölüm?”

Söylediğim şey bir çığ gibi büyüdü ve sanki cümlenin altında kaldık. Ağırlığı o kadar fazlaydı ki taşımakta zorlanır gibiydik.

O sırada aşağı kattan gelen sesi duyduğumuzda ikimiz de birbirimize dikkatle bakıyorduk. Laura, topuklarını yere kasten vurduğunu belli ederek odasına yürüyordu.

“*Eve geldiğimi belki bilmek istersiniz,*” dedi imalı bir ses tonuyla. Sonra topuklarını birkaç kere daha vurdu. “*Bana travma yaşatacak sesler duymak istemiyorum.*”

Jay, işitme duyumun geliştiğini anladığını belli edencesine yüzüme bakıyordu. “Bugün ilk defa mı dönüşüm geçirdin?” diye sordu Laura’nın söylediklerini es geçerek.

“Evet,” dedim sabit sesle.

“Seni ne tetikledi?”

"Soru sormayacağını söylemiştin," diyerek kestirip attım.

Jay, sanki şeffafmışım da içimi görüyormuş gibi beni incelemeye devam etti. "İşitme duyunun geliştiğini neden benden saklamaya çalışıyorsun?"

İstifimi bozmadan yüzüne baktım. "Belki gizli sırlarını duyma şansına erişirim diye."

İkimiz de birbirimize dik dik baktık. Meydan okuyan bakışlarımız bir süre aynı şekilde devam etti.

"Bölmek istemezdim ama... Jay, babam seni çağırıyor."

Kapının ardındaki Laura'nın sesini duyunca ikimizin de yüz ifadeleri karanlık bir hal aldı. Barthram Sullivan'ın bahsi geçtiği ortamlarda Jay gibi artık benim de havam değişiyordu. Başıma gelen tüm kötü şeylerin arkasında o adamın olduğuna artık emindim.

Jay kıpırdamadan önce ben erken davrandım ve kucağımdan kalktım. Ben kalkınca bir süre bana baksa da sonunda o da doğrulup küvetten çıktı. "Eğer bir daha kasabayı terk ettiğini duyarsam bu kadar sakın kalmam." Odadan çıkmadan önce savurduğu tehdide gözlerimi kısarak karşılık verdim. "Ve önüme geleni katledecek kadar sinirlenmemek için siktiğimin Sarı Kafa'sıyla neden kasaba dışına çıktığını öğrenmeyeceğim."

Ve odadan çıktı.

Derin bir nefes vererek küvete oturdum. Soğuk sular etrafa taştığında ben de üzerimdeki tişörtü hınçla çıkarıp yere fırlatmıştım. Sonrası hayatın beni daha ne kadar dibe çekeceğini hesaplamakla geçti.

Banyodan çıkıp eğitim alanına gitmek için hazırlanmaya başladım. Saat biraz geç olmuştu ama canım evde durmak istemiyordu hiç. İçimdeki hiddeti atabilmek istiyordum.

Odadan çıktığımda Laura'yla burun buruna geldim. Su yeşili gözlerini kısmış, bana bakıyordu. "Nereye?"

Tek kaşımı kaldırdım. “Babana vereceğin bilgileri mi derliyorsun? Eh, ona söyle, eğitime gidiyorum.”

Yanından geçip gideceğim sırada manikürlü tırnakları etime saplandı. “Beni iyi dinle,” dedi hiddetli bir sesle. “Babama bir şey söylediğim yok. Evet, benden bunu istedi ama ben yapmayı aklımdan bile geçirmedi!”

O adama olan öfkem her geçen gün artıyordu ama Laura’dan ve abisinden nefret etmem mümkün olmuyordu. “Tamam,” dedim durgun bir ifadeyle. “Beni eğitim sahasına götürür müsün? Motorum bugün haşat oldu.”

“Ne oldu dedin?”

“Kaza yaptım,” dedim kayıtsızca.

Laura, omuzlarını düşürdü ve ateşkes imzaladığımızı belli edercesine birbirimize baktık. “Kaleb’la ateşli bir derse hayır diyebilir miyim sence?”

İster istemez güldüm. Laura, hemen koşar adım odasına girdi ve ben de aşağıda onun hazırlanmasını bekledim. Telefonuma gelen mesajlara baktığımda tanımadığım bir numaradan mesaj geldiğini görünce kaşlarım çatıldı. Uzun zamandır yabancı bir numaradan mesaj almıyordum.

-Yine yalanlara gözlerini kapatıyorsun, değil mi Annabelle?-

Kaşlarım mümkünmüş gibi daha da çatıldı. Lanet olası, sürtük! Hâlâ bana mesaj atmaya nasıl cüret edebilirdi?

Diana’yı gebertme istediğim habarırken Laura aşağı inmişti. “Ne oldu?” dedi telefonu kıracakmış gibi tuttuğum için elime bakarak. Hiddetle spor çantamı elime aldım ve dışarı yürüdüm.

Bugün canım biraz porselen bebek kırmak istiyordu.

Laura, sorgu dolu bakışlarla peşimden gelip arabasına bindi. Ben de yolcu koltuğunda yerimi aldığımda eğitim sahasına doğru yola çıktık.

Arabayı durdurduğunda ondan önce inip alana doğru yürüdüm. Kapıdaki şifreyi tuşlayıp içeri girdiğimde Laura da kapı kapanmadan içeri daldı. "Neden kötü şeyler olacakmış gibi hissediyorum?"

Sorduğu soruyla beraber dudaklarım yana kıvrıldı. "Ah, senin için çok güzel şeyler olacak."

"Ne?" dese de onu duymazlıktan gelip eğitim sahasına girdim. Çok fazla kişi kalmasa da ringlerin bazıları doluydu. Çaylaklardan Karl ve Jimmy'yi bir ringde birbirlerine girerken görünce hiç şaşırmamıştım. Brandon'ın sevgilisi Elena bıkkın bir ifadeyle elini çenesine dayamış, onları izliyordu. Laura'yı görünce yanımıza geldi.

"Şu ahmakları en iyi sen ayırırsın," dedi Lau'ya. "Geri zekâlı Jimmy, Karl'ın son kalan güzelim sarı saçlarını da yolmadan bir önce hallet şu işi."

Laura, bıkkın bir şekilde nefesini verdi. Oradaki sinir harbine müdahale etmeye gittiğinde benim gözlerim tekrar alanda dolanmaya başladı ve evet, tam hedefini bulmuştu.

Diana Withmore, bir ringde bir kızla dövüşüyordu.

Atik hareketlerine, kıvrak vücuduna ve gelişmiş reflekslerine baktım. Gözlerim her bir ayrıntısını tanıyor, hareketlerini değerlendiriyordu. Sanki bir robot gibiydim ve Diana'nın verileri bir bir önüme seriliyordu.

İki kere ayağını yere vurduktan sonra yumruk atıyordu. Sol kroşesini geçirmeden önce sağ eliyle burnuna dokunuyor ve o saniyede doksan derecelik açıyı ayarlıyordu. Tekmeyi hep sağ bacağıyla atıyordu.

Gözlerimi kısıp değerlendirmelerini yaptıktan sonra, ringine doğru ilerleyerek kenarda durdum. Gözlerim ringin yanında duran telefona kaydı. Diana'nın telefonuna... Alıp baksam bana attığı mesajları yakalayamazdım, muhtemelen silmiş olurdu. Bu sinirlerimi daha da bozdu.

Bakışlarım Diana'yı bulduğunda, yüzümde anlamsız bir gülümseme oluştu. Diana kıza son bir kez tekme atıp yere yapıştırdıktan sonra göz ucuyla bana baktı. Suratımdaki gülümsemeyi görünce, sırtını dikleştirip olduğu yerde durdu. Yerdeki kızın nefes nefese olmasına rağmen Diana'nın nefes alış veriş normaldi.

"Bir şey mi oldu, Jefferson?" Ses tonunda kibar bir tını vardı.

"Evet," dedim aynı ifadeyle yüzüne bakmaya devam ederken. "Sırada bekliyorum. Bugün sizinle alıştırmaya yapacağım, Öğretmen Withmore."

Yerde yatan kızın bana alık alık baktığını gördüm. Muhtemelen Jay'in *eski* sevgilisi ve *yeni* sevgilisi arasındaki çekişmeyi herkes fark edebiliyordu.

Diana'nın yüzündeki ifade hiç değişmese de o kaşındaki sorgu dolu hafif kavislenmeyi fark edebiliyordum. "Pekâlâ," dedi istifini bozmadan. "Dersimiz zaten bitmişti." Eliyle ringi gösterdi. "Başlayalım."

"Biraz dinlenmek istemez misiniz?" diye sordum gülümsemem yüzümden silinmezken.

Diana kibirli şekilde güldü. "Zorlanacağım bir şey yok. Ben gayet iyiyim."

'*Sen beni zorlayacağını mı sanıyorsun?*' bakışını fark edince biraz daha güldüm.

"Pekâlâ, öyleyse..." dedikten sonra çantamı yere bırakarak ringe çıktım. Yerde yatan kız titrek bacaklarla ringeden indi, fakat bir yere gitmedi. İzleyecek güzel bir kavgaya görmüştü tabii. O sırada diğer ringlerdekiilerin de durup bize baktıklarını gördüm.

Laura'nın, "Tanrı aşkına, ben doğru mu görüyorum?" dediğini duyuyordum.

İzleyici kitlemiz artarken Diana ile karşılıklı konumlandık. Benim rahat yüz ifademi ölçercesine bakıyor, her bir

ayrıtımı gri gözleriyle tartıyordu. "Dövüş sanatlarında nasılsın bir bakalım," dedi bana.

Hafifçe dudağımı büktüm. "Çok iyi olduğum söylene-
mez."

Gri gözleri dikkatle üzerimdeyken komutu verdi. "Başla."

Verdiği komutla beraber ileri doğru atıldım ve Diana, iki kere ayağını yere vurup yüzüme bir yumruk attı.

Başım sağa dönerken dudağımın patladığını ılık kan akışının verdiği hisle anlamıştım. Başımı ona geri çevirip baktım. Diana, eseriyle oldukça eğlendiğini belli edercesine bana baktı.

"Tekrar."

Verdiği komutla tekrar ileri atıldım ve bu sefer sağ eliyle burnuna dokunup sol kroşesini çaktı. Geriye doğru sendeleyerek ringe yaslandım. Bakışlarım ağır bir şekilde tekrar onu bulduğunda Diana'nın yüzü zevkten dört köşeydi.

"Tekrar."

Verdiği komutla beraber ağır bir şekilde doğruldum. Yüz ifadem oldukça sabitti, hareketlerim ise yavaş. Ona doğru ilerlerken Diana'nın havaya kalkan sağ bacağını ağır çekimde görmüştüm. Atacağı tekmeyle elimle yakaladığımda anlık bir duraksama yaşadı ve göz göze geldik.

Selam, sürtük.

Elbette ilk iki hamlesine bilerek izin vermiştim, izleyicilerin gelişmiş reflekslerimi sorgulamasını biraz olsun azaltırdı. Hem izin vermeseydim, sonradan gerçekleşecek sürprizlerin ne anlamı kalırdı ki?

Diana'nın duraksamasından yararlanıp ayağını çevirdim ve Diana, yan tarafa doğru takla atarak düştü. Anında kendini toplayıp ayağa kalksa da yüzündeki ifade afalladığını ele veriyordu.

Ben de şaşırmış gibi yaptım. "Ah, benim için şanslı bir hamleydi sanırım."

İfadesini düzelterip sabit bir tavırla konumunu aldı. Eliyle işaret ederken, "Tekrar," dedi ve bu sefer sol kroşesinden kurtulup elimin tersiyle suratına bir tane geçirdim. O bekse suratı aldığı darbeyeyle yana dönerken bozuntuya vermemeye çalışsa da dişlerini sıkıldığını görebiliyordum.

Hınçla üzerime atıldığında ters dönüp yanından teğet geçtim ve tekmemi sırtına geçirdim. Öne doğru sendelese de durmadı. Tekrar bana döndü ve savaş narası atarak tekme üzerine tekme attı. Hepsini kollarımla savuşturup vücuduma değmesine engel oldum.

O kadar hızlı hareket etmeye başlamıştık ki etrafımızdaki hava molekülleri bile sanki bizden yavaş hareket ederek dolaşıyor gibiydi. İkimizin de dudaklarından hırıltılı sesler dökülürken gözlerimizde ölümcül bir ifade vardı.

Diana'nın yüzüme atacağı son darbeden kurtulup suratına öyle bir yumruk çaktım ki kaşından fışkıran kan âdeta yere damladı. Ringin sağ tarafına doğru uçtuğunda durmadım. Yakasından tuttuğum gibi onu diğer köşeye savurdum ve daha kendini doğrultmadan tekmemi gövdesine geçirdim.

Hınçla bir tekme daha attım ve diğer tekmem de suratını buldu. Saçındaki toka kopmuş, sarı saçları yüzüne düşmüştü.

Saçını geriye atıp bana bakarken dudaklarından çıkan hırlamayla gri gözleri sarı bir ışıkla parladı. Atik bir şekilde havaya sıçrayıp ayakları üzerinde doğruldu ve bana doğru geldi.

Dönerek bana tekme atacağını fark ettiğimde elim çoktan saçını kavramıştı. Yüzünü kendime doğru yaklaştırıp kulağına fısıldadım.

"Sen..." dedim hırıltılı bir sesle. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

Ardından onu yine ileri savurdum.

Diana, yerden kalkmaya fırsat bulamadan gözlerimi ona diktim ve vücudu resmen kilitletti. *Şimdi onu kuklam yapma zamanıydı.*

Bakışlarımla ayağa kalkmasını emrettiğimde kendini sıkarak ayağa kalktığını gördüm. Gözlerinde gördüğüm ifade afallamış, aynı zamanda nefret doluydu. O kadar büyük bir öfke kusuyordu ki bu beni daha da tatmin etti.

Bir anda kendi kendine tokat attığında etraftan iç çekişlerin duyulduğunu hissettim. Diana, kıpkırmızı olmuş yanağıyla dönüp bana baktı. Konuşmak istiyordu ama o sivri dilini çıkarmasına izin vermeyecektim. Kendine bir tokat daha attı, bir tane daha ve bir tane daha...

Etrafımda süregelen fısıltılar ve şaşkın nidalar daha da arttı. Eğitimcilerinin kendi kendini pataklamasına herkes şok olmuştu. Eh, bundan tek hazzedenin Laura olduğunu bilmek beni gülümsetti.

“Sonsuza kadar bu manzarayı izleyebilirim,” diye mırıldandığını duydum.

Diana’nın kendini tokatlamasına son verip öne doğru adım atmasını sağladım. Birkaç adım daha attı ve sonunda dizlerine kısa bir bakış attığımda... *önümde diz çökmesini sağladım.*

Bana bakarken kendini o kadar sıkıyordu ki hâkimiyetini bıraksam üzerime saldıracağını biliyordum. Bu beni daha da eğlendirdi.

“Bir şey mi söyleyeceksiniz, Eğitimci Withmore?”

Diana, ne kadar dirense de başını geriye doğru eğmek zorunda kaldı ve... *uludu.*

Evet, insan formundayken tıpkı bir kurt gibi ulumuştum.

Etraftaki herkes susmuş, ortamda resmen bir ölüm sessizliği oluşmuştu. Tek bir kişinin güldüğünü duyuyordum, o da Laura’ydı.

“Ne?” dedim şaşkın şaşkın. “Sizi pek anladığınızı sanmıyorum.” Etrafıma bakınıp birkaç çaylağa soru sordum. “Yoksa avcılar bu şekilde de mi anlaşıyor?”

Hepsi ağzı bir karış açık ringe bakarken başlarını iki yana salladılar. Sonra tekrar Diana’ya döndüm. “Tekrar söyler misiniz lütfen?”

Diana zorlukla başını tekrar geriye yatırdı ve tekrar uludu.

Kahkahalarla gülerек elimle karnımı tuttum. “Bu gerçekten inanılmaz. Kurt halinizle de bu kadar güzel uluyor musunuz merak ettim doğrusu.”

Diana’nın put gibi kasılmış suratı hâlâ tavana bakıyordu, fakat gözünün birinden akan yaş yanağında bir yol çizmeye başlamıştı. O an gardımın çatladığını hissettim, yüzümdeki sırtma yavaş yavaş kayboldu.

Dümdüz bir ifadeyle önümde diz çöken kıza baktım.

O bunu hak etti, Annabelle. O bunu sonuna kadar hak etti.

En derinlerde yaşayan iç sesimi duyduğumda tırnaklarım avuçlarıma gömüldü. O sesin haklı olduğunu bilsem de vicdanım başka bir şey söylüyordu.

Belki de bu kadarına gerek yoktu, dedi Anna ve Belle. Onlar Asteria’nın tarafını tutmamaya sözleşmiş gibiydiler.

Yine de Diana’nın çok daha kötüsünü hak ettiğinde karar kıldım ve ruhsuz bir ifadeyle ona baktım. “Neyse,” dedim eğlenceli bir sesle. “Sizinle çalışmak bir zevkti.”

Arkamı döndüğümde herkesi ringe ağzı açık bakarken gördüm. Bakışlarım tepeden hepsinin üzerinde dolaştı. Gücüm herkesi hipnoz etmişti. Hepsinin gözlerinde gördüğüm şey, merak, hayret ve *saf korkuydu*. Sanki biraz sona hepsi önümde diz çökecek ve benden merhamet isteyeceklerdi.

Bu bana büyük bir haz verdi.

Asteria durumdan memnun bir şekilde fısıldadı.

İşte sen busun, dedi gururla. *Sen bu hiyerarşinin en tepesindesin.*

O sırada hissettiğim varlıkla gözlerim hiç sapmadan sahanın girişini buldu.

Jay Sullivan kapı eşiğinde durmuş, tüm heybetiyle orada dikiliyordu. Belki ben ringde durmuş, herkese tepeden bakarken kendimi yüce görüyor olabilirdim. Ama o aşağıda dursa bile onun ihtişamı karşısında hiç kimse- nin şansı yoktu. Gözler bu sefer ona döndüğünde herkesin nutku daha çok tutulmuştu.

Jay, arkamda hâlâ aynı pozisyonda duran Diana'ya baktı. Bakışları aynı ağırlıkla beni bulduğunda ela gözleri derin bir ifadeye sahipti. Sert bakışları beni delip geçerken ben de ona karşılık verdim. Dönüştüğüm şeyi biliyordu, fakat bilmekle şahit olmak aynı şey değildi.

Bugün ona sorduğum soruyu hatırlatmak istercesine gözlerinin içine baktım. Jay hatırlamıştı, zira onun da aynı sorunun cevabını düşündüğünü biliyordum.

Beni gerçekten her halimle kabul edebilecek misin, Jay Sullivan?

BÖLÜM 18: DERİN UYKU

♪ *Tommee Profitt - Tomorrow We Fight* ♪

Eden Kingswell

Eden Kingswell, hızıyla liderin gözüne girmiş ve gücüyle avcılar tarafından saygı gören Hiddenfield başavcısı, şu dünyada en işe yaramaz olduğunu hissettiği yerde duruyordu.

Annesinin baş ucunda...

Sandalyeye oturdu ve dakikalarca gözünü kırpmadan onu izledi. Annesinin eskisi kadar canlı görünmeyen mat sarı saçları yastığa dağılmıştı, kapalı gece mavisi gözleri ve durgun bedeniyle bir ölü gibi yatıyordu.

Eleanor Kingswell, yıllardır derin bir uykudaydı.

Eden, bazen telaşla ona iyice yaklaşır, nefes alıp almadığını kontrol ederdi. Fakat artık alışmıştı ve umutsuzluğa düşmek üzereydi. *Onu gerçekten kurtarabilir miydi?*

Babasının öldüğü ve annesinin bu hale geldiği günü dün gibi hatırlıyordu. Bazen rüyasında o günü tekrar tekrar yaşardı.

Onlara yardım edememişti. Eden, bunu hatırladıkça delirecek gibi oluyordu. Ellerini sarı saçlarına daldırıp sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

O zamanlar o kadar güçlü değildi ve Eden, o günden sonrasını çok güçlü olmaya adanmıştı. Ailesini elinden alan Dorcha'nın canını almadan bu dünyadan gitmeyecekti.

Annabelle ve Diana ile olanlar aklına geldiğinde sarı saçlarını daha çok dağıttı. Diana nereden öğrenmişti bilmiyordu ama annesinin yaşadığından *-buna yaşamak denirse-* haberdar olabilirdi. Yine de bu, aklına pek yatmıyordu çünkü Eden, bu sırrı saklamak için çok çabalamıştı.

Eden, annesinin güvenliğini çok iyi sağlıyordu fakat sağlayamayacağı tek şey sadakatti. Belki de annesinin bakımı için gelen kadın, Diana'nın eline geçmişti. Ya da Diana sadece güçlü bir cadı aradığını öğrenmişti.

Dişlerini sıktı ve olanları daha ayrıntılı düşündü.

"Akıllıca, Kingswell, gerçekten," demişti Diana ince sesiyle. *"Ona o mesajları atanın sen olduğunu biliyorum. Bizi yemekte gördükten sonra kız sana kalacaktı, değil mi?"*

Eden, bu kısma kadar onun neyden bahsettiğini anlamamıştı, fakat sonradan söylediği bir şey dikkatini çekti.

"Kızın sana kalması için akıllıca bir yöntemdi," demişti Diana. *"Başta kızdan hoşlanıyorsun sanmıştım ama... sen sadece güçlü bir cadının peşindesin."*

Annabelle, Diana'nın Eden'a dediklerini duyunca neredeyse Eden'a olan güvenini kaybedecekti. En son istediği şey, Annabelle'in kendisine olan güvenini kaybetmesiydi.

Onu ilk gördüğü anı hatırladığında hafifçe gülümsedi ve omuzlarını gevşetti. Gözlerini kapatarak o günü en ince ayrıntısına kadar tekrar düşündü.

Moss ile birlikte her zamanki ağaca oturmuşlar, konuşuyorlardı. Fakat birden Moss'un yeşil gözleri, birini algılayarak kısıldı. İkisi de bakışlarını yere indirdiler ve gördükleri kıza bir süre baktılar.

Eden, önce onu irkiltmek istemediği için yerinden kıpırdamadı ve yüzünü görmek isteyerek bir süre daha onu inceledi. Kız, dalgalı siyah saçları yüzünü gölgelerken aşağıda yavaş adımlarla yürüse de sonunda durdu ve kapalı gözleriyle yüzünü yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı.

Eden, o an duraksamıştı. İçinde değişik bir hisle bir süre daha kıpırdıyamadı, fakat sonra Moss'un kısık sesle konuşmasıyla kendisine geldi.

"Eden," dedi Moss. "Yoğun bir büyü hissediyorum."

Eden anlamadığını belli edercesine kaşlarını çattı.

Moss, kızın kendisini görmesinden korkarak ürkek bir şekilde onu izlerken tekrar fısıldadı. "Eden... O... güçlü."

Eden, o an anladı. Moss, onun güçlü bir cadı aradığını biliyordu ve Eden'a belki de aradığı cadının o kız olabileceğini söylüyordu.

Eden, kıza baktığında nefesi düzensizleşmişti. Kaşlarını daha çok çattı çünkü anlayamadığı bir kısım vardı.

Kızın büyüünü hissedemiyordu.

"Sence de burada yalnız gezmen tehlikeli değil mi?"

Eden bir anda kendisini tutamamış ve konuşmuştu. Moss da bunu beklemediği için telaşlanarak anında ortadan yok oldu. Aşağıda duran kız da irkilmişti. İkisini de tedirgin etmek istemezdi ama kendisini tutamamıştı.

"Be-Ben..."

Kızın kekelediğini duyunca ister istemez gülümsedi. Sonra onu yakından görmek için can atarak aşağıya atladı ve ona doğru yürümeye başladı. Kendisi yürüdükçe kız geriye gidiyordu.

Sonunda yüz yüze kaldılar. Eden, o an nutkunun tutulduğunu hissetti.

Ormanın karanlık atmosferine uyum sağlayan derin kahverengi gözleri, fırça darbelerine konu olacak elmacık kemikleri ve anın verdiği tedirginlikle kenetlenmiş dolgun dudakları vardı.

Eden, bu yüzü çizmek istiyordu. O an düşündüğü tek şey buydu.

Güçlü bir cadı aradığı için ona yakınlaşmamıştı. Eden, onu ilk gördüğü anda ondan etkilenmişti ve kalbinin çarpıntısını hâlâ çok net hissedebiliyordu.

Yine de o kalp artık çarpmayı bırakmalıydı. Annabelle, Eden'ı asla *onun* gibi sevmeyecekti. Asla ona baktığı gibi bakmayacak ve asla ona dokunduğu gibi dokunmayacaktı.

Annabelle'in kalbi, Jay Sullivan'la doluydu.

Sevgi karşılıklı olmak zorunda değil, demişti annesi Eleanor. Birini gerçekten sevmek, onun mutluluğunu istemektir.

Annabelle'in mutlu olmasını istiyordu, fakat Jay Sullivan'ın bunu gerçekleştirebileceğine inanmıyordu. İşte Eden'in en başından beri bu durumu kabullenememesinin nedeni buydu.

Jay Sullivan ile olan rekabeti Anna kasabaya gelmeden çok önce başlamıştı. İkisi de güçlüydü, ikisi de başavcıydı ve bu durum aralarında ister istemez bir rekabet oluşturmuştu. Ama anlaşılmamalarının en büyük nedeni, farklı karakterlere sahip olmalarıydı.

Eden, daha uzlaşmacı bir tutum sergilerken Jay saldırgandı. Eden güç gösterisinden hoşlanmazdı, Jay ise haki-miyeti sağlamak için güç gösterisi yapmaktan çekinmezdi. Bu tutumları sık sık karşı karşıya gelmelerine neden olurdu. Fakat Annabelle, onları karşı karşıya getiren tüm nedenlerden daha fazlasıydı.

Bugün buradan geri dönüş yolunda başına ne geldiğini tam olarak bilmese de büyük bir sorun olduğu belliydi. Jay, Anna'yı Eden'dan uzak tutabildiği kadar tutuyordu.

Sıkıntılı bir nefes alırken dağılan sarı saçlarını eliyle düzeltti. Annabelle, aynı zamanda güçlü bir cadı olsa da onu asla kullanmayı düşünmemişti ve düşünmeyecekti. Ayrıca Anna, güçlerine tam anlamıyla hâkim değildi ve Eden'in ne yaptığını bilen bir cadıya ihtiyacı vardı.

Gece mavisini gözlerini hafifçe kıсарak planını gözden geçirdi. Telefonun ekranındaki son aramayı incelemeye başladığında da planı hâlâ aklında dolanıyordu. *Barthram Sullivan'dan bir emir gelmişti.*

Eden'in işine yarayacak bir emir...

Ağır bir şekilde ayağa kalktı ve son kez annesine baktı. İşte lidere bu yüzden yakındı. Ondan başka kim en güçlü cadıları elde edebilirdi ki?

Eden, bir zamanlar ondan yardım istemeyi düşünmüştü, fakat sonra bu fikrinden vazgeçmişti. Barthram Sullivan, çıkarı olmadığı bir işe el atmazdı. Zaafını öğrendiği an, boyununa kalıcı tasmayı takması kaçınılmaz olurdu.

Yanındaki masaya koyduğu hançerlerini kılıflarına ve siyah botunun içine yerleştirdi. Bayıltıcı iğneleri de kemerinde bulunan küçük bölmelere koydu. Üzerine deri ceke-tini giydikten sonra derin bir nefes aldı.

Çok dikkatli olması gerekiyordu. Hiç olmadığı kadar çok!

Evden çıkıp Jeep'ine bindiğinde hava çoktan kararmıştı. Liderin malikanesine doğru yola çıktı ve yol boyunca düşündü durdu. Arabasını malikanenin bahçesine park ettiğinde bir süre duraksayarak eve baktı.

Sonunda inip eve doğru yürümeye başladı ve Olivia, ona kapıyı hemen açtı. Eden, eve girdiğinde gergindi. Barthram'ın bunu fark edeceğini bildiği için kendisini ifadesiz tutmaya çalıştı.

"Bay Kingswell, Bay Sullivan sizi odasında bekliyor."

Eden, Olivia'ya bir baş selamı verip Barthram'ın odasına doğru ilerledi ve kapıyı çaldı. İçeriden gelen komutla kapıyı açarak odaya girdi.

Barthram, masada bazı belgeleri inceliyordu. Bugünkü bölge liderleri toplantısından kalan bilgilendirme belgelerini incelediğini biliyordu. Barthram, her bölgeyi titizlikle kontrol ederdi. Eğer bölge liderinin bilgilendirmesinden hoşnut kalmazsa bizzat gidip o bölgeyi incelerdi.

"Kızı mahzene götür," dedi Barthram, Eden'a hiç bakmadan. "Caelus'a."

Caelus, en güçlü cadılar için yapılmış korunaklı ve güçlü büyülerle donatılmış bir mahzendi. Eden, oraya kimi götüreceğini biliyordu.

Barthram'ın yakaladığı Praesidium çaylağını...

Kızı, Praesidium Cadılarının hâlâ varlıklarını sürdürdüğünü, bölge liderlerine ispat etmek için buraya getirmişti. Şimdi ise cadının tekrar mahzene dönme vaktiydi. Eden'in bu işi sessizce ve hızlı halledeceğini bildiğinden görevi ona vermişti.

Barthram hâlâ belgelerle ilgilendiğine göre daha fazla kelime israfı yapmak istemiyordu, bu yüzden Eden da hiçbir şey söylemeden bir baş selamı verdi ve arkasını dönerek odadan çıktı.

Olivia, kapının önünde bekliyordu. Eden, kızın nerede olduğunu söylemesini bekleyerek ona baktı.

"Bu odada," dedi Olivia, eliyle işaret ederek. Aşağı kattaki, merdivenin yanında duran kapıyı gösteriyordu. Eden gözlerini hafifçe kıstı. Merdivenin aşağısında, Lupus kitabının saklı olduğu oda vardı. Barthram, kızın merdivenin aşağısındaki cadıları nefessiz bırakan büyüü hissedebileceğini biliyordu. Kız, o odada nefes alabilirdi, ama yine de kendisini çok huzursuz hissedeceği kesindi.

Eden, istifini bozmadan odaya doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Gözleri bir süre odada dolaştıktan sonra kızı buldu.

Kız, duvara yaslanmış, cadıların gücünü emen Fanicum ipiyle elleri önden bağlanmıştı. Siyah saçları yüzüne dökülmüştü, başı eğik duruyordu. Eden, kızın Barthram'ın istediği gibi huzursuz olmak yerine hiçbir şey hissetmediğini düşündü. Sanki bu hayattan soyutlanmış gibiydi.

İlerleyerek kızın önünde durdu. Bir süre daha onu inceledi, üzerinde etnik bir elbise vardı. Saçları kir içindeydi ve çıplak ayakları da en az o kadar kirliydi.

Derin bir nefes alıp kızı kolundan tutarak ayağa kaldırdı. Kız sendeleyince Eden, onu düz tutabilmek için omuzlarını kavramıştı.

Cadının elinden kayıp düşen bir şey ses çıkarınca Eden oraya baktı ve madalyonu gördü. Henüz çaylak olduğu için Praesidium işaretini dövme yaptırmamıştı, sadece madalyonu takıyordu.

İşaret yıldız şeklindeydi.

Efsaneye göre Ardena, Dione'un lanetini bozarken ona yardım eden cadılar beyaz giyinerek etrafında duruyordu ve hepsi yaptıkları büyü'nün parıltılarıyla bir *yıldızı* andırıyordu.

Kızın gözleri yarı yarıya açıldı ve Eden'a baktı. Eden, hafifçe açılan gözlerine baktığında renginin kahverengi olduğunu gördü. Burnu küçük ve şekilliydi. Teni o kadar beyazdı ki normal rengi mi yoksa ölmek üzere olduğu için mi böyle solgun olduğunu düşündü. Fakat dudakları canlılığını kanıtlamak istercesine kıpkırmızıydı ve ona renk veriyordu.

Eden, daha fazla düşünmemesi gerektiğini bilerek kızı yürütmeye çalıştı ve kız aksayan adımlarla kendisine ayak uydurmaya çalıştı. Birkaç kere yere düşme tehlikesi geçirince Eden, sabrının taşıdığını hissederek durdu ve kolunu bacaklarının altından geçirerek kızı kucağına aldı.

Kız karşı koymadı, Eden'ın omzuna düşen başı ve kapanan gözleriyle bulanık zihnine doğru bir yolculuğa çıktı.

Eden, onu arabasının ön koltuğuna bindirip düşmemesi için emniyet kemerini bağladı. Uyanma ihtimaline karşı yanında durması daha iyiydi. Gücünü emen ipler yüzünden büyü gücü olmasa da kendisini arabadan atma gibi bir eylemde bulunabilirdi.

Yol boyunca gözleri cadıyı sık sık kontrol ediyordu ve aklındaki şeyi yapıp yapmamak konusunda düşünüp durdu. Bu işin sonunda görevinden, hatta canından olabilirdi.

Ama buna değer, diye düşündü. Annesinin gözlerini tekrar açması her şeye değer.

Ve Eden, kararından emin olarak arabasını Caelus'a sürmek yerine başka bir yere, kimsenin onları bulamayacağı bir yere sürdü. Kız ise yol boyunca gözlerini asla açmadı.

BÖLÜM 19: FANİCUM

♪ *Thirty Seconds To Mars – Love Is Madness* ♪

Annabelle Jefferson

Tüm gözler, Jay Sullivan ve benim aramda gidip geliyordu, sadece bizim gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu.

Arkamda hâlâ dizlerinin üzerine çökmüş halde duran Diana'yı zapt eden büyüyü kaldırdım ve derin bir nefes verdiğini duydum. Onun rahatlamasını istemesem de daha fazla işkenceye devam etmeyecektim, bu kadarı yeterliydi.

Jay, gözlerini benden çekip etrafına bir bakış attı. "Herkes dışarı." Ses tonu sakin ve kayıtsızdı.

Bir süre kimseden ses çıkmadı ve kıpırdamadılar. Jay, Kaleb'a baktı ve sakin bir tonla tekrar konuştu. "Herkes..." dedi ve ela gözleri tekrar etrafta dolaştı, "...dışarı."

Kaleb da beni dönüşürken görenler arasındaydı. Bundan Rane ailesine bahsedip bahsetmediğini bilmiyordum fakat şimdilik aileden herhangi bir atak gelmediğine göre bahsetmemesi daha olasıydı.

Diana'nın arkamda doğrulduğunu hissettiğimde istifi mi bozmadım ve olduğum yerde durmaya devam ettim. Kız ringden inerek yürümeye başladı. Jay'in tam önünde durup ona baktığını gördüğümde bu sefer onun emekleyerek burayı terk etmesini sağlamak istedim.

Fakat şu an daha başka bir kapışmanın ortasındaydım. Jay ile süregelen göz kapışmamızın...

Diana dönüp bana baktı ve gözlerimi Jay'den zorlukla çekerek ona karşılık verdim. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne rağmen öfkesi ifadesinden okunuyordu. Bu beni bir nebze olsun eğlendirdi.

Laura'ya kısa bir bakış attığımda gergin suratına rağmen onun da eğlendiğini anladım. Su yeşili gözleri uzaktan bile bunu açıkça belli ediyordu.

Sonunda arkasını dönüp eğitim alanını ilk terk eden o oldu. Kaleb da onun arkasından alandan çıktığında tüm avcılar birbirlerine baktı. Ve Diana da dâhil herkes eşyalarını toplayıp eğitim alanını terk ettiğinde Jay ile baş başa kalmıştık.

Jay, olduğu yerde durmaya devam ettikçe gerginliğim arttı. Daha fazla buna katlanamayacağımı anlayarak ringden inmeye yeltendim.

“Dur orada.”

Söylediği cümleyle beraber adımlarım durdu. Ses tonu sakın olsa da buyurganlığından bir şey kaybetmemişti.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ringe doğru ağır adımlarla geldi ve sonunda o da benimle beraber ringin üzerindeydi.

Ondan uzaklaşmak isteyerek bir adım geriye attım. Biraz önce olanlar hakkında konuşmak falan istemiyordum. Jay'in de konuşmaya pek niyeti yok gibiydi, zira birkaç dakika öylece dikilmeye devam ettik.

“Sessizliğin can sıkıcı,” dedim sonunda. “Ben de konuşmaya pek gönüllü değilim zaten, o yüzden gidiyorum.”

Tam ringden inecekken Jay, beni kolumdan tuttu ve ondan eğitim aldığım zamanlarda öğrettiği bir hareketi yapıp beni yere yapıştırdı. Dizlerimin ne ara kırıldığını, ne ara kendimi sırtüstü yerde bulduğumu anlamamıştım.

Tepemde dikilerek bana baktığında ben de yerden şaşkın bir şekilde ona bakıyordum. “Bu da ne şimdi?” dedim ters ters. “Tekrar eğitimcim olmaya mı karar verdin?”

Jay, ela gözleriyle beni incelerken başını yana yatırdı. "Madem öfkeliisin ve canın birilerine zarar vermek istiyor..." dedi ellerini iki yana açarak. "Buradayım."

Çatık kaşlarla ona bakarken derin bir nefes verdim. "O bunu çoktan hak etmişti."

Ayağa kalkmaya çalıştığımda Jay, beni yakaladı ve resmen havada takla atarak yine kendimi yerde buldum. Sırtım yere çarptığında derin bir soluk verip dirseklerimi yere sertçe bastırdım. "Kes şunu!"

"Yoksa ne olur, Belle?" dedi Jay sakın sesini koruyarak. "Büyüyle mi bana hükmedersin?"

Öfkeyle solurken hırlar gibi bir ses çıkardım. Ayağa kalktığımda Jay tam karşımdaydı. "Sırf porselen bebeği ağlattım diye mi böyle davranıyorsun?"

Bir anda kolumu kıvırdı ve beni döndürerek sırtımı ona yaslamamı sağladı. Kulağıma doğru konuştuğunda tüm bedenim kasılmıştı. "Yaptığım her şey seninle alakalı," dedi. "Başka biriyle değil."

Kıpırdayamamanın verdiği rahatsızlıkla dişlerimi sıktım. "Bırak beni, Jay."

Dediğimi yapmadığında ona dirsek attım, debelendim ama gram etki etmedi. Sonunda gözlerimde yanan alevi hissettim ve tüm bedenim güçle doldu.

Jay'e dirsek attığımda geriye doğru hafif bir sendelemesi oldu ve bu küçük avantajı hemen fırsata çevirdim. Büyüyle daha da gerilemesine sebep olarak elinden kurtuldum. O hamle yapıp bana ilerlediğinde ben de çoktan ona doğru ilerliyordum.

Üzerine atlayıp bacaklarımı boynuna doladım ve sırtını yere yapıştırdım. Jay, güçlü bir hamleyle bacaklarımı açarak boynunu kurtardı ve bir saniye sonra ben, boynumu onun kolları arasında buldum.

Dişlerimi onun koluna geçirip tüm gücümle ısırduğımda tutuşu hafifçe gevşedi. Uzayan tırnaklarım beni şaşkına uğratsa da duraksamadım ve pençelerimi Jay'ın kollarına geçirdim.

Jay, bu sefer beni bıraktı, ama durmayacağını biliyordum. Eğilerek ayak bileğine uzandığı sırada, "Bana başka çare bırakmadın," dedim ve ona büyüyle hükmetmeye karar verdim.

Fakat Jay benden hızlıydı.

Botuna bağladığı ipi saniyeler içinde çözmüştü ve ben daha ne olduğunu anlayamadan bir elimi tutup kendine çekti. Diğerini de yakalayarak bileklerimi birbirine değdirdi ve ipi etraflarına doladı.

Bağlanmanın verdiği şaşkınlıkla kısa bir an duraksamış olsam da sonra dişlerimi sıkarak hırladım ve ona büyüyle hükmetmeye çalıştım.

İşe yaramadı.

Tekrar denedim. Tekrar. Tekrar ve tekrar.

Jay, omuzlarımdan tutarak dizlerimin üzerine çökmemi sağladı ve bana tepeden baktı.

"Boşuna çabalama," dediğinde büyü yapmaya çalışmayı kestim. "Fanicum ipi." Gözleriyle bileklerime bağladığı ipi gösterdi. "Tüm büyü gücünü bastırıyor."

Yüzüne bakarken dişlerimi sıkıyordum. Alnımdan bir ter damlası yanağıma ulaşırken huylanmama neden oluyordu, algılarımla hâlâ çok açıktı. Avcı güçlerimi hissedebiliyordum, fakat büyü yoktu. Sanki şu an tek bir tarafa ait gibiydim.

Biraz önce tüm dünyayı yönetebileceğimi hissederken şimdi çok aciz ve çaresizdim. İpi çekiştirerek çözmeye çalıştım ama olmuyordu, tenimde hafif bir yanma hissediyordum. "Çöz şunu," dedim dişlerimin arasından.

Jay, tek dizinin üzerine çöktü ve yüzlerimizin eşit hizada olmasını sağladı. "Bu durumda olmak oldukça kötü, değil mi, Belle?"

Ona bakarken alnımdan bir ter damlası daha süzüldü. Rahatsızlığım gitgide artıyordu. "Jay, yeter."

Jay, ela gözlerini gözlerime iyice sabitledi. "Büyüyle hükmedilmek de tıpkı böyle hissettiriyor."

Ne yapmaya çalıştığımı anladığımda kaslarımdaki kasma daha da artmıştı. Yaptığımın kötü bir şey olduğunu anlamamı sağlıyordu. Kötülüğün beni cezbetmemesi gerektiğini...

Nabzım gitgide yükseldi. Başımı yere eğip ona bakmayı kestim ve derin nefesler almaya çalıştım. Bu şekilde caresiz hissettiğim bir an olmuştu. Bunu biliyordum çünkü rüyamda görmüştüm. Fakat şimdi... o anı gerçekten yaşıyor gibiydim.

"Jay," dedim nefes nefese. "Jay, çöz şunu."

Bu sefer sesimde öfke yoktu, saf acı vardı. Jay, bunu fark etmiş olacak ki ipi tek hamleyle çözüp bileklerimi serbest bıraktı.

"Şşş," dedi ellerini yanaklarıma koyup. "Sakin ol."

Göğsüne güçsüz birkaç yumruk attım, fakat bu seferki hırçınlığım acıdan geliyordu. Jay, ellerimi tutup beni iyice kendine çekti. Yumruk atmayı kesip sıkı sıkı kapalı gözlerimle alnımı göğsüne dayadım ve soluklandım.

"Bir daha bunu sakın yapma."

Jay, bir eliyle belimi tutarken diğer eli saçımdaydı. Dudakları kulağıma yakın duruyordu. "Beni bir daha bunu yapmak zorunda bırakma."

Bir süre o şekilde kaldık, olanların etkisinden çıkmam zor olmuştu. Sonunda, "Denerim," dediğimde sesim kısık çıktı. Sanki saatlerce avaz avaz bağırmış gibiydim. "Şimdi gitmek istiyorum. İyi... hissetmiyorum."

Nefesim hâlâ düzene girmemişti. Jay'in dudakları kulağıma sürtündüğünde ise bir anda nefes almayı kestim, tüm hücrelerim şaha kalktı. "Şimdi iyi hissetmeni sağlama zamanı."

Başımı hafifçe yan yatırıp dudaklarını boynuma bastırduğunda kısa bir nefes çektim. Jay'in dudakları yavaş yavaş omzuma doğru ilerledi ve üzerimdeki bluzu sıyırdı.

Tenim alev alev yanmaya başlamıştı. "Beni mahvediyorsun," diye fısıldadım. Tüm dünyamı altüst ediyordu.

Jay'in dudakları tekrar omzuma tırmanırken bir eliyle bluzun eteklerinden tuttu ve bu sefer üzerimden tamamen çıkarmak için yukarı sıyırdı. Bluzu yere bıraktığında ela gözlerindeki parıltıyı gördüm. Duyguları en doruk noktasındayken gözlerinin parladığını bildiğim için bu beni daha da yükseltti.

Birinin gelme olasılığı vardı, bu yüzden bir an için geri çekilmek istedim fakat Jay, buna izin vermedi. Ve beni dudaklarımdan öptü.

Gelen olmayacağına emin olduğu için rahat davrandığını anlamıştım. Beni bu şekilde kimsenin görmesine izin vermezdi.

Ellerim saçlarını kavradığında o da üzerime eğilmiş, beni ringe sırtüstü yatırmıştı. Ellerinin pantolonumu sıyırdığını fark ettiğimde sırtım yukarı doğru yaylandı ve ona yardımcı oldum.

"Birileri gelebilir," dedim yine de her ihtimale karşı. Sesim afallamanın verdiği etkiyle titrek çıkmıştı.

Jay, hırlar gibi bir ses çıkardı. "Gelemez."

"Ya gelirse," dedim dudakları sütyenimin üzerinde dolaşırken. Duygularım ışık hızıyla değişiyordu. Jay'in bir eli sırtıma gitti ve yine bir yırtılma sesiyle sütyeni kopardığını anladım. Bu konuda asla uslanmayacaktı.

“Onu öldürürüm, gördükleri de onunla beraber sonsuza kadar yok olur.”

Bu beni neredeyse güldürüyordu. “Kötülüğe kendini teslim etme, Jay.”

Bana vermeye çalıştığı dersi, ona karşı sunduğumda yüzüme baktı ve gözlerindeki sarı ışık daha da parladı. “Ben kötülüğün içinde doğdum,” dedi ve dudakları boynuma dokundu. “Kaçacak yerim yok.”

Sonrasında söylediği gibi beni iyi hissettirdi, doruklara çıkardı ve aşağı bıraktı. Bu sefer ruhum ve bedenim bile isteye tamamen onun hükmü altına girmişti. Fakat yine de aklımda dolanan şu düşünceyi durduramamıştım.

O kötülüğe hapsolmuştu, ben ise kötülüğü hapsetmiştim.

BÖLÜM 20: KAYIP

♪ *Karliene - Become The Beast* ♪

“**F**azla dalma, çıkamayacaksın.”

Gelen sesle irkilince dirseğim koyduğum masadan kaydı. Derin bir nefes vererek gözlerini bana dikmiş Marcus’a bakarken elimi tekrar yanağıma koyarak biraz önceki düşünceli pozisyonu aldım.

Marc, sessizliğim karşısında kaşlarını kaldırdı. Konuşmak istiyordum, her şeyi anlatmak... Ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Olanlara bir anlam vermek çok zordu.

Jay, ringde mutlu sonla biten tartışmamızdan sonra beni Cadı Kazanı Şarap Evi’ne bırakmıştı. Beni bırakıp gitmesinin nedenini hatırlayınca kaşlarımı hafifçe çattım.

Barthram Sullivan’dan bir arama gelmişti...

Yine neler döndüğünü merak ederek yaklaşık yarım saatir bu pozisyonda oturuyordum. Belki de Abby’yle beraber Sullivan malikanesinde yaşamalıydım. Kurdun inine girmek, onun sırlarını çözmem konusunda işe yarabilirdi.

Ben bu düşüncelerin içinde kaybolmuşken Marc karşıma oturdu. Sam, yukarı katta Nadia’nın yazması gereken bir metne yardım ediyordu. Büyükbaba Arnold, yeni şaraplar almak için bir satıcıya gitmişti. Müşteri de olmadığı için aşağı katta sadece Marc ve ben vardık. Beni pürdikkat izlediği için ben de ona baktım.

Hafif dalgalı, açık kumral saçlarının önü yukarı doğru şekilliydi. Üzerinde gözleriyle aynı renk mavi bir tişört ve

siyah bir mont vardı. Yine her şeyiyle mükemmeldi, fakat bir terslik vardı. Genelde canlı bakan mavi gözleri, yorgun görünüyordu.

“Neyin var, Anna?” diye sorduğunda ilgim tamamen ona kaymıştı.

“Asıl senin neyin var?”

Bir an bu soruyu sorunca afalladı. Sırtını dikleştirip bana bakmaya devam ettiğinde, gözlerimi kıstım.

“Marc?”

Elini saçından geçirdi. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da en ufak mimiğinden gerginliğini anlayabiliyordum. “Bende bir şey olduğunu nereden çıkardın?”

İfadem hiç değişmeden ona bakarken, “Marcus?” dedim ciddi bir sesle.

Sonunda nefesini verip dik oturmayı kesti ve sırtını sandalyeye yasladı. “Tamam, gözlerinle alevler saçmayı kes.”

“Bu eylemi gerçeğe dönüştürmeden önce konuşsan iyi olur.”

Sırıttı. “Çok havalısın, Minik Panda. Ama unutma, karşıda bir Dewin duruyor. Bizden çok az varmış falan ya hani.”

Konuşma gereği duymadan ciddi ciddi suratına bakınca ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, anlatıyorum.” Biraz önce sırttan dudakları bu sefer düz bir çizgi halini aldı. “Neden olduğunu bilmiyorum fakat ben...”

Kaşlarım, söyleyeceği şeyin beklentisiyle havaya kalktı. “Evet, sen?”

“Ben... rüyamda yine Bayan Jefferson’ı gördüm.”

Tüm bedenim pusuya yatmış bir yırtıcı gibi gerildi. Nabzım yavaş yavaş hızlanmaya başlarken sakın kalmaya çabaladım.

"Yine çok gerçekçiydi," dedi Marc. "Kapıdan içeri girmek istemedim, fakat o kadar ürkütücü ki yine girmek zorunda kaldım ve geçmiş acımla yüzlememe neden oldu."

Kafam patlamak üzereydi. "Marc," dedim kısık sesle. "Bugün onu gördüm."

Önce anlam veremeyerek bana baktı. Sonra birden sırtı dikleşti ve afalladı. "Bayan Jefferson'ı mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Kasabanın dışından dönüyordum, yolda bir anda karşıma çıktı."

Marcus hayretler içerisindeydi, yüksek sesle bağırdı. "Bunu bana neden daha önce anlatmadın?"

"O kadar çok şey oldu ki fırsat bulamadım," dedim sesini alçaltması için hararetle fısıldayarak. Diana'nın insan formundayken bir kurt gibi ulumasına neden olduğum anları daha sonra da anlatsam olurdu. "İki tane ayakçıyla beraberdi. Onları... öldürmeme neden oldu." Öldürme eyleminin artık benim için çok normal gelmesi, birini öldürme fikrinden daha çok irkilmeme neden oluyordu.

Marcus hâlâ söylediğim şeyin şokunda olsa da o da sesini alçalttı. "Devam et."

"Annem gitmeden önce bana bir şey söyledi," dedim devam ederek. Ağrıdan neredeyse çatlamak üzere olan başımı ovaladım. "Babamı elimizden aldıklarını ve... beni onu alanların yanında bulduğunu."

Masaya bir bomba atsam aynı etkiyi yaratabilirdi. Algılarım o kadar açıktı ki Marcus'un hızla atan nabzını duyuyordum. İyi işitme konusunda daha da ilerliyordum.

Tekrar ona baktığımda Marc, dehşet içinde beni izliyordu. Dudakları aralandı, sonra tekrar kapandı. Tekrar konuşmaya başlayacaktı ki ben devam ettim.

"Onlara fazlasıyla benzediğimi ve onların yanındayken benimle olamayacağını söyledi."

Bir süre konuşmadı. Sonra, "Onlar..." dedi tereddütle ama devam edemedi.

Onun yerine cümleyi ben tamamladım. "Sullivanlar."

Marcus bir süre konuşmadı, ben de onun sessizliğine ortak oldum. Konuşulmadan önce üzerine uzun süre düşünülmesi gereken bir konuydu. Önce kan donduruyordu, sonra o kanın oluk oluk akmasına neden oluyordu.

"Annem... hâlâ hayatta, Marcus. Buna artık eminim."

"Belki onun kılığına girmiş bir cadıdır." Marc hâlâ bu fikre alışamıyordu. "Amacı senin aklını karıştırmak olabilir."

Elimi başıma bastırıp gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum, o kadar gerçekçi ki... Belki de deliriyorum."

"Sakin ol," dedi ellerini bana uzatıp yüzümü kapatan elimi çekerek. Ona bakmak zorunda kaldım. "Sen deliriyorsan ben de deliriyorum demektir. Unuttun mu, ben de onu rüyamda görüyorum. Bunun bir anlamı olmalı, belki de o gerçekten Bayan Jefferson'dır ve bize ulaşmaya çalışma yöntemi budur."

"Dorchalarla beraber Marc," derken sesim kısıktı fakat haykırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Annem nasıl bu kadar kötüleşebilir?"

"Yaşadıklarını bilmiyoruz." Elimi sıkıp bana güç vermeye çalıştı. "Ama öğreneceğiz. Söz veriyorum, Anna. Her şeyi öğreneceğiz ve ben her zaman yanında olacağım."

"Her zaman mı?"

Yorgun mavi gözleriyle gülümsedi. "Her zaman."

"Sullivan görmesin!"

Bağırان bir kız sesini duyunca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Bulunduğumuz andan sıyrılıp sesin geldiği yöne baktık.

Darla, kapıda dikilmiş, muzip bir suratla bize bakıyordu. Üzerinde siyah av kıyafetleri vardı. Dalgalı saçlarını tepeden toplamış, lacivert gözleriyle dikkat çeken yüzünü açığa

çıkarmıştı. Sade bir kızdı fakat Brandon her ne kadar ona lat atıp dursa da oldukça güzeldi.

“Çocuğun önce arabasını, sonra da kızını mı alacaksın?”

Marcus, dalga geçer gibi sesle güldü. “İkisi de benimle daha mutlu.” Sonra hayran bir sesle mırıldandı. “Bugatti, güzel kız! Beni ne kadar da özlemiştir şimdi.”

Jay'e göre o araba bir erkekti.

“Kim o seni özleyen, güzel kız?”

Merdivenlerin oradan gelen Samantha'nın sesiyle Marcus ayağa kalktı. Sam çatık kaşlarıyla aşağı inmiş, bize doğru ilerliyordu.

“Neden en yanlış anlaşılacak zamanlarda beni yakalıyorsun?” dedi Marc isyan eder gibi.

“Çünkü sen ele avuca sığmaz, uslanmaz bir pisliksin!” dedi Sam.

Marc, elini kalbine koydu ve acı çekiyormuş gibi yaptı. “Kalbim artık bu duygusal şiddete dayanmıyor.”

Sam gelip onun omzuna bir tane vurdu. “Fiziksel şiddete ne dersin?”

Marc sırtarak onu kendine çekti. “Fiziksel daha başka şeyler tercihimdir.”

Samantha, eliyle onun omzunu ittirirken yanakları kıpkırmızıydı. “Kes şunu,” dedi ama sesi kızgın olmaktan çok cilveli çıkmıştı. Bu gülümseyerek kaşlarını kaldırmama neden oldu.

Şu lanet yaşantımdaki en güzel şey arkadaşlarımdı.

Ve o... dedi arsız Belle. Jay Sullivan.

Onu da araya katmasan olmaz, diyerek araya girdi mantıklı Anna.

Kesin sesinizi aptallar. Üçüncü ses konuştuğunda her zamanki gibi bedenim gerilmişti.

Ben, kendi kişilik bölünmemle uğraşırken Marc ve Sam, köşede fısıldaşıyorlardı. Darla ise dibime girmişti. Biraz gerileyerek ona baktım. "Ne?" dedim beni izlediğini görünce.

"Nasıl olduğunu görmek için geldim."

Ah... Beni bugün yolda çıplak şekilde bulan ve üzerimi giydiren oydu.

Elimi boynuma götürüp rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "İyiyim," dedim görüntümün aksine rahat bir sesle. "Önüme ayakçılar çıkınca kaza yaptım. Motor maceram kısa sürdü."

"Evet, leşlerini kaldırdık," dedi Darla. "Sanırım..." dedi ve sessizce fısıldadı. "Yine dönüşüm geçirdin."

Annemi ilk gördüğüm ve Marcus'un yaralandığı gece dönüşüm geçirdiğimde birçok kişi beni görmüştü. Darla da onlardan biriydi. Melezin varlığından haberdar olan kişilerden biri.

Acaba melezin işlevinden de haberdar mıydı?

Darla, haberdar olsa bile bana belli etmiyordu, zira şu an olayın daha başka bir kısmındaydı. "Ah, ben olsaydım o piç kurularının kafasını koparırdım. Bir çaylağa saldırmak kolay tabii! Her neyse ağızlarının payını vermişsin gibi görünüyor..." derken dudağını büzdü. Onları nasıl parçaladığımı hatırladım, eh cesetlerini gördüğüne göre Darla da nasıl parçalandıklarını biliyordu.

Omzumu kaldırıp indirirken, "O anın verdiği adrenalinle saldırdım. Ne yaptığım hakkında bir fikrim yok," dedim.

Darla omzuma vurdu. "Boş ver, geçti artık. Bu arada motorunu tamir etmesi için benim tanıdığım birine götürdüm. Eli çabuktur, halletti bile."

"Ne?" dedim afallayarak.

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Motorun dışarıda. Aynı zamanda onu sana getirmeye geldim."

İşte bu çok iyi bir haberdi. "Teşekkürler, Darla," dedim gülümseyerek. "Harikasın."

Darla derin bir nefes verip tavana baktı. "Keşke bunu bazı kaz kafalılar da anlasa." Sonra sesli konuştuğunu fark edip gözlerini tekrar aşağı indirdi ve boğazını temizledi.

Brandon'dan bahsettiğini biliyordum. Darla'nın onunla bu kadar uğraşmasının nedeninin eski bir kin olması yerine, ondan hoşlanması olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Tam onunla bu konuyu konuşacağım sırada, telefonu çaldı ve birkaç adım geri giderek elini cebine attı. Telefonu çıkarıp ekrana baktıktan sonra telefonu açtı.

İşitme duyumu kullanmadım çünkü özel bir konuşma olabilirdi, ama buna anında pişman olmuşum. Darla'nın yüz ifadesi ışık hızıyla değişirken kaşları duyduğu şeyi anlamlandırmak ister gibi çatılmıştı.

"Eğitim sahasına gidiyorum," dedi ve telefonu kapattı. "Gitmem gerek, sonra görüşürüz."

Bir anda kolunu yakaladım. "Bekle," dedim gergin suratına bakarken. "Ne oldu?"

Darla hızla koşmak ister gibi kıpırdanıyordu. "Avcı meseleleri."

Düz bir şekilde suratına baktım. "Ben de bir *avcıyım*."

Lacivert gözleri yüzümü taradı. Benim ne olduğumdan emin değilmiş gibiydi. Diğer masada fısıldaşan Marc ve Sam de yanımıza gelmişlerdi.

"Neler oluyor?" dedi Sam bize bakarak.

Darla, acelesi olduğu için kıpırdanmayı sürdürdü. "Adamları organize etmem gerek," dedi kolunu benden kurtararak. "Liderin baş adamlarından birisi aradı. Bay Sullivan'dan bir emir var."

"Ne emri?" dedim düz bir sesle.

Darla, cevap vermeden gidemeyeceğini anlayınca nefesini verdi. "Başavcımızı bulma emri."

Ne?

Afallamış olduğumu anlayınca daha açık konuştu ve beni şoka sokan o cümleyi söyledi.

“Eden Kingswell, kayıp.”

Söylediği cümle, anlayabilmem için bir süre kafamda dolanmaya devam etti. Marc ve Sam de oldukça şaşkındılar. Darla, daha fazla bekleyemeyeceği için hızla kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Motorunu bir süre ödünç alıyorum,” dedi bana. “Bizim avcılardan birini beni alması için arayacaktım ama zamanım yok.”

Önce tepki veremesem de Darla tam kapıdan çıkmak üzereyken ileri atılıp koşarak ona yetiştim. “Hayır,” dedim ondan öne geçerek. “Seni Marcus bıraksın. Motor bana lazım.”

Darla afallayarak duraksadığında ben çoktan kapıdan çıkmıştım. Marcus’un arkamdan bana seslendiğini duydum, ama durmadan motora doğru ilerledim. “Anna, nereye gittiğini sanıyorsun?” diyerek bu sefer daha yüksek sesle bağırdı. Hepsi arkamdan dışarı çıkmıştı. Sam’in gözleri dehşetle açılmıştı.

“Hey!” diyen Darla, çalıştırdığım motora doğru koşmak üzereydi. O hızlandığı an motorun gazına bastım. Kask takmayla bile uğraşmamıştım.

“Anna!” diyerek son bir kez bağırdı Marc, ama ben çoktan yola çıkmıştım.

Bir süre nereye gideceğimi bilmeden ilerledim. Soğuk hava suratıma çarparken düşündüm ve zihnimi açmaya çalıştım. Barakasında olsa onu çoktan bulmuş olurlardı. Nereye gitmiş olabilirdi? Başına bir şey gelmiş olabilir miydi?

Barthram’ın acil bir şekilde Jay’i çağırmasının nedeni de bu olmalıydı. Jay de şu an Eden’ı arıyor muydu?

Kahretsin! Bu yaptığımı duyunca beni mahvedecekti fakat elimde değildi. Beni değiştiremeyeceğini anlamak zorundaydı.

Eden Kingswell, kayıptı.

Sevdiklerim söz konusuyken hiçbir şey beni durdurmazdı.

Eden'a karşı onun bana beslediği hisleri beslemiyordum fakat bu, hayatımdaki en önemli kişilerden biri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bugün en özel sırrına tanık olmuştum, bu benim için çok değerliydi.

Bir anda aklıma gelen şeyle ellerim motorun kolunu iyice kavradı ve gaza iyice yüklendim. Bugün bu yolda kaza yapmama rağmen, önceden binmeye bile korktuğum motoru hiç düşünmeden hızla sürdüm. Oraya... Kimsenin yerini bilmediği, Eden'ı en son gördüğüm yere...

Annesinin derin uykuda olduğu eve.

Karşımdaki eve bakarken tüm uzuvlarım gergindi. Etrafın sessizliği tetikte olmama neden oluyor, bedenimin daha da kasılmasını sağlıyordu. Annemi gördüğüm yoldan gelmek bile beni burası kadar germemişti.

Temkinli bir şekilde etrafı yokladım. Evde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Annesi derin bir uykuda olsa da en azından Eden'ın içeride olduğuna dair bir yaşam belirtisi yakalarım diye umuyordum.

Ağır adımlarla evin kapısına yaklaştım ve bir süre daha kulak kabarttım. Hiçbir şey yoktu, tamamen boş bir eve gelmiş gibiydim.

Etraf çok karanlık olduğu için telefonumun ışığıyla etrafı aydınlatıyordum. Elim kapalı kapıya gitti ve büyü kullanarak açtım. Bir süre itmesem de sonunda dayanamayıp elimi koyarak kapıyı ittirdim.

Evin içi karanlık ve sessizdi. İçeri birkaç adım atıp önce aşağı katı yokladım. Hiçbir şey yoktu. Ayrıca işin tuhaf yanı, etraf küf ve rutubetliydi. Tavanların köşelerinde örümcek ağları vardı. Sanki yıllardır kimse buraya uğramamış gibiydi.

Bu beni afallattı. Işığı yukarı kata giden merdivene tutup temkinli adımlarımı sürdürerek merdivenlere ilerledim ve yukarı çıkmaya başladım.

Sessiz davranmaya çalışıyordum ama ortam o kadar sessizdi ki bastığım tahtaların gıcırtısı etrafa yayılıyordu. Sonunda üst kata ulaştığımda her an büyü yapabilecek durumda olmak için telefonu tutmadığım elimi öne uzattım.

Annesinin uyuduğu odaya ilerleyip kapıyı ittirdim ve yatakta yatan bir kadını görmeyi bekleyerek içeri girdim.

“Bu da...” dedikten sonra afallamamdan dolayı cümlemin devamı kısık sesle dudaklarımdan döküldü, “...ne?”

Odada hiçbir şey yoktu.

Örümcek ağlarıyla dolu rutubetli, boş bir oda...

Yanlış yere mi geldim diye düşünerek geri geri gittim. Odadan çıkıp koridorda etrafıma bakındım. Bir oda daha vardı. Hızla oraya gidip kapıyı ittirdiğimde orasının da boş olduğunu gördüm. Ev bomboştu.

Bir süre ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım. “Bu da ne şimdi?” derken kısık sesle konuşsam da ev yankılanmıştı.

Olayı anlamaya çalışarak aşağı kata inip son bir kez etrafıma bakındıktan sonra evden çıktım. Arkamı dönüp eve de son bir bakış attım. Sonra derin bir nefes verip motoruma doğru yürüdüm. Belli ki yanlış yere gelmiştim.

İmkânı yok, diye düşünsem de duruma başka bir anlam yükleyemiyordum. Sonra arkamda bir hareketlilik hissedince adımlarım aniden kesildi.

Bedenim anında tehlikeye karşı tetikte olarak dikleşti. Bir avucumu havaya doğru çevirip elimde bir alev yaktım.

Telefonun ışığı artık işlevini yitirmişti, önümü benim alevim aydınlatıyordu. Arkamda yine birinin varlığını hissedince elimde alevle arkama döndüm ve orada her ne varsa yakmaya hazırlandım.

“Annabelle!” dedi ince bir ses. “Benim.”

Gözüm o kadar dönmüştü ki az kalsın çok pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Moss’u yakacaktım!

Şaşkınlıkla elimdeki alevi söndürdüm. Moss, kocaman yeşil gözleriyle beni izliyordu. Üzerinde yapraklar boynundan aşağısını bir girdap gibi sararak elbise oluşturuyor, tuncu saçları neredeyse yere değiyordu.

“Moss?” dedim şaşkınlıkla. “Senin burada ne işin var?”

Gözlerim etrafı taradı. Ev, yeşil yapraklı bir ormanın hemen yanındaydı. Moss, orman olduğu sürece isteği yerde ortaya çıkabiliyordu bu konuda sıkıntı yoktu. Fakat şu an burada olması tuhaftı.

Elimde tekrar bir alev yakacağım korkar gibi bir bakış attı. Elimi havaya kaldırıp, “Alev yok,” dedim ılımlı bir sesle. Ağaçların en büyük düşmanı, alevlerdi. Bir alev ormanı sardığında, ölecek birçok orman nemfi vardı.

Yaptığım şeyden dolayı pişmanlık duyarak dudağımı ısırdım. “Beni ürküttün.”

“Özür dilerim,” dedi mahcup bir sesle. “Saklanmaya o kadar alışmışım ki bazen ortaya nasıl çıkacağımı bilemiyorum.”

“Sorun değil,” dedim geçiştirerek. “Şimdi söyle, burada ne işin var?”

Moss, bana biraz daha yaklaştı. “Burası neresi biliyorsun.”

Bakışlarım bir arkasındaki eve kaydı, sonra tekrar orman nemfine baktım. “Yani bildiğimi sanıyordum ama şimdi... bilmiyorum. Eden, beni bugün buraya getirdi ve ben... o zaman gördüklerimi şimdi göremiyorum. Ev boş.”

Moss, başını iki yana salladı. "Ev boş değil," dedi kısık bir sesle. "Evi ben koruyorum."

Kaşlarımı çatıtm. "Sen mi koruyorsun?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Saklanma konusunda bizden daha iyi bir tür olamaz," dedi gururla. "Bu yüzden Eden, bu *evin* korumasını bana verdi." Evin derken *annesinin* demek ister gibi üzerine bastırmıştı. "Nemf gücüm sayesinde Eden'dan başkası buraya girdiğinde boş bir ev görür."

Ah...

Daha neler görecektim hiçbir fikrim yoktu.

Olayı anlamamanın verdiği rahatlıkla omuzlarımı gevşettim. "Bugün seni buraya getirmeden önce Eden korumayı kısa bir süreliğine kaldırmamı istedi. Bu yüzden bir şeyler görebildin." Sonra bana biraz daha yaklaştı ve kısık sesle konuşurken gözleriyle evi işaret etti. "Şimdi de Eden seni gördü ve benim, yanına gelmemi istedi."

Hemen sırtım dikleşti.

"Eden burada mı?" derken sesim istediğimden yüksek çıkmıştı. Hemen alçalttım. "Evde mi?"

Moss başını aşağı yukarı salladı. "Evde."

Gözlerim boş duran eve kayd. "Onu görmek istiyorum," dedim.

"Eden, iyi olduğunu bilmeni ve gitmeni istediğini söyledi. Burada olduğunu kimseye söylememeni de rica ediyor."

Gözlerimi kıstım. "Onu görmek istiyorum."

Moss, evin kapısına doğru bakt. Sanki orada birine bakıyor ve onu dinliyor gibi kafasını salladı. Sonra bana dönerek konuştu. "Annabelle, Eden seni daha sonra arayacakmış."

Gözlerim arunda boş duran kapı pervazını buldu. "Seni görmek istiyorum!"

Bu sefer kesinlikle bağırmıştım.

Moss, kapiya tekrar bakıp her ne duyduysa derin bir nefes verdi. Elini havaya kaldırıp anlamadığım dilde bir şeyler mırıldandı.

"Body n weladwy."

Yeşil bir ışık evin etrafında dolaştı ve sanki bir perdeymiş gibi gökyüzüne doğru kalkarak yok oldu. Biraz önce boş görünen kapı pervazında duran uzun boylu, sarışın çocuğa baktım.

Eden Kingswell, beni izliyordu.

Bir iki saniye kıpırdamasam da sonunda adımlarım ona doğru ilerlemeye başladı. "İyi misin?" dedim yanına iyice yaklaşarak. Gözlerim yaralı olup olmadığını taramak isteyerek onu yokladı. Hiçbir sıkıntı yokmuş gibi görünüyordu. Surat ifadesi dışında... Her zaman durgun bir ifadesi olsa da şu an daha başkaydı. "Ne oldu?" diyerek sordum.

Eden, sessizce içeri doğru girdi ve benim de girmemi bekleyerek kapıyı tuttu. Ben de içeri geçtiğimde Moss'a son kez bakıp başını eğdi. Moss, anlamış gibi onaylayan bir baş işaretiyle karşılık verdi ve yine bir şeyler mırıldandı. Evin çevresine yeşil bir perdenin indiğini fark ettim.

Evin içindekiler yine görünmez olmuştu. Bu sefer buna ben de dahildim.

Eden, bana doğru döndü.

"Şimdi bizi kimse duyamaz ve göremez."

Her ne kadar bu durum rahatlamama neden olsa da tam anlamıyla gevşeyememiştim. Neler döndüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Anneni görmek için mi buradasın?" dedim konuya girerek. "Dışarıda herkes seni arıyor. Lider seni bulması için avcılara emir vermiş."

Zaten bu durumdan haberdar olmalı ki hiçbir tepki vermedi. Eliyle omzunu ovalayıp yukarı kata baktı.

"Seni bu işe bulaştırmayı istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bulaştım bile, Eden. Bana neler olduğunu anlat."

Bana baktı. Gece mavisini gözleri, bu sefer dalgalı bir okyanus gibiydi. Onun da hayatında çok büyük zorluklar vardı, fakat o bu durumu asla başkalarına yansıtmıyordu.

"Tamam," dedi kabullenerek. "Başım fena halde belaya girecek, bunu bilmeni istiyorum. Bu yüzden, konuyu öğrendikten sonra gideceksin."

"Tamam." *Kesinlikle tamam değil.*

Eden, yalan söylediğimi bilse de üstelemedi, zira beklentiyle suratına bakıyordum ve gitmeye hiç niyetimin olmadığı belliydi.

"Gel benimle," dedi ve yukarı kata çıkmaya başladı. Ben de peşinden ilerleyerek merdivenleri tırmandım.

Yukarı katta, annesinin olduğu odaya gitmek yerine adımları diğer tarafa yöneldi. Ev yine gündüz gördüğüm gibiydi, temiz duruyordu. Biraz önce boş olan kısımlar dolmuştu. Duvarlarda bazı tablolar vardı ve yerde bir halı bulunuyordu. Eden kapı kulpunu kavradı ve bana son bir bakış atıp kapıyı açtı.

Kapıyı ileri iterek içeri girdiğinde ben de onu takip ettim. İçeri adım attığım an, gördüğüm şeyle kalakaldım.

"İşte ortadan kaybolma nedenim," dedi Eden.

Bir süre anlamaya çalışarak iyice odanın köşesine baktım. *Ortadan kaybolma nedeni mi?*

"Bu..." dedim şaşkınlıkla. "Bu kim?"

Odanın köşesindeki duvarın dibine oturmuş, kırdığı dizlerine başını yaslayarak yüzünü saklamış, uzun siyah saçlı bir kız duruyordu.

"Bu..." dedi Eden, bana doğru dönerek. "Bir Praesidium cadısı."

BÖLÜM 21: PRAESIDIUM CADISI

♪ *SVRCINA - Who Are You?* ♪

O danın karşısında durmuş, dakikalardır cadıyı izliyordum. Eden da sessizdi, benim konuşmamı bekliyordu.

Praesidium cadılarını bildiğimi, söylediği anda değişen yüz ifademden anlamış olmalıydı. Zira hafifçe aralanan ağızım ve şaşkın gözlerimle kıza bakakalmıştım.

Marcus'la yaptığımız konuşmayı hatırladım. Bana Praesidium cadılarını anlatmıştı. Zamanında Dorchalarla savaş halinde olan güçlü cadılardı.

Bana onları anlatmasının sebebi ise tam olarak şu an boynumda duruyordu. Elim kolyeme yavaşça gitti. Boston'daki cadı Greta'ya göre sadece bir Praesidium cadısının yapabileceği büyü olan Carceris büyüleriyle güçlerim bu kolyeye hapsedilmişti.

Peki, bu kadar güçlü bir cadı türündense bu kız neden böyle harap haldeydi?

"Onun neyi var?" diye sorabildim sonunda.

Eden, benden gözlerini çekerek kıza baktı. "Barthram, onu yeni türün karargahlarından birinde yakalattı. Fakat karşı taraf oldukça akıllı. Ele geçirilme ihtimaline karşı kızın aklı büyüyle bulandırılmış, bu yüzden Barthram ondan istediği isimleri alamadı."

Duyduklarımı sindirmek için bir iki saniye bekledim. "Bu kız," dedim sakince, "Barthram'ın tutsağı mı?"

Eden bana döndü. "Öyleydi," dedi rahat bir sesle. "Ta ki ben onu kaçırana kadar."

Ne?

Panikle bir kıza bir Eden'a baktım. "Sen liderinin tut-sağını mı kaçırdın?"

Eden, odada bulunan bir sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu. Bana da diğer köşedeki sandalyeye oturmamı işa-ret ettiğinde söylediğini yapmadan ayakta dikildim. Kız, sandalyede oturamayacak kadar kendinden geçmişti. Onun bu hali beni rahatsız etti.

"Evet," dedi Eden eliyle boynunu ovalayarak. "Bu yüz-den gitmeni istiyorum. Başım hiç olmadığı kadar belaya gi-recek. Sullivan'ın sana zarar vermesinden korkarken en bü-yük zararı kendim vermek istemem."

Bahsinin geçmesiyle bedenim kasıldı ama dikkatimi dağıtmamaya çalıştım. Jay, beni bulamayınca çılgına dö-necekti. Ona burada olduğumu da söyleyemezdim. Lanet olsun, bu konuda her zaman büyük bir çıkmazdaydım. Sü-rekli peşimde olması işleri zora sokuyordu.

Neyse ki şu an benimle meşgul değildi, o da Barthram'ın emriyle Eden'ı arıyor olmalıydı. Telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Marcus'dan gelen sayısız aramadan başka arama yoktu. Marcus, sonradan canıma okuyacaktı ama Jay kadar değil. Jay, beni arayana kadar sorun yoktu, o yüzden şim-dilik karşımdaki kıızı incelemeye koyuldum.

"Onu neden kaçırdın?" diye sorduğumda Eden düşün-celi bir şekilde kıızı izliyordu. Söylediği şey bir an için kal-bimi tekletti.

"Annemi uyandırması için."

Ah...

Bu konu gerçekten canımı çok yakıyordu. Şimdi neden bu kadar tehlikeli bir işe kalkıştığını anlıyordum. Ben ol-sam, ben de aynı şeyi yapardım.

"Nemf gücünün belki de büyüyü kaldırabileceğini düşündüm, fakat işe yaramadı. Moss, onu kendine getiremiyor."

Düşünceli bir şekilde kıza yaklaştım. "Ne olacak şimdi? Her yerde seni arıyorlar. Bu işin içinden nasıl çıkacaksın?"

Bir planı olmadan kızı kaçırmış olamazdı. Ya da belki de tıpkı öyle yapacak kadar gözü dönmüştü.

Eden, gözü dönmüş birinin aksine ihtiyatlı bir şekilde bana baktı. "Kızın yardımını alıp onu serbest bırakacağım. Tabii gitmeden önce bana güçlü bir büyüyle saldırması gerekiyor."

"Sana saldırması mı gerekiyor?" dedim afallayarak.

Başını aşağı yukarı hafifçe salladı. "Lidere, Praesidiumlar tarafından beklenmedik bir saldırıya uğradığımı ve kızı elimden kaçırdığımı söyleyeceğim." Sonra baygın olan kıza baktı. "Fakat görünen o ki bu plan çöpe gitti. Sıradaki plan; ölüm."

"Ne?" dedim yüksek sesle. Sonra kızı ürkütmekten korkar gibi sesimi alçalttım fakat kız zaten beni duyuyor gibi değildi. "Saçmalamayı kes, Eden. Kızı hemen gitmesi gereken yere götür. Yolda Dorchaların karşına çıktığını söylersin ya da... Bilemiyorum. Bir şeyler bul!"

Eden, başını iki yana salladı. "Avdan sonra cadıların büyüleri üzerimizde bir süre hissedilir. Tıpkı birinin parfümü üzerine sinmiş gibi düşün. Barthram, üzerimize sinen en ufak büyüyü algılayabilecek kadar uzman. Dorchaların kara büyüünün kırıntısı olmadan, onlarla çatışmış olamam."

Elimle başımı tutarak odada volta atmaya başladım. "O zaman bir Dorcha buluruz," dedim aklıma en yatan fikirle. "Onu avlarsın ve kızı gitmesi gereken yere götürürsün."

"Bir Dorcha'yı bulmak o kadar kolay değil," dedi Eden. "İşlerini yapması için ayakçıları gönderirler. Yine de Moss ormanları tarayacak, eğer bir Dorcha görürse bana haber verecek."

Eden, bir anda ayağa kalktı ve deli gibi dolandığım için beni kollarımdan tutarak durdurdu. "Sakin ol, Annabelle," dedi gece mavisi gözleriyle bana bakarak. "Ben bu işe her sonucu kabullenerek girdim. Bir şansım vardı, onu denemem gerekiyordu. Denedim ve içim rahat."

"Ama benim rahat değil!" dedim sinirden titreyen sesimle. "Sana bir şey olmasına izin veremem."

Eden, dolgun dudaklarını kıvrarak güldü. "Bunu genelde erkekler kızlara söylemiyor muydu?"

Neredeyse olduğumuz durumu unutup gülecektim, fakat gerginliğim buna izin vermedi. Omuz silkip elinden kurtuldum. "Dikkatimi dağıtmaya çalışma," dedim kıza bakarak. Kızın yüzünü göremiyordum, fakat siyah saçları kirden birbirine yapışmıştı.

Bazı anlar olur, ne yapmanız gerektiğini sonradan fark edersiniz. Kızı incelerken tam da o anlardan birini yaşamıştım. Bir anda aklıma gelen şeyle önce kaşlarım çatıldı, sonra dudaklarımı kemirmeye başladım. "Belki de..." dedim düşünceli bir sesle. "Ben... Ben onu kendine getirebilirim."

Ortam zaten sessiz olsa da, bir an sanki daha da sessizleşmişti. Eden'in nefesinin hafifçe düzensizleştiğini hissettim. *Umut...* diye düşündüm. Onun nefesini etkileyen şey umuttu. Onu boşa umutlandırmaktan korksam da başka çaremiz yoktu. Barthram, bu işin sonunda ona ne ceza verirdi düşünmek bile istemiyordum. Eden, *ölüm* diyordu. Ölümün, sevdiklerime uğramaması için her şeyi yapardım.

"Deneyeceğim," dedim kararlı bir sesle. "Ne kaybederiz ki?"

Rahatmışım gibi konuşsam da gerginlikten patlamak üzereydim. Sonuçta bir yanda Eden'in hafifçe yeşeren umudunu yok etmek ve sonu ölüme gidebilecek bir ceza almasına engel olamamak vardı.

Derin bir nefes aldım. Eden arkamda dikildi, onun da gerildiğini hissedebiliyordum. Sanki odadaki hava ağırlaşmıştı, havada uçuşan toz zerrelere yavaşlamıştı.

Kıza iyice odaklandım ve yanına doğru ilerleyip elimle yüzünü kaldırdım. Saçları yüzüne döküldüğü için bir elimle saçını yana çektim ve yüzünü tekrar avuçladım. Kızın gözleri kapalıydı. Bembeyaz teni ve ufak bir burnu vardı. Kırmızı dudakları olmasa, ölü olduğunu düşünebilirdim.

Samantha, büyülerin içgüdülerle yapıldığını fakat sözlerin, büyülerin daha güçlü olmasını sağladığını söylemişti. İçimden *keşke birkaç büyü söz bilseydim* diye geçirdim ama yapacak bir şey yoktu. Bu işi her zamanki gibi tamamen içgüdülerime bırakacaktım.

Parmaklarımı onun şakaklarına dokundurdum ve gözlerimi kapattım. Kızın zihnine süzüldüğümü hayal ettim. Bulanık kısımların temizlendiğini ve daha berrak olduğunu... Birkaç dakika hiçbir şey olmadı.

Hayır, hayır, hayır. Olmak zorundaydı.

Tekrar odaklandım. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Sonunda bir şey oldu...

Daha önce de yaşadığım bir his beni etkisi altına aldı. Kendimi bir girdaptan çekiliyormuş gibi hissettim. Kalbim deli gibi atmaya başladı, çünkü ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Bambaşka bir yerdeydim. Eden'in annesini sakladığı gizli evde, bir odanın içinde, Praesidium cadısının yanında değil, o cadının zihnindeydim!

Bir odanın içindeydi. Rutubetli ve sıvalı duvarlarla çevrili bir odaydı. Elinde bir kitapla öne doğru ilerledi ve bir sedyede yatan erkeğin üzerine doğru diğer elini uzattı.

Şaşkınlıkla yaptığı şeyi izledim. Yaşananları onun gözünden izliyordum.

Kitapta yazan birkaç sözü mırıldanarak elini oğlanın üzerinde gezdirmeye başladı. Söylediği sözlerin anlamını bilmiyordum, fakat Sam'in bahsettiği büyümlü sözlerden olduğu kesindi.

Oğlanda gözle görölür bir değışim yoktu, fakat ten rengi kesinlikle ölülerle yarışuyordu. Yüzünde büyük bir çizik vardı ve elleri yara bere içindeydi.

Kız sözleri söylemeye devam etti. Bir süre hiçbir şey olmayınca ufak bir küfür savurdu.

"Mara!" diye bağırdı birisi.

Kız irkilmişti.

"Seni beceriksiz, neredesin?"

Kız başını kaldırmca odadaki diğer sedyeleri ve üzerlerinde yatanları gördüm. Şaşkın zihnim neler olduğunu kavramaya çalıştı. Bir topuklu ayakkabı sesi duydum. Kız elindeki kitabı sıkı sıkı kapatıp gelen her kimse onu karşılamak için ileri doğru adım attı fakat bir el onu kavradığında ufak bir çığlık atarak olduğu yerde durmak zorunda kaldı.

Arkasını döndüğünde sedyede yatan oğlanın gözlerini açtığını gördüm. Teni her ne kadar soluk olsa da oğlanın alnındaki kesik yok olmuştu.

Kızın şaşkın bir nidayla nefesini çektiğini duydum. "Başardım," dedi kısık bir sesle.

"Mara?" dedi bir kadın tekrar. Ses tam arkasından gelmişti.

"Başardım, efendim," dedi kız. "Büyüyü başardım."

Tam arkasına döneceği ve efendim diye seslendiği kişiyi göreceğim sırada kendimi bir girdaptan çekiliyor gibi hissettim ve...

Gözlerim açıldı!

"Hay lanet!" diyerek geri çekildiğimde tam en önemli yerde beni dışarı savurduğu için kızı sarsmak istedim. En heyecanlı yerde biten dizi sonları gibi bir andı!

Kızın başı duvara yaslandı ve saçları yine yüzüne dö-küldü. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Başaramamıştım.

Ayağa kalktığımda, Eden'in yüzünü görmek istemesem de arkamı zorla döndüm. "Denedim," dedim boğazım düğümlenirken. "Ama... Ben... Başaramadım."

Eden'in gözlerinde beklediğim hayal kırıklığı yoktu. Sadece onun için çabaladığım için minnet vardı. "Sorun değil, Annabelle," dedi elini koluma koyarak. "Bu konuda kendini kötü hissetme, bu benim sorumluluğum."

Kötü hissetmek ne kelime, kendimi direkt bir yerden atmak istiyordum.

Eden, benim rüyalara ve bilinçaltılarına girebildiğimi bilmiyordu, bu yüzden ona biraz önce gördüklerimi nasıl açıklayacağımı düşündüm.

"Eden," dedim ona anlatmaya karar vererek. "Ben..."

Eden'in gözü arkamdaki bir noktaya odaklandı. Beni dinlemeye o an son verdiğini anladım çünkü ilgisi tamamen kaybolmuştu. Bedeni temkinli bir şekilde dikleşince ne olduğunu anladım.

Çok yavaş bir şekilde arkamı dönmeye başladığımda göreceğim şey, beni hem meraklandırıyor hem de tetikte olmamı sağlıyordu. Sonunda arkamı döndüğümde onu gördüm.

Praesidium cadısı, ayağa kalkmış, bize pürdikkat bakıyordu.

Bir süre kimse kıpırdamadı.

Gözleri, ikimizin üzerinde hızlı bir şekilde gidip geliyordu. Nerede olduğunu, bizim kim olduğumuzu çözmeye çalışır gibiydi. Dost mu düşman mı olduğumuzu düşünüyordu. Eden'in üzerindeki kıyafetleri süzdü. Belindeki bıçak kılıfını gördüğü an gözleri hafifçe kısıldı.

Ups.

Düşman olduğumuza karar vermiş olmalıydı.

Kız, ellerini havaya kaldırıp başka dilde birkaç kelime mırıldandığında biz çoktan odanın diğer tarafına uçmuştuk.

Yere sırtüstü yapışınca boğuk bir şekilde nefesimi verdim. Ben doğrulmaya çalışırken kız yanımdan fırlayıp odadan çıkmıştı bile. Bir küfür savurup ayağa kalktım.

Eden, benim gibi enkaz haline gelmemişti, atik bir şekilde ayağa kalktı ve elini beline doğru götürdü. Kemerindeki bir kılıftan çekip çıkardığı bir ip yumağının bir ucunu tutarak ileri doğru fırlattı ve ipi açtı.

Yavaş yavaş hareket ettiği için nefes nefese ona bağırdım. "Kız kaçıyor, Eden. Yakalasana!"

Eden, bana yan bir gülüş attı, sonra yürüyerek odadan çıktı. Ellerimi iki yana açıp hayretle onu izledim. *Bu ne rahatlıktı böyle?*

Hızlı adımlarla odadan çıkıp onu takip ettiğimde Eden, ağır adımlarla aşağı iniyordu. Onu hayretle izlesem de sonunda dayanamadım ve önüne geçerek dışarı koştum.

Tıpkı fren yapınca kayan bir araba gibi zorla kendimi durdurdum. Kız, tam önümdeydi ve olduğu yerde kıpırdanırken bir bize bakıyor, bir etrafına göz gezdiriyordu.

Eden, yine aynı rahathlıkla dışarı çıktığında anlamayan gözlerle ona baktım.

Kız, anlamış olacak ki gözleri daha da kısıldı. Elini büyü yapmak için ileri doğru uzattığında Eden, ipi tutan elini öne uzattı. Gece mavisini gözleri parlarken gülümsediğinde ben bile irkilmişim.

"Bize zarar verirsen sonsuza kadar burada kapalı kalırsın."

Kızın elleri havada asılı kaldı. Kıpırdanıyor, bir çıkış yolu arıyordu ama yoktu. Sanki görünmez bir duvarı aşamamıştı... *Ah, tabii ya! Nemf koruması!*

Abigail de bir kere bunu evden çıkmamam için bana uygulamıştı.

"Ya söylediklerimi yaparsın ya da seni tekrar mahzene götürürüm."

Eden'i duyan cadı bir süre gardını indirmese de sonunda pes eder gibi nefesini verdi. Daha elini indiremeden Eden, o kadar hızlı hareket etmişti ki göz açıp kapayana kadar kızın ellerini bağladı.

"Şimdi..." dedi Eden. "Söylediklerimi yapmaya eve girerek başlayabilirsin."

Eliyle kıza önden gitmesi için bir işaret yaptığında kız, asık suratıyla eve doğru ilerledi. Ben hayretler içinde Eden'a bakıyordum. "Kızdan yardım isteyeceğin düşünülürse güzel bir başlangıç."

Eden, cadının arkasından baktı. "Başka türlü yola gelmezdi," dedi ne yaptığını bilen bir sesle. "Kız, her kim için çalışıyorsa bizden hoşlanmayan kişiler oldukları kesin."

Kaşlarımı çattım. "Kız nerede yakalandı? Barthram onu neden zapt ediyor?"

"Yeni türün karargahlarından birinde yakalandı." Eden dönüp bana baktı. "Barthram, onu yeni türü Dorchaların oluşturmadığını, bu işin ardında başkalarının olduğunu ispatlamak için bölge liderleri topasında sergiledi."

Aman Tanrım.

Kızın zihninde gördüğüm... Sedyedeki insanlar, yeni türlerdi.

Kız büyüyle yeni bir tür yaratıyordu!

"İşin ardındakiler..?" dedim aklıma gelen isimlerle.

"Abraham Sullivan ve oğlu."

Malcolm Alec Sullivan.

Telefonum cebimde titremeye başladığında, olduğum yere çakıldım. *Ah, hayır hayır, hayır...*

Sullivan soyadını anmak lanetliydi.

Telefonu çıkarıp ekrana baktığımda Jay'den gelen aramayı gördüm. *İşim bitmişti.*

"Deliye dönecek," dedi Eden.

Başımı yere çarpmak isteyerek nefesimi verdim. "Ne zaman dönmüyor ki?"

"Haklı," dediğinde şaşkın bir şekilde ona baktım. Eden'in Jay'i haklı bulması ilginç bir durumdu. "Başını belaya sokma konusunda üstün bir yeteneğin var."

"Bela benim," dedim bıkkın bir sesle. "Bu konumda olmayı ben istemedim. Rahat bir hayat yaşamayı ben de istiyorum ama..." dedim cümlemin gerisini fısıldayarak, "... *olduğum şey* buna izin vermiyor."

Eden, anlayışlı bir şekilde bana baktı. Daha fazla bu konuyu deşmek istemediği belliydi, zira ben haklıydım.

Derin bir nefes alıp telefonu açtım.

"İyiyim, hiçbir sorun yok. Seni daha sonra-"

"Hangi siktiğimin cehennemindesin, Belle?"

Ah, bu çocuk...

"Laura, haklı. Biraz kibar olmayı deneyebilirsin."

Jay, telefonun ucundan hırladı. Ağzını tekrar bozacağını anlayınca hemen konuştum. "Gayet iyiyim, Jay. İznin olursa biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Boş yere tüm kasabayı ayağa kaldırma, beni bulamazsın. Seni daha sonra ararım."

Telefonu anında kapattığımda Jay, kükremeye başlamıştı bile ama çok geçti. Derin bir nefes verdiğimde Eden, dikkatle beni izliyordu.

"Sağ bir şekilde yanına gidersem yumuşar," dedim kendimi de inandırmak isteyerek. "İçeri geçelim ve şu kızla bir konuşalım."

Ondan önce içeri geçtiğimde Eden, bir süre olduğu yerde dursa da sonunda o da benimle geldi. Kız, aşağıdaki oturma alanında bulunan koltuklardan birine oturmuş, bize dik dik bakıyordu.

Çıt çıkmadan o bizi süzdü, biz de onu...

"Sana zarar verme niyetinde değiliz," diyerek konuya girdim. "Sadece yardımını istiyoruz, sonra seni serbest bırakacağız."

Kız, koyu görünen gözleriyle bana uzunca baktı. Başını yan yatırıp beni iyice incelediğinde kasıldım. Sonra gözleri ağır bir şekilde kolyeme kaydı.

Elim ister istemez kolyeme gitti. Birkaç adım geri atarak ondan uzaklaşmak istedim.

"Carceris."

Kız, birden ince sesiyle konuştuğunda adımlarım aniden kesildi.

Suratında afallamış bir ifade belirmişti. Gözleri tekrar yüzüme tırmandı, sonra beni daha dikkatli inceledi. "Sen bir Dorcha mıydın?"

"Ne?" dedim anlamayarak.

"Kolyende Carceris büyüğü var."

Greta bunu sadece düşünüyordu, bir Praesidium cadısı ise doğrulamıştı. Tanrım, gerçekten de kolyeme güçlerimi hapsetmişlerdi.

"Yani?" dedim o an söylenebilecek en anlamsız şeyi söyleyerek.

"Bu büyüğü Dorchaların kara büyülerini bazı objelere hapsetmek için kullanırız."

Ortamda derin bir sessizlik oluştu.

"Konumuz bu değil." Zorla yutkunmuştum. Bu konuşmayı Eden'in annesine yardım ettikten sonra da yapabilir-dik. "Konumuz şu ki..."

Eden, sonunda bir tepki göstererek yürümeye başladı.

"Göstersek daha iyi."

Kızı kolundan tuttuğunda kız önce bir geri çekildi fakat Eden, onu kibarca tuttuğu için debelenmeyi kesti. Suratına dik dik bakarak ona ayak uydurdu, yürümeye başladı.

Üst kata çıktıklarında ben de aşağıda durmuş, kızın söylediklerini düşünüyordum.

Bu büyüyü Dorchaların kara büyülerini bazı objelere hapsetmek için kullanırız.

Kara büyü...

Ellerimi kolyeme bastırdım.

'Hissediyorsun değil mi, Annabelle?' dedi derinden gelen o ses. *Bizi hissediyorsun.*

Ben kara büyüyü sahiplenmiyordum, fakat Asteria sahipleniyordu. Asteria, kara büyüden besleniyordu.

Daha fazla orada beklememeye karar verip üst kata çıktım ve Eden'in annesinin yattığı odanın kapısında durdum. Kapı açıktı ve içeride olanları görebiliyordum.

Eden, yatağın başında dikilmişti, annesi sarı saçları yastığa dağılmışken uyuyordu. Kız ise annesinin başında, kadını inceliyordu.

Sonunda başını kaldırıp Eden'a baktı.

O an... Eden'a yardım edemeyeceğini anladım.

Gözlerinde bir art niyet aradım, bilerek yardım etmeyeceğine dair bir işaret... Fakat yoktu. Kız samimi bir şekilde, konuşmaya başladı.

"Ben bir çaylak Praesidiumum." Omuzlarını düşürdü. "Büyü kitabım olmadan bu tarz büyüleri çözmem."

Kahretsın!

Zihninde gördüğüm görüntülerde elinde bu yüzden büyü kitabı vardı demek. Yeni türü oluşturmak için kitaptan destek alıyordu.

"O zaman kitabını buluruz," dedim ileri atılarak.

Kız bana döndü. Yüzünde umutsuz bir ifade vardı. Kendi durumu için mi umutsuzdu, bizim için mi bilmiyordum. Eden'a yardım edemezse onu tekrar teslim etmesinden korkuyor olabilirdi.

"Kitap, liderimizde."

Yüz bin kere kalırsın!

Onun birine *efendim* diye seslendiğini hatırlayınca söylediklerinde doğruluk payı olduğuna inanmaya başlamıştım. O lider her kimse kitabı ondan almam şarttı.

"Liderinizin ismini söyle," dedim yumruklarımı sıkarak.

Kız, başını iki yana salladı. "Söyleyemem."

Boğazımdan bir hırıltı döküldü. "Ne dedin sen?"

Eden, duruma müdahale etmek isteyerek elini omzuma koydu. "Bu kadarı yeterli, Annabelle. Bu işi bırakıyoruz."

"Hayır!" diye direttim. "Bu işe başladıysan bitirmelisin. Yoksa sonucu senin için çok kötü olabilir!" Sonra kıza döndüm. "Bana liderinizin ismini ver."

Kız, bana bakarken gözleri hafifçe büyümeye başladı ve ben ifadesindeki bu değişimin nedenini biliyordum. *Gözlerim alev alev yanmaya başlamıştı.*

"Bana. Liderinin. Adını. Söyle."

Bir süre beni dikkatle izledi. Gerilmekten ya da korkmaktan çok, meraklı ve ilgiliydi.

"Bu gerçek olamaz. Duyduğumda inanmamıştım ama sen... gerçeksın," diye mırıldandığını duydum.

Sonra beni çok şaşırtan bir şey yaptı.

Tek dizini kırdı ve etnik elbisesi yeri süpürürken eğildi. Başını da saygıyla eğdiğini görünce afallamıştım.

"Yüce Ardena'nın kızı, söylediğin her söz benim için bir emirdir."

Başını kaldırıp bana baktığında konuşamadım, çünkü bir sonraki hamlesi bana liderinin adını söylemek oldu.

"Liderimin ismi, Aithra." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. "Fakat başka bir isim daha kullanıyor."

Kaşlarım havaya kalktı ve nefesimi tutarak bekledim. "Nedir o isim?" diye sorduğumda kız kısa bir duraksamadan sonra ismi söyledi.

"Kandiss Clemente."

Bir iki saniye anlamak ister gibi bekledim. *Ne?* İsim kafamda dönüp durdu ve yine aynı sonuca ulaştım. *Ne, ne, ne?*

Dönüp Eden'a baktığımda o da bana baktı ve ikimiz de derin bir sessizliğe gömüldük.

Praesidium cadılarının lideri...

Klasik Edebiyat öğretmenimiz, Bayan Kandiss'ti.

BÖLÜM 22: CROSSFIRE PENÇESİ

♪ 2WEI - Toxic ♪

Kafayı yemek üzereydim.

Etrafımdaki herkes olduğundan farklı birisi çıkıyordu.

Bayan Kandiss'in Klasik Edebiyat dersimize giren, sıradan bir kadın olduğunu sanırken Malcolm Alec'le işi pişirirken görmüştüm, şimdi de Praesidium cadılarının lideri olduğunu öğreniyordum.

Malcolm'ın kadınla sadece güzel olduğu için işi pişirmediği de ortaya çıkmıştı.

Bir Praesidium cadısını kendi taraflarına çekmeleri oldukça akıllıcaydı. Böylece yeni türü oluşturup Barthram'ın otoritesini sarsmışlardı.

Elimi başıma bastırdım ve bir süre düşündüm. *Bayan Kandiss'ten o kitabı nasıl alabilirdim?*

"Bir fikrim var." Bir anda dudaklarımdan dökülen bu kelimeye ben bile şaşırmıştım, zira fikir zihnime düştüğü an kelimeler ağzımdan fırlamıştı.

İkisi de dönüp bana baktı, ama ben, dış kapıya doğru yürümeye çoktan başlamıştım. Eden kolumdan öyle güçlü yakaladı ki bir an gövdesine tosladım. "Nereye gidiyorsun?"

Kendimi geri çekerek ona baktım. "Sen bu evden ayrılamazsın, Eden. Aklımda bir fikir var, bu işi ben halledebilirim."

Eden, başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun. Sullivan'ı arayıp nerede olduğunu..."

“Hayır,” dedim dişlerimin arasından. “Ben ne istiyorsam onu yaparım. Buna ne sen ne de Jay karışabilir.” Kolumu elinden kurtardım. “Sakın peşimden gelmeye çalışma, Eden. Bir saat içinde dönerim.” Ona son bir bakış attım. “Annen için.”

Eden, bir adım atacak oldu ama son cümlele olduğu yerde kaldı.

Ona arkamı dönüp evden hemen çıktım ve boş görünen ormana doğru bağırdım. “Moss, beni hemen buradan çıkar.” Birkaç dakika hareketlilik olmadı. “Moss!”

Etrafın yeşil bir ışıkla parladığını gördüm, ardından ışık yavaş yavaş kaybolmaya başladı ve görünmez duvarın yok olduğunu anladığım an ileri doğru bir adım atarak sınırı geçebildim.

İleride durmuş, beni izleyen Moss’a bakarak, “Teşekkürler,” dedim ve adımlarım seri bir şekilde motoruma yöneldi. Motora binip gaza bastığım sırada Moss, bana sesleniyordu.

“Annabelle, nereye?”

“Güvenliği tekrar sağla,” dedim gaza yüklenerek. “Geri döneceğim.”

Ve hızla yola çıktım. Cebimde sürekli titreyen telefonumu, yani Jay’i yok sayarak... Ve Eden’i...

Bu erkekler beni kabullenmek zorundaydılar.

Bizi kabullenmek zorundalar... dedi içimdeki ses.

Dişlerimi sıktım. Bu sesten nefret etsem de bazen çok haklı olabiliyordu.

Bir süre motorla devam ettikten sonra karşıma çıkan tabeladaki yazı omuzlarımı dikleştirmeme neden oldu.

Crossfire

Tabelada yazan tam olarak buydu.

Zaten kasabanın dışında olduğum için Crossfire’a ulaşmam zor olmadı. Hiddenfield’ın içinde tüm avcılarının

görevde olduğunu biliyordum. Jay'in beni yakalatması an meselesiydi.

Malcolm'ın nerede olabileceğini düşünürken onunla kaldığım zamanlarda yaptığı şeyleri düşündüm. Genelde ormandaki evdeydik, bazen gider ve iki cadı iki avcıdan oluşan grubunu benimle bırakırdı. Onları konuşurlarken dinlediğim zamanlar olmuştu.

Pençe...

Bu ismi çok iyi hatırlıyordum, Crossfireli avcılar genelde orada takılıyordu. *Nerede olduğunu da bilsem çok güzel olacaktı.*

Motorun hızını azaltırken gözlerimle birilerini aradım. Sokaklar hemen hemen boştu.

Hızımı azaltarak ilerlerken iyi ki bu şekilde bir karar almışım diye düşündüm. Zira motorun hızını azaltmasam önüme çıkan bir grup insan yüzünden bir süre gökyüzünde takla atıp yere çakılabilirdim. Neredeyse bugünkü ikinci kazamı yapacaktım.

Neyse ki hızımı azaltmıştım, bu yüzden motoru durdurup onlara nefes nefese baktım. Hepsi çevremde bir çember oluşturmuş, beni ortalarına almışlardı.

Kıyafetlerine baktığımda onların avcı olduklarını anlamam kısa sürdü. *Kasabaya giren yabancılara tespit detektörleri mi vardı bunların?*

"Sen kimsin..." dedi birisi öne doğru çıkarak ve sonraki kelimeyi vurgulayarak söyledi, "...cadı?" Gözleri pürdikkat üzerimdeydi.

Büyümü hissetmişti. Temkinli bir şekilde hepsine kısa bir bakış attım. "Beni başavcınıza götürün ve sorgulamayı ona bırakın."

Beni sorgulayanla yanındaki oğlan birbirlerine baktı ve dalga geçer gibi güldüler. Sonra tekrar bana döndüklerinde ukala ifadeleri yüzlerinde yer edinmişti. "Peki bunu neden

yapalım?" Birkaç adım öne atarak bana doğru yaklaştılar. "Seni biz de sorgulayabiliriz."

"Seni yanan bir muma çevirmeden önce dediğimi yap-san iyi olur."

Çocuk, söylediğim şey üzerine güldü. "Siz cadılar ne bilirsiniz ki?" Ürperir gibi kollarını ovaladı. "Yoksa beni hava ya mı uçuracaksın?"

Çek şunları gözümüziün önünden, dedi içimdeki ses.

Nefesimi hızla verdiğimde yüzüme düşen saç tutamı uçtu. Çocuğa bakıp onun üzerindeki kıyafetlere odaklandım. Birkaç saniye sonra çocuk yanmaya başlamıştı.

"Siktir," dedi yanan siyah tişörtünü çekiştirerek. O kadar alev aldı ki tişörtünü çıkarttığı anda bile bedeni yanmaya devam ediyordu. Diğer arkadaşı da tişörtünü çıkarıp çocuğa vurmaya başladı.

Diğer avcılar biraz gerileyerek çemberi genişlettiler.

Yanan avcı, arkadaşının da sayesinde söndüğünde bana baktı, gözleri hafifçe büyümüş ifadesinde hem öfke hem şaşkınlık vardı. "Kara büyü yapıyorsun demek," dedi hırlar gibi bir sesle. "Dorcha olmana az kalmış, tatlım. Sonradan karşımıza çıkmadan seni şimdi temizlesek iyi olur."

"Beni Malcolm Alec Sullivan'a götürün." Sesimdeki hırıltıyı gözden kaçırmamaları onlar açısından iyi olurdu.

Beyin yoksunu çocuk hâlâ beni ciddiye almamış olacak ki üzerime gelmeye devam etti. O kadar sinirlenmiştim ki onu asfalta eritme arzusuyla doldum, fakat neyse ki bu gerçekleşmedi.

"Geri çekil."

Birisi konuştuğunda çocuk olduğu yerde durmuştu.

Geleni gördüğümde boğazımdan yine bir hırıltı döküldü ama kendimi tuttum.

Grayson, diğerlerine göre daha uzun olan boyuyla beni sorgulayan çocuğun yanına dikilmişti. *Enerji ölçer*

arkadaşım Eily'nin kalbini kırdığı için onu öldürmek istiyordum. Malcolm'ın hakkımızda bir şeyler öğrenmek için kullandığı maşalardan biriydi sadece.

Kendimi zorlukla tutarak ona nefret dolu bakışlar attım ama istifini bozmadı. Çocuğun omzuna elini koydu ve onu geriye itekledi. "Dağılın," dedi komut veren bir sesle.

Hepsi bir bana, bir Grayson'a baktılar. Sonunda komutunu kabul ederek dağıldılar ve bizi baş başa bıraktılar. Bir süre birbirimize dik dik baktık.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Sorduğum soruyla beraber neredeyse irkilecekti. "Ne?"

Başımı hafifçe yana yatırdım ve motordan indim. Ona doğru birkaç adım atıp yaklaştığımda ihtiyatlı bir şekilde beni izliyordu. "Burada kaldığım süre boyunca seni her gördüğümde sanki konuşmak istiyor gibi bana bakıyordun." Gözlerimi gözlerine sabitledim. "Bu, konuşmak için son şansın."

Grayson bir süre ağzını açmasa da sonunda konuşmaya karar verdi. "Sadece..." Eliyle boynunu ovaladı ve bir iki saniye etrafına bakındı. "Sadece... *O nasıl*, diye sormak istiyordum."

Suratına bir tane patlatmamak için kendimi zor tuttum. "Sence?" dedim iğrenir gibi bir sesle. "Onu kullandığını öğrendikten sonra nasıl olmasını bekliyordun?" Suratımı buruşturdum. "Hem de sana bu kadar değer vermişken."

Grayson, elini indirdiğinde yumruğunu sıkıldığını fark ettim. "Bana mı sinirleniyorsun?" dedim eğlenir gibi bir sesle, tek kaşım havaya kalkmıştı. "Yoksa Eily'yi bizden bilgi alman için kullanmanı söyleyen Malcolm'a mı?"

Grayson, parmaklarını gevşetti ve kayıtsız kalmaya çabaladı. "Yapmak zorundaydım." Tekrar konuştuğunda sesi kayıtsızlığını bozarak çaresizliğini ele verdi. "Telefonlarımı açmıyor. Sadece... bir kere olsun konuşmak istiyorum."

“Bunun kararını o verir,” diyerek geri adım attım. “Fakat seninle konuşmak isteyip istemediğini ona sorarım.”

Nefesini hafifçe verdiğini fark ettim ama hemen kendini toparladı. Grayson’ın yaptığından pişmanlık duyduğu belliydi, fakat bu olanları değiştirmiyordu. Eily’ye bu durumdan bahsedecektim, gerisi tamamen onun kararıydı.

“Şimdi sen de benim için bir şey yap,” dediğimde soru sorar gibi suratıma baktı. Ciddi bir ifadeyle suratına baktım ve tane tane konuştum.

“Beni Malcolm Alec Sullivan’a götür.”

Pençe, Ay Işığı’ndan oldukça farklıydı.

Harabe bir yerden ziyade oldukça lüks bir kulüp gibiydi. Localar her köşede vardı ve üst kata çıkan merdiven ahşap değil, mermerdendi. Işıklandırma daha renkli, bar tabureleri de daha kaliteliydi.

Ay Işığı’yla aralarındaki benzerlik avcılarla dolu olmaları ve sadece bira içilmesi olabilirdi.

Belli ki Crossfire avcıları gösteriştten hoşlanıyordu.

Grayson’ın peşinden ilerlerken gözlerimle etrafı taramdım. Dans eden bedenler beni bunaltıyordu. Nefesimi vererek onları ittirmemek için kendimi tuttum ve yanlarından geçmeye çalıştım. Grayson’ın üst kata giden merdivenleri tırmandığını zar zor görmüştüm. Arada bir dönüp ne durumda olduğuma baksa fena olmazdı.

Önüme düşen saçı üfleyerek kenara çektikten sonra ilerlemeye yeltendim fakat önüme bir beden geçmişti. Burnumun neredeyse değmek üzere olduğu gövdeye çarpmadan son anda durdum.

Bu kokuyu biliyordum.

Onunla çok uzun süre kalmasam da kokusuna aşına olacak kadar yakınında bulunmuştum.

Başımı yukarıya hafifçe kaldırdım ve ışıklandırma nedeniyle yüzü bir aydınlatıp bir karanlığa gömülen Malcolm'la karşı karşıya kaldım.

Gri gözleri ışık ona ulaştığında parlıyor, karanlığa gömüldüğünde ise dipsiz bir çukuru andırıyordu.

Bir adım geri atmaya yeltendiğimde elini belime yerleştirip beni durdurdu.

Kahretsin.

Bu kadar yakın olmamız gerekmiyordu.

Sert bir şekilde kendimi geri çekmeye çalıştığımda beni daha çok kendine yaklaştırdı. Dudakları kulağıma yaklaştığında tüm tüylerim diken diken olmuştu.

"Tekrar bana geleceğin anı bekliyordum."

Müziğin ve çevremizdekilerin sesine rağmen onu gayet iyi duyabilmişim.

"Konuşmamız gerek," dedim onun da beni duyacağını bilerek kısık sesle.

Alec, geri çekildi ve bana baktı. Dans eden bedenlerin arasında biz de kamufle olmuştuk ve onlar gibi görünüyorduk. Kamufle olmamız güzeldi, fakat onlar gibi görünmemiz çok kötüydü. Çok çok kötüydü!

Dövmeli kollarıyla beni iyice kısılcına almıştı. "Bana geldiğine göre önemli bir mesele olmalı." Başını hafifçe yana yatırdı, surat ifadesi sakın olsa da gözleri muzur bir şekilde parlıyordu.

"Önemli."

Geri çekilip gitmeye çalıştığımda beni kendine tekrar döndürdü. "Benimle dans et, Belle," dedi kulağıma doğru. "Böylece konuşmak istediğin konu her neyse, seni dinlemeyi kabul edebilirim."

Dişlerimi sıktım. "Bana Belle deme."

Güldü. "Bu konuda bir türlü anlaşmaya varamadık."

Bana Jay'i o kadar anımsattı ki... Bir an çok benziyorlar, başka bir an ise tamamen farklı oluyorlardı.

"Önemli bir konu ve burada biraz daha kalırsam..."

Beni sırtım ona yaslanacak şekilde döndürdü ve ellerini kollarıma koydu. "Romeo'nun haberi mi olur?"

Cümlemin devamını soru sorar gibi getirdiğinde suratına ters ters bakmak istedim fakat sırtım ona dönük kalmaya devam etti. "Evet."

"Buraya çoktan el attı," dedi Malcolm. "Benim iznimle, biraz önce adamları gelip her yeri aradılar." Sonra dans eder gibi hareket ederken beni tekrar kendine döndürdü. "Burada ne olursa, sadece *benim iznimle* olur."

Ne?

Kalbim deli gibi gülmeye başlarken tedirginliğim onu eğlendirdi. "Günlerce Romeo'yu umursamadan burada kalan cesur Juliette'e ne oldu?"

"Kes şu lakapları," dedim. Düşman ailelerin çocukları olan umutsuz aşıklara benzetilmek hoş değildi. "Hemen konuşmalıyız."

Malcolm sonunda beni dinledi ve kollarını üzerimden çekerek yürümeye başladı. O yürüdüğünde herkes dans etmeyi kesip yol veriyordu, böylece ben de kimseye çarpmadan ilerledim.

Dışarı çıktığımızda Jay'in avcıları hâlâ buradaysa diye gözlerim etrafı taradı. "Burada yoklar," dedi Malcolm, önümde yürümeye devam ederek. "Adamlarım onlara kasaba çıkışına kadar eşlik ediyor."

Derin bir nefes verdim.

Malcolm, son model kırmızı bir Porsche'ye bindiğinde bir süre arabaya baktım. Tanrım...

Arabanın yolcu koltuğuna bindiğimde bana doğru dönmüş, beni izliyordu. "Konuş."

Etrafa bakındım. "Burada mı?"

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Crossfire'da kaldığın eve tekrar dönmek mi istersin?"

Gözlerimi devirerek kendimi biraz geri çektim ve sırtımı kapıya iyice yasladım. "Birileri bizi duysun istemiyorum sadece."

"Araba ses geçirmez."

Ona baktım. *Kurnazdı*. Fazlasıyla. Ve de her zaman temkinliydi. Jay gibi kendisini kaybetmiyordu, Eden kadar sakin de değildi. Başavcılar birbirlerinden farklıydı.

"Bayan Kandiss'ten almam gereken bir şey var."

Yüz ifadesi değişmese de konunun bu olmasını beklemiyor olduğu açıktı. Uzunca süre suratıma baktı, sonunda konuştuğunda sesi kayıtsızdı. "Peki Kandiss'ten bir şey alman gerekiyorsa neden ona sormuyorsun?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Onunla olan ilişkine şahit olduğumu biliyorsun." Tek kaşımı kaldırıp suratına baktığımda pişkince gülümsedi.

"Kıskandığın için mi yüz ifaden bu halde?"

Ne?

Muhtemelen iğrendiğim içindi.

"Seni kıskanmam için zerre sebebim yok," dedim, fakat Malcolm pek bozulmuşa benzemiyordu. "Kandiss'in ne olduğunu biliyorum," diyerek konuya giriş yaptım.

Tek kaşı havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Praesidium cadısı," dedikten sonra bilmiş bir şekilde gülümsedim. "Yeni türü oluşturmak için onu kullanıyorsunuz."

Malcolm Alec, yaptıklarını bilmemden tedirgin olmamıştı, aksine güldü. "Seni ilgilendirmeyen her şeyden haberdarsın, ilgilendiren şeyler hakkında ise hiçbir fikrin yok."

Gülümsemem ışık hızıyla kayboldu. *Piç kurusu*.

Bana doğru yaklaştığında sırtım kapıya tamamen yapışmıştı, hatta neredeyse kapıyı açıp kendimi dışarı atacaktım.

Malcolm, gözlerini benden çekmeden torpido gözünü açtı ve içinden bir şey çıkardı.

Tekrar geri çekildiğinde rahat bir nefes verdim. Elinde gösterdiği bir telefonda.

“Hâlbuki seni birçok konuda bilgilendiriyordum.”

Kaşlarım uzun süre çatık kaldı, zira söylediği şeye bir anlam yüklemem bayağı sürmüştü.

“Bir dakika...” dedim düşünceli bir sesle. Sonra gözlerim gri gözlerine ulaştı. *Siktir.* “Bana o mesajları atan... sen miydin?”

Jay ve Diana’yı aile yemeğinden çıkarken yakalamamı sağlayan ve Jay’le ilgili daha birçok konuda işkillenmeme sebep olan mesajları atan Malcolm mıydı?

“Görüyorum ki gözlerin hâlâ açılmamış.” dedi Malcolm, sesine sahte bir hayal kırıklığı ekleyerek.

Diana’nın canını, bana mesaj attığını düşünerek yakmıştım. Fakat şimdi hata yaptığımı anlıyordum.

Yine de o bunu hak etmişti, dedi iç sesim. *Bunu çok uzun zamandır istiyorduk. Mesaj bir bahaneydi.*

“Bir daha böyle oyunlara kalkışma.”

Malcolm, başını yana yatırdı. “O zaman tanışmıyorduk, bana güvenmezdin.”

“Sana şimdi de güvenmiyorum.”

Oturduğum yeri işaret etti ve gülümsedi. “O zaman neden buradasın?”

“Sana güvendiğim için değil. Bana sunduğun teklifi kabul etmemi istiyorsan istediklerimi yapacağına inandığım için buradayım.”

Burada kaldığımda beni almaya gelen Jay’in karşısında Malcolm’ın kulağıma fısıldadığı kelimeyi hatırladım. *Düşün,* demişti. Teklifi kabul edip etmemeyi düşünmemi istiyordu.

Açıkçası düşünmemiştim, fakat şimdi bu işi halledebilmek için elimdeki en iyi koz buydu.

Tek kaşını kaldırdı. "Yaptığım teklif senin de işine yarayacak, bunu biliyorsun."

"Fakat sizin daha çok işinize yarayacak," diyerek karşılık verdim.

Malcolm, bir süre düşündükten sonra konuştuğunda derin bir nefes vermek istedim, zira planım tahmin ettiğim gibi işliyordu. "Kandiss'ten alman gereken şey nedir?"

Bu sefer gülümseme sırası bendeydi.

"Tek istediğim, bir büyü kitabı."

BÖLÜM 23: CARCERİS

♪ *Boy Epic - The War Outside* ♪

İsteğim ne kadar önemli de olsa Malcolm'ın bunu halletme süreci oldukça kısıydı. Sanki ondan bir oyuncak istemişim gibi büyü kitabını kolaylıkla almış, şu an bana uzatıyordu. Elindeki kitaba uzunca bir süre baktım.

Bu kitap, varlıklarını sürdürmedikleri düşünülen güçlü bir cadı topluluğuna aitti ve bu çocuk bunu nasıl bu kadar rahatça alabilmişti?

"Bayan Kandiss'le olan ilişkin, düşündüğümünden daha iyi sanırım."

O gittiğinde sadece yarım saat onu beklemiştim. Kırmızı bir Porsche'nin içinde oturmuş, etrafımı tarıyordum. Bazen Hiddenfield avcılarından birini gördüğümü sanıp aşağı doğru kayarak saklandığım oluyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve Jay'in telefon aramalarının sayısına bakmayı bırakmıştım.

Döneceğim, diye mırıldandım dudağımı dişlerken. Döneceğim, Jay. Bana sadece biraz daha zaman ver.

Malcolm tekrar sürücü koltuğuna oturmuş, kitabı almamı beklerken uzattığı dövmeli kolu havada asılı kalmıştı.

"Şu an uzattığında şey; varlıklarını sürdürmedikleri düşünülen güçlü bir cadı topluluğuna ait, farkındasın, değil mi?"

Malcolm, tek kaşını havaya kaldırdı. "Ben farkındayım, peki ya sen?"

Yavaşça yutkundum. Ondan aldığım şey çok kıymetliydi ve Malcolm, bunun karşılığını benden fazlasıyla almak isteyebilirdi.

“Bana güvenmek konusunda bir kere daha düşünebilirsin.”

Söylediği cümleden sonra gözlerimi kitaptan kaldırıp ona baktım. Gri gözbebekleri fazlasıyla büyümüştü.

Bazen bana öyle bir bakıyordu ki benden ne istediğini anlamıyordum. *Güç için kullanmak mı istiyordu, yoksa beni mi istiyordu?*

Kitabı almak için hamle yaptığımda kolunu bir anda geri çekti. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Vermeyecekse neden getirmişti ki?

“Kandiss kitabı verdi, fakat yarın akşama kadar vaktin var.”

Kaşlarım havaya kalktı.

“Böyle bir kitabı sana temelli vermemi beklemiyordun herhalde, değil mi?”

Somurtmamak için kendimi zor tuttum. “Buraya tekrar gelemem.”

Malcolm, her zamanki gibi planlı olduğunu belli edersine dudaklarını kıvrıdı. “Buraya gelmene gerek yok, ben seni bulurum.”

Harika. Onun Hiddenfield’a gelmesi benim buraya gelmem kadar kötü bir şeydi, ama kitabı alabilmek için başka çarem yoktu, bu yüzden sesimi çıkarmadım. Elimi uzatıp kitabı vermesini beklediğimde bana son bir bakış attı ve kitabı elime bıraktı.

Avcıların kitabı Lupus kadar büyük değildi, daha küçük bir kitaptı. Dışı en az onun kadar eski olsa da üzerinde bulunan yıldız motifleri bu kitabı daha nahif gösteriyordu.

Elimi Praesidium yazısının üzerinde dolaştırdım. İçim garip bir hisle dolmuştu, ne olduğuna anlam veremiyordum. Tek bildiğim kalbim fena halde sıkışmaya başlamıştı.

Elimi uzatıp ilk geldiğinde kitabı çıkardığı bez çantayı vermesini işaret ettim. Malcolm, çantayı verdiğinde kitabı titreyen elimle çantaya hızlıca yerleştirdim ve çantanın sapını boynuma astım.

“Yarın kitap sende,” dedim Malcolm’a ve beni izleyen gri gözlerini yok sayıp arabanın kapısını hızlıca açarak indim ve motoruma doğru ilerlemeye başladım.

Yola çıktığımda aklım hâlâ kitaptaydı. İçindeki büyüler onları yapmam için beni çağırıyor gibiydi, fakat bir yanım kitabı atıp ondan hemen kurtulmak istiyordu.

Eden’in saklandığı eve ne zaman geldim, Moss bariyeri ne zaman kaldırdı da ben içeri girdim bilmiyordum. Sanki motor sürmemiş, koşarak gelmiş gibiydim.

Eden, endişeli gözlerle bana bakıyordu. “Annabelle,” dedi kollarımdan tutarak beni kendine bakmaya zorlarken. “Bir şey mi oldu?” Gece mavisi gözleriyle beni taradı. “Yaralandın mı?”

Bir tepki vermediğimi fark edince hemen silkelendim. “Hayır hayır,” dedim onu sakinleştirmek ister gibi ılımlı bir sesle. “Sadece... motoru biraz hızlı kullandım sanırım.”

“Neredeydin?” derken yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. “Beni ne kadar endişelendirdiğin hakkında bir fikrin var mı?”

Geri çekilip boynumdaki çantayı çözdüm ve ona uzattım. “Kitabı aldım.”

Eden hâlâ ciddiyetini korusa da şaşkın ifadesini saklayamamıştı. “Sen... Nasıl?”

“Konuşmayı bırak, Eden. Cadı nerede? Hemen şu işi halledelim.” Yukarı kata çıktım ve gözlerim önce kızın kaldığı odayı taradı. Sonra onun Eden’in annesinin odasında olduğunu anlayınca oraya girdim.

Çadı, Bayan Kingswell’in başında durmuş, onu izliyordu.

Benim girdiğimi fark edince dönüp bana baktı. Elimdeki bez çantayı ona uzattığımda bir süre ne yaptığımı algılamaya çalıştı.

“Kitabı aldım,” dedim. “Hemen şu büyüüyü kaldır.”

Kız, suratıma alık alık baktı. “Nasıl aldın?” Şaşkınlığı büyüktü. “Aithra, onu öylece vermez.”

“Sen orasını bırak şimdi,” derken yanına gidip ona çantadan çıkardığım kitabı uzattım. “Hemen başla.”

Kız birkaç saniye daha afallamayla zaman geçirse de sonunda dediğimi yaptı ve kitabı aldı. “Bir süre yalnız kalmam gerekiyor,” dediğinde şüpheli gözlerle ona baktım. Yüzündeki kirlerden hatlarını tam seçemiyordum fakat hemen hemen benimle yaşıt görünüyordu.

“Sen buradayken...” derken gözlerini kaçırmıştı. “Odaklanmam biraz zor.”

Benden çekiniyordu.

Bana hitap ediş şeklini ve önümde saygıyla eğilişini hatırladım. Yüce Ardena’nın kızı demişti...

Ben, Hilda Jefferson’ın kızıydım!

“İsmin Mara, öyle değil mi?”

Kızın gözleri şaşkınlıkla kocaman olmuştu. “Nereden biliyorsun?”

Zihninden.

“Orasını boş ver,” dedim elimle koluna dokunarak. Kız irkilince benden daha çok çekinmesine sebep olduğumu anladım. “Dinle, Mara. Tek istediğim Eden’in annesini düzeltmen. Lütfen, bu işe iyice odaklan, tamam mı?”

Kız, başını aşağı yukarı salladı.

“Seni aşağıda bekliyor olacağız,” derken son kez Eden’in annesine baktım ve kızı odada yalnız bıraktım. Eden aşağıda durmuş, benim tekrar inmemi bekliyordu.

Sonraki dakikalarda o beni ne kadar sorgulamaya çalışsa da asla konuşmamıştım. Neler olduğunu ona anlatmaya ne halim vardı ne de kelimelerim...

Şeytanla anlaşma yapmıştım. İşin özeti buydu.

Ne kadar zaman bekledik bilmiyordum fakat cadı, aşağıya indiğinde kendimi uykudan uyanırken buldum. Eden baş ucumdaydı, üzerimi bir battaniyeyle örtmüştü.

Saatin kaç olduğuna bakmak için telefonumu çıkardım. Sabaha karşıydı. Bu da Jay'in sabaha kadar beni aradığı anlamına geliyordu. *Siktir.*

Ayağa kalktım ve cadıya meraklı gözlerle baktım. Eden'in hızlanan kalp atışlarını neredeyse duyuyordum. Benim kalbim de en az onunki kadar hızlanmıştı.

Cadının gözleri ikimiz arasında gidip geldi. Suratındaki ifadeyi çözemediğim için gerilmiştim, ellerim terlemeye başlamıştı.

"Ne oldu?" dedim Eden'in konuşmayacağını anlayınca. "Bize bir şey söyle!"

Kız, dudaklarını birbirine bastırdı. Suratında mahcup bir ifade belirmişti, bu da kalbimin gümlemesine sebep oldu.

Siktirsiktirsiktir.

"Maalesef bu benim başarabileceğim bir şey değil."

Tırnaklarım avucuma öyle bir batmıştı ki avucumun kanamaması mucizeydi. Eden'in düşen omuzlarını gördüğümde cadıyı neredeyse yok edecektim.

"Kitaba ihtiyacın olduğunu söyledin, işte kitap," dedim sakın kalmaya çabalayarak. "Anlıyorum sen bir çaylaksın ama... denemeye devam et." Başımı aşağı yukarı salladım. "Sadece biraz daha zaman gerekiyor olabilir. Hadi, git ve tekrar dene."

Kız başını iki yana salladı. "Bunun benim çaylak olmamla ilgisi yok." Onun da elleri terlemiş olacak ki avuçlarını etnik elbisesinin üzerine sildi. "Bu büyüü Aithra bile bozamaz."

Ne?

"Annesine yapılan büyü çok güçlü," dedi Mara ve Eden'la beni derin bir kedere büründürecek o cümleyi ekledi.

"Şöyle tarif edebilirim; bu kara büyüü her kim yaptıysa iblis Dione kadar güçlü olmalı."

Laura Sullivan

Laura, manikürlü tırnaklarını yanağına vururken derin düşüncelere dalmış gibi duruyordu. Su yeşili gözleriyle boş olan ringi izlemeye devam etti.

Annabelle'in Diana'yı ringde bir güzel pataklamasından ölesiye zevk almıştı, fakat Annabelle'in kendisini kaybetmesinden hiç hoşnut değildi. Jay'in neyden korktuğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Annabelle kinlendiğinde durdurulamaz oluyordu, bugün buna fazlasıyla şahit olmuştu.

"Yeter artık, Sarışın. Daha ne kadar o ringi izlemeyi düşünüyorsun?"

Laura, yanına gelmiş olan yakışıklı eğitmenine baktı. Kaleb Rane, kolsuz beyaz tişörtü ve eşofman altıyla enfes görünüyordu. Özellikle depresyona çok iyi gelen Nutella gözleriyle Laura'yı süzerken daha da enfes görünüyordu.

Fakat Laura odaklanmakta güçlük çekti. Aklı o kadar doluydu ki ilgisini Kaleb'a tam anlamıyla veremiyordu. Yine de hemen silkelendi ve kısa sarı saçını geriye savurdu. Daha doğrusu savurmaya çalıştı. *Saçını kesmesine neden olduğu için Jay'i hiç affetmeyecekti.*

"Biblo suratın, esmer cadı tarafından pataklandığı sahneleri tekrar tekrar aklımda canlandırmak bana zevk veriyor."

Parmağıyla Kaleb'ı gösterdi. "Bir de sen bana zevk veriyorsun, *başavcı*."

Kaleb suratını buruşturur gibi oldu. "Bu unvandan pek hoşlanmıyorum," dedikten sonra yüzünde cezbedici bir ifadeyle Laura'ya yaklaştı. "Barmen ya da eğitmen çok daha iyi."

Lau, kurnazca gülümsedi. Kaleb'in bu unvanı sevmemesi hoşuna gitmişti, hayatında yeterince *lider* vardı, Kaleb'in da onlardan biri olmasını istemiyordu. *Yakışıklı barmen ve eğitmen* onun için yeterliydi.

Kaleb, onun yanına oturup kollarını beline sardı. Sabaha karşı olduğu için eğitim sahasında henüz kimse yoktu. Avcılarının bir kısmı tüm gece Eden'ı aramıştı, diğer kısmı ise Annabelle'i.

Jay, elbette Annabelle'i arayan kısımdaydı. Lau ve Kaleb da öyle... Sonunda Laura, eğitim sahasına gizlenmiş, olanları düşünmek için kendine biraz zaman ayırmak istemişti. Kaleb elbette onu yalnız bırakmıyordu.

Lau, dolgun dudaklarını uzatıp Kaleb'ı öpmeye tam hazırlanıyorken arka cebindeki telefonu titreyince yerinden sıçradı. "Hay lanet!" Hırlayarak elini cebine götürdü ve telefonu çıkardı, fakat ekranda gördüğü isimle tüm ilgisi tamamen telefona kaymıştı.

"Kim?" dedi Kaleb, Lau'nun yüz ifadesini görünce.

Lau, şaşkın bir şekilde telefona baktı. Cevap veremeden temkinli bir şekilde telefonu açıp kulağına götürdüğünde karşı tarafın sesini duydu. "*Laura?*"

"Annabelle?"

Arayan tüm gece kayıp olan Annabelle Jefferson'dan başkası değildi!

"*Bana bilgi ver,*" dedi Annabelle, sesinden huzursuzluğu belli oluyordu. "*Jay ne durumda?*"

Lau gözlerini devirdi. "Sence? Tüm kasabayı ateşe vermesine az kaldı."

Annabelle bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi daha da huzursuzdu. "*Liderin evine gidiyorum.*"

Laura anlamayarak kaşlarını kaldırdı. "Ne? Babamın evine neden gidiyorsun?"

"*Jay orada bana tepki veremeyecektir. Sonrasında onu yumuşatmamı daha kolay olur.*"

Laura bu fikri mantıklı buldu, Jay'i en az kendi kadar iyi tanıyan birinin olması oldukça güzeldi. "Ben de geliyorum. Söz konusu Jay'se ikiye karşı bir daha adil."

Annabelle'in derin bir nefes verdiğini işitti. Laura, onun nereye kaybolduğunu bilmiyordu fakat sağ olmasına sevinmişti. "*Teşekkürler, Lau.*"

Lau, telefonu kapatır kapatmaz Kaleb'a döndü. "Seninle kalmak ve o enfes kol kaslarına dokunmak..." Hafifçe öksürdü. "...yani kollarının arasında kalarak zaman geçirmek isterdim fakat aile dramımız bitmiyor."

Kaleb, durumu anladığını belli edercesine başını eğdi ve Lau'nun dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı. "Git ve günü kurtar, Sarışın."

Lau, gözlerini devirdi. Keşke günü bir başkası kurtarsa da kendisi bu enfes yakışıklının kolları arasında kalsaydı.

Eğitim alanından çıkmaya tam başladığında Jimmy ve Karl'ın geldiğini gördü. "Ne oldu?" dedi şaşkın bir şekilde. Bu ikisi Eden'ı arayan ekipteydi ve Lau, eğitim alanına bu kadar erken gelmelerini beklemiyordu.

"Eden bulundu," dedi Karl. Sarı saçları dağılmıştı ve gözleri oldukça yorgun bakıyordu. Jimmy'nin de dağılan kumral saçlarıyla ondan pek farkı yoktu.

"Neredeymiş?" diye sordu Lau. O sırada aklından Annabelle ve Eden'in isimleri yan yana geçiyordu. İkisinin de

aynı anda ortadan kaybolması ve aynı anda ortaya çıkmaları... Siktir. Bunlar ne işler çeviriyorlardı?

"Praesidium cadıları tarafından saldırıya uğramış," dedi Karl.

Laura'nın su yeşili gözleri şoktan kocaman olmuştu. "Ne?" diye sorarken sesi oldukça yüksek çıkmıştı. "Ne cadıları dedin sen?"

Jimmy saçlarını kaşıdı. Asırlar önce yok oldukları düşünülen cadıların varlıklarını hâlâ sürdürüyor olması pek umurunda değil gibiydi. "Praesidium cadıları hâlâ varmış işte, dişi Sullivan, neyi anlamadın?"

Praesidium cadıları mı?

Neden Eden'a saldırmışlardı ve Annabelle'in bu durumla ne ilgisi vardı?

Laura, şok içinde karşısındaki iki ahmağa bakarken daha nelerin hâlâ var olduklarını düşündü. *Efsanelerde öğrendiği diğer türler de gerçekte var mıydı?*

"Çekilin şuradan," dedi, Jimmy ve Karl'ı kenara iterek ortalarından geçerken.

Siyah İnci'sine binip babasının malikanesine ulaşması kısa sürmüştü. Jay'den önce gelmesi gerekiyordu, yoksa burada tüm olanları kaçırırdı. Jay, Annabelle ve Barthram Sullivan'ın bir arada olması pek iç açıcı değildi.

Lau, bahçede Bugatti'yi göremeyince derin bir nefes verdi, Jay hâlâ gelmemişti. Arabadan hemen inip merdivenleri tırmandı ve Olivia'nın kapıyı açmasını bekledi.

"Bayan Sullivan, hoş geldiniz."

Laura, içeri öyle acele girdi ki neredeyse kızı devirecekti. "Annabelle geldi mi?" diye sordu etrafı tarayarak.

"Evet, Bayan Jefferson, Bayan Grace ile beraber içerideler."

Lau, hızlı adımlarla büyük salona geçti ve Annabelle ile Abigail'i koltukta karşılıklı otururlarken gördü. Babası odada değildi ve Lau, özel bir konuşmanın ortasına dalmış

olabileceğini düşündü. Pişman olarak geri adım attı fakat Abigail gülümseyerek ayağa kalkmıştı.

“Laura, hoş geldin,” dedi Laura’yı yakalayıp yanaklarından öperek. Lau, gördüğü sevgi karşısında afalladı. Bu kadının hem babasıyla olmasını istemiyordu hem de bu evde olmasından hoşlanıyordu. En azından babasına yaptığı ziyaretler artık daha az can sıkıcıydı.

Annabelle koltukta oturmuş, bir eliyle kolyesiyle oynarken diğer eliyle yanı başında oturan Timbaland- yok *Timothy’yi* seviyordu. Babasının eve bir köpek kabul etmesi Lau’yu neredeyse güldürecekti.

Annabelle düşünceli görünüyordu. Laura, o an gerçekten önemli bir konuşmanın ortasına daldığı anladı fakat artık çok geçti. Abigail ise Laura’nın gelmesine sevinmiş görünüyordu.

“Ah, Jay! Sen de mi gelmiştin?” Abby’nin dediğini duyunca Laura kasıldı. Jay, tam arkasında duruyordu ve bu oldukça ürkütücüydü. “Gelsene içeri,” diye ekledi Abby.

Annabelle ve Laura göz göze geldiler.

Annabelle oturduğu koltuğa iyice sinmişti. Jay’in adım sesleri yaklaştıkça Laura, dönüp arkasına baktı ve Jay’i gördü.

Ups.

Sakin görünen bir Jay Sullivan...

Tamam, Laura onun kendisini tutacağını biliyordu fakat bu kadar da değildi. Görmeyi beklediği şey kesinlikle bu değildi. *Ölümcül bakışlar neredeydi?*

“Sizler için yemek hazırlatmamı ister misiniz?” diye soran Abigail, burada yaşamaya çabuk alışmışa benziyordu.

Laura, başını iki yana salladı. “Ben pek aç hissetmiyorum.”

“Ben de öyle.”

Jay konuşunca Laura tekrar ona baktı. Jay'ın gözleri, Annabelle'in üzerindeydi ama sakın ifadesi değişmemişti. Abisi sonunda cinnet mi geçiriyordu?

"Aslında ben, Annabelle'i almaya geldim."

Odaya bir bomba atsaydı, Laura ve Annabelle ancak bu kadar irkilebilirdi. İkisi de birbirlerine baktılar. Timothy bile kulaklarını havaya dikmişti.

"Ah, aslında ben..." dedi Lau araya girmek için fikir üretmeye çalışarak. "Ben aç hissediyorum, eminim Annabelle de açtır." Kaş göz işareti yaparak Annabelle'e durumu kurtarmasını belli etti ama Anna tamamen donmuştu.

"Evet," diye sonunda konuşarak Abby'ye baktı. "Evet, yemek yemek fena olmaz."

"Benimle geliyorsun."

Jay, bir anda konuşunca Abby de afallayarak bir kızlara bir Jay'e bakmaya başladı. Bir şeyler döndüğünün farkındaydı ama ne olduğunu anlamıyor olmalıydı.

"Yemek için sizi güzel bir yere götürebilirim," diyen Jay hafifçe gülümseyerek Laura'ya baktı, sonra gözleri Annabelle'e döndü. Ah.

Laura, yere düşüp ölü taklidi yapmak istedi.

O sırada kapıda beliren Barthram Sullivan, herkesin dikkatini çekmişti. Jay pek oralı olmadı, hâlâ Annabelle'e bakıyordu. Belli ki Annabelle'i liderin evinde olmak bile kurtaramayacaktı.

"Bir sorun mu var?"

Barthram ağır adımlarla odaya girdi ve Abigail'e baktı. Sonra gözleri odadaki Annabelle, Jay ve Laura'ya döndü ve hepsini tek tek süzdü.

"Gençler eğlenmek için plan yapıyorlar," dedi Abby. Sonra gülümsedi. "Biz yaşlılarla yemek yemek onlar için pek cazip değil."

Barthram, Abigail'e gülümsedi. "İleride bizim kadar genç görünmek için Tanrılara adaklar adayacaklar."

Laura, kaşlarını havaya kaldırıp babasına baktı. *Barthram Sullivan biriyle şakalaşıyor muydu?* Babasının flört ettiği hallerini görmekten daha beteri varsa şakalaştığı halleriydi.

Ah, bebeksi gözlerim, diye düşündü Lau.

"Biz artık gidelim."

Jay, babasına bir baş selamı verdikten sonra son kez Annabelle'e baktı ve kapıya dönüp ilerlemeye başladı. Annabelle, gitmeyi reddetmeyi düşünmüş olacak ki kısa bir duraksama yaşadı, fakat sonunda omuzlarını düşürüp kapıya doğru ilerledi. "Hadi Lau." Laura yerinden kıpırdamayınca onu kolundan yakaladı. "Yürüsene."

Laura, bir heykel olup yerine çakılmak istedi fakat Annabelle çok ısrarcıydı. Sonunda istemeye istemeye ayaklarını sürüyerek yürümeye başlamıştı ki...

"Laura kalsın."

Laura, babasını duyunca gerçekten yerine çakıldı. *Ne? Neden?*

Annabelle ve Lau, aynı anda soran gözlerle Barthram Sullivan'a baktılar. Barthram, su yeşili gözleriyle ikisini de süzüp konuştu.

"Onunla konuşacağım bir konu var."

Hay lanet! Bu da neydi şimdi?

Emir büyük yerden gelmişti, bu yüzden kimse aksini yapmaya yeltenmedi. Annabelle belli ki içinden milyon tane küfür ederek odadan çıktı ve Lau'yu, babası ve cici annesiyle baş başa bıraktı.

Barthram, koltuğa oturduğunda Abigail ve Laura'ya da oturmaları için eliyle işaret etti. Lau neyse ki babasıyla baş başa kalmamıştı, Abby'nin de odada olmasına sevindi.

İkisi de koltuklara oturduklarında Olivia'yı çağırıp içecek bir şeyler getirmesini emretti. İçecekler gelene kadar

kimseden ses çıkmamıştı. Sonunda Lau portakal suyunu, Abby şarabını ve babası viskisini içerken konuşma başladı.

"20 Aralık olmasına iki gün var."

Laura, babasının dediği şeyi duyunca portakal suyunu zorla yuttu. Anlamak ister gibi gözlerini kırptırırken, "20 Aralık mı?" dedi. Evet, Laura o günün yaklaştığını biliyordu ve evet, o günün önemini de öyle.

20 Aralık Jay'in doğum günüydü.

"Her sene geleneksel olarak yaptığın partiyi bu sene de yapmayı düşünüyor musun?"

Laura, babasının bu konuyu açmasından daha çok bu soruyu sormasına şaşırmıştı. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Laura, her sene abisine doğum günü partisi düzenlerdi ve her sene Jay'den bir ton azar işitirdi. Ama ne yapsındı? Biraz eğlenmeye herkesin ihtiyacı vardı ve Jay'in o günü Dorcha avlayarak ya da birilerine hırlayarak geçirmesini istemiyordu.

Annesi yaşarken Jay'in doğum günü pastalarını hep o yapardı ve mutlaka bir parti verilirdi. Bu geleneği elinden geldiğince kendisi sürdürmeye çalışıyordu. Tek sorun; Laura, berbat pasta yapıyordu. Ama kimin umurundaydı? Kekin üzerine Nutella sürdüğü pasta Lau'ya göre harika olmuştu.

"Çok fazla olay üst üste geldi," dedi Laura temkinli bir şekilde. "Parti olayını bu sefer es geçmeyi düşünüyordum. Jay'in de bundan pek hoşlanacağını san-"

"Partiyi bu evde vermeni istiyorum."

Laura şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. *Ne?*

Babasının bu partilerle pek alakası olmazdı ve Lau, son partileri kendi evinde vermişti. Şimdi ise babası bu konuyla özel ilgileniyor gibiydi.

Aslında bir parti güzel olabilirdi, böylece herkes berbat olaylardan sonra biraz kafa dağıtıp eğlenebilirdi. Fakat neden burada?

“Benim evimde olsa daha iyi...”

“Burada olacak.”

Barthram tekrar konuştuğunda Laura kaşlarını çatmak istedi ama kendisini zor tuttu.

“Bir liderin oğluna yakışır bir davet istiyorum. Artık büyüdü, küçük bir çocuk değil.”

Laura, olayı şimdi anlıyordu. Barthram, güç savaşının en üst düzeye çıktığı şu günlerde yine gösteriş peşindeydi.

“Pekâlâ,” dedi biraz kinayeli bir sesle. “Sen nasıl istersen, *baba*.”

Jay Sullivan için doğum günü partisi... Hem de Barthram Sullivan’ın evinde...

Eh, Lau bu durumu kendi lehine çevirebilirdi. Partileri her zaman sevmiştii ve güzel bir organizasyon ayarlayabilirdi. Ayrıca partileri kendi evinde yaptığında Jay’in her zaman haberi olurdu ve partiyi iptal etmesi için Lau’ya tehditler savururdu. Şimdiyse Jay, bu evde parti vereceğini asla tahmin edemediğinden ona da sürpriz olurdu. Sonunda Jay’e sürpriz bir doğum günü yapmak için elini bir fırsat geçmişti. Ama yine de... Babasının kendi gözlerine çok benzeyen su yeşili gözlerine baktı.

Laura nedense bu işin içinde başka bir iş varmış gibi hissediyordu!

BÖLÜM 24: KAPALI KUTU

♪ NF – Paralyzed ♪

Annabelle Jefferson

Jay Sullivan, gözlerini dikmiş, beni dikkatle izlerken rahat olmak çok zordu. Sinir krizi geçirip bağırırsa en azından karşılık vermem daha kolay olurdu fakat şimdi ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum.

Kasabaya girmem kolay olmamıştı. Samantha'yı arayıp, Alexis'i de alarak onun Mini Cooper'ıyla kasabanın sınırına gelmelerini söylemiştim.

Praesidium büyü kitabını Sam'e bırakmıştım. Barthram'ın evine o büyü kitabıyla girmem oldukça riskliydi, kitaptaki büyüyü hissetmesi kaçınılmazdı.

Alexis'ten ise Dean'in -ve onun yanında olan Jay'in- nerede olduğunu öğrenmiştim. En azından Barthram'ın evine gidene kadar yakalanmamam gerekiyordu. Neyse ki kızlardan ayrılıp Barthram Sullivan'ın evine ulaşmam kısa sürmüştü, yoksa Jay'in beni arayan avcılar tarafından yakalanmam an meselesiydi.

'Eden ne durumda acaba?' diye düşünmeden edemedim. Planladığı gibi; en son Mara, ona güçlü bir büyü uygulamış ve ormanın ortasında yaralı halde bırakmış olmalıydı. Böylece Eden, Praesidium cadıları tarafından saldırıya uğradığını söyleyebilecekti.

Tüm bu düşüncelerden sıyrılmama neden olan, kısılmış bir çift ela gözdü.

Jay'in gözleri şu an karanlıkta parlayan kedi gözleri gibiydi, bu da duygu yoğunluğunun arttığını gösteriyordu. Ne kadar sakin görünse de çok sinirliydi. *Çok çok sinirli.*

"Beni sessizce izlemeye daha ne kadar devam edeceksin?" diye sordum en sonunda.

Jay, başını hafifçe yana yatırdı ve dirseklerini koltuğun sırtına yasladı. Yayılarak oturmuş, beni pürdikkat izlemeye devam ediyordu. "Sen anlatmaya başlayana kadar."

İstifimi bozmadım. "Anlatacak bir şey yok," dedim sakince. "Mesajda da yazdığım gibi, kafamı biraz dinlemek istedim."

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Derin bir nefes verdim. "Bir konuşma yapamayacak kadar yorgunum," dedim ayağa kalkarak. "Madem buraya geldik, uyumak istiyorum."

Odaya doğru ilerlemeye başladığımda Jay, ayağa kalkıp beni kolumdan yakaladı. "Ne işler çeviriyorsun, Belle?"

O an ne oldu bilmiyorum fakat birden arkamı dönüp kolumu sertçe çekerek Jay'in elinden kurtardım ve resmen patladım.

"Sen ne işler çeviriyorsun, Jay?"

Duraksadı.

Ağzını açmadı fakat ela gözleri parıl parıl parlarken bana bakmaya devam etti.

"Boğuluyorum Jay, anlamıyor musun?" diye bağırdım. "Sırlardan, yalanlardan, ortaya çıkıp duran gerçeklerden bunaldım! Sürekli belaya bulaşmam beni artık ürkütmüyor, beni ürküten çevremdekilerin benden sakladıkları!"

Jay, bir adım geri çekildi. Sanki bana nefes almam için alan sağlamaya çalışıyor ya da söylediklerimden kaçmak istiyordu.

"Ne istiyorsun, ha?" diyerek göğsüne hafif bir yumruk geçirdim. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Bir yumruk

daha... Bu seterki daha sertti. "Senin gözetiminde mi yaşamamı istiyorsun? Bu ne kadar devam edebilir ki? Bir gün, iki gün... Üçüncü gün belanın beni bulmayacağını mı sanıyorsun?"

Parmağımla kendimi gösterdim. "Senin dilinde anlatayım; ben, başından bela asla eksik olmayacak *siktiğimin* meleziyim!" Ellerimi iki yana açtım. "Beni bir odaya kapatsan da, dünyanın öbür ucuna kaçırırsan da bu değişmeyecek. Benden başka bir tane yok, anlıyor musun? Yok!"

Çünkü sen Asteria'sın... Çünkü sen bensin.

Ellerimi saçıma bastırdım. Lanet olası zihnim yine benimle konuşmaya başlamıştı.

Nefesim daralmaya başlamıştı. Sanki aniden üzerime çok ağır bir yük binmiş gibiydi, geldiğim son durumun farkına bile varmamıştım. Deliriyordum.

Ruhum ikiye bölünmeye başlamıştı. Bu savaşı hangisi kazanacak bilmiyordum.

Jay birden beni kollarımdan tuttu. O ana kadar diz kapaklarımın yere değdiğini bile fark etmemiştim. Bedenim de yere devrilmeden önce beni yakalamıştı.

İkimiz de dizlerimizin üzerinde çökmüştük ve ben, derin derin nefes alırken o, kollarıyla beni tutuyordu. Sonra bir anda beni kendine çekti.

"Şşşş," dedi bir eliyle başımı göğsüne bastırırken. "Her şeyi düzelteceğim."

Başımı göğsüne yasladım. Asteria ile yaşadığım sürece benim için düzeltilmiş bir senaryo yoktu.

"Her şeyi düzelteceğim, Belle. Güvenle yaşayacağın bir hayat sağlayacağım."

"Güç savaşı sürdüğü sürece bu imkânsız."

Jay'in ses tonu sertti ve saçlarımın arasındaki elleri başımı usulca okşamaya devam etti.

"Gerekirse tüm türleri yok ederim."

"Fakat *onu* yok edemezsin," dedim kısık sesle. "O... O sürekli benimle konuşuyor."

Jay, bir süre sessiz kalsa da sonunda aklındaki soruyu sordu.

"O, kim?"

Derin bir nefes aldım. Parmaklarımı Jay'in koluna sapladım ve resmen ona sığınmaya çalıştım.

"Asteria."

Jay'in, ellerimin altında gerilen her bir kasını resmen hissetmiştim. O ismi anmak beni o kadar huzursuz etmişti ki sanki zihnimde gülümseyen yüzümü görüyordum.

Kendimi görüyordum ya da onu.

Başımı geriye çekip Jay'in gözlerine baktım ve "Onu yok edersen," dedim kısık sesle. "Beni de yok edersin."

Okul bahçesinde oturmuş, güneş gözlüklerimin arkasından etrafı izliyordum. Jay'in evinden çıktığımda gözlerimi güneş fazlasıyla almıştı, o karanlık odaya sanki bir vampirmişim gibi tekrar kaçmak istemiştim.

Jay'in beni okula bırakmadan önce yaptığı ilk şey bir mağazaya uğramaktı. Sonuç olarak yeni bir gözlüğüm ve deri ceketim vardı. Motorumu da Sullivan malikanesinden aldırılmış, okul bahçesine bıraktırmıştı.

Jay Sullivan, bu yeni tarzımı benimsemeye mi başlıyordu?

Bu konuda hiçbir fikrim yoktu fakat hareketlerinin daha uzlaşmacı olduğu kesindi. Bana nerede olduğumla ilgili daha başka soru sormadı. Tehdit etmemiş, sorgulamamış veya beni gelecek hiçbir şey yapmamıştı.

Sürekli bir ölü gibi uyumuştum. O da genelde dışarıda olsa da bazen bana eşlik etmiş, bazen de yemek yemem için yataktan zorla kaldırmıştı.

Eden hakkında bilgiyi ise Alexis'i arayarak almıştım. O da bu bilgiyi Dean'den almıştı. Eden'ın durumu iyiydi,

takat üzerindeki büyüünün etkilerini atması öyle kolay olmamıştı. Saldırının gerçekçi görünmesi için çok fazla acıyı göze almış olmalıydı.

Dirseklerimi masaya dayarken alnımı ellerimle ovaladım. Bir amaca ulaşmak için herkes her şeyi göze alabilirdi. Jay'ın amacı gerçekte neydi?

Gerçekten beni kurtarmak mı? Kendilerini kurtarmak için beni yok etmek mi?

Bu soruyu düşünme bile, dedi Belle. Sen ona güveniyorsun.

Hiç kimseye güven olmaz, diyerek itiraz etti Anna.

En azından birinizin aklı hâlâ çalışıyor.

Son ses konuştuğunda başımı masaya vurmamak için kendimi zor tuttum. Başımı geriye yatırıp gökyüzüne bakarken derin bir nefes aldım.

Herkes öğle arası molasındaydı. Jay, bundan sonraki derslere girmem için beni bırakıp gitmişti.

Ne çok tembel ne çok çalışkan bir öğrenciydim, fakat Boston'dayken derslerimden asla böyle koptuğum olmazdı. Şimdi ise yaşadıklarım okula adapte olmamı engelliyordu, yine de normal kalmak için çabalıyordum.

Tüm doğaüstü türlerin okula devam etmesinin nedeni bu olmalıydı. Normal kalmak... Yaşama adapte olmak.

"Hey, Annie!" diyen sesi duyunca başımı tekrar normal pozisyona getirdim. Sam, bana doğru yaklaşıyordu. Üzerinde bir kot pantolon ve tüylü kapüşonu olan lacivert bir mont vardı. Spor ayakkabıları ayağındaydı. Sam'in tarzı Marcus'un Boston'da takıldığı kızlara hiç benzemiyordu, fakat Marcus hiçbirine göstermediği gerçek ilgiyi Sam'e gösteriyordu. Bu da beni mutlu ediyordu.

Karşıma oturduğunda, ikimizin başı da birbirine yaklaştı. Ne hakkında konuşacağımızı ikimiz de biliyorduk, bu yüzden kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmamız

gerekiyordu. Etrafımıza kısa bir bakış attım. Aslında bunu konuşmanın yeri değildi fakat durum acildi.

“Bir şey anlayabildin mi?” diye sordum sonunda.

Sam, başını iki yana salladı. “Bu kitap asırlar öncesinden geliyor, Rosanna isimli kadim bir Praesidium cadısının öğretileri. Büyüler çok karışık ve zor. Özellikle Carceris.” Dudaklarını büktü. “Bunu bu konuda daha bilgili biri çözebilir. Ben cadılık konusunda eğitim bile almadım.” Yumruğunu masaya yavaşça vurdu. “Büyük şehirlerde gizli cadılık okulları olduğunu duymuştum, tıpkı avcıların eğitim alması için olanlar gibi. Fakat Barthram yakaladıklarını kapatıyor!” Nefesini verip gözlerini devirdi. “Cadıların büyü konusunda eğitim almasından yana değil! Sanki toplanıp onun tahtını yerle bir edecekmişiz gibi.”

“Neden olmasın?”

Ağzımdan bir anda çıkan cümle nedeniyle Sam bana baktı. İyi ki gözlüklerim gözümdeydi de kin dolu bakışlarımı fark etmiyordu. Silkelenip kendime geldim.

Sam’dan Praesidium kitabındaki, güçlerimi kolyeye hapseten Carceris büyüsunü çözmesini istemiştım, fakat görünen o ki başarılı olamamıştı. Alec’in, kitabı bugün alacağı düşünülürse kolyemdeki büyüyü yok edemeyeceğim anlamına geliyordu.

Laura geçen gün odaya dalmadan önce Abigail’e bu konuda bir şey bilip bilmediğini sormuş ve bu büyüyü annemin yaptırmış olabileceğini söylemişim. Böyle bir şeyden haberi olmadığını söylese de ifadesi değişmiş, bulunduğu ortamı hemen terk etmek ister gibi bir hale girmişti. Laura gelerek onu resmen kurtarmıştı.

O sırada gözüme çarpan biriyle beraber öylece kalmıştım. Nefesimi bir süre veremesem de sonunda sakince verip omuzlarımı dikleştirerek baktım.

Bayan Kandiss... Yani bir Praesidium cadısı olan, Aithra.

Gözlüğümü gözlerimden yavaşça çıkarırken bakışlarımı ondan çekmedim. O da elinde kitapları, üzerinde kalem eteği ve arkasından tutturulmuş maşalı siyah saçlarıyla bana bakıyordu. Tipik bir öğretmen modeliydi. Gerçekte nasıl biri olduğunu merak ettim.

İkaz dolu bakışından sonra arkasını döndü ve binaya girerek gözden kayboldu. Kitabı bugün teslim etmem için ikaz ettiğini biliyordum.

"Kaltak," diyerek mırıldandım.

Sam, şaşkın bir şekilde bana baktı. "Ne?" dedi elini kalbine koyarak. "Ben mi?"

Olduğum ana aniden dönüp Sam'e baktım. "Hayır," dedim gülerek. "Elbette sen değilsin." O an yanımdan geçip giden *kaltakların efendilerinden* birini gördüm. "Andrea geçiyordu, ona söyledim."

Buraya ilk geldiğimde Jay'e sırtışarak beni epey sinirlendirmişti. Sahi, en son patakladığım Diana ne haldeydi acaba? *Eh, hayatta güzel şeyler de oluyordu.*

"Annie!" diye şakıyan Alexis, yanıma çoktan gelmiş, kollarını bana sarmıştı. "Nasılsın?"

Alexis'in eski neşesine kavuşmasına seviniyordum. Yüzü de daha canlı görünüyordu. "İyiyim, Alex," dedim elimle sırtını sıvazlayarak. "Tabii beni boğmasan daha iyi olacağım."

Geri çekilip yanıma oturduğunda onun arkasında duran Eily'yi gördüm. Kıvrırcık sarı saçları ve üzerindeki renkli elbisesiyle her zamanki Eily'ydi. Fakat yüzü mutsuzluğunu ele veriyordu. Grayson'ın Crossfire'da benimle konuştuğunu hatırladım. Eily'ye anlatsam iyi olacaktı.

"Eily," dedim elimi ona uzatıp. Bana yaklaştı ve birbirimize sarıldık. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Eily, geri çekilip şaşkın bir şekilde bana baktı. Kaşları çatılmış, konunun ne olabileceğini düşünüyordu. "Nedir o?"

“Önce otur,” dedim ona Sam’in yanını göstererek, Alexis de benim yanıma oturmuştu. “Grayson’la konuşma fırsatım oldu,” diyerek konuya direkt giriş yaptım.

Hepsi önce bana baktı, sonra tüm gözler Eily’ye döndü. Eily öylece duruyor, ağzını dahi açmıyordu.

Sonra ona Grayson’ın söylediklerini anlattım. Konuya ilk yorumu Sam kattı.

“Pislik!” dedi yumruğunu diğer elinin avucuna vurarak. “Yaptığının affedilebilir bir şey olduğunu mu sanıyor?”

Alexis, kaş göz yaparak onu susturmaya çalıştı. Sam ona ‘Ne?’ der gibi omuz silkmişti. “Onları hepimiz gördük,” diyerek Crossfire grubunu kastetmişti. “Bizimle nasıl da oynadılar!” Alec’i kastederek bana baktı.

Onun hakkında konuşmak istemiyordum. Gergin bir şekilde etrafıma baktım, her an bir yerden çıkabilir ve benden kitabı isteyebilirdi.

Alexis beni dürttü. “Neler olduğunu bize tam olarak ne zaman anlatacaksın?” diye fısıldadı meraklı bir şekilde.

“Kimsenin duyamayacağı bir yerde,” dedim. “Etrafımız kulakları iyi duyan avcı kaynıyor.”

Alexis derin bir nefes aldı. Tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki gözleri bir yere takıldı ve bir iki saniye orada durdu. Sonunda gözleri kocaman olurken ağzı açık kaldı. “Benimle dalga geçiyor olmalı.”

Hepimiz afallamış bir şekilde onun baktığı yere baktık. Alexis’in neden dehşete düştüğünü anlamam biraz zamanımı alsa da sonunda fark edince ben de ağzımı şaşkınca araladım.

Boston’da önce Dean için Alexis’le kavga eden, sonra ise Laura’nın alışveriş arkadaşı olan *Travis*... Laura’yla beraber okul bahçesine giriş yapmıştı.

“Bunun burada ne işi var?” diyerek haykırırken ayağa kalktı Alexis.

Şaşkın bir şekilde gelen ikiliye bakıyorduk.

Travis, sarıya boyalı saçlarını havaya kaldırmış, üzerine parlak bir ceket giymişti. İkisi de kol çantalarını aynı şekilde takmış, kıvırtarak yürüyerek bize doğru geliyorlardı.

“Ağızlarınızı kapatın, tıpkı yem bekleyen kuşlar gibi görünüyorsunuz.”

Hepimiz ağızlarımızı kapattık.

“Travis,” dedim ayağa kalkarak. Yarı gülüyor, yarı soru soran gözlerle bir ona bir Lau’ya bakıyordum.

Travis, bana yaklaşıp dudaklarını yanağıma değdirmeye çalıştı. Sanki öpüyormuş gibi ses çıkardı. “Selam tatlım.” Sonra bakışları yanımda duran Alexis’e döndü ve suratını buruşturdu. “Ay bu kürdan bacaklı da mı buradaydı?”

Alexis, yaşadığı şoku atlatamasa da saldırı pozisyonuna çoktan geçmişti. “Asıl senin burada olmaman gerekiyor, boyalı kafa!”

“Misafirime iyi davran,” dedi Laura, saçını geriye savurmayı deneyerek. Ama beceremedi ve gözlerini devirdi. “Her neyse, Tray birkaç gün benimle kalacak. Benim yoğun olduğum zamanlarda onunla ilgilenirsiniz diye umuyorum.”

Sam ve Alexis’e baktığında, Alexis dehşete düşmüştü. “Kim?” dedi elini kalbine koyarak. Kalp krizi geçiriyor gibiydi. “Biz mi?”

“Lulu!” dedi Travis gözlerini devirerek. “Bunlarla takılmam ben.” Sonra etrafına bakındı ve gözleriyle okulu süzdü. “Yalnız okulunuz gayet görkemliymiş. Ve ilk fark ettiğim...” dedi parmağıyla bahçeyi göstererek. “Burası harika erkeklerle kaynıyor!”

Hepimiz kısa süre birbirimize baktık. Hiddenfield erkeklerinin başı beladaydı. Travis’in işaret parmağı bir yol çizdi ve bahçe kapısını gösterdi. Mavi gözleri parlarken dilini abartılı bir şekilde döndürerek konuştu. “Ah, evet, işte en harikası da geliyor.”

Hepimiz o yöne baktık ve bir grup erkekle kapıdan çıkmakta olan Dean'i gördük. Alexis'e kısa bir bakış attığımda dehşetle açılan gözleri ve saldırmaya hazır pozisyonunu fark ettim. Hemen onunla Travis'in arasında bir barikat kurdum ama Alexis, çoktan harekete geçmişti.

Travis'e saldırmak yerine hızlı bir şekilde bahçeyi arşınladı. Dean'i yakasından yakaladığı gibi kendisine çekti ve dudaklarından öptü.

Travis'in gözleri kısılmıştı. Alexis de kendisini geri çekip başını çevirerek Travis'e son bir kez düşman bakışlar attı, ardından Dean'i yakasından çekiştirerek binaya sokmaya çalıştı.

Dean, yanındaki oğlanlara bir göz gezdirerek içeri doğru sürüklendiğinde oğlanlar gülümsemelerini saklamak ister gibi yanaklarını şişirdiler, fakat Dean'in onlara sert bakmasıyla hepsi başlarını başka yerlere çevirdi.

Alexis'in onun imajını zedelediği belliydi ama yapacak bir şey yoktu. Dean, her ne kadar korkutucu bir avcı olsa da Alexis söz konusuyken işler değişiyordu.

Onlar gidince Travis'in sinsice gülümsediğini gördüm. "Yarınki partiye bunlar da geliyor değil mi, Lulu?"

Sam ve benim kafalarımız tamamen karışmış şekilde Laura'ya baktık. *Parti mi?*

Laura, açılan konuyla beraber bir an duraksamıştı. Bize kısa bir göz attıktan sonra dişlerinin arasından konuştu. "Hadi Tray, okulu biraz gezelim. Eminim sana daha leziz erkekler bulabiliriz."

Laura'nın tavrı bizi daha da şüpheye düşürünce gitmeden önce kolunu yakaladım. "Bekle bakalım."

Laura, dudaklarını bir küfür savurur gibi oynatırken gözlerini kapattı. Bir şeyler döndüğü kesindi!

"Ne partisi veriyorsun, Lau?" dedim gözlerimi hafifçe kısarak. "Bundan bizim neden haberimiz yok?"

Sam, kollarını göğsünde bağladı. "Yoksa tekrar, partilerine bizi davet etmeyen KBS Laura mı oldun?"

Laura, gözlerini kısıp Sam'e bakarak, "KBS?" diye sordu.

Sam, parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı. "*Kendini beğenmiş sürtük.*"

Laura, sırtını dikleştirip saçını savurur gibi başını oynattı. "Hâlâ kendini beğenmiş bir sürtük olduğum doğru, fakat üzülme SF, sizi arkadaşım olarak işaretlediğimden beri partilerime katılma hakkı kazandınız."

Sam kaşlarını kaldırarak, "SF?" diye sordu.

Laura, tıpkı biraz önce Sam'in yaptığı gibi parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak konuştu. "*Suratsız feminist.*"

Pekâlâ... "Yeter!" dedim araya girerek. "Konuyu dağıtmayın." Laura'ya şüpheli bir bakış attım. "Bizden gizlediğin bu parti ne?"

Laura, gözlerini devirerek bana döndü. "Sana her şeyi ayarladıktan sonra söyleyecektim, çünkü Jay'e belli edebilirsin ve bu da her şeyi batırır."

Kaşlarım iyice çatıldı. "Jay'e neyi belli edebilirim? Ne partisi bu?"

Laura, nefesini verdi ve sürpriz yumurtasının içini açtı. "Jay'in doğum günü partisi."

Hı?

Önce bir kalakaldım ve söylediğini bir süre idrak etmeye çalıştım. *Ne-ne-ne? Ah, kahretsin, ben bunu nasıl fark edemezdim?*

Aralık ayındaydık ve Jay, Boston'daki romantik yemeğimiz sırasında bana doğum gününün 20 Aralık olduğunu söylemişti. Tüm olanlardan sonra zaman kavramımı yitirmiştim. Günlerimi bile şaşırdığım oluyordu.

"Jay'e belli etmeyeceğim, Laura," dedim kızgın bir şekilde. "Keşke bana daha önce söyleseydin. Ben de yardım edebilirim."

Laura, ağzında yine bir şeyler gevelemeye başladı. "Söylemediğin başka bir şey mi var?" diye sordum.

"Parti senin pek de hoşlanmayacağın bir yerde olacak, o yüzden yardım konusunda pek istekli olacağını sanmam. Babam Jay'i görevlerle oyalıyor, sen de Jay'e hiçbir şey çaktırmadan onu partiye getir yeter."

"Baban Jay'i mi oyalıyor?" Barthram Sullivan'ın bile bu işin içinde olduğunu duyunca şaşırmıştım. "Parti nerede olacak?"

Laura, yanaklarını şişirdi. "Babamın malikanesinde."

"Ah..." dedim bana neden söylemediğini anlayarak. Şu dünyada olmak isteyeceğim en son yerdeydi. Abby orada kalmasa asla ama asla uğramak istemeyeceğim tek yerde.

Lanet olsun.

"Pekâlâ," dedim istifimi bozmadan. "Ben Jay'i partiye getiririm." Lau'nun su yeşili gözlerine imalı bir bakış attım. "En azından kıyafet alacak zamanım olduğu için mutluyum."

Lau, gözlerini devirdi. "Merak etme, ben o işi hallettim." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken omzunu kaldırıp indirdi. "Benim evimde kaldığın odada kıyafet ve ayakkabın hazır."

Kaşlarını kaldırdım. "Kıyafetimi sen mi seçtin?"

Lau omuz silkti. "Senin zevkinden çok daha iyi bir zevkim olduğu kesin."

Bu kızı öldürmek istemek ile onu çok sevmek arasında gidip geliyordum.

"Pekâlâ," dedim yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Beni bu dertten kurtardığın için teşekkürler."

"Ne demek," dedi kırmızı ojeli parmaklarını sallayarak. "Haberleşiriz."

Travis'in koluna girdi ve *iki kıvrak popo* okul binasına girip gözden kaybolana kadar onları izledim. Sam de onları

izlemiş olacak ki yanımda mırıldandı. "Bunlar tek yumurta ikizi olarak doğmalıydılar."

"Renkleri de aynı." Uzun süredir sessizce yanımda duran Eily de birden konuşunca ona baktık. "Auraları aynı, etraflarında tutkulu bir kırmızı rengi dolanıyor."

"Eily," dedi Sam gözlerini ona dikerek. "Eğer ben de renkleri görebilseydim, şu an senin etrafında dolaşan renge siyah diyebilirdim. Bırak şu Grayson salağı yüzünden depresif dolaşmayı. Onun o çizgi gözlerine kalem sokma içgüdümü bastıramıyorum."

"Depresifliğin rengi kahverengi," dedi Eily, Sam'i düzelterek.

Sam gözlerini devirdi. "Şu an konumuz bu değil."

"Grayson hakkında konuşmak istemediği belli," diyerek araya girdim. "Biraz zamana ihtiyacı var sadece."

Eily, bana teşekkür dolu bir bakış attı. "Partiye ben de gelebilir miyim sence? Biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım var sanırım."

Kaşlarımı çattım. "Elbette, biz gidiyorsak sen de geliyorsun demektir."

Sam, masanın üzerinden bize doğru fısıldadı. "Barthram Sullivan'ın malikanesine mi gideceğiz?" Hayret dolu bir şekilde ısıklık çaldı. "Oraya girebileceğim aklımdan bile geçmezdi."

"Barthram'ın, oğlunun doğum günü partisi için evini herkese açması biraz tuhaf olsa da evet, belli ki oraya gideceğiz." Sonra Sam'e yaklaştım ben de. "Marcus nasıl? En son bana sayısız arama bırakmıştı ama dönemedim, beni gördüğünde fena fırçalayacak."

"Fırçalamakla kalsa iyi. Seni havaya uçurabileceği bir büyü olup olmadığını soruyordu," dedi Sam.

Ups.

"Bu sefer baya sinirlendi, değil mi?"

Sam başını salladı. "Hep sinirli ve... uykusuz. Uyuyamıyor, Annie. Bir sorun var ama hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam ediyor." Sam, düşünceli bir şekilde masaya baktı. "Onun için endişeleniyorum."

Bir sorun mu vardı? Marcus'u ihmal ettiğim için içimden kendime bir küfür savurdum.

"Nerede?" diye sordum hemen.

Sam, tekrar bana baktı. "Brandon ile beraber Koç Kendrick'in yanında."

Ayağa kalktım. "Sanırım bugün de derslere giremeyeceğim."

"Saçmalama, Annie," diyerek azarladı Sam. "Sınav dönemi geldi, sen tek bir halt bile bilmiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Avcılar da öyle ama hepsi sınıfı geçiyor."

Sam somurttu. "Onlar Barthram Sullivan tarafından torpilli."

Tek kaşımı kaldırdım. *En büyük torpili benim hak etmem gerekmiyor muydu?*

Sam, elini beni kışkışlar gibi salladı. "Doğru, sen de onlardansın. Git hadi!"

Sırıttıktan sonra Sam'e doğru iyice eğildim. "Kitabı almam gerekiyor."

Sam, etrafa kısa bir bakış atıp fısıldadı. "Şarap mahzenine sakladım."

Başımı onaylar gibi salladım. "Haberleşiriz." Kızlara el salladıktan sonra Marc'ı bulmak için harekete geçtim. Herkes derslere gitmek için dağılmıştı. Jay, babasının onu oyalamak için verdiği görevler nedeniyle okulda değildi. Eden ise saldırıya uğradığı için... Onu ziyaret etmeyi aklıma not ettim.

Gözlerim sahada Marc'ı aradı ama yoktu. Sonunda onu Brandon'la beraber tribünlerde otururken gördüm.

Dirseklerini dizine dayamış, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Düşünceli görünüyordu. Onu neyin bu kadar düşündürdüğünü merak etmiştim.

Hızlı adımlarla tribünde yanlarına geldiğimde beni önce Brandon fark etti. "Ooo esmer fıstık," dedi çerez paketinden aldığı bir fıstığı havaya fırlatıp ağzıyla yakaladıktan sonra. "Fıstıkları severim."

Ona yarım ağız gülümsedim. "Marcus bile değişti, sen ne zaman değişeceksin merak ediyorum."

Brandon, gözlerini dehşete düşmüş gibi açtı. "Benim değişeceğimi kim söyledi?" Marc'a baktı. "Dostum, yüz karasısn. Senin yüzünden kızlar benim de değişebileceğim gibi imkânsız düşüncelerle doldular."

Ona yine sırtıttım fakat Marc'a baktığımda gülümsemem silindi. Marcus, ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Pekâlâ," dedim uzatarak. "Canıma okumadan önce konuşmamız gereken şeyler var. Ama..." dedikten sonra etrafa baktım ve tekrar ona döndüm. "Burada değil."

Marc tek kaşını kaldırdı.

"Arlow'u ziyaret edeceğim, belki eşlik etmek istersin."

Fakat ben, Marcus'tan bir tepki beklerken onun yerine Brandon birden dikleşti ve ağzına bir fıstık daha atarken ayağa kalktı. "Harika bir plan, benim de canım epey sıkılıyordu."

Kaşlarımı kaldırarak bir ona baktım, bir Marcus'a. Marcus *yapacak bir şey yok* der gibi omzunu kaldırıp indirdi.

Belli ki Arlow'un yeni bir dostu vardı ve o da bizimle geliyordu.

Pekâlâ, Brandon'ı yanımızda getirmek iyi bir fikir miydi emin değildim, çünkü ormana geldiğimiz an ortalık karışmıştı.

"Ahbaaap!"

Brandon kollarını iki yana açarak Arlow'a ilerlediğinde Arlow ürkerek tısladı. O tıslayınca bunu tehlike olarak algılayan Hamadryadlar birden ortaya çıktı ve ortalık, bizi ağaç dallarıyla pataklamak isteyen nemflerle doldu.

"Vov vov vov!" dedi Brandon ellerini teslim oluyor gibi kaldırırken. "Hay sikeyim, uzaylı ordusu başımıza toplandı."

"Bizzz usaaaylı değğillizz."

"Usaylı değilsiniz ama pek de normal bir şey olmadığınız kesin," dedi Brandon temkinli bir şekilde etrafına bakınarak. "Esmer Kız, bir araya girsene diyorum."

Kollarımı gövdemde birleştirdim ve omuz silktim. "Onu ürküten sensin, bu durumu da kendin düzelt." Brandon, bana dehşetle baktı ama ben sırtarak çoktan Marcus'a dönmüştüm.

"Konuş bakalım," dedim sırtıma kesip yorgun gözlerine bakarak. "Neyin var?"

"Asıl sen anlat bakalım," derken boynuma astığım çantayı gösterdi.

Buraya kendi motorumla gelmiştim. Onlar da beni arabayla takip etmişlerdi. Önce şarap evine uğramıştık ve Büyükbaba Arnold sayesinde şarap evine girip mahzendeki kitabı almıştım. Boynuma astığım çantanın içinde *Praeisdum Büyü Kitabı* vardı ve bu, beni bir hayli geriyordu.

"Pekâlâ," dedim Marc'a ve bir ağacın gövdesine yaslanarak oturdum.

"Ooo, kızıl saçlar. Elbisen sana çok yakışmış, tatlım." Brandon'ın nemflere asıldığını duymazlıktan geldim, ama gülerek gözlerimi devirmeden de edememiştim.

Brandon, Hamadryadlarla uğraşırken ben de Marcus'la konuşmaya başladık.

Marcus'a her şeyi anlattım -*Eden'la olanlar da dâhil*- çünkü ondan hiçbir şey saklamak istemiyordum. Marc, gözleri kocaman olmuş, beni dinliyordu.

"Bu kadar başına buyruk olmaya ne zaman başladın sen?" Hayretle elini salladı. "Tamam, her zaman birilerine yardım etmek için uğraşır dururdun ama artık zapt edilemez oldun, Anna. Başın yeterince belada zaten."

Başımı ağaca yasladım. "Asıl önemli olan Praesidium cadılarının izini bulmamız. Hâlâ var olmaları bazı şeyleri çözmeme yardım edebilir. Özellikle kolyemdeki büyüü kaldırmak konusunda."

Marc gözlerime baktı. "Büyüyü kaldıracak mısın?" Sonra biraz düşünceli bir şekilde başını yana yatırdı. "Ya ailenin onu yaptırması iyi bir şeyse? Ya büyüü kaldırırsan ve her şey daha kötü bir hâl alırsa?"

"Daha kötü ne olabilir ki?" diye sordum. "Ailemi kaybettim, Marc. Öldüğünü düşündüğüm annem, Dorcha olarak karşıma çıktı. Sullivanların babamı elimizden aldıklarını iddia ediyor ve ben bir Sullivan'a aşığım."

Marc, "Anna," diyerek araya girmeye yeltendi ama ona izin vermedim.

"Ah, Sullivanların ritüel sonucunda öleceğimi bilmeleri de cabası. Âşık olduğum Sullivan ise muhtemelen öleceğimi bilerek her gün gözlerime bakıyor ve bana, beni her şeyden kurtaracağını söylüyor."

Marcus, omzuma dokunup beni susturmaya çalıştı ama kelimeler ağzımdan bir kere dökülmeye başlamıştı.

"Benim ise her günüm doğru mu yoksa yalan mı söylediğini düşünerek geçiyor." Sinirden titreyen ellerimle saçlarımı dağıttım. "Daha kötü ne olacaksa olsun artık, her şey ortaya çıksın yeter!"

Marc, beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. "Tamam tamam, sorun yok," dedi beni sakinleştirmek isteyerek. "Ne olursun, ben yanındayım, unuttun mu?"

Bir süre sakinleşmeyi bekledim ve derin derin nefesler aldım. Bu öfke ataklarım çok sık gerçekleşmeye başlamıştı.

Derin bir nefes alıp zihnimi toparlamaya çalıştım. "Sen olmasan ne yapardım Marc?" dediğimde göğsünü şişirdi.

"Marsilious daima sizin için var, leydim." Sonra saçlarımı okşamaya devam etti.

Güldüm. "Her neyse," dedim sakinleşmiş bir sesle. "Buraya bir sebeple geldim ve onu halletmem gerek."

Başımı kaldırıp Brandon'la konuşan Arlow'a baktım.

"Hey, Arlow!" diye seslendiğimde, Arlow dönüp fosfor yeşili gözleriyle bana baktı. Onu sarhoş olduğu halinden sonra ilk defa görüyordum, iyi görünüyordu. Sonra çantamdaki kitabı çıkardım ve salladım. "Benim için yapmanı istediğim bir şey var."

Madem büyük bir oyunun içindeydim, kuralları biraz değiştirsem sorun olmazdı.

Malcolm Alec Sullivan'dan mesaj geldiğinde Arlow'un yanından ayrılmıştık ve Brandon'la Marcus, evlerine giderken ben yarınki partide giyeceğim elbiseye bakmak için Lau'nun evine gitmeyi planlıyordum. Fakat daha eve girmeden bahçede telefonum titremiştii ve gelen mesaj duraksamama neden oldu.

Kimden: Bilinmeyen numara

Neredesin, Belle? Senden almam gereken bir şey var, unuttun mu?

Dişlerimi sıkıp mesaj yazmaya koyuldum.

Kime: Bilinmeyen Numara

Bana Belle de-

Gözlerimi devirip mesajı sildim, nasılsa beni dinlemeyecekti. Nefesimi vererek yeni bir mesaj yazdım.

Kime: Bilinmeyen Numara

Laura'nın evindeyim. Sen neredeysen söyle, oraya gelirim.

Mesajın gelmesi, beklediğimden kısa sürdü.

Kimden: Bilinmeyen Numara

Ormana gir ve orada bekle.

Harika. *Laura'nın evine yakın bir yerde mi bulaşacaktık yani?* Bu çocuk kafayı yemiş olmalıydı.

Dudağımı dişleyerek etrafa bakındım. Motoru tekrar çalıştırıp ormanın içine doğru sürdüm ve sonunda iri bir ağacın gövdesinin altında durup motordan indim.

Bir süre sonra bir motor sesi daha duyuldu ve Malcolm Alec karşımdaydı.

Kaşlarımı kaldırıp etrafa bakındıktan sonra tekrar ona baktım. "Buluşmak için en harika yeri seçtiğin kesin."

Malcolm, motordan inip kaskı başından çıkardı ve eliyle saçını düzeltti. Üzerinde deri ceket ve siyah pantolonu vardı. Boynundaki ve ellerindeki dövmeleri görünüyordu.

"Laura'nın meşgul olduğunu biliyorum."

Gözlerimi devirdim. *Bu çocuğun bilmediği bir şey var mıydı?*

"Hiddenfield'da hiçbir yer güvenli değil. O yüzden al kitabı," dedim çantamdan kitabı çıkarıp ona uzatarak. "Ve git."

Malcolm, elimde tuttuğum kitaba bir süre baktı, sonra gözleri yüzüme tırmandı. "Şimdi teklifime bir cevap verme zamanı."

Siktir.

Kasılsam da bozuntuya vermeden ona baktım. "Barthram'a karşı sizinle iş birliği yapmak demek, Jay'e karşı iş birliği yapmak demek. O yüzden..." dedim ve suratına dik dik baktım. "Teklifini kabul etmiyorum."

Bu iş burada bitmeliydi artık.

Malcolm, ormanın karanlığında bile parlayan gri gözleriyle beni süzdü. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Belle."

"Sana teklifi düşünceğimi söyledim ve düşündüm." Omuz silktim. "Kararım bu."

Malcolm, başını yana yatırdı ve beni daha derin bir ifadeyle süzdü. "O da sana bu kadar sadık mı dersin?"

Gözlerim hafifçe kısıldı fakat ifademi bozmamaya çalıştım. "Bildiğin bir şey varsa söyle, yoksa sonsuza kadar sus."

Malcolm, beni izledi fakat konuşmadı. Pekâlâ, kimsenin lafı atıp geri çekilmesiyle uğraşacak takatim kalmamıştı.

"Sana söyledim ama bana inanmazsın."

Adımlarım bir anda durdu. Başımı çevirip ona baktığımda Jay'le olan benzerliği beni rahatsız etti. Söylediği şey ise beni daha da rahatsız etmişti.

"Somut bir kanıtı ihtiyacım olacak ama o da elimde yok. Onun inine kimse giremez," dedi ve gözlerime içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden olacak yoğunlukta baktı. "Fakat sen girebilirsin. Bu yüzden sakladığı şeyi kendin bulman gerekiyor."

Ne?

"Somut bir kanıt mı?"

Malcolm bana doğru birkaç adım attı.

"Eğer arzu edersen yarın sana Lupus kitabının orijinalini de gösterebilirim." Bir saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sevgili kuzenimin doğum günü partisinde görüşürüz."

Ve sonra motoruna binip gitti.

Beni ormanda öylece dikilmişken, birçok soruyla baş başa bırakarak...

Lanet olsun, dedim elimi başıma bastırıp. Bu da neydi?

Motoruma hızla atlayıp yola çıktım ve gittiğim yer kesinlikle Jay Sullivan'ın eviydi.

Boş apartmanın önüne geldiğimde bir süre oraya baktım. Hareket edip etmemek arasında kalmıştım. Dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı, ıslanmak bile vücudumdaki ateşi dindirmiyordu.

Jay'in Bugatti'si ortalıkta yoktu. Evde olmaması iyiydi, fakat ben eve nasıl girecektim orası büyük sorundu.

Motordan inip apartmana girdim ve aşağı kata indim. Kapının önünde durup duvardaki kapağı açarak tuşlara baktım. *Şifre neydi? Lanetlanetlanet!*

Dudağımı dişleyerek tuşlara bir süre öylece bakakaldım. Pekâlâ... Bir şeyler uydurabilirdim.

Hakkında bildiğim tek şey doğum tarihiydi ve onu da şifresi yapmayacak kadar akıllıydı. Başka şeyler düşündüm, denedim, denedim ama hiçbirisi olmadı.

Sonunda telefonumu çıkarıp şifreyi bilebilecek tek kişiyi aradım.

"Laura," dedim ayağımı yere sabırsız bir şekilde vururken. "Bana..." dedikten sonra biraz duraksadım fakat sonra tekrar emin bir şekilde konuştum. "Bana Jay'in kapı şifresini verir misin?"

Laura da en az benim kadar duraksadı. "Neden?"

"Çünkü kapıda kaldım," dedim ayağımı yere daha hızlı vurarak. "Abin babarın verdiği hangi işle meşgulse eve gelmemiş. Telefonlarımı da açmıyor."

Laura, biraz daha duraksadı. "O zaman benim evime ge-"

"Onu burada bekleyeceğim," diyerek kestirip attım. "Ver şu şifreyi."

"Olmaz," dedi Laura. "Beni öldürür."

"Ben bu eve sürekli giriyorum, farkında mısın?" Derin bir nefes verdim. "Şifreyi vermezsen yarın abini, özene bezeneye hazırladığın partiye sen götürmek zorunda kalırsın."

Pekâlâ, bu şantaj pek hoş olmamıştı fakat başka çarem yoktu.

Laura, oltaya düşecekse de bunu hemen yapmadı ve biraz daha diretti fakat sonunda şifreyi söyledi.

150412

Kaşlarımı kaldırarak kapiya bakakaldım.

15 Nisan 2012 mi?

Bu... 15 Nisan benim doğum günümdü fakat bu şifrenin onunla uzaktan yakından alakası yoktu. Çünkü bu Tetrad günüydü. *Bu annesinin ölüm tarihiydi.*

İçimi kaplayan kasvete engel olamadım. Rakamları tuşlayıp kapı açıldığında bile bir süre içeri giremedim. Sonunda içeri adımımı attığımda etrafa göz gezdirdim.

Her yer yine oldukça düzenliydi. Beyaz dolaplarda gözlerim takılı kaldı. Hiçbir noktayı es geçmemeye karar verip gördüğüm tüm çekmeceleri ve dolapları açıp içlerine bakmaya başladım.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Çatallar, kaşıklar, tabaklar...

Odada başka bir şey saklayacak alan olmadığı için direkt yatak odasına daldım. Etrafı kısaca taradıktan sonra yatağının yanındaki komodini boşalttım, hiçbir şey yoktu. Sonra dolabına yöneldim ve tüm kıyafetlerini boşalttım. Ortalık dağılmıştı ama umurumda değildi, ne varsa bugün öğrenecektim.

Dolabın üst kısmında tıkırdayan şeyi duyunca bakışlarım hemen oraya yöneldi. Yatağın üzerine çıkıp oradaki kutuya baktım.

Gözlerim kısılmıştı, bu kutuya daha önce bakmıştım. İçinde Jay'in annesine ait bir fotoğraf vardı. Fakat şimdi... Malcolm'ın dolduruşuna geldiğim için miydi bilmiyordum ama içimde garip bir his vardı.

Elimi uzatmamla kutunun büyüyle bana doğru uçuşması bir oldu. Kutuyu havada yakalayıp ona bir süre baktım.

Kutuyu açarsam yine Jay'ın annesinin resmiyle mi karşılaşacaktım? Yoksa bambaşka bir şeyle mi?

Açmam gerekiyordu.

En azından Malcolm'ın dolduruşuna geldiğimi kendime ispatlamam gerekiyordu. Kutuyu büyüyle açmayı uzun süre denedim ama olmadı. Daha önce bu kadar zor olmamıştı.

Sinirle etrafıma bakınarak anahtarı bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde yoktu. Elbette Jay, anahtarı yanında taşıyor olmalıydı.

Pekâlâ... Bunu yapabilirsin, Annabelle!

Kilide o kadar uzun süre baktım ki tam pes edeceğim sırada bir tık sesi duyuldu.

Kalbim de o sesle beraber teklemişti.

Kutu... açılmıştı.

İçinde göreceğim şeyden korkarak açmadım, açamadım. *Ya annesinin fotoğrafı yoksa?*

Gerçeklerden kaçmak korkakların işi, dedi Asteria. Aç şu kutuyu!

Ellerim titriyordu. Alnımdan yanağıma doğru süzülen damlayı hissettim, o kadar çok ısınmışım ki her yerimi ter basmıştı.

Aç, aç, aç!

Kapağı yavaşça araladım fakat anında geri kapattım. Derin derin soluyor, göreceğim şeye kendimi hazırlamaya çalışıyordum.

Pekâlâ... Küçük bir kutuda ne saklıyor olabilirdi ki?

Çok fazla abarttığımı ve Malcolm'ın dolduruşuna geldiğimi fark ettim. Derin bir nefes alıp sakın bir şekilde kapağı araladım ve kutunun içine baktım.

Önce ne gördüğümü algılayamamıştım.

Uzun bir an boyunca öylece içine baktım. Gördüğüm cismi bir puzzle parçası gibi zihnimde bir yere oturtmaya çalışıyordum fakat hiçbir yeri yoktu.

Elimi yavaşça uzatıp kutuda bulunan şeyi aldım.

O şey tam olarak...

"Bu..."

Kalbime bir şey saplanmış gibi büyük bir acıyla geri çekildiğimde, kutu da içinden aldığım şey de kayarak elimden düştü.

Acı bir feryat dudaklarımdan dökülmek üzereyken ağzımı elimle kapatıp yere öylece bakmaya devam ettim.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz.

İç seslerim bile susmuş, durumu analiz etmeye çalışıyorlardı.

"Hayır, hayır, hayır, bu... Bu..."

Yere doğru eğilip, kutudan düşen şeyi ateştenmiş gibi ona dokunmaktan kaçınarak iyice yakından izledim. Elimle ağzımı kapatmaya devam ediyordum, akmayan gözyaşlarım yüzünden gözlerim yanıyordu ve kıpkırmızı olduklarına emindim.

Elimin öyle bir dişlemiştim ki acısını hissetmesem de kanattığımı fark ettim ama oralı olmadım. Acının zihnimi açmasını ya da eğer rüyadaysam beni uyandırmasını istiyordum. Sonunda titreyen elimi uzatıp ters dönen kutunun altında kalanı aldım.

Bu bir fotoğraftı...

Fotoğrafı kendime doğru çevirip annesini görmeyi bekledim ama hayır, bu başka bir fotoğraftı.

Dehşet...

Fotoğraftaki detayı fark ettiğimde... hissettiğim tek şey dehşetti.

Jay Sullivan'ın kapalı kutusu açılmıştı ve onu ilk gördüğüm andan beri peşinde olduğum gerçekle sonunda karşılaşmıştım.

Ayaklarım beni artık daha fazla taşıyamadı ve diz kapaklarım yere şiddetle çarparken donmuş suratımla fotoğrafa

bakakaldım. O kadar uzun süre öyle kaldım ki sonunda yanağımda hissettiğim gözyaşıyla bunun bir rüya olmadığına ikna oldum.

Bu tamamen gerçektir.

Gözyaşım fotoğrafa damlayana kadar ne durumda olduğumu fark bile etmemiştim. Uzun zamandır hiç olmadığı kadar çok aktı gözyaşlarım.

Boğazımdan çıkan acı verici çığlığı bastırmak için elimle tekrar ağzımı kapattım. Bu anı yaşadığım için sonsuza kadar yok olmayı diledim. Ya da hiç doğmamış olmayı...

Hıçkırıklarım, acı verici iniltilere dönüşene kadar orada oturmaya devam ettim.

Asteria istediğine kavuşmanın tatminini yaşarken akıttım gözyaşlarımı... Kendim için, bizim için ve en çok da *Jay Sullivan* için...

BÖLÜM 25: DOĞUM GÜNÜ

♪ *Hidden Citizens – Moonlight Sonata* ♪

Laura Sullivan

Laura, yaptığıının çok büyük bir hata olduğunu biliyordu fakat yapmıştı bir kere ve geri dönüşü yoktu. Dudağını dişleyerek telefona baktı, en azından durumu kurtarabilmek için Jay'i kesinlikle araması gerekiyordu.

Beni öldürecek, beni öldürecek diye söylenerek rehberde yazan *Korkunç Yaratık* ismini tuşladı.

Jay, telefonu üçüncü çalışta açmıştı. *"Ne var?"*

Laura gözlerini devirdi ve ona *bir kere olsun telefonu düzgün açmasını* söylemekten son anda vazgeçti. Nasıl olsa dinlemeyecekti.

"Annabelle senin evinin kapı şifresini istedi."

Vay canına. Lau bile konuya bu kadar hızlı gireceğini düşünmüyordu ama kelimeler ağzından bir anda fırlamıştı. Ne kadar çabuk olursa Jay'den kurtulması da o kadar kolay olurdu. Buraya gelip Laura'yı öldürmekle uğraşmak yerine direkt Annabelle'in yanına giderdi, *değil mi?*

"Benim kapı şifremi mi istedi?"

Jay duyduğunun doğruluğunu test etmek istiyor gibi tekrar sorunca, Laura sanki kendisini görecekmış gibi başını aşağı yukarı salladı. *"Evet, kapı şifreni istedi."*

Jay'in nefesini verdiğini işitti. Muhtemelen o nefesi verirken içinden küfür ediyordu. *"Ve sen de verdin, değil mi?"*

Tane tane konuştuğuna göre önce Laura'yı öldürmeye gelebilecek kadar sinirlenmişti. Laura yanaklarını şişirdi. Nefesini seslice verirken, "Panik anlarını idare edemiyorum," dedi. "Zorlayınca... bahane uyduramadım."

Jay'in kükremesini beklerken bir anda kapanan telefon sesini duydu. Emin olmak için ekrana baktı ve evet, Jay telefonu yüzüne kapatmıştı.

Lau, gözlerini kırptırdı. *Umarım, Annabelle o kutuyu bulmaz,* diye geçirdi içinden. Yoksa bu felaket olurdu. Hem de ne felaket...

Kendi kendini cezalandırmak istiyor gibi avucunu alnına birkaç kere vurdu. "Lanet, lanet, lanet!"

"Neden lanet okuyorsun, Lulu?"

Laura, Boston'dan gelen arkadaşı Travise'e dönüp baktı. Travis, yanında üç bavul getirmişti ve partide ne giyeceğine hâlâ karar verebilmiş değildi.

"Şu gümüş rengi olan takım," diyerek parmağıyla takımı işaret etti Lau. Lafı değiştirmişti çünkü Travis'i de kaos dolu hayatına çekmek istemiyordu fakat Tray, Hiddenfield'a gelmek için ısrar edince onu partiye davet etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Avcıların partilerde kurtlara dönüşmeyeceğini bildiğinden rahattı. Tabii cadıların da herkesin içinde büyü yapmayacağını diliyordu.

Lau, Travis konusunda ipte yürüyordu. Babası aralarına bir insanın girdiğini fark ederse bu çok kötü olurdu. *Çok çok kötü.*

"Partide benim yanında olmadığım zamanlar Alexis ve Samantha ile takılmanı istiyorum," dedi Travis'e. "Sakın yalnız kalma, Tray. Babamın davetlileri hoş insanlar olmayabilirler."

Travis omuz silkti. "Amma abarttın, Lulu. Beni yiyecek halleri yok ya!"

Laura, dudağını bükerken *umarım yemezler* diye içinden geçirdi. “Her neyse, uyuyalım, yarın bizi yorucu bir gün bekliyor.”

Travis’le birbirlerine uzaktan öpücük atarak vedalaştıktan sonra odadan çıktı ve kendi odasına geçerek yatağına uzandı. Her ne kadar uyumayı dilesse de o gece hiç uyuyamadı.

Parti babasının evinde olacağı için onu bir hayli germiştir. Laura, genç ve eğlenceli avcılarını çağırırsa da babasının kasıntı avcı topluluğu da partide olacaktı. Hatta Rane ailesi ve amcaları bile...

Yanaklarını havayla şişirdi ve boğulmayı diledi. *Jay kendi doğum günü partisinden hiç hoşnut olmayacaktı.*

“Olivia!”

Laura’nın sarı saçları stresten elektriklenmişti. Babası bu partiyi burada vermeyi nereden akıl etmişti, Tanrı aşkına?

Bu bir doğum günü partisinden çok bölge liderleri toplantısına benziyordu.

Evin çalışanı Olivia, elinde tepsilerle Laura’nın talimatlarını takip ediyor, diğer çalışanları koordine ediyordu. Laura, Pensilvanya liderini karşılayan Abigail’e baktı ve onun bu işi çok iyi idare ettiğini fark etti.

Gelen davetliler, bir yeryüzü nemfinin onları karşılamasına önce şaşırıyor, fakat kadın o kadar harika bir enerjiye sahipti ki onu çabucak kabulleniyorlardı.

Bütün eyalet liderleri bile buradaydı ve Lau, bu işin içinde bir iş olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kısılan gözleriyle babasına baktı.

Rahat bir şekilde tekli koltuğa oturmuş, bacak bacak üzerine atmış, elinde viskisiyle, diğer koltuklarda oturan Skyler Rane ve Sawyer Rane ile konuşuyordu.

Amcaları Abraham ve Victor henüz gelmemişti.

Laura, kayımpederi sayılan Sawyer Rane'i inceledi. Kaleb'a o kadar benziyordu ki Lau, yakışıklısının gelecekte böyle görünebileceğini düşünerek sevindi. Kaleb, yaşı ilerlediğinde de epey leziz olacaktı.

Bir süre gelen misafirlerle ilgilendikten sonra bir köşede durmuş cadı topluluğuna -*Alexis, Samantha, şarap evinin küçük kedisi ve neydi adı... şu kıvrıcık sarı saçlı enerji ölçer kız... hmmm... Lilly?*- baktı.

"Eily, surat asma artık," diyen Samantha'yı duyunca Laura'nın düşünürken çatılan kaşları normale döndü. Ah, evet, Eily!

Topuklu ayakkabısının çıkardığı seslerin eşliğinde onlara doğru yürürken hepsi, dönüp Laura'yı gördü ve onu süzdüler.

Laura, vücudunu bacaklarına kadar saran, sonrasını genişleyen, bordo renkli bir straplez elbise giymişti; sarı saçlarını ise açık bırakmıştı. Böyle oldukça iddialı göründüğünü biliyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

Cadıları tek tek süzerken dudaklarını büktü.

Alexis, üzerine siyah, askılı, kısa bir elbise giymişti; Lau, onun daha açık bir renk tercih edeceğini düşünüyordu fakat bu halini beğenmişti. Sevimliden ziyade dişli görünüyordu.

Sam'in üzerinde ise omuzlarını seksi gösteren, vatkalı, kısa bir gri elbise vardı. Saçlarını da omuzlarında kestirmişti ve uçları maşayla bukle bukle yapılmıştı. Dudakları koyu renge boyanmıştı. Lau, tek kaşını kaldırıp ona baktı, Sam de ona karşılık verdi.

Güzel, bu kıza aşk yaramıştı.

Sarı kıvrıcık saçlı kız ise... Lilly... *Hayır hayır, Eily!* Koyu mavi uzun bir elbise giymişti. Seksi olmasa da tatlı kızdı.

Laura, bir diğer tatlı kıza baktı. Jimmy ve Karl'ın çılgına döndüğü, şarap evinin küçük kedisi... Gözleriyle uyumlu

yeşil elbisesi ve ablasının saçlarına benzeyen, omuzlarındaki koyu renk saçlarıyla bugün daha bir güzel görünüyordu.

Lauri, Jimmy ve Karl'ın yardımcısı olsun, diye düşündü. Bu savaşı hangisi kazanacak merak ediyordu.

Ve evet, avcılar avına yavaşça yaklaşmaya başlamışlardı. Jimmy ve Karl, üzerlerinde takım elbiseleriyle gruba dahil oldular. *Bunlar kurt yerine sırtlan olsalar daha iyi olurdu.*

"Selam, Sullivan," dedi Karl. Dalgalı sarı saçları daha derli toplu görünüyordu, üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Jimmy ise lacivert gömleği ve koyu renk pantolonuy-laydı. Gerzek, burada bile Jay gibi giyinmişti ama eh, Lau, hakkını vermeliydi ki baya yakışıklıydı. Kumral saçlarının önünü havaya kaldırmıştı ve ela gözlerini kısarak Lau'ya baktı. "Güzel görünüyorsun, Sullivan."

Lau gözlerini devirdi. "Buraya benimle selamlaşmak için değil, kedi avında olduğunuz için geldiğinizi hepimiz biliyoruz, ahmaklar."

Nadia kıpkırmızı olmuştu, diğer iki ahmak da öyle. Jimmy, hemen inkâr pozisyonu almaya çalıştı fakat Lau'nun uyarıcı bakışlarını görünce ağzını kapattı. İnkârla bir yere gelemeyeceğini öğrenmesi lazımdı.

Karl çoktan duruma el atmıştı bile.

"Kedi avı oldukça kötü bir tabir, Sullivan. Ben sadece Nadia'ya da ne kadar güzel göründüğünü söyleyecektim." Tüm bebensiliğiyle pırıl pırıl parlayarak sırıttığında Jimmy'nin gözleri kocaman oldu ve mırıldandı.

"Piç kurusu."

Sam, öksürüp dikkatlerini çekerek onları ürkütene kadar iki ahmak neredeyse birbirlerine girmek üzereydi.

Laura, "Elena, nerede?" diye sordu Jimmy'ye.

"Brandon'la ayrılmışlar," dedi Jim. Gözlerini devirdi. "Depresyonda olduğu için partiye katılmak istemedi."

Laura, eski en yakın arkadaşının Brandon'ı çok taktığını sanmıyordu. Belki de Laura kendisiyle eskisi gibi değil diye partide katılmak istememişti. Lau, kendisini suçlu hissetti.

Annabelle ve tavyasıyla takıldığından beri eski hayatına göre yaşam tarzı çok değişmişti.

O an yeni hayatına ait ama şimdi eksik olan birini fark edince gözleri kocaman oldu. "Trav nerede?" diye sordu telaşla.

Alexis'in homurdandığını duvardugunda dönüp tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Nerede olacak, erkek peşinde!"

Laura, tedirgin bir şekilde etrafa bakındı. Travis şu an bir kurdun yemeği oluyor olabilir miydi? Tamam, avcılar kurt hallerine büründüklerinde bile insan yemezdi ama onu parçalamaktan zevk alacak avcılar da mevcuttu.

"Bir dakika!" diyerek bağırarak Alexis, hepsinin dikkatini çektiğinde Lau'nun kalbi ağzına gelmişti!

"Ne?" dedi gardını alarak. *Trav'e bir zarar veren Lulu'sunun topuklu ayakkabısını beynine yerd!*

Alexis, dehşete düşmüş gibiydi ve rengi yeşile doğru gidiyordu. Bir korku filmindeymiş ve sevgilisini yaratık kapmış gibi dehşetle sordu. "Dean nerede?"

Herkes kısa bir an duraksadı ve gözlerini kırıştırdılar. Avcılar partide çoktan gelmişlerdi, her ne kadar eğlenmeye gelmiş gibi görünseler de bahçenin çevresine konumlanıyorlar ve herhangi bir tehlikeye karşı gözlerini açık tutuyorlardı.

Gerçi bir tehdit olması pek olası değildi, çünkü en güçlü avcılar bugün buradaydı.

Sadece Eden Kingswell yoktu, o da uğradığı son saldırı nedeniyle kendisini toparlayamadığındandı. Laura o işin içinde bir iş olduğunu bilse de üzerine düşmedi.

Alexis, elindeki kadehten içkisini fondipleyip topuklu ayakkabısıyla koşamadığı için komik bir şekilde sekerek kalabalıkta kayboldu.

Laura, gözlerini devirip Sam'e baktı. "Bunlara sahip çık, benim ilgilenmem gereken misafirler var."

Sam, onaylar gibi başını eğdi, fakat gitmeden önce sorduğu soruyla Lau kasılmıştı.

"Annabelle nerede? Ona dünden beri ulaşamıyorum."

Laura da ona ve abisine dünden beri ulaşamıyordu ve kalp krizi geçirecek gibi oluyordu. Sabah Annabelle'in odasına baktığında onun kıyafetini hâlâ yatağın üzerinde duruyorken görmüştü.

Lau, ister istemez telaşlanmıştı ve Kaleb'a Jay'in evine gitmesini söylemişti. Neyse ki Bugatti evin önündeydi, Lau onların evde olduğunu düşünüyordu. Belki de konuşmuşlar ve Jay, Annabelle'e her şeyi anlatmıştı. Kalabalığa karışmak için biraz zamana ihtiyaçları olabilirdi.

Babası sürekli Jay'in ne zaman geleceğini soruyordu ve Lau, işin içinden nasıl çıkacağını bilmiyordu. Bugünün çabuk bitmesi için dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

O sırada babasının çatık kaşlarla bir avcıyı dinlediğini gördü. Barthram Sullivan duyduğu şeyden pek memnun kalmışa benzemiyordu. Skyler Rane de onunla beraber ayağa kalkmıştı. Sonra Barthram'ın çalışma odasına doğru ilerlemeye başladılar.

Laura, tuhaflığı hemen sezdi ve peşlerinden süzölmeye başladı. Evet, fark edilmemek için resmen süzölüyordu! Topuklu ayakkabısını eline almıştı ve onlar odaya girdiği an yakın bir yere konumlanıp dinlemeye başladı.

"Bu nasıl olur?" diye sordu Skyler Rane. "Mutlak liderin evinde böyle bir şey olması mümkün mü?"

Laura, kaşlarını çattı. Ne olmuştu ki? Barthram'ın masada ritim tutan parmaklarının çıkardığı sesi duyabiliyordu.

"Gerekli önlemi almıştım fakat görünen o ki bir casusumuz var."

Laura, kaşlarını daha da çatı. *Casus mu? Neler oluyordu?*

"Adamları organize et, o kitap bu evden dışarı çıkmayacak."

Barthram, bir Rane'e emir verdiğine göre durum oldukça ciddiydi. *Bir dakika... Kitap mı?*

Yoksa... Lupus mu çalınmıştı?

Laura, ağzını eliyle kapattı. Kadim avcı kitabı çalındıysa... durum oldukça ciddi demektir. O kitabı kim neden çalmış olabilirdi ki?

Skyler Rane'in ayak seslerini duyunca Laura, hemen arkasını döndü ve diğer odaya saklandı. Skyler gidene kadar beklerken kalbi boğazında atıyordu. Tam parmak uçlarında odadan çıkacakken kapıdan giren kişiyle beraber odada kalakaldı.

Babası... Barthram Sullivan tam karşısındaydı.

"Evet, doğru duydun, Laura," dedi Barthram. "Düşmanlar Lupus'u çalacak kadar yakınımıza geldiler."

Laura, sırtını duvara yasladı ve nefesini tuttu. Barthram'ın gözlerindeki hırs nefesini kesmişti.

"Fakat kitap umurumda bile değil. Yolun sonuna bu kadar yaklaşmışken ufak detaylarla uğraşmayacağım."

Yolun sonuna bu kadar yaklaşmışken... Laura'nın kalbi tekledi. Bir sonraki cümlesinin çok vurucu olacağını sezmişti fakat Barthram konuştuğunda... bu kadarını beklememişti.

"Bugün melezi tüm avcı dünyasına açıklayacağım."

Ne?

Laura'nın gözleri o kadar büyüdü ki ağzı açılıp kapandı ama tek kelime edemedi.

Siktir.

"Oğlumun doğum gününe ne kadar önem versem de bugün onun günü değil," dedi Barthram Sullivan. En

başından beri planı doğum günü falan değildi, sadece yapacağı şeyi kamufle etmişti.

Laura, cümlelerin devamını bildiği için dehşetle fısıldadı.

"Bugün... *Annabelle Jefferson*'ın günü."

Annabelle Jefferson

Dönüşüm geçirdiğim ilk gün ormanda cırılçıplak uyan-
dığımda... düşündüğüm tek bir şey vardı.

Kimlerin düşman, kimlerin dost olduğu...

Düşmanlarımı, benim için hazırladıkları bataklıkta yok
etmeye ant içmiştim.

Ve o bataklık... şu an beni pürdikkat izleyen *elâ* rengi
gözlerdi.

Bunu her zaman hissetmiştim, fakat hissetmekle emin
olmak farklı şeylerdi. *Artık emindim.*

Yüzümde sabit bir ifade varken gözlerimi onun gözle-
rinden çekmedim. Uzunca bir süre birbirimize baktık. Du-
daklarım sımsıkı kapalıydı, tüm bedenim karıncalanıyordu
fakat kalbimin attığını hissetmiyordum.

Sonunda dudaklarım komutumu kabul ettiler ve yukarı
doğru hafifçe kıvrıldılar. Ve ben biraz önce ağlarken şimdi...

Jay Sullivan'a gülümsüyordum.

Onun gözleri ise ona uzattığım dondurma kaşığında
takılı kaldı.

Biraz önce eve öyle bir giriş yapmıştı ki, beni görmeyi
en son beklediği pozisyon buydu sanırım. Kucağımda bir
dondurma kutusuyla televizyon izliyordum.

Buraya ilk geldiğimde dondurma aşkımı bildiği için beni
onunla tuzağa düşürmüştü ve *neredeyse öpmüştü.*

"*Şu an yüzün dondurmaya bulanmışken seni ciddiye ala-
mıyorum.*"

"*Elinle silmeyeceksin, değil mi, Belle? Bu hiç hoş olmaz.*"

Hatıranın verdiği hisle kalbim kasıldı. Güzel bir his değildi, daha çok acı vericiydi.

Jay, o kadar uzun süre bana baktı ki tek kaşımı kaldırdım. "Ne?" dedim kaşığı ağzıma götürüp dondurmayı yiyerek. "Evine izinsiz girdim diye beni azarlayacak mısın?"

Hiçbir şey söylemedi.

Başımı hafifçe yana yatırdım. "Buraya defalarca kez geldiğim için bir sorun olmayacağını düşündüm."

Jay hâlâ bir şey söylemiyor, sadece beni izliyordu.

Sonunda sabrım taşarak dondurma kutusunu koltuğa koydum ve ayağa kalktım. Çantamı diğer koltuktan kap-tığım gibi kapıya doğru yürümeye başladım. "Pekâlâ," dedim bozulmuş bir suratla. "Demek ki büyük bir sorunmuş."

Tam kapıdan çıkacağım sırada bileğime eli dolandı ve beni durdurdu.

Dönüp ona baktım. Çok yakındık ve kesinlikle *yakın* olmamalıydık.

Nefesi dudaklarıma çarptığı an kalbimin attığını hissetmeye başladım. Yaklaştı... Yaklaştı ve yaklaştı.

"Dondurmayı elinle temizleyecektin, değil mi, Belle?" Dudakları dudağımın kenarında dolaştı ve o kısmı ağır ağır yaladı. O kadar yavaş geri çekildi ki neredeyse bacaklarım tutmayacaktı. "Şurada da kalmış."

Ah.

Oyunbaz.

Hafifçe gülümsedi ve bu sefer dili dudağımın üzerinde dolaştı. Tekrar geri çekildiğinde yüzünde, biraz önce yediğim dondurmanın tadını alıyormuş gibi memnun bir ifade vardı.

Kalbimdeki hamster tekerleğini kırıp kafesinden kaçmak istiyordu.

Gülümseyerek göğsüne bir tane vurdum. "Çok pislik-sin, biliyorsun, değil mi?"

Dişlerini gösterirken sırttı. "Dilin çok uzun, ona ne yapmak istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Kalbimde bir duraksama daha oldu ama yüz ifadem değişmemişti, gülümsüyordum.

"Uyuyalım mı?" dedim yorgun gözlerle ona bakarak. "Seninle uyumak istiyorum."

Sırtması yavaş yavaş kaybolurken elini bana doğru uzattı ve elimi tuttu. Beni çekerek yatak odasına götürmeye başladığında onu takip ettim.

Odaya geldiğimizde önce bir duraksadı ve gözleri ağır bir şekilde dolabına doğru kaydı. Kıpırtısız ve ilgisizdim.

"Jay?" dedim soru sorar gibi.

Elimi bırakıp dolaba doğru ilerlediğinde kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. O kadar hızlı atıyordu ki bir an çarpıntısını duyacağını düşünüp tedirgin oldum.

Dolap kapağını tuttu ve yavaşça açtı. İfadesini göremiyordum, dolap kapağı yüzünü görmeme engel oluyordu.

Bana çok uzun gelen dakikalar sonra Jay, kapağı kapattı ve kalbim yerinden çıkacak gibi tekledi. Bana baktığında nefesimi tuttum.

"Öyle mi uyuyacaksın?" diye sordu üzerimdekilere bakıp. Bana bir boxer ve tişört attığında zar zor yakaladım. Elimdekilere sanki ilk defa gördüğüm nesnelermiş gibi bakakalmıştım.

"Yine mi boxer?" dedim sonunda konuşmayı becererek. Yüzüne baktığımda suratını muzır bir gülümseme kaplamıştı.

"Çıplak mı uyumak istersin?"

Gözlerimi devirdim. "Eşofman altına hayır demem biliyorsun."

Üzerindeki tişörtü çıkarırken aklına gelen şeyle oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. Aklına ne geldiğini anlayınca elimdeki tişörtü ona fırlattım, yüzüne denk gelse de hemen

yakaladı. Bol gelen eşofman altının üzerimden kaydığı ve iç çamaşırımla kaldığım günü hatırlamıştı. *Pislik.*

“Pekâlâ, bunlar iyi,” dedim yarı gülüp yarı kızgın bir suratla elindeki tişörtü tekrar alarak.

Banyoya girip kapıyı kapattım ve bir süre kıpırdamadan olduğum yerde durdum. Aynada kendimle göz göze geldim.

Seninle nasıl da oynuyor, görüyor musun?

Aynadaki yansımam konuşuyor gibiydi ve ürkmek yerine öylece bakmaya başladım.

Kes sesini, dedim içimden.

Bu oyuna bir son ver.

Kes sesini.

Bu oyuna bir son ver!

“Kes sesini!”

Elimle ağzımı kapattım ama çok geçti. Kapının öbür yanında Jay’in durduğunu hissettim.

“Belle?”

Sesini duyduğumda bir kapıya bir aynaya baktım. Her şey normaldi. Kapıyı açıp başımı uzattığımda Jay’in sorgulayıcı ela gözlerinin beni izlediğini gördüm.

“Kiminle konuşuyorsun?”

Söylediğine bir anlam veremiyormuş gibi suratımı buruşturdum. “Biriyle konuşmuyorum.”

Kaşları havaya kalktı.

Yüzüne bir süre öylece bakakalsam da sonunda, “Şarkı...” dedim. “Şarkı söylüyordum. Black Eyed Peas.” Kaşları biraz daha havaya kalktığında şarkının adını da ekledim. “Shut up.”

Uzun bir sessizlik...

Neyse ki bu tuhaf anı bozan Jay oldu. “Tamam,” dedi yatağa doğru ilerleyerek. “Giyin ve gel buraya.”

Derin bir nefes vermek istesem de yapmadım. Hemen tekrar banyoya girip üzerimi değiştirdim ve yüzümü yıkdıktan sonra odaya geçtim. Jay, üzeri çıplak bir şekilde yatağa yatmıştı, altında bir eşofman vardı. Bense uzun bir tişört ve boxerlaydım.

Yatakta Jay'in yanına doğru uzandığımda bir süre ikimiz de sırtüstü yatarak tavana baktık. Sonsuza kadar onunla burada böyle uzanmak isterdim.

"Buradan gitme konusunu tekrar düşün."

Başımı yavaşça çevirip ona baktım, o ise hâlâ tavanı izliyordu.

"Sonsuza kadar kaçamayız."

Başını çevirip bana doğru yavaşça döndü. "Gerekirse kaçarız."

Gözlerimi, odanın karanlığında daha koyu görünen gözlerine sabitledim. "Tıpkı babam ve annem gibi..."

Jay, mırıldandığım cümleyi duyunca odadaki hava ağırlaştı. Hiçbir şey söylemediğinde ekledim. "Sonlarına bak," dedim bu sefer daha yüksek sesle. "Öldüler."

"Belle..." dedi ama tekrar ekledim.

"Daha doğrusu öldürüldüler."

Derin bir sessizlik daha oluştu. Bir süre ikimiz de konuşmadık, sonunda Jay'in eli benim elimi buldu. Parmaklarımı kavrayıp elimi yukarı doğru çıkardı ve dudaklarını elimde hissettim. Elimi usulca öptü.

Ağzımı açtım fakat hiçbir şey söyleyemedim. İçimden konuşmak gelmiyordu, o da bunu fark etmiş olacak ki beni kendine çekti ve sarıldı.

"Bugün sadece uyuyalım," dedi kısık sesle. "Bu konuşmayı yarın da yapabiliriz. Günler bitmedi."

Yanağım göğsüne dayanmış halde yatarken kolumu ona ağır bir şekilde doladım. Uykulu bir sesle, "Günler bitmedi," diye fısıldadım.

Elleri rahatlatıcı hareketlerle saçlarımda dolaştı, ardından sırtımda... Bir keresinde sadece benimleyken huzurlu uyuduğunu söylemişti. Elleri durup nefesi düzene girdiğinde başımı yukarı kaldırdım ve kapalı gözlerine baktım.

“Mutlu yıllar, Jay...” diye fısıldadım.

Parmağım tenine değmeden yüz hatlarında dolaştı. Onun için günler bitmemiştir ve ben kollarındayken huzurla uyuyordu.

Benim gözlerim ise sabaha kadar asla kapanmadı.

Aynadaki yansımamda gördüğüm yüz benim miydi emin değilim fakat oldukça durgun ve ihtiyatlıydı.

Sürdüğüm koyu renk ruju inceledim, ardından kirpiklerime sürdüğüm rimele odaklandım. Her zamankinden daha çok makyaj yapmışım fakat kötü hissetmiyordum. Göz makyajım bakışlarımı derinleştirmişti, yanaklarımdaki alık elmacık kemiklerimi ortaya çıkarmıştı. Saçlarımda önlerini tel tokayla arkaya doğru tutturmuşum ama devamını dalgalı bir şekilde serbest bırakmışım.

Kolyem her zamanki gibi boynumdaydı.

Sonra gözlerim, üzerimdeki *buz mavis* elbisede dolaştı. Laura'nın benim için aldığı elbiseydi bu. İlk gördüğümde yaşadığım dehşetin hâlâ etkisindeydim.

Sürekli gördüğüm rüyamdaki halime benziyordum.

Kalp şeklinde yakası olan straplez elbisenin yerleri süpüren kabarık bir eteği vardı. Straplez kısmı beyazdı, eteklere doğru buz mavisine dönüşüyordu. Jay'ın en sevdiği renk beyaz olduğu için bu elbiseden hoşlanacağını düşünüyordum. Ellerimle eteği kavradım ve yukarı doğru sıyırdım. Ayaklarım görüş açısına girdiğinde, ayakkabılarımı birkaç dakika izledim. Laura, durumu ikonik bir hâle getirip bana cam gibi görünen bir ayakkabı almıştı.

Kendimi prensin balosu için hazırlanmış Kùlkedisi gibi hissediyordum.

Sonunda kendimi izlemeyi bitirip küçük el çantamı aldım ve kapıya doğru dönerek beni aşağı katta bekleyen prene doğru gitmek için ilerlemeye başladım.

Jay, bugünün doğum günü olduğunun farkında olsa da pek umursuyor gibi görünmüyordu. Babasının evinde bir parti olduğunu söylediğimde ise durum daha da vahim bir hâl almıştı. Şüpheliydi ve bu durumdan pek hoşlanmamıştı.

Onu ikna etmek için çabalamam gerekmişti ve işte buradaydık. Tüm günü evde baş başa geçirdikten sonra, ben hazırlanmak için evden erken çıkmıştım.

Şimdi ise Laura'nın evinde hazırdım ve Jay de beni almak için gelmişti, aşağıda dolaşan ayak seslerini duyabiliyordum.

Odadan çıkıp aşağı kata giden merdivenleri inmeye başladım. Jay, merdivenlere arkası dönük bir şekilde, Laura ile olan fotoğrafını inceliyordu. *Bu eve ilk geldiğimde gördüğüm fotoğrafı...* O gün Jay'i, Laura'nın abisi olduğunu bilmeden sapık ilan etmişim ve sonuç olarak beni epey utandırmıştı.

Bu anı, kısmen gülümsememe sebep oldu fakat Jay, bana doğru döndüğünde ciddiyete büründüm.

Ela rengi gözleri, ben merdivenleri inerken her adımda beni dikkatle izlemeyi sürdürdü. Beyaz bir gömlek giymişti ve altında siyah bir pantolon vardı. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, kollarını ise katlamıştı. Üzerine ceket giymek gibi bir derdinin olmadığını biliyordum, soğuğu çok fazla hissetmiyordu.

Ben soğuğa onlardan daha duyarlıydım, bu yüzden üzerime kırmızı bir şal alacaktım. Jay birkaç adım attı ve koltukta duran şalı önce kendisi alarak bana yaklaştı.

Tam önümde durup da nefeslerimiz birbirimizin yüzüne çarptığı an hava değişti. Ağır bir hareketle şalı omuzlarıma

yerleştirdiğinde parmakları tenime sürtündü, tüm bedenim karıncalandı. Düzensizleşen nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Parmakları yanağımnda dolaştı, sonra dudağımı keşfetmek istiyor gibiydi. Başımı yukarıya yavaşça kaldırdığında tamamen yüz yüzeydik.

“O kadar güzelsin ki Belle,” dedi usulca. “Bazen bu güzelliği herkesten saklamak istiyorum.”

Güzel, Belle... Canavarın inine çoktan girdin, artık kurtulamazsın.

Bu cümleyi hatırlayınca kalbim şiddetli bir kasılmayla kıvranmaya başlamıştı.

Jay, parmağıyla yanağımı okşadıktan sonra dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktı. “Belle ve Canavar,” dedi dudakları yana kıvrılırken. “Bizim için daha uygun bir masal olamazdı.”

Yana doğru eğildim ve eteği sıyırıp ayakkabımı gösterdim. “Külkedisi ve Yakışıklı Prens de olabiliriz.”

Jay güldü. “Laura en çok onu severdi.”

“Belli oluyor,” dedim ben de gülümseyerek.

Geri çekilip parlak gözleriyle bana baktıktan sonra kısık sesle sordu. “Bu canavarı kavalıyen olarak kabul eder misin?”

Sorduğu soruya cevap vermedim. Uzun süre sessiz kalınca Jay’in bakışları soru sorar gibi değişmişti.

“Çok fazla kişi olacak, Barthram Sullivan’ın davetlileri de dâhil,” dedim sonunda durumu analiz ederek. “Beraber olduğumuzu düşünebilir-”

“Beraber değil miyiz?” diye sorarken tek kaşı havaya kalkmıştı.

Ağzım bir açıldı, sonra tekrar kapandı. Tekrar konuşmaya niyetlendiğimde Jay’in başparmağını dudaklarımin üzerinde hissettim.

“O eve elimi tutarak gireceksin, yoksa ikimiz de gitmiyoruz.”

Ah...

Zamanında beraber görülmememiz için bana neler yapmıştı, şimdi ise neredeyse bütün avcılarının olacağı bir partiye beraber gidecektik. Durumlar gerçekten epey *değişiyordu*.

Elim yavaşça yanağına uzandı. "O eve seninle el ele gireceğim."

O, başını bana doğru eğerken, aynı anda ben de parmak uçlarımda havaya kalktım ve dudaklarımız buluştu.

Hiç kopmayacakmış gibi öptük birbirimizi...

Sonunda zorla geri çekilen ben oldum. "Biraz daha geç kalırsak Laura kalp krizi geçirebilir."

Dişi Sullivan muhtemelen çılgına dönmüştü.

Jay, geri çekilip elini bana doğru uzattığında parmaklarım parmaklarını kavradı. Derin bir nefes aldım ve bizi bekleyen geceye doğru ilk adımımı attım.

Bugatti'ye varana kadar elimi bırakmadı. Ben yolcu koltuğuna geçtiğimde, o da sürücü koltuğuna oturmuştu. Bana son kez baktıktan sonra arabayı çalıştırdı ve Barthram Sullivan'ın malikanesine doğru yola çıktık.

Yol boyunca dışarıyı izledim. Radyoda Imagine Dragons'ın Bad Liar şarkısı çalıyordu.

Kötü yalancı...

Başımı çevirip ona baktım. Yoldaki ışıkların vurduğu yüz hatları bir gölgeye karışıyor, bir açığa çıkıyordu. Işık, ela gözlerine yansıdığında gözleri parlıyordu. Onu izlemekten kendimi alıkoyamıyordum.

Sonunda malikaneye geldiğimizde gözlerimi ondan çektim ve karşıya baktım.

Gördüğüm manzara karşısında nutkum tutuldu.

Bahçe de dâhil tüm malikane ıslıl ıslıl parlıyordu. Bahçe o kadar kalabalıktı ki bir an bunun sadece bir doğum günü partisi olmadığını düşündüm. Bu düşündüğümünden daha büyük bir davetti.

Jay, karşısında gördüğü manzaraya bakarken gözlerini hafifçe kısmıştı. Korumaların kapıyı açmasını beklerken etrafı izledi. "Bu da ne?" diye mırıldandığını duydum.

Belli ki Barthram Sullivan, oğlunun doğum gününe normalden daha çok önem vermeye başlamıştı.

Jay, arabayı park alanına sürdü ve diğer lüks araçların yanında durdu. Hemen bir koruma gelip Jay'in kapısını açmıştı. Benim kapım da açılınca o yöne baktım, benim tarafımda da bir koruma vardı.

"Hoş geldiniz, Bay Sullivan," dedi orta yaşlardaki adam.

Jay, adama başıyla selam verdi ve arabayı park etmesi için ona bıraktı. Ben de arabadan indiğimde Jay, arabanın etrafından dolanıp benim tarafıma gelmişti.

Elini bana doğru uzattı. Bu sefer tutmakta tereddüt ettim ama bu onu durdurmadı, parmaklarını parmaklarıma sıkıca kenetledi. Abigail bizi böyle görünce ne olacaktı bilmiyordum fakat artık çekinmiyordum.

Jay, yürümeye başladığında ona ayak uydurdum ve beraber kalabalığa yaklaştık. Jay'in elinin sıcaklığı beni yatıştırıyordu.

Adımlarımız yavaştı, Jay'in gözleri tam karşıya kilitlense de ben etrafımıza bakmadan edemiyordum. Çok fazla orta yaşlarda insan vardı. Kadınlar şık giyimli, erkekler takım elbiseliydi. Bu insanların kurda dönüşebiliyor olmalarına inanmak güçtü.

Jay'in parmakları elimi daha çok kavramıştı, gerildiğimi hissetmiş olmalıydı.

Fark edilmemiz kısa sürdü.

Birkaç orta yaşlı adam, Jay'i gördüklerinde selam vermiştiler, Jay de başıyla onları selamlıyordu.

Gözüme birkaç kadın takılınca o yöne daha dikkatli baktım. Bahçenin bitimindeki duvarların önüne sıra sıra dizilmiş kadınlar ellerini iki yana açmış, öylece bekliyorlardı.

"Jay," dedim ona doğru dönerek. "Şu kadınlar ne yapıyor?"

Jay göz ucuyla ona gösterdiğim yöne baktıktan sonra tekrar önüne döndü.

"Onlar cadı," dediğinde kadınlara tekrar baktım. Diğer kadınlar kadar şık değillerdi, hepsinin üzerinde aynı tip elbise vardı. Yeşil elbiseler. Sanki duvar dibine dikilmiş ağaçlar gibi...

"Yani?"

"Liderin evinde bir parti veriliyorsa güvenlik en üst düzeyde olur," dedi dönüp bana yan bir bakış atarak. "Sadece avcılar koruyamaz, cadılara da ihtiyaç var. Evin etrafında bariyer oluşturunlar."

Ah. Pekâlâ.

Barthram'ın, cadıları bile elinde tutuyor olması sinirlerime dokunuyordu. Derin bir nefes alıp Jay'in verandayı çıkan adımlarını takip ettim.

Eve el ele girdiğimizde tüm yüzler bize döndü.

Harika. Dikkat çekmekte bir numarayı kimseye kaptırmıyorduk.

Arkadaşlarımın nerede olduklarını görmek için etrafa bakındım. Marcus'la haberleşmiştim, partiye Brandon ile bizimle aynı saatlerde gelecekti. Fakat etrafta onu görememiştim.

Gördüğüm ilk yüz Laura'nınki oldu.

Bizi görünce omuzlarını gevşetmiş gibi derin bir nefes verdi, ardından ellerimizi gördü ve su yeşili gözleri yavaşça büyümeye başladı. Oynayan dudaklarından, "Yok artık," dediğini anladım.

Bize doğru öyle hızlı adımlarla geldi ki kısa sarı saçları uzun olsaydı arkasında uçuşurdu. "Bu da ne?" dedi ellerimize bakarak. "Abigail ve babam-"

"Parti için teşekkürler," diyerek onun lafını kesti Jay ve son kelimenin üzerine bastı. "Kardeşim."

Laura'nın, Jay'in partiden hoşlanmadığını anlaması için yüz ifadesini görmesine gerek yoktu, sesini duysa da yeterdi. Hemen ellerini teslim oluyor gibi kaldırdı. "Bu sefer benim fikrim değildi."

Jay, duyduğu cümleyle tek kaşını kaldırdı.

Laura, söyleyeceği şeyi nasıl söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi kıpırdandı ama kaçacak yeri yoktu. "Babamın fikriydi," dedi bir çırpıda.

Jay'in kaşları normale döndü, fakat bakışları için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Çenesinde birkaç kasılma sezdim, yine de ifadesiz durmaya çalışıyordu. Bana dönüp uzun uzun baktı.

"Beni içeride bekle," dedi sonunda sakın bir sesle.

Hayır, hiç de sakın değildi.

"Tamam," dedim fazla üstelemeden.

Bana son bir bakış attıktan sonra elimi bıraktı ve kalabalıkta gözden kayboldu.

Şalımı asması için bir çalışana verdikten sonra ben de etrafa bakındım. Ev zaten yeterince görkemliydi, fakat bugün daha ayrı bir ihtişamı vardı. Işıklandırmalar artmıştı, her köşede açık büfe şeklinde masalar ve ellerinde içkilerle dolaşan çalışanlar vardı.

Fazlasıyla kalabalıktı.

"Tim nerede?" diye sorduğumda Lau cevapladı.

"Çalışanlar ona üst katta göz kulak oluyor, sıkıntı yok." Durumdan memnun olarak başımı salladım.

"Annabelle," dedi Laura, sesi kulağa gergin geliyordu. Soru sorar gibi ona baktım.

"Sana söylemem gereken bir şey-" O sırada gözü arkamda bir yere takıldı ve lafı yarıda kesildi. "Siktir," dedi şu anki asil görüntüsüne tezat kaba bir küfür savurarak. "Ed olmaz, Tray. O bildiğin cani!"

Ne?

"Travis kurtlara yem olmadan onu kurtarmam gerekiyor. Geri döneceğim."

Bana bir şey söylemesi gerekmiyor muydu?

Laura yanımdan o kadar hızlı ayrıldı ki ağzımı bile açamadım. O gittiğinde bir süre etrafıma bakınsam da sonunda arkadaşlarımı bulmaya karar verdim.

Büyük salona girdiğimde, ortam adeta insanı büyü-lüyordu. Bir masalda gibiydim. Şatoda verilen bir balo...

Etkilenmişim.

Gözlerim arkadaşlarımı aradı. Onları salonun sağ köşesinde gördüğümde adımlarım hemen o yöne hızlandı fakat omzuma dokunan bir elle yerimden sıçradım.

"Benim benim!" diyerek ellerini teslim oluyor gibi kaldıran Marcus'u görünce derin bir nefes verdim.

"Ödümü patlattın, Marc!"

Marcus, lacivert takımı ve beyaz gömleğiyle duraksamama neden olmuştu. Saçlarını kestirmişti ve dalgalı tutamlarını düzgün bir şekilde jölelemişti. Çok...

"Biliyorum, mükemmel görünüyorum," dedi böbürlenerek.

Gözlerimi devirdim. "Bu kelimeleri kendinden duy-mak daha mı çok hoşuna gidiyor? Bırak biraz da başka-ları sana söylesin."

Marcus, yakasını düzeltirken sırıttı. "Kendime âşık ol-mam suç mu?" Sonra gözleriyle beni süzdüğünde çapkınca gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum, Minik Panda. Kü-çükken çok çirkindin, nasıl bu kadar güzelleştin bilmi-"

Omzuna bir tane vurduğumda neredeyse kahkaha ata-caktı. "Tamam, tamam," dedi ve bu sefer samimi bir şe-kilde gülümsedi. "Çok güzelsiniz, leydim. Size eşlik ede-bilir miyim?"

Gözlerimi devirsem de uzattığı koluna kolumu doladım. "Elbette, Savaşçı Marsilious. Bana eşlik etmeniz beni çok mutlu eder."

Tek eliyle saçlarını düzeltti ve gülerek bana baktı, fakat yürürken bir şey dikkatini çekmiş olacak ki gülümsemesi hafifçe soldu. "Bu gülümseme gerçek değil."

Ne?

"Ne diyorsun, Marc?" dedim yürümeye devam ederek. Gözlerim etrafımızı taniyordu.

Marcus, beni durdurduğunda neredeyse yalpalayacaktım. Gözlerimin içine baktı ve kaşları yavaşça çatıldı. "Neyin var?"

Ah. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!

Beni çok iyi tanıyordu.

"Bir şey yok." Elimle boynumu tuttum, oradan bir ağrı tüm bedenime yayılmaya başlamıştı. "Bak, Sam orada, hadi gidelim."

Tam yürüyecekken kolumu yakaladı. "Anna?"

"Burada olmaz, Marcus!" Bir anda hararetle konuştuğuma ben bile şaşırmıştım.

Marc duraksadı ve bana bakakaldı. Gerginliğim su yüzüne çıkmak için çabalıyordu.

"Sonra," dedim bu sefer daha sakın bir tonda.

Kolumu bıraktı. Bir süre hareket etmese de sonunda kabullenmişti. "Tamam," dedi tekrar yürümeye başlayarak. Bu sefer koluma girmemişti. "Sonra."

O önden yürümeye başlayınca nefesimi dahi veremedim. Sonunda Sam, Alexis, Dean ve Eily'ye ulaştığımızda, Marcus ve Sam birbirlerine sarıldılar. Fakat Marcus'un gözü üzerimdeydi ve bu beni daha da huzursuz ediyordu.

Kızlar yanıma geldiğinde onlara sarıldım ve hepimiz birbirimize övgüler yağdırdık.

"O Travis bozuntusunu gördün mü?" diye sordu Alexis. "Umarım buraya gelmez. Biraz önce Dean'i elinden zor kurtardım!"

Dean, boğazını temizledi ve Alexis'e duvar suratlı ifadesine yakışacak bir bakış attı. "Ben kendimi koruyabilirim."

Alexis bir yırtıcı gibiydi. "Bebeğim, ne kadar cesur ve tehlikeli olsan da Travis'i gördüğünde neredeyse titriyorsun." Elleriyle Laura'nın genelde yaptığı havada tırnak işaretini yaptı. "Ama seni anlıyorum, o boyalı kafa *en büyük ayaklı tehlike*."

Dean'den de ne bebek olurdu ya...

Siyah bir takım giymişti ve her zamankinden daha derli toplu görünüyordu. Lacivert gözleri, salonun ışığında daha belirgindi.

Sam de öyle düşünüyor olacak ki gülümsemesini saklamak istiyor gibi yanaklarını şişirdi. Marcus açık açık sırıtıyordu, tekrar normale dönmesine sevinmişim. Sorgulayıcı mavi gözleriyle beni izlerken kıpırdayamıyordum bile.

Dean, boğazını tekrar temizleyip, "Alexis," dedi uyarıcı gibi ama Alexis hâlâ Travis'e söyleniyordu.

O sırada gözüme birkaç adım ilerimizde duran Nadia takıldı. Bugün oldukça güzel olmuştu, ona gülümseyerek baktım ama o beni göremedi çünkü yanında Jimmy ve Karl vardı.

Tüm avcılar burada olsa da, Eden'in partiye katılamayacağını biliyordum, aldığı hasar fazlaydı. Yine de yokluğunu hissetmek kötüydü.

"Jimmy, bize biraz izin verir misin?" diye sordu Karl.

Kaşlarını kaldırıp orayı izledim, ilginç bir sahne gerçekleşecek gibiydi.

Karl elini uzatıp Nadia'yı dansa kaldırmaya yeltendiğinde Jimmy'nin içtiği içki neredeyse boğazında kalacaktı. *Ups*.

Öksürük krizine girerken neredeyse Karl'ın elini tutmakta olan Nadia'yı yakaladı. "İzin vermiyorum," dedi hararetle.

Nadia ve Karl şaşırmışlardı. Hatta *herkes* şaşırmıştı. Şu an o üçlüyü pürdikkat izliyorduk.

"Çünkü benimle dans etmek istiyor, öyle değil mi kedicik?" dedi Jimmy ve Nadia'yı çekiştirmeye başladı.

Nadia'nın gözleri kocaman olmuştu ama ağzını bile açmadan sürüklenmeye başlamıştı bile. Karl şaşkın bir şekilde o ikilinin arkasından baktı. "Hey!" dedi kendine geldiğinde ve arkalarından ilerlemeye başladı. "Jimbo, bırak kızı!"

Samantha derin bir iç çekti. "Şu ahmaklar kardeşimi ortadan ikiye bölmeden gidip duruma el atayım."

Hepimiz şaşkın şaşkın olanları izlerken, "Far görmüş tavşanlar gibi görünüyorsunuz, gençler!" diyen Brandon'ı duyduk.

"Senin gibi dişi görmüş sırtlan gibi görünmelerinden iyidir."

Ah, evet, doğru tahmin. *Darla*.

Brandon'la beraber yanımıza gelmişlerdi. İkisi de bu kadar didişirken neden sürekli yan yana ortaya çıkıyorlardı hiçbir fikrim yoktu. Sam ve Marcus da tıpkı böyle didişiyorlardı fakat Brandon, Marcus'a benziyor gibi görünse de farklıydı. *Daha vurdumduymaz, daha uçarı...* Onun hizaya gelmesi zor olacaktı.

Brandon'ın suratını yapma bir gülümseme kapladı. "*Çilli bir topalağa* benzememeleri çok daha iyi."

"Ben artık topalak değilim," diyerek tane tane konuştu Darla. "Senin o saçın fazla uzadı."

Brandon'ın eli anında önüne özene bezene şekil verdiği belli olan saçına gitti. "Bu rampayı yapabilmek için saçımın uzamasını uzun zamandır bekliyorum, Çilli. O yüzden sakın dokunmayı deneme."

Darla'nın gülümsemesi şeytaniydi. "Asla dokunmam," dedi ellerini havaya kaldırarak.

Brandon, ona ters ters baktıktan sonra bize döndü. Üzerinde siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Diğer erkeklerden daha özensiz görünse de görsel artıları çok fazlaydı, bu yüzden kimse o kısma takılmışa benzemiyordu.

Darla'nın üzerinde ise siyah bir pantolon ve askılı siyah bir büstiyer vardı. Saçları dalgalıydı ve Dean'in gözleriyle aynı renk olan lacivert gözleri makyajla belirginleşmişti. Ayağındaki stiletto'lar onu oldukça seksi gösteriyordu. *Vay canına.*

Dean'le birbirlerine selam verdiler. İkizden çok yabancı gibi dursalar da aralarındaki bağı hepimiz hissedebiliyorduk.

"Beni dinleyin," dedi Brandon bir anda bize doğru eğilerek. "Başım belada."

"Ne oldu?" diye sordu Eily. "Yine Elena'dan ayrıldın ve ondan mı kaçıyorsun?"

Brandon, suratını buruşturdu. "Ben şu çilli topalak dışında hiçbir kızıdan kaç-" Dean'in ensesine bir tane indirilmesiyle sustu. "Adamım, bu çok kaba bir hareketti."

"Kardeşimle düzgün konuş."

Brandon hayretle parmağını kendisine doğrulttu. "O bana sırtlan diyor ama!"

"Çocuk gibisin, Brandon. Büyü artık!" Alexis kaşlarını çatmıştı.

Brandon, onlara ters ters bakarak omuz silkti. "Her neyse," dedi tekrar gruba doğru konuşarak. "Beni saklayın."

Hepimiz kaşlarımızı kaldırdık. "Hani kimseden kaçmazdın?" diye sordu Eily. "Rengin şu an tedirgin turuncusu."

Brandon suratını ekşitti. "Turuncu mu? Başka renk yok muydu?"

"Renkleri biz seçmiyoruz ahmak," dedi Eily.

"Bradyyyy!"

Duyulan sesle hepimiz arkamıza dönüp baktık. Siyah saçlı, bronz tenli bir kadın bize doğru geliyordu. Kalem eteği ve beyaz gömleği vardı. Saçları topuzdu ve sanki birazdan bir sopa çıkarıp sınıf tahtasına vuracak bir öğretmene benziyordu.

Brandon sessizce küfür mırıldanıp arkama saklandı. O cüssesiyle benim arkamda kamufle olabileceğini düşünmesi fazla komikti.

"Marcus," diye fısıldadı. "Marcus, zamanı durdur ve kaçır beni buradan."

Marcus öyle sinsî sırtıyordu ki, hepimiz bir ona bir Brandon'a bir bize yaklaşan kadına bakıyorduk. Darla, Brandon'ın zayıf bir yönünün keşfine varmayı bekliyor gibiydi.

"Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu kadın. Çoktan gelmiş ve Brandon'ı yakasından yakalamıştı.

Brandon yenilgiyle omuzlarını düşürdü. "Hayır, *hala*. Hiç öyle düşünür müyüm?"

Ah.

Hala mı?

Brandon'ın Hiddenfield'da yalnız yaşadığını biliyordum ama ailesi hakkında hiçbir bilgim yoktu.

"Kuzenlerine selam bile vermedin. Ayrıca baban seninle konuşmak istiyor. Gel ve ailenle vakit geçir, seni nan-kör çocuk."

Halası onu omuzlarından çekiştirerek götürürken Brandon, Marcus'a kötü kötü bakmayı ihmal etmedi. Marc ise resmen kahkaha atıyordu.

"Bu da neydi?" diye sordu Alexis.

"Rodgerslar kasabaya geldi."

Dean'in dediğini duyunca hepimiz ona kulak verdik. "Rodgerslar mı?" diye sordum.

“O ahmak, köklü bir aileden geliyormuş. Babası Maine lideri.”

NE?

Eily’nin içtiği içki boğazına takıldı. “Ne?” dedi nefes almakta zorlanarak. “Brandon, bir eyalet liderinin oğlu mu?”

Biz de en az onun kadar şaşkındık.

Alexis hayretler içerisinde ‘*Bana neden daha önce söylemedin?*’ der gibi bakınca Dean hemen açıklamaya girişti.

“Ben de yeni öğrendim. Annesi Brandon küçükken ölmüş, babası Barthram Sullivan’ın emriyle Maine eyaletinin lideri olmak için Hiddenfied’ı terk etmiş, fakat Brandon gitmeyi reddetmiş.”

“Çünkü annesini bırakamıyor,” dedi Darla. “Sürekli onun mezarını ziyaret ediyor.”

Hepimiz onun *bunu nasıl bildiğinde* odaklanmaktan çok, söylediği şeye odaklanmıştık. İçimizi kaplayan kasvetle hiçbirimizin sesi çıkamadı.

Marcus sonunda konuya giriş yaptı. “Bu konuyu kapat-sak iyi olur, Brady bizi duyabilir. Bu konuları konuşmaktan hoşlanmıyor.”

Brandon hakkında bilmediğimiz birçok şey olduğu kesindi. En azından halasını gördüğümüz kadarıyla ailesinin baskıcı tavrı yüzünden de sorumluluktan kaçan bir tip olabilirdi.

“Jay nerede?”

Dean’in sorduğu soruyu duyunca ona baktım. Güzel soru, *Jay neredeydi?*

“Babasıyla konuşmaya gitti, *sanırım*,” dedim. “Ben bir ona bakayım.”

Marcus, beni dikkatle izlediği için ona bakmaktan kaçındım ve diğerlerine gülümseyerek arkamı döndüm.

Kalabalığa karışıp yürümeye başladığımda, dans pistinin ortasından geçtiğimi fark ettim. *Kahretsin*. Fark edilmemeye

çalıştıkça kendimi her şeyin merkezinde buluyordum. Dans eden birkaç bedene çarparak ilerledim. Etrafımda dönüp duruyorlardı, bu benim alışık olduğumdan daha farklı bir dansı.

Derin bir nefes alıp eteğimi daha çok topladım ve takılmadan yürümek için epey uğraştım. Sonunda belimden yakalayan eller beni durdurduğunda kalbim de durmuş gibi hissetmiştim.

Arkamda duran bedenini, güçleri ellerini, odunsu kokusunu ve sıcak tenini hissettiğimde gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım.

“Benimle dans et, Belle.”

Kulağıma doğru eğilip fısıldamıştı.

Kalbim boğazımda atmaya başladı, tüm bedenim titremişti.

Malcolm bana böyle söylediğinde, hiç de şu anki hisleri yaşamamıştım. Jay, başkaydı.

Keşke olmasaydı.

Gözlerimi açıp ona doğru döndüğümde ellerini belimden çekmedi. Başımı kaldırdım ve onun ela gözleriyle karşı karşıya kaldım. Çantamı tuttuğum elimi onun omzuna yerleştirdim, boşta kalanı da omzuna koyduğumda ayaklarımız hareket etmeye başlamıştı. Etrafımızdakiler daha hızlıydı, biz ise yavaşça hareket ediyorduk. Sonra Jay’ın adımları da onlarınkine eş değer olarak hızlandığında ben de ona uydum.

Çalan klasik müziği kulaklarım duymuyordu, zihnimde hâlâ arabada dinlediğimiz Imagine Dragons-Bad Liar vardı.

Elimden tuttuğunda geriye iki adım attım ve sonra dönerek ona doğru yaklaştım. Elbisemin eteği dönmenin etkisiyle dalgalanmıştı. Sırtım Jay’ın bedenine çarptığında ılık nefesi de kulağımda dolaştı.

“Sana bir hediyem var,” dedim kısık sesle.

Jay'in parmakları kolumdan yukarı doğru tırmanırken tenimi usulca okşadı. Belimdeki eli olmasa dengemi sağlayamayacaktım. Ardından beni döndürerek tekrar eski pozisyonumuza getirdi ve gövdelerimiz birbirlerine temas etti.

"Senden daha güzel bir hediye mi var?"

Oyunbaz. Oyunbaz. Oyunbaz.

Muzip bir şekilde gülümsediğinde ben de gülmekten kendimi alıkoyamadım. Ayaklarımız aynı ritimle hareket ediyordu, sanki bu dansın provasını daha önce yapmıştık. Beni tekrar döndürdüğünde elbisem etrafa saçılan buz parçaları gibiydi, Jay'in ateşi ise o buz eritmek üzereydi.

"Gecenin ilerleyen saatlerinde vereceğim," dedim parmak uçlarımda yükselip kulağına fısıldayarak.

Jay geri çekilip yüzüme baktı. Kaşları merakla çatılmıştı. "Birlikte duşa mı gireceğiz?"

"Jay!" dedim etrafımıza baktıktan sonra tekrar ona dönerek.

Jay'in yüzünde şeytani bir sırıtma belirdi. "Portakallara hayır demezdim."

Elimi dudaklarının üzerine bastırıp, "Şşşş," dedim. "Kulaqları çok iyi duyan bir topluluğun ortasındayız."

Jay, avucuma bir öpücük kondurduğunda nabzım hızlandı, anında elimi çektim. "Eğer bizi duyan birisi varsa," dedi etrafa hiç bakmadan. "Kulağını bir tarafına sokmadan önce bu işe bir son versin."

Tam ağzımı açıp tekrar onu uyaracakken duyduğum sesle olduğum yere çakıldım.

"Annabelle?"

Abigail'in sesiydi bu.

Jay'in gözleri arkama odaklandı, ben de ağır bir şekilde o yöne döndüm. Abigail, üzerinde kırmızı bir elbiseyle karşımdaydı. Saçları her zamankinin aksine bugün

düzdü ve boynunda yakut bir kolye duruyordu. O kolyeyi ona Barthram'ın hediye ettiğine şüphe yoktu.

Gözlerimi hafifçe kıstım.

"Siz," dedi Abigail, yarı gülümseyerek yarı sorgulayarak. "Ne zaman geldiniz? Her yerde seni arıyordum."

"Çok olmadı," dedim bakışımı kolyesinden çekip yüzüne sabitleyerek. Barthram Sullivan'la olan ilişkisi beni şu an her zamankinden daha fazla rahatsız ediyordu.

Abby, Jay'in belimde duran eline baktı, ardından tekrar gözleri yüzüme tırmandı. "Biraz konuşabilir miyiz, Karamelim?"

"Biz sevgiliyiz, Abby."

Abigail'in gülümseyen suratı hâlâ aynıydı fakat ansızın söylediğim şeyi beklemediği de açıktı. Bir Jay'e, sonra tekrar bana baktı. "Ah," dedi gülümsemesi solmasa da önceki samimiyetini kaybetmişti. Şaşkındı. "Pekâlâ." Elindeki şarabı yanından geçen çalışanın tepsisine koydu. "Jay..." dedikten sonra eliyle saçını düzeltti. "Baban seni çağırıyordu."

Başımı kaldırıp göz ucuyla Jay'in yüzüne baktım, o da bana bakıyordu. Sevgili olduğumuzu bir anda söylemem hoşuna gitmiş gibiydi.

"Durum biraz... *ciddiymiş.*" Abigail, Jay'in kıpırdamayacağını fark edince tekrar araya girmişti.

Jay eğilip dudakları kulağımı okşarken konuştu. "Hemen dönerim."

Ardından gitti ve beni Abigail ile karşı karşıya bıraktı.

"Abby," dedim, konuşmak için ağzını açtığında konuşmasına izin vermeyerek. "Geceni mahvetmek istemiyorum."

Dudakları seğirdi. "Karamelim..."

Ona doğru iyice yaklaştım ve yüz yüze kaldık. "Buraya gelmemize *sen* sebep oldun. *Sullivanların* hayatımıza girmesine de..." İyice yaklaştım ve bu sefer daha kısık sesle

konuştum. "Görüyorsun ya," dedim bir onu bir kendimi göstererek. "Kalp çalmakta oldukça ustalar."

Eklemek istediğim çok şey vardı, fakat burada yapamazdım. Herkesin duyabileceği bir yerde olmazdı. Abby'yi geçip büyük salondan ayrılmak için hızla yürümeye koyuldum, burası beni fazlasıyla boğmaya başlamıştı. O sırada çantamda titreyen telefonumu hissedince adımlarım durdu.

Telefonu çıkarıp ekrana baktığımda daha çok boğulmaya başladım.

Mesaj Malcolm'dan gelmişti.

Bahçeye çık ve sağ taraftaki koruya gel.

Gözlerim etrafta dolaştı, Jay'den bir iz yoktu. Barthram Sullivan'la her ne konuşuyorsa daha uzun sürmesini diledim.

Holden geçip dış kapıyı da aştım ve verandada durarak bahçeye baktım. Herkes içkisini yudumluyor, cadılar hâlâ duvar kenarlarında bekliyorlardı. Siyah giyimli avcılar da bahçenin etrafında turluyorlardı.

Sağ tarafa baktım. Orası diğer yerlere göre daha sakin görünüyordu, birkaç çift sohbet ediyordu. Onları geçerek yürümeye devam ettim, kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordum. Şalım içeride kalmıştı, fakat üşümek yerine âdeta yanıyordum.

Koruya girdiğimde gözlerim Malcolm'ı aradı veya bir ses duymayı bekledim fakat bir işaret yoktu. Etrafıma bakındım, rüyamdaki gibi bir ormanın ortasında kalmak beni bir hayli rahatsız etmişti.

"Belle," dedi arkamdan. "Bu renk sana çok yakışmış."

"İsmim, *Annabelle*."

Dönüp ona baktım. Malcolm bir ağaca dayanmış, beni izliyordu. Yüz hatları benzese de Jay'den en büyük farkı göz rengiydi. Malcolm'ın gözleri parlak griydi ve ay ışığında parıl parıl parlıyordu.

Üzerine giydiği siyah gömleğin kollarını sıvamış, dövme-lerini ortaya çıkarmıştı. Altında da siyah bir pantolon vardı. Saçının sağ tarafı kısaydı ve oradaki dövmesi iyice dikkat çekiyordu.

“İşte sana verdiğim söz,” dedi bana doğru bir adım atıp. Arkasında tuttuğu şeyi çıkardı ve kitabı işte o zaman gördüm.

Avcıların kadim kitabı Lupus.

Malcolm kitabın gerçek halini bana okutacağına söz vermişti, böylece onlardan taraf olacaktım.

Gözlerim kitabı inceledikten sonra, sakince elimi uzatıp kitabı vermesini bekledim. Malcolm beni bir süre süzdü, sonra ağır adımlarla yanıma yaklaştı ve kitabı elime bıraktı.

Kalbim sıkışıyordu.

Kitabın kapağını kaldırıp sayfaları tek tek dolaştım. Ay ışığının tam altındaydım, bu yüzden okumakta zorlanmıyordum.

Malcolm, asıl kısmı okuyacağım anı sessizce bekliyordu.

Son sayfalara kadar her şey aynıydı, fakat sonra o paragrafı gördüm. Lycan'ın ağzından yazılmıştı. Bizzat bana... Bizzat Asteria'ya...

Ritüeli bozmak için çok güçlü bir büyü gerekiyor, Asteria. Ardena kadar cesur olup bir yıldız gibi parladığında, ışığın aya yansıyacak ve Tetrad son bulacak.

Bu laneti ancak ruhun temizleyebilir.

Bu laneti ancak ölüm temizleyebilir.

Son satırı okuduğumda nefesim kesildi ve kitap yavaşça kayarak elimden düştü.

Çıkardığı tok ses kalbimin son atışıyla eş değerd.

“Böyle olmak zorunda değil,” dedi Malcolm. “Biz artık laneti bozmak istemiyoruz. Biz bu düzenin değişmesini istiyoruz.”

Gözlerimi ağır bir şekilde yerdeki kitaptan kaldırıp ona çevirdim.

“Biz, Barthram Sullivan’ı devirmek istiyoruz.”

Ağzımı açıp tek kelime etmedim, tek yaptığım onu izlemek oldu. Sullivanlar... *Yalancı şeytanlar.*

Asıl şeytanla henüz tanışmamışlardı.

Malcolm’a doğru ilerlediğimde gözleri temkinli bir şekilde beni izliyordu. Elimi kaldırdım ve parmaklarım onun yanağına dokundu.

Malcolm, bunu beklemese de geri çekilmedi, kısırtısız durmaya devam etti. Parlak gözleri yüzümde sabit kalmıştı. Soğuk havadan dolayı verdiği nefes bir duman şeklinde benim dudaklarıma çarpıyordu. Esen rüzgâr, yere düşen yaprakları bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Parmak uçlarımda yükseldim ve kulağına ulaşmaya çalışan dudaklarım bir yol çizerek yanağına sürtündü. “Barthram Sullivan,” dedim usulca. “Ateşle oynamak neymiş öğrenecek.”

Malcolm’ın değişen havasını durduğum yerden hissediyordum, benden gerçekten *etkileniyordu*. Dudaklarım hafifçe yana kıvrılırken geri çekildim ve ona arkamı dönerek koruyu terk etmek için adımlarımı hızlandırdım.

“Sana ulaşırım.”

Konuşmasına fırsat bile olmadı, zaten burası da uzun uzun konuşulacak bir yer değildi. Lupus kitabını ardımda bırakmıştım, Malcolm artık onunla istediğini yapabiliirdi.

Tam merdivenlerden tırmanmak üzereyken bahçenin diğer köşesinde konuşan iki kişi görüş açıma girdi.

Jay Sullivan...

Ve...

Diana Withmore.

Adımlarım aniden kesildi, havaya inat benim yanmaya devam ediyordu. Olduğum yerde durup onları izledim.

Diana, sarı saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı, üzerinde krem rengi, parlak, kısa bir elbise vardı. Uzun bacaklarını açıkta bırakmıştı. Elindeki çantası da elbisesiyle aynı renkti. Elini Jay'in koluna koydu ve ona her ne anlatıyorsa anlatmaya devam etti.

Altında durdukları lambanın ışığıyla parlıyorlardı.

Ellerim hafifçe yumruk oldu, tırnaklarım tenime öyle sert battı ki akan kanı hissettim. Bir damla kan merdivene damladığında kendime geldim.

Onları dinleyebilirdim fakat bunu yapmadım. *Yapmak istemiyordum.*

Merdivenleri tekrar tırmandım ve eve girdiğimde holü hızla aşip büyük salona girdim. Arkadaşlarımın olduğu masaya doğru yaklaştığımda beni ilk gören Sam oldu.

"Annie!" dedi el sallayarak.

Hepsine tek tek baktım. Marcus'un mavi gözleri sorgulayıcıydı ve kaşları çatılmıştı. Brandon, Darla'yla didişiyordu. Dean ve Alexis, aşk yaşamaya devam ediyorlardı. Jimmy ve Karl'ın arasında duran Nadia da patlamak üzere gibiydi. Eily ise telefonuyla uğraşıyordu.

Herkes bıraktığım gibiydi.

"Pekâlâ," dedim hepsine doğru. Tüm yüzler tek tek bana doğru döndü. "Jay için sürpriz bir parti daha hazırladım." Beklenti dolu kaşlar havaya kalktı. "Şimdi bu kasıntı partiden ayrılıp şarap evine gidin ve bizi orada bekleyin."

Marcus'un bakışları değişmedi, fakat diğerleri rahatlamış gibi omuzlarını indirdiler. "Burada fazlasıyla sıkılmış-tık," dedi Sam. "Bu şaraplar berbat," derken suratını buruşturdu. "Gidip kendimi Cadı Kazanı şarabına, yani *gerçek şaraba* boğmak istiyorum."

"Bence de gidelim," dedi Brandon fakat küçük bir çocuk gibi somurtuyordu. "Bu Çilli gelmesin ama."

"Kes sesini." Darla kaşlarını çattı. "Ben de bu gruptayım, Bran. İster kabul et ister etme, artık aynı takımdayız."

Brandon gözlerini devirdi. "Buraya tekrar geldiğin güne lanet etmeyi bırakalı çok oldu."

Gözlerim ne kadar ulaşmak istemese de sonunda Marcus'la kesişti. Bana uzun uzun baktıktan sonra ifadesiz yüz hatları değişti; şüphe çizgilerinin yerini sakın bir ifade almıştı. Konuştuğunda nefesimi yavaşça verdim.

"Gidelim," dedi herkese komut verip. "Toparlanın millet."

"Ben önce Abigail'le konuşacağım. Şarap evinde görüşürüz."

Hepsine arkamı dönüp salonda ilerlemeye başladım, tam kapıdan çıkmıştım ki bir çift siyah ayakkabı görüş açıma girdi.

Bunların kime ait olduğunu biliyordum.

Başımı son derece ağır bir şekilde kaldırdım, o yüzle karşı karşıya gelmek en son istediğim şeydi. Fakat kaçış yoktu, Barthram Sullivan tam karşımdaydı.

"Bir yere mi gidiyordun, Annabelle?"

Sorduğu soruya yanıt veremedim. Gözlerine o kadar uzun süre sessizce baktım ki tek kaşı havaya kalktı.

"Abigail'i arıyordum," dedim sakince.

Hafifçe gülümsedi, bana define bulmuş bir korsanı anımsatmıştı.

"Abigail, dışarıda, bizi bekliyor."

Bizi?

Suratına soru sorar gibi baktım. Ağzımı açmamıştım fakat Barthram soruyu anlamıştı.

"Bahçede ufak bir konuşma yapacağım ve Abigail ile senin de benim yanımda olmanızı istiyorum."

Eliyle kibar bir şekilde bana dış kapıyı gösterdi. Önden yürümemi bekleyince dudaklarımı birbirine bastırarak adımlarımı atmaya başladım.

Abigail ile evleniyorlar mıydı? Düğün duyurusunu mu yapacaktı?

Ben bu tip sorularla yürürken Barthram arkamdan beni takip etti, adımlarının tok sesi kulağımda yankılanıyordu.

Merdivenlerin başında Abigail bizi bekliyordu. Beni görünce endişeyle kırışan alnı ve düz bir çizgi halini alan dudakları bir şeylerin ters gittiğinin göstergesiydi.

Ben de olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Bay Sullivan her ne duyuracaksa o an *yanında olmamızı istiyordu*.

Gözlerim bahçede dolaştığında, herkesin bizi pürdikkat izlediğini fark ettim. Rane ailesi ve daha birçok önde gelen avcılar, liderler buradaydı.

Aralarında Laura'yı gördüm, yanında Travis vardı. Gözleri hafifçe büyümüş, alnı tıpkı Abigail gibi hafifçe kırışmıştı.

Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu.

Bakışımı biraz daha sağa, bahçenin en ucuna doğru çevirdim ve gözlerim onu buldu.

Jay Sullivan.

Diana'yla onu biraz önce gördüğüm yerdeydi ve por-selen bebek de hâlâ yanındaydı. Diana'ya kayan gözlerim, onun gri gözleriyle kısa bir süre kesiştikten sonra tekrar Jay'e döndü.

Göz göze geldiğimizde Jay'in öne doğru bir adım attığını fark ettim. Omuzları dik ve kaşları hafifçe çatıktı.

"Evime hoş geldiniz," dedi Barthram Sullivan. "Bugün sizinle oğlumun, geleceğin liderinin doğduğu günü kutlamak için toplandık."

Herkes elindeki içki kadehlerini havaya kaldırdı ve gözler Jay'e döndü. Jay kasılmıştı, olduğum yerden bile bunu fark edebiliyordum. Jay'e tebrik nidalarından sonra bakışlar tekrar lidere odaklandı.

"Ayrıca," dedi Barthram Sullivan. "Bu davetin önemli bir sebebi daha var."

Başımı yana çevirip birkaç adım ilerimde duran Abigail'le bakiştım. Düşün-

"Türümüz için önemli bir haberim var."

Düşüncelerim yanda kesildi.

Hızla Barthram'ın suratına baktım. Kendinden emin, su yeşili gözlerini avcılara dikmiş, dudaklarını memnuniyetle kıvrırmıştı.

Bahçede özellikle biriyle bakiştığını görünce o kişiye gözlerimi çevirdim. Bu... Abraham Sullivan'dan başkası değildi.

"Asırlardır beklediğimiz melez," dedi Barthram ve sesi öyle gür çıktı ki tüm alanda yankılandı. "İşte burada!"

Uğultular kesildi, rüzgâr esmeyi bıraktı ve nabızlar durdu.

Beni açıklamıştı. Beni açıklamıştı. Beni. Açıklamıştı.

Gece soğuk ve rüzgârlıydı, eteğim bir anda daha sert esmeye başlayan rüzgârın etkisiyle dalgalandı. Havada bahçedeki cadıların yaptığı koruma büyüsünün yoğunluğu vardı. Artık ben de diğer avcılar gibi büyüleri daha rahat hissetmeye başlamıştım.

Parmaklarım çantamı sıkı sıkı kavradı, eğer avucuma batarsa yine kanatacağımı biliyordum.

Gözlerim kısa bir an Jay'le buluştu. Ela gözleri yırtıcıları andırıyordu. Bize doğru bir adım daha attı.

Beni çok değerli bir sanat eserini sergiliyormuş gibi takdim etse de asıl gerçeği biliyordum. Kendileri için dünyaya gelmiş bir *kurbanı* sergiliyordu.

Beni izleyen tüm gözlerden nefret ettim. Avcılardan nefret ettim. Beni buraya getirdiği için Abigail'den nefret ettim. Liderlik arayışında olan tüm Sullivanlardan...

Ve en çok da...

Jay Sullivan'dan.

Rüzgâr şiddetini arttırmaya başladığında, gözlerim bahçedeki avcıların üzerinde dolaştı. Kadınlar beni izlemeyi

bırakıp uçuşan eteklerini toparlamaya çalıştılar, erkekler ellerinde içkileriyle birbirlerine baktılar.

Beni katletmekle, bana saygı duymak arasında gidip geldiklerini biliyordum.

Jay'in adımları bize doğru hızlandı, onu görebiliyordum. Bana ulaşmasını istemiyordum. Bana dokunmasını... Bakmasını...

Ela gözlerinden nefret ediyordum. Tenimi yakan parmaklarından, ruhumu öpen dudaklarından...

Ruhum çoktan kendini ateşe vermişti, bunun yansımasını ise gözlerim herkese sergiliydi.

Alev alev yanan gözlerimi gören avcılardan birkaçı iç çekti, birkaçının nefesinin kesildiğini hissettim.

"O..." dedi birisi. "O gerçekten melez!"

Bir kadın çığlık attı. "Asteria!"

Herkes durumu kavramanın şaşkınlığıyla konuşuyor, rüzgârın uğultusuyla onların uğultusu birbirine karşıyordu.

Jay'in bize daha çok yaklaştığını fark ettiğim an gözlerimdeki alev harlandı ve ellerimi havaya kaldırdım. Tüm nefesler tutuldu, ben ise nefesimi usulca verdim.

Kolyem ısıyla beraber bedenimde iz bırakırken, ellerimi indirmemle birlikte bahçe duvarında koruma büyüğü yapan cadıların hepsi aynı anda yere düştüler.

Barthram Sullivan'ın yanımda cadılara baktığını hissettim, ardından ona doğru döndüm ve o da bana bakınca dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Sürprizleri seviyorsunuz demek, Bay Sullivan."

Kaşları çatılmış, gardını almıştı fakat benim gibi zararsız görünen bir kurbandan beklediği pek fazla şey yok gibiydi. Fakat bilmediği şey; çok derin yara almış biri fazlasıyla cesur olabilirdi.

"Benim de size ufak bir sürprizim var."

Ve bom.

Bahçede duyulan ilk çığlık bir kadından gelmişti. Ardından bir başka çığlık ve patlayan lambaların sesleri...

Dorchalar ve ayakçıları, Barthram Sullivan'ın malikanesindeydiler.

Her şey o kadar ani gelişti ki olduğum yerde izlerken sadece ben hareket etmiyorum, zaman gibi duruyordum. Onlar için zaman hızlı işlese de benim için durmuştu. Ben artık bu anda kalmıştım.

Annabelle Jefferson burada yok olmuştu.

Asteria ise bahçedeki kaosu izlerken hoşnuttu ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

Barthram Sullivan'ın üzerindeki ceketi çıkarıp gömleğini eliyle parçaladığını gördüm. Merdivenleri tırmanan iki ayakçıyı anında yok etti ve üzerine sıçrayan kanların arasından dönüp bana baktı.

"Bunun bedeli ağır olacak, Annabelle."

Yüz ifadem hiç değişmedi. *Senin ödeyeceğin bedel daha bitmedi, Bay Sullivan.*

Abigail, titreyen elleriyle omuzlarımı yakaladı. "Annabelle," dedi telaşla. "Eve girelim, içeri gel." Beni çekiştirdiğinde omuzlarımı silkip ondan kurtuldum.

"Aşağı in, Abigail. Oraya cadılar giremez."

Adımlarım merdivenlerden aşağısına yönelmişti. Abigail arkamdan haykırdı ama onu duymazdan geldim.

Dorchalardan biri tam önümde belirdiğinde tısladı fakat kim olduğumu anlayınca geri çekildi. Onun yolumu açmasıyla yürümeye devam ettim.

Önümde orta yaşlarda bir avcı, bir Dorchanın karanlık ipiyle bağlanmıştı. Dorchanın, adamın tenini büyüyle siyah hale getirdiğini gördüm ve adam son nefesini verdiği anda yanındaki kadın geceyi delemek bir çığlık attı.

Barthram Sullivan, beni kurban olarak tanıttacağı gecede asıl kendi avcılarını kurban etmişti.

Bahçe kapısına doğru ağır adımlarla yürümeye devam ettim. Etrafımda kurt ulumaları, avcı bağırışları ve bolca kan vardı.

Tıslayan bir Dorcha, "Tenebris ores!" dedi ve elindeki ip karşımdaki avcının boğazına dolandı.

Malcolm Alec Sullivan'ı gördüm.

Üzerini çıkarmıştı, kanla kaplı vücuduyla dikilip bana baktı. Gözleri yaptığım şeyin bilincinde olduğunu gösteriyordu.

Bana Jay'in odasında, onun benden sakladığı şeylerle ilgili somut bir delil bulabileceğimi o söylemişti. Aynı zamanda Lupus kitabını okutarak öleceğimi öğrenmemi sağlamıştı.

Bu hale gelmemde en büyük etki ona ait olsa da, asıl suçlu o değildi.

Tek bir suçlu vardı ve ben *ona* bakmak bile istemiyordum.
"Belle!"

Jay Sullivan.

Oyle bir kükredi ki tüm kaosun sesini, rüzgârın sesini ve tüm canlıların sesini bastırmıştı.

Bakmadım.

Tekrar yürümeye devam ettiğimde tekrar bağırdı.

"Belle, dur orada!"

Durdum.

Çantamı yavaşça açıp içindeki şeyi çıkardıktan sonra arkamı döndüm.

Jay Sullivan, tüm avcılar gibi çıplak gövdesi ve kanla kaplı vücuduyla ileride duruyordu. Bana çok uzak değildi, fakat yeterince yakın da değildi...

Bir adım attığımda, gözlerimi ona sabitledim ve *onu durdurdum*.

Jay yaptığım büyüyle yine kuklaya dönüşmüştü, benim *yalancı avcı kuklama*...

"Belle," dedi Jay dişlerini sıkarak. Hareket edemediği için daha da köpürüyordu. "Ne yaptın sen?"

Ne yaptım ben?

Ah evet, Jay, ne yaptım ben?

"Yapmam gereken en son şeyi yaptım," dedim yüzünün her bir zerresini ezberleyerek. Duyduğu şeye bir anlam vermeye çalışıyor gibiydi. Etrafımızdaki savaş değil, bizim aramızdaki savaş hepsinden daha can alıcıydı.

Ona doğru gelen bir ayakçıyı büyüyle geriye savurdum, şu an aramıza hiçbir şey giremezdi.

Jay, gözlerini kaçırmadı bile, bana pürdikkat bakıyordu.

Dudaklarımda hayal kırıklığı dolu bir gülümseme belirdi. "Yapmam gereken en son şeyi yaptım, Jay."

Bileğimi yukarı doğru kaldırdım ve Jay'in bakışları yüzümden elime doğru kaydı.

Ela gözleri donuklaştı, hareket etmeye çalışmayı kesti.

"Seni buldum," diye fısıldadım geceye doğru.

Ve o an... Jay Sullivan tüm gerçekliğiyle karşımdaydı.

Yalancı... hain ve oyunbaz.

Elimde tuttuğum fotoğraf gerçektir. Ve şu an bileğimdeki takılı olan *bileklik*.

"Belle..." diye fısıldadı Jay ama devamı gelmedi. Gelemedi.

Renkli iplerle örülü bilekliğim, tıpkı on bir yaşında kaçırıldığım gün bileğimdeki takılı olduğu gibi şimdi de bileğimdeydi.

Jay Sullivan'ın kutusundan çıkan, geçmişimdi.

Etrafımızdaki savaşın sesleri, Dorchaların, avcılarının varlığı... Hiçbiri umurumda değildi.

Ona doğru birkaç adım atıp yaklaştım, fakat o hareket edemezdi. Benim büyüm yüzünden hâlâ kıpırtısızdı. Tam yüz yüze kaldığımızda, nefretim gözlerimden okunduğuna emindim.

Elimde tuttuğum fotoğrafa, ardından bana baktı.

Fotoğrafta ilk gördüğüm an ne olduğunu anlamam uzun sürmüştü. Çünkü fotoğrafta *kendimi* görmüştüm, eski sınıf arkadaşlarımla beraber okul bahçemizde verdiğimiz bir pozdu.

Sonra dikkatimi çeken yüzle kalbim ellerimde kaldı, kanım damarlarımda akmayı kesti. Ölümün soğuk nefesini hissetmek istedim. O an ölmek istedim.

Fotoğrafın en köşesinde duruyordu.

Kumral saçları şimdiki halinin aksine, alnına dökülmüştü. Siyah bir tişört ve pantolon giymişti. Daha zayıf, daha kısaydı fakat yüz hatları aynıydı. Ela gözlerinin parlaklığı da öyle...

İşte oradaydı. Jay Sullivan, on bir yaşındaki Annabelle'in olduğu sınıf fotoğrafindaydı.

Benim sınıfımdaydı!

"Belle..." dedi Jay, sesi acı çekiyor gibiydi. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

"Bu ismi söylemeyi hak etmiyorsun."

Babamın bana Belle diye seslenmesini özlemiştim.

Aaron Jefferson'ı benden alanlar Sullivanlardı. Beni kçıranlar Sullivanlardı. Beni bu kasabaya getirenler, beni kurban etmek için hazırlayanlar... Gönüllü kurban olmam için Jay'i karşıma çıkaranlar...

Gözlerim dolu doluydu. Gözyaşlarımı akıtmamak için çabalarken dişlerimi sıktım. Acı, yerde kıvranıp çığlıklar atmama neden olacak kadar çoktu.

Sana söylemiştim, Annabelle. Böyle olacağını söylemiştim, diye fısıldadı Asteria. Aşk kaybetti. Ben kazandım.

Elimdeki fotoğrafı büktüm ve arkamı döndüm. Adımlarım tekrar bahçe kapısına yöneldi. Jay bir daha bana seslenmedi, adımı ağzına alamadı.

Bahçe kapısında beni bekleyen parlak cübbeli Dorcha'ya ilerledim. Ona yaklaştığımda başlığını indirdi ve kül sarısı saçları rüzgarın etkisiyle uçtu.

Annem, tam karşımda duruyordu.

Jay'le kaldığım tüm gece uyuyamamıştım ve gözlerimi kapattığım o tek saniyede annem rüyama girmişti. Onu liderin inine sokacağımı işte o zaman söylemiştim.

Babamı bizden alanlara bunu ödeteceğimizi...

Annem uzanıp yanağıma dokundu. Gözlerimi kapatıp bu dokunuşu gerçekten hissettiğim için huzurla doldum.

"Tekrar beraberiz, bebeğim," dedi şefkatle. "Artık bizi ayıramazlar."

Başım la onu onayladım ve gülümsedim.

Annem de aynı gülümsemeyle bana baktıktan sonra başlığını başına yerleştirdi ve arkasını dönerek karanlıkta kayboldu. Onun peşinden gitmeden önce son kez ardıma baktım.

Jay Sullivan'ın büyüsunü kaldırmadım, bana ulaşacağını biliyordum. Beni bulacağını da... Onunla karşı karşıya geleceğim gün bugün değildi.

Gözlerim alev alev yandığında etrafımda sert bir rüzgâr esti, gece etrafımı sardı ve elbisem buz renginden yavaş yavaş siyaha boyandı.

Ve o gece ben, Annabelle Jefferson, *karanlığa* karıştım.

Bundan sonra sadece Asteria için gün ışığı vardı.

BÖLÜM 26: DOST

♪ *Tommee Profitt – In The End Cover* ♪

Marcus Lawford

Marcus'un içinde kötü bir his vardı. Parmakları direksiyonu sıkı sıkı kavramışken Marcus, kaşları çatık bir şekilde yola bakıyordu. Aklı çok doluydu ve bu haldeyken kaza yapmamaları bir mucizeydi.

Nadia ve Sam, Marcus'un arabasındaydılar. Dean ve Alexis motorla gidiyorlardı. Jimmy ve Karl da kendi motorlarıyla... Brandon, arabasına Darla'yı almak istemese de fayda etmemişti, Darla sırf onu rahatsız etmek için arabanın yolcu koltuğuna oturmuştu bile.

Marcus, yanında oturan Sam'in, kendisini izlediğini bildiği için ara sıra ona dönerek gülümsüyordu ama içindeki kötü hissi bir türlü yok edemiyordu.

Annabelle bir işler çeviriyordu.

"Eily'yi orada bırakmakla hata mı ettik?" diye sordu Sam. Marc cevap vermeyince Sam, bu sefer sesini yükseltti. "Marcus?"

Marcus daldığı denizden aniden çıktı. "Hı?" dedi ona bakarak, sonra tekrar yola döndü. "Ah, Eily, evet." Enerji ölçer Eily, eski sevgilisi partide karşısına çıkınca onunla son kez konuşmayı kabul etmişti.

“Annabelle ve Jay’le gelirim dedi ama ya onlar yeterince erken gelmezse ve Grayson, kızın aklını tekrar çelebilecek kadar vakit bulursa...”

Marcus, gözlerini büyüterek Sam’e baktı. “Bir an hiç nefes almayacaksın sandım.”

Sam, Marcus’a kötü kötü baktı. Marcus, onun bozulan suratına yaklaşıp dudağına bir öpücük kondurdu ve güldü. “Pekâlâ, benim feministimin aklı geride kalmasın. Geri dönüp Eily’yi alıyoruz.”

Nadia arkada telefonla uğraşıyordu, kimseyle ilgilenmediği yoktu. Marc, onun “Ah, bu Jimmy tam bir gerzek,” diye homurdandığını duydu.

Baldızının erkek dramasıyla daha sonra ilgilenmeye karar vererek U dönüşü yaptı ve tekrar malikaneye doğru sürmeye başladı. Ashında bu durum Marcus’un işine gelmişti, çünkü Annabelle’i geride bırakmak aklına hiç yatmamıştı.

Bir şeyler ters gidiyordu, ama ne?

Kısa süre sonra gördüğü şeyi anlayabilmek için çabalarlarken kaşları sertçe çatıldı. “Bu da ne..?”

Daha cümlelerin sonuna bir küfür ekleyemeden Sam küfrü bastı. “Siktir!”

Nadia arkada öyle güçlü bir çığlık attı ki araba sesi hapsetti ve Marc’ın kulağı cınladı. Arabanın frenine asıldı fakat kayarak durmadan önce bir... *Gerçekten siktir! Bir Dorcha’yı ezmişti.*

Üçü de nefes nefese kaldılar. Arabanın kaputundan dumanlar çıkınca Marcus küfür savurdu. “Hadi ama ya daha yeni yaptırmıştım!”

“Marcus,” dedi Sam telaşla. “Marcus şuraya bak!”

Marc, mavi gözlerini ileri yönlendirdi ve ağzı hafifçe aralandı.

Dışarıda kan gövdeyi götürmüştü. Her yerde yatan cesetler, avcılar, Dorchalar ve ayakçılar vardı.

"Bu..." Arabanın kapısını öyle hızlı açıp kendisini dışarı attı ki Marcus'un nefesi kesilmişti. Ve tüm gücüyle bir isim bağırdı. "Anna!" Sam'in de arabadan indiğini duyduğunda ona dönüp parmağını kaldırdı. "Arabada kal, Sam ve kapıyı kilitle!"

"Siktir, Marcus!" dedi Sam. "Bunu asla yapmam. Sen Annie'yi bul, ben Eily'yi bulacağım."

Marcus afalladı. Bu kız gerçekten inanılmazdı. "Pekâlâ," dedi boğazını temizleyerek. "Dikkatli ol!"

Sam, arabadaki Nadia'yı orada kalması için öğütlerken Marcus, malikaneye çoktan dalmıştı. *Kahretsin, burada neler olmuştu böyle?*

Gözleriyle etrafı taradı ve o an ilk Barthram Sullivan'ı gördü.

Bir sürü cesedin üzerinde dikilmiş, kanla kaplı bedeniyle etrafı süzüyordu. Ya yıkımı inceliyordu ya da daha fazla av arıyordu.

O sırada ona doğru koşmakta olan bir ayakçıyı tek pençe darbesiyle diğer cesetlerin arasına gönderdi. Bir avcıyı ekarte etmiş bir Dorcha'yı öyle sert bir darbeye savurdu ki Dorcha'nın boynunun sağlam kalması imkânsızdı.

Marcus'un gördüğü öfke ve güç karşısında nutku tutulmuştu. Adam... efsaneydi. Nerede olduğunu ve buraya neden geldiğini bir saniyeliğine unutmuştu.

"Kahretsin," dedi kendine gelerek. "Anna!"

Bağırarak her yerde Annabelle'i aradı, fakat ondan iz yoktu. Kendisine yaklaşan bir Dorcha'yı büyüyle savurduktan sonra etrafında döndü. O an kendisine doğru gelmekte olan karanlığın ipini gördü. Bir Dorcha ona karanlığın ipini fırlatmıştı.

Marc, en son yaşananlar aklına gelince karnında bir ağrı hissetti. O ipin gövdesinin bir tarafından girip diğer

tarafından çıktığı gün hâlâ tazeydi. O günden beri içinde bir şeylerin değiştiğini hissediyordu. Ya da aklında.

Bayan Jefferson sürekli rüyalarına giriyordu. Karanlığını Marcus'un içinde bir yerlerde bırakmış gibiydi.

Fakat bu seler o ip Marcus'a ulaşmadı ve bunu engelleyen Laura'ydı.

Marc, sıkı sıkı kapattığı gözlerini aralayınca onun sarı saçlarını görmüştü.

"Şu an pek uyuyacak zaman olduğunu sanmıyorum, Magnus," dedi Laura. Elindeki hançeri Marcus'a attı ve elbisesini yukarı sıyırdı. Bacağına bağladığı kemerden yeni bir hançer çıkarıp elinde tuttu.

"Marcus," diye düzeltti onu, siyah kanla kaplı hançere bakarken.

Marcus'un sesini bastıran çığlık, Laura'nın arkasından gelmişti. "Lulu! Ah Lulu! Aman Tanrım, Aman Tanrım!"

Boston'da Dean'e asıldığı için Alexis'le kavga eden Travis, iç acıtan çığlıklar atıyordu.

Marcus bir elindeki bıçağa, bir onlara bakarak suratını buruşturdu. "Ben bıçak kullanamam ki!"

Laura, nefesini verirken gözlerini devirdi. "Tray!" dedi yanındaki arkadaşının omuzlarından kavrayarak. "Kendine gel ve içindeki savaşçıyı ortaya çıkar!" Ardından uzanıp Marcus'un elindeki bıçağı kaptı ve bu sefer Bostonlu oğlana verdi. "Evin altındaki mahzene gitmen lazım, oraya cadılar inemez! Fakat oraya giderken eğer sana yaklaşan siyah cübbeli veya kel adamlar görürsen, bunu batırmaktan çekinme!"

Travis, birkaç çığlık daha attıktan sonra Laura'nın kendisini sarsmasıyla derin derin nefesler alıp vererek kontrolünü sağlamaya çalıştı. "Bana anlatacağın çok şey var, kızım!" dedi kelimeleri yayarak. Ardından derin bir nefes

daha verdi ve alnına dökülen saçını eliyle savurdu. "Gelin buraya sizi kara zebaniler!"

Marcus, şaşkınlık içinde olanları izliyordu.

Bahçenin ortasındaki taş havuz kanla dolmuştu, masalar devrilmişti, herkesin kıyafetleri paramparçaydı.

Barthram'ın korumalara bağırdığını duydu. "Cadıları devreye sokun!"

Evin korumasını sağlayan cadılara ne olmuştu? Kahretsin, bu saldırı nasıl olabilirdi? Dorchalar en güçlü avcılarının olduğu bir eve nasıl saldırabilmişti?

Siktir, dedi Marcus içinden. Anna neredeydi?

"Bu... Gerçekten o... Kahretsin, Anna, ne yaptın sen?"

Ona doğru gelen Dorchaları ve ayakçıları büyüyle geri savurmayı başardı. Ayağı kaygan bir taşla çarpıp yere devrildiğinde neredeyse bir ayakçının baltası altında kalacaktı, neyse ki kıvrak bir hareketle yana dönüp darbeden kurtulmuştu.

Fakat o anda bile zihni iki şey arasında gidip geliyordu: Anna neredeydi? Burada neler olmuştu?

Tüm uğultuların, bağırışların ve savaşın ortasında sevdiği kızın, Samantha'nın çığlığını duyduğu an zaman durdu.

Havada karanlığın ipleri, avcılarının hançerlerinin darbeleri sonucu sıçrayan kanlar, sis ve ölüm vardı.

Bir filmin savaş sahnesini dondurmuş gibiydi.

Gözleri Samantha'yı aradı ve onu bahçenin koruya yakın tarafında gördü. Yere düşmüştü ve bir Dorcha onun önündeydi.

Kalbi deli gibi atıyordu, ona zarar geldiği düşüncesi Marcus'un nefesini kesmişti. Hızla o yöne koşmaya başladı, zamanı çok uzun süre durduramayacağını biliyordu. Sanki ağır çekim gibiydi, ne kadar hızlanırsa hızlansın bir şeye yetişemeyeceğini hissediyordu.

Tüm zamanda sıkışıp kalmış bedenleri aştı, fakat Sam'e ulaşmadan zaman tekrar normal akışına döndü. "Lanet olsun, hayır, hayır!" dedi bağırarak.

Elini öne doğru uzattı fakat Dorcha'nın ipi çoktan Sam'e doğru bir yol çizmişti.

Marcus'un iyileştirme gücü yoktu, o kendisinin yaralandığı gibi yaralanırsa onu kurtaramazdı. Zamanı durdurma gücü vardı, fakat şu an bunu başaramıyordu. Donmuştu, ne yapacağını bilemeyerek o saniyeler içinde öylece oraya baktı.

Eli öne uzanmış, ağzından tek bir isim dökülürken...

"Samantha!"

Kendi karnına girip çıkan kırbacın darbesini hatırladığında gözleri sıkıca kapandı. Sam'e çarpan kırbacı görmeye dayanamazdı, bunu yapamazdı.

Ve Samantha'nın çığlığını tekrar duydu.

Marcus, o an ölmeyi diledi.

Neredeyse dizlerinin üzerine yığılmak üzereyken Sam'in bir isim haykırdığını duydu.

"Eily!"

Marcus, gözlerini açtı.

Dehşetle açılan gözlerinin gördüğü manzara korkunçtu. Sam'in hâlâ hayatta olduğunu gördüğünde nefesini bile veremedi, çünkü kırbaç bambaşka birinin karnından girip diğer taraftan çıkmıştı.

Kendi kendine iyileşemeyecek birinin.

Enerji ölçer, Eily'nin...

Bir erkek büyük bir haykırıyla, elindeki kılıç büyüklüğündeki hançeri Dorcha'nın boynundan geçirmişti ama çok geçti. Dorcha'nın başı yerde yuvarlanarak neredeyse Marcus'un ayaklarının dibine gelmişti.

Marcus, öne doğru sarsak bir adım attı fakat Sam'in, yere düşen arkadaşının başını kucağına koyuşunu izlerken

daha fazla yürütiyemedi. Dorcha'nın başını kesen oğlan ise şoka girmiş, onlara öylece bakıyordu.

Oğlan, Eily'nin kalbini kıran, Malcolm Alec'in adamı Grayson'dan başkası değildi.

Samantha'nın yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, çığlıkları artık daha sessiz olan geceyi sarmıştı. "Eily!" diye haykırdı. "Hayır, hayır, hayır!"

Nefes nefese ağlıyor, bağırıyor, çığlık atıyordu. "Seni iyileştirebilirim," dedi kesik kesik konuşarak. "Evet, yapabilirim. Tıpkı Marcus gibi!"

Eily'nin iri mavi gözleri Sam'e baktı, ne olacağının bilincindeydi. Sakin ve kabullenmiş... Son kez ayakta diken Grayson'a da baktı. "Rengini görebiliyorum," dedi kısık sesle. Sonra ağzından kan gelirken gülümsedi. "Kırmızı." Kanın daha fazlasını öksürdü ve çenesi tamamen kanla kaplandı, fakat Eily gülümsüyordu. "Aşkın rengidir."

Grayson, elindeki uzun hançeri yere düşürdü.

Eily, ona "Seni affediyorum," diyerek fısıldadı ve gözlerini gökyüzüne dikti.

"Hayır, seni kurtaracağım," dedi Sam çığlık atarak. "Eily, benim kal. Sakin ol, sadece bekle."

Samantha odaklanmaya çalıştı, hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi, tekrar ve tekrar.

Eily'nin gözleri açıldı fakat artık kirpiklerini kırpmıyordu. Sevimli yüzü soluktu ve sonsuza kadar kaybolan ruhu son nefesiyle gökyüzüne karışmıştı.

Marcus, Sam'e hızla ilerleyerek onu omuzlarından tuttu ama Samantha, şiddetle onu geri ittirdi. "Bırak beni! Ben şifacıyım, unuttun mu? İşe yarayacak."

"Sam," dedi Marcus. "O öldü."

Samantha öyle içten çığlık atıyordu ki gözyaşları toprağı ıslatıyordu. "Hayır, ölmedi!"

Grayson dizlerinin üzerine çökmüştü. Yaşadığı şok ve üzüntü, hayatı boyunca onun peşini bırakmayacaktı. Malcolm Sullivan'ın mahvettiği bir hayattı o. Bir Sullivan'ın mahvettiği bir aşk...

Marcus, Barthram Sullivan'ın da Annabelle'in aşkını yok etmemesini diledi.

Eily için derin bir acı duyuyordu. Bu hikayedeki en masum kişi oydu. En savunmasız... Eğer Marcus ve Sam'le beraber arabaya binseydi, belki de bu olmayacaktı. Fakat o Grayson için kalmayı seçmişti.

Sam'in çılgınlıkları iç çekişlere döndü, Eily'nin kıvrıkcık sarı saçlarının arasına saklanmış, ağlıyordu. "Hayır, Eily," diye hıçkırdı. "Sensiz ne yapacağız?" Öyle şiddetli ağlıyordu ki Marcus'un içi parçalandı. "Benim yüzümden oldu, benim yüzümden!"

Marcus, onu omuzlarından tutup kendine çekti. "Şşş," dedi onu sakinleştirmek isteyerek.

Sam, Marcus'un gövdesine darbeler indirirken ağlamaya devam etti. "Benim önüme geçti, Marcus. Anlıyor musun? Ben onu arıyordum fakat o beni buldu!"

Marcus, Sam'in hıçkırıkları arasında gözlerini savaş alanına çevirdiğinde gördüğü karşısında duraksadı. Kontrol sağlanmıştı, Dorchalar geri püskürtülmüş, bahçenin çevresi cadı korumasıyla kapatılmıştı. Geriye ölümler ve onların yakınları kalmıştı.

Laura hızla koşarak yanlarına geldi fakat gördüğü manzara karşısında ağzı hafifçe aralanmış, gözleri büyümüştü.

Fakat Marcus'un dikkatini çeken o değildi. *Başka bir kişiydi... Jay Sullivan.*

Bahçe kapısına yakın bir yerde durmuş, öylece dışarı bakıyordu. Marcus, onu görünce kalbi şiddetle çarptı. Sam'i bırakmak istemese de Laura'ya bir bakış attı ve afallamış

kız hızla Sam'in yanına geldi. Marcus, onları bırakarak Jay Sullivan'a doğru yürüdü.

Jay onu fark ettiyse bile dönüp bakmamıştı, tek yaptığı bir noktaya öylece odaklanmaktı. Marcus'un kalbi daha şiddetle çarptı.

"O..." dedi sakın kalmaya çabalayarak. "Anna... Anna nerede?"

Jay, cevap vermedi.

Marcus'un kanı donmuştu. "Anna nerede?" diye sorusunu yineledi sakince.

Jay, yine cevap vermedi.

"Bana cevap ver!"

Tüm gücüyle bağırırsa da Jay cevap vermemişti, ruhu içinden çekilmiş gibi öylece duruyordu.

Marcus onu sarsmak istedi. Hatta yumruk delisi etmek ve yüzüne doğru bağırarak Anna'nın nerede olduğunu sormak, fakat hiçbirini yapamadan Jay'in değişen bakışlarını fark etti, bahçe kapısında bir şeyler olmuştu.

"Gitti."

Marcus, duyduğu cümleyle afalladı ve tekrar ona döndü. "Nereye gitti?"

Jay, sonunda kendisine döndüğünde ela gözleri parlaklığını yitirmiş, daha koyu ve mat bir tondaydı.

"Dorchalarla gitti."

Marcus'un beyni patlamak üzereydi. "Ne?"

Jay'in bakışları tekrar bahçe kapısına çevrildi ve orada sabit kaldı. "Dorchalarla iş birliği yapmış. Tüm bunlar onun eseri."

Marcus donmuştu.

Zaman değil, fakat düşünceleri ve sanki kalbi durmuştu.

Annabelle'in bunu yapmış olabileceğini düşünmekle, gerçekten yapmış olduğunu duymak bambaşkaydı.

Bu nasıl olurdu? Anna'nın, sınırı bu kadar aşmasına ne sebep olmuş olabilirdi?

Hâlâ Eily'nin başında ağlayan Sam'e baktı, ardından Laura'ya, Grayson'a... Tekrar Jay'e döndüğünde onun Anna'yla beraber ruhunu da kaybettiğini anladı.

Bahçede, kayıp veren avcılara baktı ve yıkımı sert bakışlarla süzen, bu işi burada noktalamayacağı belli olan *Bart-hram Sullivan'a...*

Marcus'un gözleri sonunda bahçe kapısına döndü ve Anna'ya verdiği sözü hatırladı.

"Her ne olursa olsun..." diye mırıldandı.

Her ne olursa olsun, onun yanında olacaktı.

BÖLÜM 27: DORCHA

♪ *Fleurie - Breathe* ♪

Annabelle Jefferson

Rüzgâr tenimi okşuyor, düşüncelerimin de saçlarım gibi savrulmasına neden oluyordu.

Acı önce yokluk hissine, ardından bana bu hissi yaşattığı için tek bir kişiye karşı sonu gelmez bir öfkeye dönüşmüştü.

Yine de kısa bir an kendime zaman tanıdım. Kayıp hissinin rüzgarla uzaklara yolladım, okyanus dalgalarında boğulmasını izledim...

Arkadan annemin sesini duyana kadar...

"Annabelle," dedi o çok özlediğim sesiyle.

Arkamı dönüp ona baktım. Üzerinde parlak pelerini vardı, fakat kül sarısı saçları açıktaydı. Dolgun dudakları ve kahverengi gözleriyle annemdi, buradaydı. Yine benimleydi.

"Anne," dedim bu kelimeyi söylemeyi ne kadar özlediğimi fark ederek.

Bana uzanıp yanağımı okşadı. "Bu gece harika bir iş çıkardın."

Gözlerimi kapatıp dokunuşunu hissetmenin keyfini çıkardım. "Şimdi ne olacak?"

"Bu sadece başlangıç, bebeğim," dedi. "Babanı yok ettikleri gibi tek tek onları yok edeceğiz."

Ellerim hafiften yumruk oldu.

Aaron Jefferson...

Babam güçlüydü. Onu yok etmek için kaç avcının ona saldırması gerekmişti? Ya da tek bir kişi miydi? Barthram Sullivan mı? Yoksa...

Bu düşünceyi reddetsem de aklımdan çıkmıyordu. Yoksa... *Jay Sullivan mı?*

Öfkem kat kat arttı.

Anneme karşılık veremedim ağaçların arkasında hissettiğim hareketlilik o yöne bakmama neden olmuştu. Bir Dorcha bize doğru geliyordu, başlığı başındaydı ve üzerindeki pelerin dalgalanırken süzülüyor gibi görünüyordu.

"Bu gece bir cadı daha bulduk, efendim," dedi Dorcha çatallı diliyle. "Bize uygun görünüyor."

Eğer biraz daha tıslarsa tıpkı Arlow gibi konuşacaktı, fakat daha düzgün bir diksiyonla konuşuyordu. Sadece ses tonu yılanı andırıyordu.

Annemin biçimli kaşları yukarı doğru kalktı. "Getirin," dedi elini savurarak ve ağaçların arasında tekrar bir hareketlilik oluştu.

İlgisizdim.

Gece yaşananlardan sonra hiçbir şey dikkatimi yeterince çekemeyecekmiş gibi geliyordu. Henüz Dorchaların karar-gahına gitmemiştik, yola birazdan çıkacaktık. O zamana kadar tek yapmak istediğim okyanusu izlemektir.

Fakat o an... Dorchaların iki kolundan tuttuğu cadıyı gördüğüm an... ilgim tamamen oraya yöneldi.

Gözlerimi kısıtım. Doğru görüp görmediğime emin olmaya çalışıyordum.

Dudaklarımdan cadının ismi döküldüğünde annem dönüp ilgiyle bana baktı.

"Alexis?"

Dorchaların yakaladığı, en yakın arkadaşlarımdan biriydi.

Alexis baygındı. Onu neden getirdiklerini ya da nasıl yakaladıklarını bilmiyordum. Onların şarap evine gitmeleri gerekiyordu ve Alexis yakalandıysa... diğerleri?

"Tanıyor musun?" diye sordu annem.

Ben içime düşen şüphe tohumuyla afallamış halde Alexis'e bakarken annem bana ilgiyle bakıyordu. Onun Dorchalar gibi çatallı konuşmadığı için memnundum. Onu, diğerlerini gördüğüm şekilde görmek istemiyordum. Bir yılan gibi... Annem daha çok, parlak bir cübbe giymiş *annem* gibiydi.

"Evet," dedim Alexis'in önüne düşen saçlarının ardında yüzünü görmek isteyerek. "O benim arkadaşım."

Annem bana doğru yaklaştı, ben Alexis'e ulaşmadan önce beni tuttu.

Gözlerim ağır bir şekilde onun yüzüne tırmandı ve karşı karşıya kaldık. Parmakları çeneme yerleşti, iyice ona odaklanmamı sağlamıştı.

"Bu gecenin sana ders olduğunu sanıyordum, Annabelle," dedi usulca.

Dudaklarımı kıpırdattım ama konuşamadım.

"Sevgi, zayıflıktır. Eğer bir daha bu geceki gibi acı çekmek istemiyorsan, hiçbir şeye bağlanma."

Soğuk teni sanki ruhuma kadar soğumama neden olmuştu ve sözleri uzun süre kulağımda yankılandı.

"Fakat seninle ben..." dedim kısık sesle.

Annemin yüzünde ihtiyatlı bir gülümseme belirdi. "Seninle ben, bebeğim," dedi. "Biz aileyiz ve artık senin için sadece ailen olacak. Ben hep yanıdayım."

Gözümünden tek bir damla son kez aktı. Son kez...

Arkadaşlarım için...

Aşkım için...

Annabelle için...

"Hazırsan başlayalım," dedi annem tek damla gözyaşını silip.

Onu başımla onayladım ve Alexis'e bir daha bakmadan oradan ayrıldım.

Kendi kendime en çok sorduğum soruların cevabını bulduğumu hissediyordum.

Kimdim ben? Ya da neydim?

Dediğim gibi; bu soruların cevabı kimisinin bataklığı olacaktı. Ve ben o bataklıkta batacak kişileri artık biliyordum.

Sullivanlar...

Rüzgâr bana itaat ediyor, yürüdükçe saçlarımın dalgalanmasına neden oluyordu. Ayaklarım çıplaktı, toprağın tene dokunuşunu hissetmek içimi enerjiyle dolduruyordu.

Sullivan hanesini yok etmeden bu dünyaya veda etmeyecektim.

En büyük düşmanım Barthram Sullivan olsa da, en büyük nefretim ona değildi.

Tüm kalbim tek bir kişinin nefretiyle doluydu.

Ay ışığının sanki bir spot ışığı gibi beni aydınlattığı bir geceydi. Ben yürüdükçe ruhumdaki büyü beni sarıyor, etrafımda alevden bir elbise oluşturunuyordu.

Dorchalar yürüdüğüm yolu açmak istercesine yana çekiliyorlardı. Ya da ateşimden korkuyorlardı. *Benden* korkuyorlardı.

Okyanusu gören bir yamaçtaydık. Yürüdüğüm yer, annemin beni beklediği yüksek bir alandı.

Bir uçurum kenarı...

Ay, gökyüzünde tüm ihtişamıyla parlarken rengi griydi. O rengin kızıl olacağı gün geldiğinde kanlar dökülecek, bir taraf kazanacaktı. Fakat benim o zamana kadar durmaya niyetim yoktu.

Kalbimi yerinden söken tek kişinin kalbini acıtmadan durmayacaktım.

Jay Sullivan...

Benimle oynadığı oyunun sonunu ben getirecektim.

Annemin yanına geldiğimde gözleriyle gözlerim kesişti. Dudaklarını memnuniyet dolu bir ifadeyle kıvrıp bana baktığında, derin bir nefes aldım.

Anneme tekrar kavuşmanın sevinci hâlâ içimdeydi, belki de içimde kalan tek güzel duygu buydu.

Arkamı döndüğümde önümde yüzlerce Dorcha duruyordu. Hepsinin pelerinleri üzerlerindeydi ve başlıklarını takmışlardı. Yüzlerini görmesem de bakışlarını üzerimde tek tek hissedebiliyordum.

Bir anda hepsi yere eğildiler ve... *önümde diz çöktüler.*

Vücudumdaki alevler söndüğünde, annem sırtıma siyah bir pelerin bıraktı ve ben de ona sarındım. Son olarak başlığı başıma geçirdiğimde tüm Dorchalar ayağa kalktılar.

Yeni efendilerine merhaba deme zamanıydı.

BÖLÜM 28: YÜZLEŞME

♪ *Tommye Profitt feat Mike Maino - Hero* ♪

Yağmurlu bir gündü.

Hiddenfield sokakları ıssız ve Dorchalar için biçilmiş kaftandı.

Üzerinde bulunduğum binanın çatısından aşağıya baktım. Başımda pelerininim kapüşonu vardı, saçlarım ıslanmıyordu. Şiddetle yağan yağmur damlaları bile görüşümü engelleyemiyordu.

Avım oradaydı.

Ayağımdaki siyah botlardan sular yürümemin etkisiyle etrafa sıçırıyor, yerimi duymasına neden oluyordu ama o bana ulaşana kadar ben çoktan üzerinde olduğum binadan alçak olan diğer binanın çatısına atlamıştım.

Dizlerim betona değdiğinde acıdı. Yine de acısı uzun sürmedi, dışarıdan avcılar kadar çabuk iyileşemesem de içten çabuk iyileşebiliyordum.

Hızlı ve sessiz adımlarla binanın içine girdim ve en aşağı kata geldiğimde kapıdan çıkmadan önce çevreyi kontrol ettim. Bir tane Dorcha'yı sokağın sonunda gördüğümde tıslama sesini andıran bir ses çıkardım. Gözlerimde yanan alev, Dorcha'nın anında karanlığa karışmasına neden oldu.

O benimdi. Başka kimse dokunamazdı.

Dorchalar diğer avcıları oyalarken, ben kendi avımla oynayacaktım.

Ayak seslerini duyduğumda önümdeki duvardan atlayıp diğer sokağa girdim. Beni yakalamaya çalışırken o kadar sessizdi ki, onu duyabiliyor olmam sinirlerini bozuyor olmalıydı.

Bu da beni eğlendirdi.

Dudaklarımda küstah bir gülümsemeyle kaçmaya devam ettim.

Sonunda adım sesleri kesildi.

Nerede durduğunu anlamaya çalıştım, kulaklarım nefesini bile duymak için iyice açılmıştı. Bir zamanlar yüzüme çarpması için yanıp tutuştuğum, kalbimi hızlandıran o nefesi...

Yaslandığım duvarda yürüyen örümceğin sesi bile kulaklarımdaydı fakat o yoktu.

"Oradasın, Belle."

Sesini duyduğumda boğazımdaki nabız tekledi.

"Nerede olduğunu bilmek için seni duymama ya da görmeme gerek yok..."

Nabzım bir daha tekledi.

"Gözlerimi kapatmam yetiyor."

Parmaklarım avuç içlerime battı, öfke tüm bedenimde damarlarımda akan kan gibi dolaşıyordu. Beni hâlâ bu sözlerle kandırabileceğini mi sanıyordu?

Yaslandığım duvardan doğruldum ve sağa doğru bir adım attım. Ben bir sokağın başındaydım, sonunda ise o vardı.

Üzerinde siyah av kıyafetleri, yağmurdan alnına dökmüş saçları ve olduğu yerden beni izleyen temkinli ela gözleriyle karşımdaydı.

Aramız çok uzak değildi ama yeterince yakın da değildi.

Bizim için en olması gereken mesafe buydu.

Başlığımı çıkardım ve artık yavaşlayan yağmur damlaları anında saçımı ıslatmaya başladı.

"Jay Sullivan," dedim puslu bir sesle. Sesim eskisi gibi çıkmıyordu, ben eskisi gibi hissetmiyordum. Boynumu hafifçe yana kırdım. "Beni neden arıyorsun?"

Yaklaşık iki haftadır kayıptım ve o beni aramaktan asla vazgeçmemişti. Hiçbir zaman vazgeçmiyordu.

Jay'ın kasılan çenesi dışında yüzünde kas oynamadı. "Neden olduğunu biliyorsun," dedi sakince.

Kaşlarımı yukarı kaldırdım ve başımı aşağı yukarı salladım. "Ah, evet," dedim. Bakışlarım aniden değişti ve bir yırtıcının ifadesine kavuştu. "Tetrad'a kadar yalanlarıyla beni oyalamaya devam etmek için."

Jay, öne doğru bir adım attığında dudaklarım düz bir çizgi halini almıştı. Elimi öne uzattım, bana yaklaşmasını istemiyordum.

"Eğer bana yaklaşmak istiyorsan..." dedim düz bir sesle. "Bu sadece bir şekilde olabilir."

Jay'ın bakışları soru sorar gibi değişti.

Hangimizin av, hangimizin avcı olduğu birazdan belli olacaktı.

Gözlerimi ondan bir saniye çekmeden yavaş hareketlerle pelerinimi çözdüm ve yere bıraktım. Islak zemine düşen pelerinime baktı, ardından üzerimdeki siyah av kıyafetlerine.

Bacağımdaki kılıftan hançerimi çektim ve parlak metalin parıltısına bakarken konuştum. Hançerde Altacium zehri vardı, avcılar dakikalar içinde öldüren bir zehir. "Hançerini eline al, Sullivan." Yüzümü kaldırıp ona baktım. "İhtiyacın olabilir."

Sonrasında o kadar hızlı hareket ettim ki belki beklemediğinden, belki de hareket etmek istemediğinden Jay'ın yanından geçmekle kalmamış, yanağında da kocaman bir çizik açmıştım.

Bana doğru döndü ve yanağından kan akarken yüzüme baktı. Bunu beklemiyordu. Bu kadar hızlı olmamı beklemiyordu.

Bu beni daha da öfkелendirdi. Beni hafife alıyordu.

Hızla koştum ve ayağımla duvardan destek alarak üzerine sıçradım. Bu sefer omzunda kocaman bir çizik olmuştu, üzerindeki siyah, uzun kollu tişört yırtılmıştı.

Jay, durmayacağımı fark edince o da gardını aldı ve bağırarak üzerine doğru gittiğimde beni tuttu. Bedenim geriye savrulunca sırtım duvara çarpmıştı.

Ciğerlerimdeki hava boğazımdan bir ısıklık gibi çıkıp gitmişti. Gözlerim kısılrken hırladım. Hançerim yere düşmüştü, bu yüzden parmaklarımı açtım ve pençelerim uzamaya başladı.

Eskiye göre her şeyi kolaylıkla yapabiliyordum.

Boğazımdan dökülen hırıltıyla ona tekrar saldırdım. Pençe darbem karnına denk geldi, tişörtü iyice parçalanırken kanlar yağmur damlalarıyla beraber yere aktı. Biraz daha delsem organlarına ulaşabilirdim.

Onu parçalamak istiyordum.

Jay son darbemi elleriyle engelledi, pençelerim omuzları yerine ellerine batmıştı. Yüz yüze kaldığımız o saniyede gözlerimiz kesişti.

Nabzım şiddetle tekledi.

"Belle..."

Konuşmasını istemiyordum.

"O ismi babam dışında bir tek senden duyunca hoşuma gidiyordu," dedim pençelerimi ellerinden çekerek. "Ama şimdi duyduğumda sadece mide bulantısı hissediyorum."

Jay, kanayan ellerini iki yanına indirdi, yüzünde farklı bir ifade vardı. Ona doğru ilerleyip tekmemi karnına geçirmeye çalıştım ama o, bacağını yakaladı ve beni yere fırlattı.

"Beni dinle," dedi ayağa kalktığı sırada. Yere yapıştığımda beni neredeyse hazırlıksız yakalayacaktı. Hızla üzerine atıldım ve pençelerimle boynunu çizdim.

Jay, geri geri giderek sırtımı duvara yapıştırdı, bana döndüğünde bacaklarım gövdesine dolanmıştı.

Yüz yüze kaldık.

"Göründüğünden çok daha fazlası var."

Dişlerimi sıktığımda neredeyse çenem kırılacaktı. "Bunu biliyorum," dedim iğneleyici bir sesle. "Ben hiçbir şey görememişim."

Ona kafa atınca Jay, burnunu tutarak geri çekildi. Ona doğru hızla ilerleyip yüzüne atacağım son darbeyi koluyla engelledi. Burnu kanamıştı, ama acısı hemen geçmişti. Acısı geçsin istemiyordum.

"Daha önce tanışıyormuşuz," dedim güler gibi bir sesle. "Söylesene o zamanlar nasıldım? Yine böyle senin aptal yalanlarına inanıyor muydum?"

Jay'in ela gözleri parladı. Yağmur artık çiseliyordu, gece soğuktu. Dudaklarımızdan dökülen nefesler, buhar şeklinde havaya yansıyor.

Jay, on bir yaşındayken çekildiğim sınıf fotoğrafındaydı. Onunla tanışmıştım, hatta benim sınıfımdaydı fakat asla hatırlayamıyordum. Nasıldı? İlk tanışmamız nasıldı, bilmiyordum.

Kaçırıldığımda kolumda olan bileklik de ondaydı, bugün de bileğime o bilekliği takmıştım.

Geçmişte neler yaşanmıştı? Neden geçmişim Jay'in elindeydi?

Boston'da onu ailemin mezarına götürmüştüm. Ona içimi açmıştım, ona güvenmişim.

Yüzüm buraya geldiğimden beri yaşanan şeyleri hatırladıkça acıyla buruştu.

“Anlatmak istedim,” dedi bana doğru bir adım atarak fakat ben geri çekildim. “Fakat bana güvenmeyeceğini biliyordum.”

Ona bağırarak istedim. Avazım çıktığı kadar bağırarak, yumruklamak ve paramparça etmek... Fakat yapmadım.

Avuç içlerimi sert asfalta dayamış, yere bakarak derin derin nefes alıp veriyordum. İyi değildim. Asla olamayacaktım.

“Belle,” dedi Jay. Sesindeki endişe sinirlerimi daha da bozdu.

Yerde duran hançeri elime aldım. Ayağım bir su birikintisi içindeydi, Jay bana yaklaşırken başımı çevirip temkinli bir şekilde onu izledim.

“Sana güvenmemek yaptığım tek akıllıca hareket olurdu.”

Jay bana yaklaştığında su birikintisindeki ayağımı ileri savurdum ve su gözlerine girerken dikkati dağıldı. İçim tarifsiz imkansız bir güçle doluydu, iliklerime kadar hissediyordum. İleri atıldım, bacaklarına attığım darbeyle dizlerinin üzerine çöktü.

Gözlerini açtığında kalbine benim hançerim dayanmıştı.

Başını ağır bir şekilde yukarı kaldırdı ve bana baktı. Ela gözlerini artık daha yakından görüyordum. Aldatıcı güzellik... Jay tamamen buydu.

“Rüyamda hep kalbimi söktüğünü görüyordum.”

Sesim kısıktı. Dişlerim kenetlendiği için çenem sürekli kasılıyordu, elim ise hafifçe titriyordu. Jay, titreyen elime baktı, hançer kalbinin tam üzerindeydi.

Sonra gözleri tekrar yüzüme tırmandığında yüzünden acı dolu bir ifade geçti. “Sana bunu asla yapmam.”

Gözyaşlarım yoktu, fakat sesim hafifçe titremişti.

“Şimdi o rüyanın ne anlama geldiğini biliyorum.” Güller gibi bir ses çıkardım. “Sen kalbimi çoktan söktün, Jay.”

Yüzümü uzun uzun baktı. "Bunun olmasını istemedim." Sesinde çaresizlik vardı.

Ah, Jay Sullivan iflah olmazdı.

"Annabelle," diyerek fısıldadığında elim titredi. Gözlerimin içine derin derin baktı. "Oradasın biliyorum."

Önce duraksadım, tepki vermemiştim. Fakat sonra dudaklarım hafifçe yana kıvrıldı.

Ona verdiğim cevap bu gülümsemeydi.

"Babanın piyonu olarak yaşamaya devam etmeni istedim," dediğimde yine de hâlâ içime işleyen gözleriyle bana baktı. O gözleri sonsuza kadar kapatabilir miydim?

Tekrar bu geceki kadar acı çekmemek için bağlarını koparman gerekiyor.

Annemin sözleri kafamda yankılandı.

Annabelle, zihnimin gerisinden çılgınlık attı ama Astoria onu duymadı.

Gökyüzünde bir şimşek çaktı, gök gürledi ve benim kalbimin sesini bastırdı.

Öylece durdum.

Duyduğum adım sesleri, hançeri daha sıkı kavramama neden oldu. Dorchaların sokağın sonunda bizi izlediğini fark etmiştim.

Jay, bana öylece bakıyordu.

"Fakat benim nefes alabilmem için senin nefes alman gerekiyor."

Zehirli hançeri Jay Sullivan'ın kalbine sapladım.

Bir kalp atımı süresi kadar olsa da bakışmamız asırlara konu olurdu.

Nefesimi öyle şiddetli verdim ki buhar dudaklarımdan süzülüp onun yüzüne çarptı. Son bir soluk, son bir bakışma...

Jay'ın gözleri gözlerimde öylece kaldı.

Kıpırdamıyordum, o da aynı şekildeydi. Fakat sonunda acıya dayanamadı ve bedeni geriye doğru devrildiğinde ellerimden tamamen kayıp gitti.

Onu bıraktım.

Ayağa kalktığımda sırtüstü yatan bedenine baktım. Gözleri açıktı, yüzü hafifçe kasılıyordu fakat hançeri kalbinden çekip çıkarmadı. Çıkarsa da fark etmezdi, zehir bedenine bir kere sızmıştı.

Arkamı döndüm, eğer ona bakmaya devam edersem Annabelle ortaya çıkacaktı ve ben düşmanlarımın yanında ölüme kucak açacaktım.

Yerdeki pelerinimi aldım, ıslaktı fakat soğukluğu yanan bedenimi rahatlatmıştı. Başlığı başıma geçirdim ve sokağın sonunda beni bekleyen Dorchalara karıştım.

Son kez dönüp ona bakmadım.

Benim için en büyük tehlike Jay Sullivan'dı ve ben... *onu yok etmiştim.*

Artık bağlarım yoktu.

Benim kim olduğum sorusuna gelince...

Ben kim miydim?

Asteria...

Cehennemin içinden çıkıp gelmiş bir ruh...

İki türün tek ortak noktası.

Özümü kabullenmiş, tüm çıplaklığımınla karanlık geceye adımımı atmıştım.

Artık ben de bir Dorcha'ydım.

SON SÖZ

♪ C2 FX – Ancient Evil ♪

Cadı Hilda ve avcı Aaron, birbirlerine âşık olduklarında, kanlı tarihin izleri asırlar sonra tekrar ortaya çıktı.

Hilda, bu aşkın meyvesi olan çocuğa hamile kaldığında, bu imkânsız olayın kötü bir şeylerin habercisi olduğuna emindi. Bir cadı ve bir avcının çocukları olmazdı. *Asla.*

Peki, kendisi nasıl hamile kalmıştı?

Hilda harap haldeydi, tek yapabildiği bilge cadıları aramak ve bu duruma bir açıklama bulmaya çalışmaktı.

Hamileliğinin üçüncü ayında artık bu kasabadan kaçmaları gerektiğini biliyordu. Bunu daha fazla saklayamazdı. Her ne sebeple olursa olsun, bebeğinin peşine düşeceklerini biliyordu.

Dünyada tek olmak, iyi bir şeylerin habercisi olamazdı.

Hilda, o günlerde düşünmek için sürekli gittiği gizli mabedinde biriyle tanıştı. Burayı herkes bilmezdi, kuytu bir ormanın ortasında ot ve yosunlarla kaplı bir göletti burası.

Tanıştığı kişi, onun dileklerine bir karşılık gibiydi. Sanki hiç yoktan çıkıp gelmiş ve Hilda'nın sorularına cevap olmuştu.

"İsmim Rosanna," dedi kız. O kadar güzeldi ki Hilda'nın nefesi kesilmişti. Yaşı gençti, yirmilerinde olmalıydı. Saçları uzun ve gürdü, gözleri kehribar rengiydi. Dudakları kıvamında dolgundu, çenesi çıkık, elmacık kemikleri belirgindi. "Sen ise bir Nightingale olmalısın."

Hilda kaşlarını kaldırdı. *Kızlık soyadını bu kadın nereden biliyordu?*

“Şimdi Jefferson oldum,” dedi temkinli olmaya çalışarak.

Kız gülümsedi. “Fakat sonuçta Nightingale kanı taşıyorsun.” Gülümsemesi solarken bakışları derinleştğinde Hilda’nın kalbi çarpmaya başladı. “Yani Dione’un soyundan geliyorsun.”

Hilda o gün, hayatının en şaşırtıcı gününü yaşamıştı. Babası öldükten sonra hiç Nightingale kalmamıştı ya da Hilda onları tanımıyordu.

Dione’un soyundan geldiğini ise asla bilmiyordu, bu onu dehşete düşürmüştü. Dione’un tek erkek çocuğu olmuştu; Blake Nightingale sayesinde soyu sürüyordu.

Hilda’nın tanıştığı kadın... *bir zaman yolcusuydu*. Bu onun Spiritus’uydu ve Hilda böyle bir gücün olduğunu bile bilmiyordu. Zamanla oynamak mı? İşte oldukça ilginçti.

Cadı, Hilda’ya bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Hilda işte o zaman çok daha ilginç bir gerçek öğrenmişti.

İki tür tarafından da asırlardır beklenen melezi doğuracaktı.

“Peki ya... Bu güç ona fazla gelirse ne yapacağım?” dedi Hilda çaresizce.

Kız bir süre düşündü. Sonra aklına gelen şeyle, kavisli kaşı hafifçe havaya kalktı. “Çok uzun yıllar büyü güçlerim olduğunu bilmiyordum, normal bir insan olduğumu sanarak büyüdüm. Kızın da... güçlerini bilmezse onun esiri olamaz.”

Hilda, öğrendiklerinin ve yaşayacağı şeylerin dehşetiyle eve gittiğinde kocasına her şeyi anlattı. Aaron, kasabayı terk etme hazırlığını hızlandırmasını söylemişti.

“Fakat Barthram senin arkadaşın,” dedi Hilda. “Bunu senin çocuğuna yapmayacaktır.”

Aaron başını iki yana salladı. O sırada tüm av malzemelerini büyük bir çantaya dolduruyordu. "Kimseye güvenemeyiz, Hilda," dedi sakın bir sesle. Karısının daha fazla panik olmasını istemiyordu. "Kasabaya Rane adında güçlü bir aile taşındı, babam öldüğü için Sullivanların yeni müttefiki onlar. Barthram artık benimle o kadar yakın olmayacaktır."

Güç, Sullivanların en sevdiği şeydi. Aaron, çocuğunu asla riske atmayacaktı. Ve iki âşık, o gece Hiddenfield kasabasını sonsuza kadar terk ettiler.

Hilda, o kargaşada, içindekileri atmaya kıyamayıp kilerin en üst rafına koyduğu küçük bir kutuyu ardında bıraktığının farkında değildi.

İkisi de önce Plymouth'a yerleştiler. Aaron, yapabileceği her işi yapmaya başladı. Yeri geliyor araba tamir ediyor, yeri geliyor inşaatta çalışıyordu. Asla bir işte sabit kalmıyor, Hilda ise evden çıkmıyordu.

Dokuz ay sonra, bir kız çocuğu dünyaya geldi.

Hilda tanıştığı cadıyı asla unutmamıştı, bu yüzden kızına Anna ismini koydu. Aaron ise onu o kadar güzel bir varlık olarak görüyordu ki Belle isminde ısrarcıydı. Ve böylece minik bebeklerine ortaklaşa bir isim koydular.

Annabelle Jefferson.

Aaron ve Hilda, yeni doğan çocuklarına gülümserlerken içlerindeki korkuyu asla yok edemediler. Yıllar geçtikçe her gülümsemenin ardında bir endişe, her kızgınlığın altında bir üzüntü filizlendi. Melez hakkında daha çok bilgi edinmeye çalıştılar.

Annabelle, gün geçtikçe büyüyor ve sevimli bir kız çocuğu oluyordu. Bu sevimli çocuğa baktıklarında, onun nasıl bir güç barındırdığını bilemiyorlardı.

Annabelle, yedi yaşında anaokulundan geldiğinde okuldakiler yüzünden kızgındı. "Ne oldu, bebeğim?" dedi Hilda, küçük çantasını tezgâha fırlatan kızına bakarak.

"Kally, bana canavar dedi!"

Hilda, sinirle soluyan küçük kızının yanına ilerleyip onun yanağına dokunmak isteyince, Annabelle bir anda geri çekildi. Genç kadın sakın kalmaya çalışarak yere doğru eğildi. "Peki, bunu neden söyledi?"

Annabelle gözlerini kaçırdı ve incecik sesiyle mırıldandı. "Çünkü... boya kalemlerimin hepsini eve götürmek istedi. Ben de sinirlendim ve kalemler havalanıp suratına çarptı."

Hilda o gün, kızının ilk büyüsunü yaptığını anlamıştı, fakat yapış şekli hiç iç rahatlatıcı değildi. Kızı ilk büyüsunü sinirlendiği için yapmıştı.

"Dinle, bebeğim," derken dizlerini büküp yere oturarak onun boyuna inmişti. "Kally senin arkadaşın. Belki de ailesi ona kalem alamıyordur. Sen de boya kalemlerini onunla paylaşmaktan mutluluk duymalısın."

Annabelle, çatık kaşlarıyla annesine bakarken derin derin solumayı kesti. Sonra yavaş yavaş yumuşadı. "Ona da boya kalemleri alalım mı?"

Hilda, gülümseyerek kızını kendine çekerken içten içe korkuya kapılmıştı. Gün geçtikçe Annabelle büyüyordu ve artık refleksleri de büyü güçleri gibi gelişme göstermeye başlamıştı.

Ergenliğe eriştiğinde bir kurda dönüşüp dönüşmeyeceğini Aaron da Hilda da bilmiyordu. Güçlerinin sınırı hakkında bir fikir üretemiyorlardı.

Annabelle, on bir yaşına geldiğinde Hilda ve Aaron, bulunduklarından habersizdiler. İzlendiklerinden şüphelenen Aaron, artık paranoyaklık yaptığını düşünmeye başlamıştı. Yıllardır süregelen bulunma korkusu onu böyle düşünmeye

sevk etmiş olabilirdi. Yine de başka nereye yerleşebilecekleri konusunda düşünmeye başlamıştı bile.

Okula gitmek için hazırlanan Annabelle, merdivenlerin korkuluğundan kayarak indikten sonra kahvaltı masasındaki tabureye oturdu. Elini açarak meyve suyu bardağını kendine büyüyle çektiğinde Hilda, tostunu onun önüne koymuştu.

"Güçlerini kullanmaya bu kadar alışmamalısın," diyerek uyardı onu. "Gözlerin için bir çözüm bulamıyoruz, Anna. Lensler yanıyor ve büyüler işe yaramıyor. Gözlerini kimse'nin görmemesi lazım, beni anlıyor musun?"

Annabelle, tostundan bir ısırık alırken omuz silkti. "Tamam dedim ya, anne."

"Bak, bu ciddi bir mesele--"

Annabelle hışımla ayağa kalktı. "Farklı olmayı ben istemedim!" diye bağırınca meyve suyu bardağı bir anda çatladı ve her yer meyve suyu oldu. Yine sinirle yapılan bir büyü daha...

Çantasını omzuna atıp hışımla dışarı çıktığında, Hilda endişeyle arkasından baktı. Telefonu alıp Aaron'ı aradı.

"Hiç iyiye gitmiyor, Aaron. Ne yapacağız?"

"Sakin ol," dedi Aaron. "Akşam dönünce onunla konuşurum. O sadece her çocuk gibi sinirleniyor, Hilda. Bunun karanlık yanıyla alakası yok. Bu sadece bizim teorimiz, gerçeklik payı olduğundan emin değiliz."

"Tavşanını ezen çocuğa neler yaptığını hatırlamıyor musun?" dedi Hilda. Annabelle, Aaron'ın ona aldığı tavşanı yanlışlıkla bisikletiyle ezen çocuğu sert bir şekilde darp etmişti. Çocuğun ailesinin şikâyetçi olmaması için Aaron çok uğraşmıştı.

"Dinle, Hilda," dedi Aaron, arkadan inşaat işçilerinin sesi gelirken. "Akşam dönünce konuşuruz. Tamam mı?"

Hilda, "Tamam," deyip telefonu kapattı. İçindeki kötü hissi bir türlü durduramıyordu. Tek başına koltukta oturup, neler yapabileceğini düşünürken kızının bu durumunu çözmeye kararlıydı.

Tabii asıl tehlikenin onları bulduğundan habersizdi.

Annabelle, okula geldiğinde ailesine olan sinirini hâlâ üzerinden atabilmiş değildi. Bu daha ne zamana kadar böyle sürecekti?

Kendisi gibi davranmak, özgür olmak istiyordu fakat yapamıyordu. Demir bir zincir etrafına örülmüş gibi hissediyordu ve artık dayanamayacak noktaya gelmişti.

"Lanet olsun," dedi asık suratla okul binasına yürüyerek. O kadar sinirliydi ki bir şeylerden öfkesini çıkarmak istiyordu.

"Hey, Annie!" diye bağırdı en yakın arkadaşı Brooklynne. Annabelle, ona yan bir bakış attı.

"Yine ne oldu?" dedi Brook onu inceleyerek. Annabelle derin bir nefes verdi.

"Aynı şeyler." Eliyle geçiştirdi. Herkes derse girdiği için basamakları hızla çıktılar ve koridora geldiler. Eğer iyi duyuyor olmasaydı, koridorun sonundaki karanlık depo odasında bir şeyler döndüğünü bilmeyecekti.

"Şu aptal Brand ve Carlo yine ne yapıyorlar?"

Brook'un kaşları çatıldı. "Brand ve Carlo mu? Ben onları göremiyor-"

O sırada depodan bağırışlar geldi.

"Ah," dedi Brook. "Ben yeni duydum."

Annabelle çoktan odaya doğru ilerliyordu. Tam önüne geldiğinde gözlerini kısarak içeriye baktı ve seslendi. "Siz iki gerzek yine birinin parasını mı çalışıyorsunuz?"

Odadan ilk çıkan Carlo oldu.

"Yine mi sen, Jefferson?" dedi bezgin bir sesle. Gözü hâlâ mordu, geçen gün Annabelle'in yüzünde patlattığı yumruğun iziydi bu.

Bu ikisi sürekli birilerini gasp ediyorlardı ve Annabelle elinden geldiğince bu duruma müdahale etmeye çalışıyordu. Müdüre şikâyet etmesi hiçbir işe yaramıyordu.

"Defol git, Carlo. Kemiklerini tek tek kırmadan önce yardakçını da alsan iyi olur."

Carlo bezgin bir nefes verdi ve ıslık çaldı. "Brand, gidelim," dedi bozuk bir sesle. "Baş belası yine geldi."

Şişko Brand oflayarak koridora çıktı. Elinde birkaç dolar tutuyordu. Annabelle elindeki dolarları hızla çekerek aldı, para neredeyse yırtılacaktı.

"Kim o?" diye sordu gasp ettikleri kişiyi kast ederek. Kendisine sırtı dönüktü, Annabelle yüzünü göremiyordu. Eğik başıyla öyle duruyordu, sanki bu hengâmenin bitmesini bekliyordu.

"Sınıfa yeni gelen zengin bir tavuk," dedi Brand. Domuz gibi homurdandı.

"Siz sınıfa gidin," dedi Annabelle, Brook'a bakarak. Derisin öğretmenini sınıfa giriyordu. "Ben geliyorum."

İki gaspçı önden gittiler, Brook, Annabelle'in sözünü dinleyip onların arkasından giderek sınıfa girdi.

Annabelle, o an bakışlarını odada duran oğlana tekrar çevirdi.

"Çıkabilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Gittiler."

Kendini savunamadığı için utanıyor olmalıydı, bu yüzden yüzünü bir süre daha kaldırmadı. Sonunda başını doğrulttu ve dikleşti.

Annabelle, onun kendisine dönmesini beklerken nedense kasılmıştı. Fazlasıyla uzundu, omuzları biraz önce düşük durduğu için fark etmemişti fakat şu an oldukça geniş görünüyordu.

Annabelle, önüne düşen saçını kulağının arkasına eliyle istemsizce sıkıştırdı. Bileğinde babasının ördüğü, renkli iplikli bilekliği vardı. Üzerindeki kısa elbise buz mavisiydi.

“Sorun yok,” diyerek tekrar konuştu. “Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim.”

Çocuk o zaman arkasına döndü ve Annabelle’e doğru adımlar atmaya başladı. Yüzü karanlıktan koridorun aydınlığına çıktığında Annabelle duraksadı.

Nefesi kesilmişti.

Kumral saçları alnına dökülüyordu, özensizdi fakat yine de yüzüne o kadar yakışmıştı ki bir an dudaklarında takılı kaldı. Ne çok dolgun ne inceydi, çenesi ise keskindi. Yaşı belki de Annabelle’den bir iki yaş büyük olabilirdi, sınıfta kalmış olmalıydı.

Annabelle’in gözleri en son onun gözlerine tırmandı ve bugüne kadar gördüğü en güzel gözlerle karşı karşıya kaldı.

Ela rengi gözler...

Onun ne yapacağını merak ederek suratına dikkatle baktı. Nefesini tutarak bekledi, bekledi, bekledi.

Oğlan... gülümsedi.

Geçmiş geleceğe işte o an pençesini geçirdi.

Devam Edecek...

TEŞEKKÜRLER

Avcı, hepimizin uzun zamandır beklediği bir yolculuktu. Bu yolculuğa benimle tekrar çıkan ve şu an bu sayfayı okuyan herkese teşekkür ediyorum.

Yazmam için beni sürekli teşvik eden anneme teşekkürler. Jay Sullivan'ın bıçaklandığını duyduğunda sizin vereceğiniz tepkiyi ilk onda gördüm. İçim parçalandı ama bu, bunu yapmama engel olmadı. Üzgünüm. İçimdeki Asteria'nın suçu...

Bundan birkaç yıl önce bana bir dünya kuracaksın ve orada her biri kendine özgü özellikleri olan karakterlerin olacak, birçok insan dünyayı ziyaret edecek ve karakterlerinle bizzat tanışacaklar, onların acılarını tadacaklar, neşelerini paylaşacaklar, endişelerini hissedecekler deseler inanmazdım. Çok eskiden rüyamda gördüğüm birini resmedemezdim belki fakat yazarak ona nefes aldırabilirdim. Artık sadece benim zihnimde değil, birçok kişinin zihninde nefes alıyor ve yıllar geçse de almaya devam edecek.

Rüyama girdiği için Jay Sullivan'a sonsuz teşekkürler, haha.

En büyük teşekkürlerden biri de edisyon sürecinde yanımda olan Ayşenur Nazlı'ya.

Nilüfer Savaşer Nişli'ye yardımları için teşekkür ederim. Tam bir Wonder Woman.

Bu dünyayı size tanıtmamın yolunu açtığı için Mustafa Güneş'e tekrar teşekkürler.

Herkes üç kitap olacağını sanıyordu, fakat hayır. Bu hikaye bitmedi.

Bence daha yeni başlıyor.

Hiddenfield'da tekrar görüşmek dileğiyle, Av'cılar!